

Hôn Ước Quý Tộc

Contents

Hôn Ước Quý Tộc	2
1. Chương 1: Rốt Cuộc Cũng Tìm Được	3
2. Chương 2: Black Rose	5
3. Chương 3: Bạn Cũ	7
4. Chương 4: Người Lãnh Đạo	9
5. Chương 5: “anh Hùng” Cứu Anh Hùng	10
6. Chương 6: Bị Bắt	12
7. Chương 7: Tâm Cơ Của Ai Đen Tối Hơn???	13
8. Chương 8: Nữ Chủ Nhân Nổi Giận	15
9. Chương 9: Sự Trở Về Hoành Tráng	17
10. Chương 10: Người Một Nhà	19
11. Chương 11: Công Chúa Hoa Hồng	21
12. Chương 12: Là Hấn	23
13. Chương 13: Sinh Nhật Thì Phải Có Quà	25
14. Chương 14: Khởi Đầu Của “con Sốt”	27
15. Chương 15: “con Sốt” Mang Tên Nguyễn Hà Hải Nghi	29
16. Chương 16: 113!?	31
17. Chương 17: 113 Là Cuối Cùng Rồi	34
18. Chương 18: Phát Hiện	36
19. Chương 19: Cướp Bọn Gái Từ Tay Vị Hôn Phu	38
20. Chương 20: Người Đứng Sau Ánh Mặt Trời	41
21. Chương 21: Học Sinh Mới	43
22. Chương 22: Tên Biến Thái	45
23. Chương 23: Hải Nam, Buổi Tối Vui Vẻ	47
24. Chương 24: Một Chút Động Lòng	49
25. Chương 25: Tuấn Nam Mĩ Nữ	51
26. Chương 26: Ma Cà Rồng	54
27. Chương 27: Xem Mắt	57
28. Chương 28: Tất Cả Thân Phận	59
29. Chương 29	62
30. Chương 30: Đau Đau, Đau Quá!	62
31. Chương 31: Hải Nam Ăn Giấm Chua	64
32. Chương 32: Cuộc Chiến Ngầm Của Những Chàng Trai	66
33. Chương 33: Leo Núi	68
34. Chương 34: Mỗi Người Một Tâm Trạng	71
35. Chương 35: Vợ À, Anh Hôn Em Được Chưa?	73
36. Chương 36: Hai Người Đang Làm Gì?	75
37. Chương 37: Anh Sẽ Chỉ Dịu Dàng Với Em	78
38. Chương 38: “lục Đại Mĩ Nam” Hay “lục Đại Biến Thái”.	80
39. Chương 39: Lịch Sử Tái Diễn. Hải Nam... Đi Chết Đi	82
40. Chương 40: Người Đàn Ông Đó	85
41. Chương 41: Cuốn Gối Theo Vợ	87

42. Chương 42: Lời Hứa	89
43. Chương 43: Yêu Hay Không Yêu	91
44. Chương 44: Tâm Tình Không Tốt	94
45. Chương 45: Muốn Gả Hải Nam	96
46. Chương 46: Tại Sao?	99
47. Chương 47: Sợi Dây Chuyền	101
48. Chương 48: Em Yêu Anh	103
49. Chương 49: Hải Nam, Gả Cho Em Đi	106
50. Chương 50: Trò Chơi	108
51. Chương 51: Trò Chơi Bắt Đầu	111
52. Chương 52: Xung Đột	113
53. Chương 53: Không Muốn Yêu Hải Nam	116
54. Chương 54: Không Cho Phép Em Không Yêu Anh	118
55. Chương 55: Hà Hiểu Nhược	121
56. Chương 56: Chuyện Lớn Cả Đời Hải Phong	123
57. Chương 57: Hải Nam Ngoại Tình	125
58. Chương 58: Họa Từ Miệng Mà Ra	127
59. Chương 59: Đối Mặt Với Ác Mộng	130
60. Chương 60: Yêu Nghiệt Mĩ Nam	132
61. Chương 61: Vô Duyên Gặp Nạn	135
62. Chương 62: Sự Thật Khó Tiếp Nhận	137
63. Chương 63: Kế Hoạch	140
64. Chương 64: Nếu Tôi Nói Tôi Yêu Em	142
65. Chương 65: Nhược Điểm Của Đặng Vũ Khánh	144
66. Chương 66: Bất Lực	147
67. Chương 67: Chân Tướng	149
68. Chương 68: Lật Ngược Ván Cờ	151
69. Chương 69: Kết Thúc Tội Ác	154
70. Chương 70: Đánh Mất	156
71. Chương 71: Cô Gái Không Hoàn Hảo	158
72. Chương 72: Scandal	161
73. Chương 73: Đại Tiểu Thư Muốn Kết Hôn	163
74. Chương 74: Áo Khoác	166
75. Chương 75: Thử Áo	168
76. Chương 76: Ngoài Dự Tính	170
77. Chương 77: Hải Nam, Anh Đã Về!	173
78. Chương 78: Sự Thật Năm Năm Qua Và Cùng Nhau Vẽ Nên Hạnh Phúc Màu Hồng	175

Hôn Ước Quý Tộc

Giới thiệu

Hai dòng họ Nguyễn Hà và Trần Vũ có mối quan hệ thân thiết với nhau, từ khi kết hôn và gây dựng

1. Chương 1: Rốt Cuộc Cũng Tìm Được

Trần gia.

Tọa lạc tại vùng ngoại ô Hà Nội, biệt thự Trần gia chiếm cả vùng đất rộng lớn, ngôi biệt thự màu trắng sa hoa, thiết kế theo phong cách phương Tây hiện đại, bên ngoài bao trùm một màu trắng tinh khiết, thoang thoảng hương hoa cỏ, đầu đổ tiếng chim riu rít không thôi. Bên ngoài nhộn nhịp như thế nhưng trong thư phòng Trần gia tràn ngập không khí nghiêm túc đến rợn người.

- Có thông tin gì chưa?

Trần lão nhân gia, ngồi trên ghế da cao cấp, quay lưng lại với bàn làm việc, hướng về phía cửa sổ sát đất. Trên gương mặt nghiêm nghị kia là vẻ thâm trầm đầy sự từng trải do được cuộc sống tôi luyện mà nên, không biết đang suy nghĩ những gì.

- Vâng, đây... thưa cha!

Trần Vũ Văn, tổng giám đốc tập đoàn tài chính Trần Vũ, cung kính để lên bàn làm việc của cha mình một xấp ảnh.

- 17 năm trước họ đã chuyển đến Pháp, hiện sống ở ngoại ô thành phố này, đây là địa chỉ... cha xem.

Trần Vũ Văn đưa ra một tờ giấy có ghi địa chỉ.

Trần lão nhân gia xoay người lại, ở ông toát ra một sự uy nghiêm khó cưỡng lại được, đứng chuẩn phong thái một thương gia. Ông từ tốn cầm xấp hình lên, đôi con ngươi dần ra ánh lên một niềm vui khó tả, trong đầu đã vạch ra kế hoạch.

- Tốt lắm! Lão già này thật biết cách hưởng phúc.

Trong phúc chốc đôi con ngươi nheo lại nguy hiểm, lời vừa nói ra dường như là rít qua kẽ răng.

- Bên nhà họ Nguyễn thế nào rồi?

- Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, họ vẫn đang tất bật chuẩn bị cho lễ đính hôn vào tuần sau, họ vẫn tin rằng Nguyễn Hà lão gia sẽ giữ lời hứa 17 năm trước mà quay về.

- Được rồi, chuẩn bị tốt cho buổi lễ đính hôn, và bảo “thằng nghịch tử” đó quay về ngay cho ta.

Nói rồi phát tay ý bảo người trước mặt lui ra ngoài.

- Khoan đã, chuẩn bị máy bay cho ta, ta phải bay sang Pháp vào chiều nay.

Trần Vũ Văn cung kính lui ra ngoài, sau khi đóng cửa thì lắc đầu ngao ngán. Rốt cuộc cũng xong rồi, 17 năm nay mọi người vất vả điều tra tung tích họ, họ cũng quá thanh thản đi. Để xem cô con dâu tương lai như thế nào đây!

**

*

Nguyễn Hà Hải Nghi- xinh đẹp đến nỗi lòng...

Nguyễn Hà Hải Nghi- thông minh, sắc sảo...

Nguyễn Hà Hải Nghi, tự hào là cháu gái của ông nội...

Nhưng có chúa mới biết bên trong bộ não nhỏ xíu của cô bán hồ lô gì.

Nguyễn Hà Hải Nghi- siêu quậy phá của trường tư thục Paris, nhờ có sự thông minh siêu khủng mà cô trở thành tâm điểm của mọi lời đồn đại trong trường.

Làm ơn đi! Đừng nhìn cái dáng vẻ ngây thơ, dịu dàng, yếu đuối với gương mặt xinh đẹp đến đau lòng đó mà mắc lừa chứ. 17 năm qua Hải Nghi đã “dụ dỗ”, “gạ gẫm” 112 chàng trai với điệu bộ đó.

Cô có hẳn một tập đoàn fanclub cả trai lẫn gái, cả già lẫn trẻ, cả đàn ông lẫn đàn bà... không đùa đâu nhé! Nguyễn Hà Hải Nghi, cô là ai, cô là một cô gái tốt bụng, dễ thương, hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ kẻ yếu, là anh hùng trong lòng dân tình tư thục Paris.

- Nguyễn Hà Hải Nghiiiiii... Đứng lại đó cho tôiiii... (ở đây tác giả không dùng tiếng Pháp nhé, mong các bạn thông cảm cho trình độ hạn hẹp của mình)

Đó, tôi còn chưa giới thiệu xong sản phẩm độc nhất mang thương hiệu Nguyễn Hà Hải Nghi mà đã xảy ra chuyện rồi, thấy chưa. Nhìn đi, nhìn đi bộ phim hoạt hình thế kỉ “Tom and Jerry” đang được phát sóng trực tiếp ngay lúc này đây. Xem nào! xem nào!!!

Chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Phim hay mà chả có ma nào xem là sao nhỉ?

Bởi lẽ chuyện này xảy ra như cơm bữa đây mà, mỗi ngày không có tiết mục này thì chán lắm, cơ mà cứ chiếu đi chiếu lại mỗi một tập phim thế này thì cũng chán nên chả ai thấy tò mò nữa.

Như thường lệ, Nguyễn Hà Hải Nghi ba chân bốn cẳng lách bên này, tránh bên kia, hòng lẩn vào đám đông mà trốn được “Tom đầu hói”, vừa chạy vừa nháy mắt ra bộ đáng thương, quả thật... ai nấy cũng phải đau lòng.

Thế đấy, chưa đầy 10s giây sau, y như được tập luyện sẵn, “Tom đầu hói” bị đám đông vây lại. Phù, thế là an toàn.

Đó các bạn biết chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng qua Hải Nghi nhà ta chỉ “vô ý” đập vỡ mấy chiếc camera theo dõi ở hành lang để tiện cho việc cúp tiết, và may mắn làm sao chiếc giày thể thao đỏ chói lại yên vị trên cái đầu hói của thầy hiệu trưởng.

Quay đầu lại nhìn “Tom đầu hói” còn bị kẹt trong đám đông, Hải Nghi nở nụ cười chiến thắng, kèm theo hành động lè lưỡi hết sức cute, làm các thanh niên mới lớn phải đỏ máu mà ngất tại chỗ. Vận hết tốc lực, nhảy qua bức tường cao ngất, không ngờ đáp xuống lại là trần xe hơi sang trọng, coi như là may mắn đi.

-aiii....uiiii, cái mông của tui! Kẻ đáng chết nào rãnh rồi đổ xe...

- Cháu không sao chứ!

Đang viếng thăm mười tám đời tổ tông của kẻ vô nhân đạo nào làm hại cái mông yêu quý, thì Hải Nghi nghe một giọng nói trầm dịu, ngẩng đầu lên thấy một ông cụ thật đẹp lão như ông nội vậy khiến Hải Nghi cứ ngây ngốc nhìn.

Phải biết rằng Hải Nghi cô rất thần tượng ông nội mình.

- Này, cháu không sao chứ, cháu tên gì?

Ông cụ cười hiền rồi cho người đỡ cô xuống.

- Cháu xin lỗi, cháu tên là Nguyễn Hà Hải Nghi, cháu của ông nội...

Như bị phát giác làm chuyện xấu, Hải Nghi cuống quýt xin lỗi rồi trả lời theo quan tính. Bất thành linh cô ngẩng phát đầu lên.

- Ông... ông là người Việt Nam ạ!

Nhận được cái gật đầu của ông cụ Hải Nghi reo lên, vui như điên, giống như vừa phát hiện ra châu lục thứ bảy vậy.

- Hay quá, cháu rất thích người Việt Nam, cháu cũng là người Việt Nam...

Ring....ring...

Đột ngột chuông điện thoại vang lên cắt đứt màn phấn khích của Hải Nghi, nhìn màn hình điện thoại cô cười trừ, không quên kèm theo đôi mắt ướn nhìn người đối diện.

- Cháu có việc gấp, cháu đi trước được không ạ?

- Không sao cháu đi đi, hẹn gặp lại.

Hải Nghi chần chừ đưa mắt nhìn trần xe thăm thướt dưới sự công phá của móng cô mà bị móp méo tệ hại, rồi tiếp tục giương đôi mắt về phía chủ nhân của nó.

- Cháu xin lỗi, cháu đi đây, chào ông nhé... ông đẹp trai.

Dứt lời, phui áo phóng như bay đi, để lại ông cụ với khóe môi giật giật, mi mắt nheo lại, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Sẽ thú vị lắm đây, đâu phải dĩ nhiên mà ông cho đỗ xe ở đây chứ, cốt chỉ để diện kiến cô cháu dâu tương lai, nhưng không ngờ màn chào hỏi lại hoành tráng đến thế!

2. Chương 2: Black Rose

Khi nhắc đến hoa hồng đen, người ta sẽ nghĩ ngay đến...

Hoa hồng đen bí ẩn...

Hoa hồng đen kiêu sa...

Hoa hồng đen ẩn chứa một sức mạnh của ác quỷ...

Hoa hồng đen đại diện cho cái ác...

Và như một lẽ tất yếu, khi nhắc đến Black Rose, người ta không rét mà run. Black Rose, một tổ chức xã hội đen được thành lập khoảng ba năm, nhưng đã thu hút hàng trăm tổ chức, quán bar... trong và ngoài nước. Đa số thành viên trong tổ chức đều là học sinh.

Như bất kì một tổ chức nào khác, Black Rose cũng có thủ lĩnh, nhưng kì lạ thay không một ai trong tổ chức biết được đó là ai, nam hay nữ, giới tính còn không rõ thì làm sao biết mặt mũi vị thủ lĩnh trẻ kia thế nào. Đối với thành viên của Black Rose, vị thủ lĩnh này như một huyền thoại vậy, bí ẩn như chính cái tên của mình. "Black Rose".

Phó tướng- những cánh tay đắc lực của Black Rose, ai mà không biết đến uy danh của họ. Đầu tiên phải kể đến White, người duy nhất biết được thân phận thật sự của thủ lĩnh, bởi họ đã cùng nhau thành lập tổ chức này, cũng là người duy nhất biết cách liên lạc với thủ lĩnh...

Như lúc này đây, điện thoại của Hải Nghi cứ không ngừng nhấp nháy cái tên "White".

- Chết tiệt.

Hải Nghi rửa mặt một tiếng chữi thắm rồi lười biếng nhấc máy, tay kia đồng thời nhắm mắt hờ trên trán. Chưa kịp thở đã nghe bên kia đầu dây là một tràng vọng cổ với tần số cao ngắt ngưỡng, đến nỗi người đi đường phải quay lại xem gần đây có loa phát thanh nào không.

- CÁI CON KIA, BIẾT MẤY GIỜ RỒI KHÔNG HẢ??? CÒN 30' NỮA HỘI NGHỊ BẮT ĐẦU, CẬU ĐANG CHUI Ở CÁI XỐ NÀO HẢ??? HẢ??? HẢ???

- Tớ...

- IM ĐI. CHO DÙ CẬU ĐANG TRONG HẠNG CHUỘT NÀO CŨNG PHẢI CHUI RA NGAY CHO TỚ, TRONG VÒNG 3' NỮA CẬU PHẢI CÓ MẶT TẠI NHÀ TỚ, NGHE RÕ CHƯA??? HỪ...

- Một quá!!! Sao cậu không chịu lên tiếng, cậu...

- Ủ, nói xong rồi hả? Nãy giờ được 3' rồi đó, thở xong chưa, xong rồi thì mở cửa cho tót, mở cả chân.

Hải Nghi uể oải đáp nhẹ rồi, ngắt điện thoại, mặc kệ cái kẻ đang ngây ngốc ở trong nhà kia, cô thoải mái tựa vào tường dưỡng sức. Từ khi chia tay “ông đẹp trai” kia, cô đã chạy tới đây không ngừng nghỉ, thế mà còn bị mắng xối xả nữa chứ! Đạo lý ở đâu, công đạo ở đâu nha?

Đang mãi miết tưởng niệm về nỗi oan “kinh thiên động địa” của mình. Đùng một tiếng cửa mở ra, chưa kịp nhìn rõ chủ nhà, Hải Nghi bị một “cơn gió” cuốn bay vào nhà. Nhanh đến nỗi, cô chỉ kịp chớp mắt một cái đã đứng như trời trồng giữa căn phòng ngủ màu trắng trang nhã. Như không muốn để cho cô có thời gian chiêm ngưỡng căn phòng, chủ nhân của nó đã đẩy cô đến trước gương, bôi bôi, trét trét, tô tô, vẽ vẽ... cuối cùng là ném cho cô một bộ quần áo rồi đẩy cô vào phòng thay đồ.

Mọi việc dường như chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, nhanh đến nỗi cô chưa kịp nhận ra mình thay đồ bằng cách nào... Cho đến khi, nhận được cái gật đầu kiểm duyệt của kẻ đang mỉm cười tươi tắn như nắng trưa gay gắt kia, cô mới kịp điều hòa lại hơi thở và sắp xếp các sự việc lại với nhau.

- Woa... quả thật nha, cậu rất đẹp... trai.

Cô nàng với gương mặt xinh đẹp, đáng yêu, mái tóc dài cài thêm kẹp nơ màu trắng, diện một chiếc váy màu trắng nốt, nàng như con búp bê sứ tinh khiết, đôi mắt to chớp chớp hình trái tim nhìn chằm chằm “anh chàng” trước mặt thiếu điều nhỏ nước giải nữa thôi.

- Thật là mất hình tượng quá đi!

Hải Nghi không để dành chút mặt mũi nào cho cô bạn mà phan một câu làm tụt mất cảm xúc của Như Băng. Chỉnh sửa lại quần áo, chải lại mái tóc, dưới bàn tay điệu nghệ của Như Băng, mà giờ đây từ một mái tóc dài đen tuyền biến thành mái tóc ngắn đứng kiểu handsome đầy cá tính. Thật sự phải thừa nhận mình đúng là rất đẹp trai nha.

Quá quen với tính khí này của cô bạn, Như Băng cũng chẳng cần giữ hình tượng gì cho cam, bay lại ôm chầm cái người đang đứng trước gương kia, ghé đôi môi mỏng thủ thỉ vào tai Hải Nghi một câu xanh rờn.

- Đi thôi, “bạn trai” của tót. Hahaha

Sau một tràng cười khả ố kia, Như Băng phóng như bay ra ngoài, bỏ mặt “anh bạn trai” đầu đầy khói.

Tại quán bar Evil, quán bar lớn nhất Pháp, nơi diễn ra các hoạt động quan trọng hay tụ tập ăn chơi của thành viên trong Black Rose. Hôm nay, Evil náo nhiệt hơn hẳn ngày thường, vì hôm nay một sự kiện quan trọng được diễn ra.

Dưới ánh đèn nhiều màu sắc, tiếng nhạc xập xình, DJ chuyên nghiệp trong việc điều khiển nhạc, những con người điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc, tất cả như một hỗn hợp đầy màu sắc. Nó tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, đây như là một xã hội thu nhỏ, đầy cạm bẫy.

“Bình”

Một âm thanh “thanh thúy” vang lên dập tắt mọi ồn ào bên trong, mọi người như chết lặng trước hai con người đang đứng ở cửa kia. Một cô gái mang vẻ đẹp thiên thần, với chiếc váy trắng tinh khôi. Một chàng trai khôi ngô, mang vẻ đẹp lạnh lùng nhưng có chút gì đó lãng tử pha lẫn nét tinh nghịch tuổi ô mai.

- Hai người đến trễ quá đấy!

Đưa mắt nhìn người mới nói, huých nhẹ tay cô bạn, Black mỉm cười đầy ẩn ý. Đó là Blue, anh chàng phó tướng thứ hai bên cạnh Black Rose. Như chính cái tên, Blue có vẻ đẹp dịu dàng, thư sinh với áo sơ mi trắng kiểu cách, quần jean đen, giày thể thao màu trắng nốt, nhưng điểm thu hút ánh nhìn lại là khuôn tai hình đầu lâu bên tai trái, lấp lánh dưới mái tóc nâu kiểu Hàn càng tăng thêm sự hấp dẫn với mọi người.

Đừng nhìn Blue thư sinh như thế mà lầm tưởng anh chàng này là “con ngoan trò giỏi” nhá. Sai lầm to rồi, có ai nói cho bạn biết rằng bar Evil là một trong “hàng đồng” quán bar khác của anh này không? Đúng thế đấy, chủ của Evil là Blue.

- Lâu rồi không gặp sếp, nhưng có cần phải xuất hiện một cách hoành tráng thế không?

Green, phó tướng thứ ba của Black Rose. Trái ngược với Blue. Green mang vẻ đẹp bất cần đời, một vẻ đẹp ngạo mạn, như xem thường tất cả mọi người vậy. Tay đung đưa ly rượu, giờ lên hướng Black xem như chào hỏi. Nhưng trong lời nói còn có ý mỉa mai, không khó để nhận ra.

- Thôi nào! Mọi người đã đông đủ chưa?

Nhận thấy cái nhú mày khó chịu của kẻ bên cạnh White lên tiếng chuyển chủ đề, nãy giờ hai người đang trở thành trung tâm của mọi lời bàn tán nên không muốn tiếp tục nữa.

- Đủ cả rồi. Vào thôi!

Tinh ý phát hiện cái nháy mắt của White, Blue cũng lên tiếng ngăn chặn chiến tranh sắp diễn ra.

3. Chương 3: Bạn Cũ

Một ngôi biệt thự không tính là quá lớn, cũng chẳng quá nhỏ. Màu đen chủ đạo được phủ bên ngoài tạo nên sự bí ẩn lạ lùng, làm nổi bật hơn các căn biệt thự nào khác trong vùng này.

Ẩn sau cánh cổng rào màu trắng, đối lập với ngôi biệt thự, là một giàn nho tím đầy nhựa sống, có những dây bướng bỉnh chồm ra ngoài rào như để hưởng được nhiều ánh sáng hơn vậy.

Bên dưới giàn nho là những cây hồng trắng mạnh mẽ vươn lên tranh giành chút ánh sáng cuối ngày.

Những vệt sáng hoàng hôn chảy dài trên nền cỏ xanh mướt, báo hiệu đã hết giờ làm việc của ngày và đã đến lúc màn đêm trình diễn.

19 giờ đúng.

Chuông đồng hồ đúng lúc vang lên. Cùng lúc đó, người đang ngồi trên sofa mở TV, rót trà ra tách, bắt chéo chân, nhàn nhã tựa vào lưng sofa, chậm chậm thổi thổi tách trà cầm trên tay, nhấp một ngụm, mắt luôn hướng vào màn hình xem... Tom và Jerry. =.= Mọi việc diễn ra trôi chảy như thế, logic như thế hẳn là đã được lặp đi lặp lại mỗi ngày.

Tính toong... tính toong...

Tính toong... tính toong...

“Kẻ chán sống nào dám quấy rầy việc đại sự của ta, đang lúc con mèo ngu ngốc bị chuột Jerry hạ đo ván mà lại...”

Đùng đùng bước ra mở cửa cho vị khách chán sống kia, vị chủ nhân đáng kính hơi bất ngờ nhưng chỉ trong vài giây mọi chuyện như đã liệu trước, Nguyễn Hà lão gia cất tiếng.

- Không ngờ nhanh thế!

Trần Vũ lão gia cười mỉa một tiếng xem như chào hỏi.

- Ông chưa chết à!

- Đại sự chưa rồi, sao tôi chết được. Có chết cũng phải chờ ông đi trước thì tôi mới cất bước theo sau chứ.

Hahaha...hahaha...

Nói rồi hai người đồng thời cười haha, hai cái dáng người cao cao, tay đã chống gậy cả rồi nhưng trên gương mặt vẫn không giấu được vết tích một thời làm lung lay bao trái tim phụ nữ, ở họ luôn tỏa ra khí thế bức người, khí thế vương giả của một thời chinh chiến thương trường.

Không sai, họ là bạn thân từ hồi trong bụng mẹ, cùng nhau lớn lên, cùng nhau gây dựng sự nghiệp.

Bởi vì quá thân nên khi chào hỏi cũng khác người thường. Đừng lấy làm lạ khi hai người họ xĩa xối nhau như thế.

- Đúng là không thay đổi nhỉ!

- Có gì mà không thay đổi chứ, già cả rồi!

Nói rồi, Nguyễn Hà lão gia vào nhà trước ‘cái tên kia chắc cũng không đợi mời đâu nhỉ!’. Nghĩ vậy, chủ nhà đi trước, khách tiếp bước đi sau, Nguyễn Hà lão gia bất ngờ quay đầu lại, “sao giống cảnh Tom và Jerry thế nhỉ!”. Cười một cái đầy ẩn ý, rồi ngồi vào sô pha ngay vị trí cũ, nhưng chương trình hoạt hình Tom và Jerry đã kết thúc từ lúc nào. Tiếc thật!

Buông một tiếng thở dài, Nguyễn Hà lão gia bất ngờ nghiêm mặt nhìn người mới ngồi xuống phía đối diện, gương mặt không còn vẻ cười cợt ban nãy nữa, hỏi một vấn đề mà ông đang lo sợ.

- Ông đã gặp con bé?

Trần Vũ lão gia nhìn gương mặt thoáng nét lo lắng của ông bạn mà buồn cười, nhưng vẫn nhin lại, giữ thái độ dĩ nhiên, thoải mái tựa lưng vào sô pha, bắt chéo chân, khoanh tay trước ngực.

- Gặp rồi đã sao chứ? Tôi gặp cháu dâu tôi cũng phải xin phép ông à?

- Biết mà, biết mà. Tôi đã biết trước ông sẽ gặp con bé trước mà.

Nguyễn Hà lão gia lẩm bầm điều mình đã nghĩ. Không ngờ tin tức của lão già này cũng nhanh thật.

- Chẳng phải tôi đến đây là mục đích của ông sao. Không dễ gì để tìm ra tung tích của hai người. Người của ông cũng làm việc tốt quá đi. Mười bảy năm trước, hẳn là ông đã có sắp xếp. Nếu ông không cho người ngăn chặn tin tức thì ông nghĩ tôi phải chờ lâu như thế này sao? Chẳng phải ông muốn trở về một cách hoành tráng nên mới cho người để lộ tin tức trước lễ đính hôn à?. Hẳn là, ông sẽ không quên ông đã hứa gì chứ?

- Hahaha... không hổ danh Trần Vũ đại nhân, ông đúng là quá hiểu tôi đi, nhưng ông cũng biết là tôi làm vậy là có nguyên do mà.

- ...

- Nguyễn Hà nợ Trần Vũ các ông một ân huệ, tôi nhất định sẽ trả lại.

- Lão già này, mấy chục năm rồi còn gì, sao ông cố chấp vậy?

- Haha... tuần sau tôi sẽ đem con bé quay về, dù sao hôm nay có lẽ nó cũng hoàn thành xong thử thách cuối cùng rồi, con bé cũng không “ngoan ngoan” cho lắm đâu! hahaha

- Người do ông đào tạo không hề “đơn giản”...tôi đã tận mắt nhìn thấy rồi. Quả là, KHÔNG tầm thường.

Từ bên ngoài có một người áo đen cung kính đi vào, ghé tai Trần Vũ lão gia thì thầm gì đó khiến con người ông nheo lại bí hiểm, gương mặt bỗng chốc cứng ngắt.

- Tôi có việc đi đây, chờ xem màn xuất hiện hoành tráng của ông, tôi nghĩ người nhà ông chắc cũng không tha cho ông. Còn nữa...

Trần Vũ lão gia đứng dậy đi ra không thèm liếc mắt đến khóe môi đang giật giật của ông bạn, trước khi đi không quên quay đầu lại, buông một câu khiến Nguyễn Hà lão gia suýt sặc nước... bặt.

- ...tôi không phải là con mèo “Tom ngu ngốc”.

Sặc... có cần phải chính xác thế không chứ!

“17 năm rồi, giờ đã đến lúc phải quay về rồi Hải Nghi à!!!”

4. Chương 4: Người Lãnh Đạo

Xập xình, xập xình....

Những âm thanh có hại àng nhĩ con người không ngừng vang lên, mà trên sàn nhảy mọi người điên cuồng hòa mình vào từng giai điệu đó, giống như có một liều thuốc kích thích khiến họ không dừng được cuộc chơi.

DJ đột nhiên tắt nhạc, hướng mọi người cười xuề một cái lộ ra cái răng khểnh cực duyên. Đồng thời ánh đèn xanh đỏ cũng được thay thế bằng một màu trắng ngà, rọi thẳng lên sân khấu hướng sự chú ý của mọi người lên khán đài.

Một giây trước không khí ồn ào đến đỉnh tai nhức óc, nhưng một giây sau là không khí yên ổn đến dọa người, không một tiếng động nào phát ra tất cả như bị điểm huyệt tại chỗ.

-Xin lỗi mọi người...

White lên tiếng phá vỡ sự kinh ngạc hiện lên trong mắt bọn họ.

Lời nói dịu nhẹ, trong trẻo giống như liều thuốc giúp bọn họ thoát khỏi cơn mê, tất cả vui mừng reo lên như vừa được quà. Đây là tình huống gì nha. Lần đầu tiên... lần đầu tiên ba phó tướng của bọn họ cùng nhau xuất hiện, những tưởng hôm nay có lệnh tập trung tại Evil là tụ họp vui chơi như mọi khi, thỉnh thoảng cũng chỉ có một trong những thủ lĩnh xuất hiện cùng bọn họ thôi, ngay cả Blue chủ quán bar này cũng rất ít khi xuất hiện, người mà họ thường gặp cũng chỉ là Green hay White nhưng không ngờ hôm nay là chuyện gì mà tất cả lại đông đủ như vậy, thật khó hiểu???

Cầm micro, tiến lên một bước nữa nàng White dịu dàng trong tà váy trắng hướng mọi người cười dịu dàng, khiến biết bao trái tim thiếu niên thổn thức. Lần nữa âm thanh trong trẻo đó lại vang lên.

-Tất cả các bạn có mặt tại đây, hẳn cũng đã gia nhập tổ chức của chúng ta một thời gian nói dài không dài, ngắn không ngắn. Như các bạn biết rằng Black Rose được thành lập vào ba năm trước... và ngày hôm nay cũng chính là kỉ niệm ba năm ngày thành lập Black Rose...

Bên dưới khán đài một trận xôn xao, những người đã theo tổ chức từ ngày mới thành lập thì cũng không có gì ngạc nhiên lắm, còn những thành viên mới gia nhập thì có vẻ khá bất ngờ, mọi người đều xù xì bàn tán. Có lẽ hôm nay là ngày quan trọng nên các thủ lĩnh đều có mặt đầy đủ như thế.

-Và hôm nay mọi người được quyền vui chơi thoải mái. Tất cả các chi phí đều do phó tướng Blue phụ trách. Thủ lĩnh có lệnh không say không về, mà say cũng không cho phép về vì... rất nguy hiểm.

Lời nói vừa dứt bên dưới mọi người đều cười ha ha. Thủ lĩnh của bọn họ cũng quá là dễ thương nha, rất chu đáo. Không biết vị thủ lĩnh này như thế nào nhỉ, thật bí ẩn, bọn họ không phải là chưa từng gặp qua vị thủ lĩnh này, nhưng nói là gặp thì cũng không đúng. Vì thủ lĩnh của bọn họ đều xuất hiện cuối cùng và luôn đứng ở trên cao hay phía xa quan sát bọn họ hành động. Ngoài cái dáng mảnh khảnh và đen kịt kia họ chưa từng được tận mắt nhìn thấy người này. Có những lúc bọn họ nghĩ rằng vị thủ lĩnh này thật vô dụng vì chỉ biết trốn tránh nấp sau bóng tối mà sai khiến bọn họ nhưng sự thật lại là những kẻ hắc, chiến lược đánh bại các tổ chức khác đều là do thủ lĩnh bí ẩn này chỉ đạo, bọn họ phải công nhận rằng nó rất hoàn hảo và giảm được mức sát thương đến thấp nhất. Bởi thế, đối với họ, vị thủ lĩnh này giống như thần thánh vậy, khiến họ phải phục tùng và hết sức tôn trọng.

Trong khi đó, White quay đầu hướng Blue, nhún vai. Còn anh chàng chỉ biết cười khổ, thật là, Black này không cần phải tuyệt tình như vậy chứ, ngày hôm nay coi như hấn lỗ nặng rồi, cũng coi như người này là khắc tinh của hấn. Haizzz... có thể không đồng ý sao, là lệnh của Sếp nha! Hấn không dám có ý kiến.

Mọi thứ trở lại sự ồn ào khi này, những âm thanh chói chói lại được dịp vang lên, tất cả thành viên của Black Rose không biết là hưng phấn vì hôm nay có ba phó tướng góp mặt hay là hưng phấn vì vui chơi miễn phí mà điên cuồng hơn khi này, tiếng hò hét không ngừng, những thân hình uốn **, lắc lư theo tiết tấu... Tất cả như muốn thoát li khỏi những bọn bê trong cuộc sống thực tại mà tận hưởng hết đêm nay.

Tại một góc khuất của quán Bar, Green lặng lẽ đưa mắt nhìn những con người trước mặt. Ly rượu vừa chạm môi, thì ai đó vỗ vào vai hấn. Cái nhú mào không hài lòng hiện rõ trên trán, trong đây người có thể khiến hấn không phát hiện khi tới gần thì chỉ có thể là... Black.

- Cậu không định “ra mắt” bọn họ à!?

Nhận thấy vẻ châm biếm lộ rõ trong mắt Green, Black chỉ cười nhạt. Ông nói hôm nay là nhiệm vụ cuối cùng của mình, là thời điểm thích hợp để mình xuất hiện chính thức, thật ra ông có ý gì? Vì lí do này cho nên Black mới có mặt tại đây, nhưng sao không thấy có gì đặc biệt, chẳng lẽ chỉ đơn giản là “ra mắt” thôi sao?

-Cậu hình như rất rảnh rỗi?

Rõ ràng là “ông nói gà, bà nói vịt” mà. Black không trả lời câu hỏi nửa đùa nửa thật của người kia, mà đáp lại một câu hỏi cực kì “tĩnh”.

-Nếu rảnh rỗi vậy thì làm leader một thời gian đi, Black Rose giao cho cậu. Chắc cũng sắp đến lúc rồi...

Nói rồi Black hát đầu lên sân khấu ban này. Không kịp cho chàng Green kịp hiểu chuyện gì thì nàng White cũng rất phối hợp mà tuyên bố.

-Và sau đây xin giới thiệu với mọi người, người sẽ lãnh đạo chúng ta thời gian tới... Xin mời GREENNNNNN Nháy mắt đã không thấy người bên cạnh đâu. Tên này muốn làm trò gì cơ chứ!?

Cũng chẳng cho anh chàng có thời gian suy đoán, tiếng “Ồ” rõ ràng của mọi người đã làm anh “tĩnh” và đồng thời cũng hiểu đây là hoàn cảnh gì.

Ánh đèn ngũ sắc hướng anh mà lia tới. Thôi thì đành nhận vậy, mặc dù không cam tâm nhưng cuộc đời này có lẽ Green chỉ có thể thua “tên kia” thôi.

Nếu Green mà biết rằng mình đã thất bại dưới tay một đứa con gái thì chắc tên đó đập đầu vô gối mà chết cho rồi. Hắc hắc

5. Chương 5: “anh Hùng” Cứu Anh Hùng

Thành phố Pari hoa lệ ngập tràn trong ánh đèn. Thật đúng với tên gọi “thủ đô ánh sáng” mà người đời ca tụng.

Khắp hai dãy phố là những cửa hàng thời trang, nhà hàng, khách sạn... lấp lánh đèn màu trên các bảng hiệu cao tít, trên đường xe cộ náo nhiệt, từng dòng người qua lại tấp nập nhưng không nén được tò mò, nhìn “cậu trai” cao gầy, gương mặt tuấn tú, mặc áo da màu đen, quần bò màu đen, mang giày thể thao màu trắng, hai tay dắt túi, nhảy chân sáo vừa đi vừa hát bài hát không đầu không đuôi... Thật đáng yêu.

Vâng, chính xác là đáng yêu. Đó là suy nghĩ của các thiếu nữ lẫn phụ nữ đi đường, ngay cả cụ già rách rưới ngồi bên cạnh một cửa hiệu, tay cầm chiếc nón cũ, bạc màu xin người đi đường cho ít đồng bạc lẻ, cũng mỉm cười. Đường như bà cụ tìm thấy sức sống nơi “cậu nhóc” xinh đẹp này nên cũng cười theo.

“Cậu nhóc” mỉm cười nhìn bà cụ, tiến tới nhét vào tay bà một tờ tiền, nắm tay bà thật lâu nhìn bà bằng ánh mắt ấm áp, bà cụ mỉm cười hiền hậu nhìn cậu.

-Cháu bé à, cháu nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Bà cụ nhỏ nhẹ nói, “cậu nhóc” lần nữa nhìn bà mỉm cười, chẳng nói gì, đứng dậy nhìn người đi đường. Mất đẹp nhìn các đôi trai gái lướt qua mình, tay trong tay, mỉm cười thật hạnh phúc... liệu cô được hạnh phúc. Đang lúc thất thần không khỏi nghĩ tới một người “nếu Tom biết mình không nghe lời chắc sẽ khủng bố lỗ tai của mình mất”.

Từ khi rời bar Evil đến giờ, Hải Nghi cứ đi lang thang như thế, cũng quên mất phải về nhà với ông nội, không hiểu sao hôm nay cô không muốn làm theo kế hoạch gì đó, chỉ muốn giao lại cho kẻ khác và người được chọn chỉ có thể là Green.

Black Rose giao cho cậu ấy cô thấy rất an tâm. Với lại, cô còn có việc khác phải làm.

Lúc này, thời tiết hơi se se lạnh, Hải Nghi với tay ra sau lấy mũ áo khoác đội lên. Đột nhiên một “con lốc” ủa tới, mất thăng bằng, làm cô ngã ra sau, thiết nghĩ “OH, MY GOD, không phải chứ trong một ngày mà mình phải chịu tổn thương tới hai lần sao!”

Coi như ông trời có mắt, một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy thân mình lung lay của Hải Nghi tội nghiệp. Thật may!

Chưa kịp hoàn hồn, Hải Nghi nhà ta bị kéo đi một mạch.

Một cỗ tức giận hung hăng ập tới, cô trừng mắt nhìn cái kẻ to gan, chán sống trước mặt, muốn cho hắn một phát... chết luôn. Hừ, dám kéo tay cô mà không được sự cho phép. Nhưng, một giây sau đó, nghe rất nhiều tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng gần ở đằng sau, liền hiểu được chuyện gì xảy ra. Với kinh nghiệm dày dặn, cô chỉ còn cách chạy theo. Nén lại lửa giận, tinh mắt nhìn thấy có một con hẻm nhỏ, không nghĩ nhiều, dùng sức kéo tay người phía trước nấp vào.

Không lâu sao, một đoàn người mặc trang phục màu đen chạy qua, nhưng không để ý thấy hai bóng người trong con hẻm tối.

Hải Nghi thở “phù” một hơi, lúc này mới ngẩng phắt đầu lên nhìn người đối diện, định mắng cho hắn té tát, thì chợt khựng lại. Ôi, ông ơi, hắn là người hay quý mà đẹp trai kinh khủng thế! Đôi mắt dài thật đẹp, thật sâu, khi nhìn vào làm cho người ta không thở nổi, giống như bị hút vào trong đó, lông mi thật dài, đôi môi rậm cùng với chiếc mũi cao “tọa lạc” trên gương mặt góc cạnh thật giống như được điêu khắc tỉ mỉ.

Hắn đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, áo thun trắng bó sát, bên ngoài khoác áo da màu đen, quần bò, mang giày thể thao màu đen, cổ đeo sợi dây chuyền bạc dài tới ngực mặt dây chuyền là chữ “N”, toàn là hàng hiệu nha, trog đầu bạn Hải Nghi lúc này xuất hiện ngay con số “113”. Nhưng nghĩ đến tình hình lúc này, đầu óc “siêu bá đạo” của Hải Nghi liền nghĩ ngay đến một vấn đề “Không phải hắn cướp đồ gười ta nên mới bị đuổi bắt ấy chứ”. Ôi, Hải Nghi à, toi rồi, nếu đúng như thế thì cô sẽ bị tội đồng lõa đó, thanh danh 17 năm của cô làm sao bây giờ. Người hâm mộ cô sẽ rất là đau khổ nha. Hải Nghi thật đáng thương, Hải Nghi thật tội nghiệp.

Lúc này bao hảo cảm ban đầu biến đi đâu mất, chỉ còn lại cơn giận dữ được Hải Nghi gồng mình nén xuống trước đó đang từ từ bốc lên với nhiệt độ cực đại.

- Này cậu nhóc, nhìn đủ rồi đấy.

Trần Vũ Hải Nam quan sát thấy đám người kia chạy rồi mới thả lỏng, quay lại thì bắt gặp ánh mắt của cậu nhóc trước ngực này cứ nhìn mình chằm chằm, từ si mê rồi đến bị thương và bây giờ là phần hận.

Đúng chính xác là phần hận, đại thiếu gia cậu xưa nay ai cũng phải kính nể, cả trai lẫn gái đều hâm mộ nhan sắc trời cho này của cậu, mà cái thằng nhóc nhỏ bé, chỉ đứng mới tới vai cậu mà dám nhìn cậu như kẻ thù không đội trời chung.

- Nhìn cái đầu nhà ngươi, mau thả tay ta ra... cái tên vô sỉ, hạ lưu, ban ngày ban mặt mà ngươi dám nắm tay thiếu nữ yếu đuối như ta, thật không đáng mặt đàn ông, ngươi...

Cơn giận đã trào dâng đến đỉnh điểm, Hải Nghi tuôn một tràng xối xả vào mặt anh chàng được cho là đẹp trai vài giây trước. Không để ý mình vừa nói những gì, chỉ muốn mắng cho hả tức.

-Hahaha...

Cái điệp khúc mười tám đời tổ tông của Hải Nghi sắp được bắt đầu thì đột nhiên bị cắt đứt bởi một tràng cười hết sức vô duyên. Thật sự thì Trần Vũ Hải Nam cậu rất muốn nhin cười nhưng không thể được nữa, nên lần đầu tiên trog cuộc đời cậu mới mất hình tượng như thế.

-Câm mồm, ngươi cười cái gì hả?

- Hahaha... làm ơn đi cậu bé à, bây giờ là sắp nửa đêm rồi đấy không phải ban ngày đâu. Haha... mà cậu bé cũng không phải là thiếu nữ yếu đuối... hahaha

- Ngươi... ngươi...

Trong lúc nhất thời Hải Nghi không biết nói sao, chỉ biết trơ mắt nhìn cái người vô duyên kia. Thật sơ ý quá đi, không lẽ Hải Nghi cô bị tên này sỉ nhục như vậy sao. Không thể có chuyện đó xảy ra được. Nghĩ là làm, Hải Nghi vận sức lên chân, dẫm thật mạnh lên chân người kia.

- Á... đau

Do quá đau, Hải Nam đành buông tay cậu nhóc ra, luống cuống ôm chân, không quên ngẩng đầu trừng mắt nhìn kẻ vừa gây sự. Hải Nghi cũng trừng mắt nhìn chằm chằm, khiêu khích ánh mắt của cậu.

Đương lúc hai người “liếc mắt đưa tình” thì bọn người lúc nãy từ đâu chạy lại. Shit... Hải Nghi thật muốn bầm vằm cái tên ngu ngốc kia, đau thì ráng nhịn đi chứ việc gì phải la to như thế.

Tung người, đá bay tên dẫn đầu ra sau, tiện thể đạp cho hai tên kẻ bên mỗi người một cú trời giáng. Hải Nghi nhanh chóng xoay người, không quên kéo theo cái kẻ đang đứng như trời trồng kia bỏ chạy.

Hôm nay, cô đóng vai “anh hùng cứu anh hùng” nha!!!

6. Chương 6: Bị Bắt

Học... học... học...

Sau khi đánh bọn người áo đen kia, Hải Nghi kéo cái tên ngốc đẹp trai chạy một mạch. Đến một nơi được cho là an toàn, Hải Nghi buông tay, chống tay lên gối thở hồng hộc.

Haizzz... mệt chết cô.

Quay lại định mắng cho tên kia một trận nữa thì thấy hần khoanh tay, nhớn nhơ trơ mắt nhìn mình, trên mặt không có một giọt mồ hôi cứ như không biết mệt vậy.

Khoan đã! Ánh mắt hần nhìn cô, cứ như nhìn cái kẻ vô duyên thích lo chuyện bao đồng vậy. Nếu biết trước như thế cô cũng chẳng chuốc họa vào thân làm gì.

Đứng dậy nhìn xung quanh một lúc, thấy hình như đã thoát được thì Hải Nghi đứng dậy định bỏ đi, dù sao cô cũng giúp hần rồi, bây giờ an toàn, coi như “sugar you, sugar me”, đường ai nấy đi, dù sao cũng chẳng quen biết gì. Việc gì phải lo cho hần.

Nghĩ vậy, Hải Nghi đứng dậy nhấc chân bỏ đi, nhưng không ngờ tay lại bị người khác túm lấy.

- Này, nhóc định bỏ đi như vậy à.

Nhiều mày, nhìn cái tên ngốc không biết sống chết này, dám cả gan nắm tay cô, Hải Nghi phát hiện lúc này đây gương mặt hần thật xảo trá.

- Không cần cảm ơn. Bye bye

- Ai nói tôi muốn cảm ơn

- Thế anh muốn gì. Tôi giúp anh chạy thoát khỏi đám người kia, không đòi cảm ơn thì thôi đi. Anh nói cái giọng đó là sao hả? Khi không kéo tôi chạy theo anh làm gì? Tại ai mà giờ này tôi chưa được về nhà nữa hả...

- Mặc kệ, lúc trước tôi kéo nhóc đi là tôi bắt đất dĩ, còn bây giờ là nhóc lôi tôi tới đây, nhóc phải có trách nhiệm với tôi.

- CÁI GÌ??? Trách nhiệm á???

- Phải, vì tôi không rành đường xá nơi đây, nên nhóc kéo tôi tới nơi này làm sao tôi trở về.

Sao cái tên này lại mặt dày thế chứ, hôm nay là ngày gì vậy chứ, khi không lại vướng vào của nợ này. Xui chết cô.

- Thế anh muốn gì?

- Làm ơn cho tôi mượn điện thoại đi.

Cái tên này sao lại biến hóa khôn lường như Tôn Ngộ Không vậy chứ. Vừa nãy còn vẻ mặt xảo trá, bây giờ lại bày ra vẻ mặt đáng thương như cún con vậy chứ. Gặp đối thủ thật rồi, ngay cả cô còn xuýt bị hấn lừa nữa. Người ta không biết có khi nghĩ cô là người xấu cũng nên.

Miễn cưỡng rút chiếc đế yêu quý đời mới nhất cho hấn mượn, Hải Nghi nhìn chằm chằm hấn ta như sợ hấn “quen tay” cướp mất của cô.

- Đây này, nói ít thôi nhé, tốn tiền lắm đấy.

Hải Nghi nhà ta đáng thương nhắc nhở, ai bảo cô là người tốt cơ chứ.

Trần Vũ Hải Nam liếc mắt nhìn cô tỏ ý xem thường, nhanh tay bấm một dãy số. Điện thoại rất nhanh đã nổi máy. Bên kia đầu dây là một giọng nói lười biếng của một chàng trai, hấn là đang ngủ đi.

- Aloooooo

- Cậu mau dậy ngay cho tót, cho người tới đây nhanh lên, ông nội đích thân bắt tót rồi, cho cậu 5 phút.

Đủ nhanh, đủ ngắn gọn đi. Nói xong, không để cho người kia có thời gian “tiêu hóa”, liền cúp điện thoại, đưa cho Hải Nghi.

Hải Nghi xấu xa hài lòng mỉm cười coi như tên này thức thời.

- Ok, tôi đi đây.

Dứt lời thẳng tiến mà bước đi, không quan tâm người kia nghĩ gì.

Nhìn bóng lưng cậu nhóc điển trai kì lạ, Trần Vũ Hải Nam nghĩ đến từ “Black Rose” trên màn hình điện thoại lúc này có phần hiểu kì. Đang miên man suy nghĩ, phía trước có một chiếc xe hơi màu đen sang trọng dừng lại. Hải Nam nhanh chóng tiến lại trong lòng thầm nghĩ “tên nhóc này coi như biết điều, chưa đầy 5 phút đã có mặt, không tồi”.

- Mạnh Quân cậu...

Vừa mở cửa định nói gì đó với thằng bạn tốt, Hải Nam liền đứng bất động vài giây, nhìn thấy người bên trong liền méo mó gọi một tiếng “Ông nội”.

Sau đó đánh mắt lên chỗ tài xế, thấy người bạn tốt khổ sở nhìn hấn, bên cạnh còn có người cha đẹp trai nhìn hấn cười hiền, sau cặp kính công sở mạ vàng là đôi mắt dịu dàng đúng chuẩn một người cha tuyệt vời, nhưng chỉ có hấn mới biết được trong đó ẩn chứa sự xảo trá. Không sai chút nào, lúc này hấn rõ ràng nhìn thấy nụ cười đắc thắng trên mặt ông ấy như kiểu “Con trốn không thoát rồi con trai à”.

Tội nghiệp Hải Nam, không chạy được nữa rồi, nhìn xung quanh mới biết toàn là vệ sĩ của ông, hết đường chạy rồi. Ngậm ngùi bước lên xe, ngồi bên cạnh người đàn ông cao quý nhưng lạnh lùng nãy giờ không lên tiếng. Lần này, cậu tiêu rồi.

Chiếc xe rất nhanh mất hút trong đêm tối...

7. Chương 7: Tâm Cơ Của Ai Đen Tối Hơn???

- WHAT??? Tom à, ông đang đùa gì vậy?

Mới sáng sớm, cả khu biệt thự dưới sức công phá của “volume khủng” của Hải Nghi mà rung rinh.

Phạch...phạch... phạch..

Bên ngoài vô số con chim từ trên cây ào ào vỗ cánh bay ra.

Trên ghế sofa cao cấp, con Miu vô tội bị dọa cho giật mình, lông tơ dựng đứng cả lên. Nguyễn Hà lão gia thương tiếc vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, đem ánh mắt trách cứ bắn về phía đứa cháu nghịch ngợm.

- Jerry à, con bình tĩnh đi, làm gì mà la to thế, dọa cho ta sợ, con cũng biết ta bị yếu tim mà... Oa..oa..oa

Nguyễn Hà lão gia khoa trương ôm ngực khóc lớn cứ như bị oan khuất lắm vậy.

Hải Nghi hừ một tiếng khinh bỉ. Cho xin đi trò này ông đã diễn đi diễn lại 17 năm qua rồi đó, thử hỏi sao cháu gái là cô không miễn dịch được chứ. Cô còn biết tiếp đó thế nào chẳng là...

- Jerry thương yêu à, con không quan tâm ta sao?

- Có ạ!

- Vậy con tha thứ cho ta chứ.

Hải Nghi nhà mình trợn mắt ngạc nhiên, nếu theo đúng kịch bản 17 năm qua chẳng phải “Tom gian xảo” sẽ bảo rằng “Yehhh, ta biết con thương ta nhất” sau đó không có sĩ diện mà nhào lại ôm cô và kéo cô đi xem phim... Tom and Jerry- bộ phim hoạt hình kinh điển mà trẻ em thế giới đều biết, từ lúc 3 tuổi cô đã xem chán, nhưng sao gia gia xem mãi không chán nhỉ.

- Ta... ta có việc giấu con.

Hải Nghi hoàn toàn ngạc nhiên, thái độ của ông hôm nay rất lạ, sáng sớm gia gia đã lôi kéo cho bằng được cô bước ra khỏi chăn, rồi hùng hồn bảo rằng cô... sắp phải đính hôn, mà đó chính là hai ngày sau đó, cũng vào ngày sinh nhật thứ 17 của cô.

Theo như thông tin vừa được thốt ra từ gia gia, Hải Nghi không khỏi tỉnh cả ngủ, nay gia gia nói ông còn có chuyện giấu mình, thật ra là chuyện động trời gì đây.

- Thật ra, chúng ta có gia đình ở Việt Nam, con cũng không phải là trẻ mồ côi cha mẹ. Mười bảy năm trước tại ta ích kỉ nên đã bắt con phải xa cha mẹ của mình.

- Ta xin lỗi con, Trần Vũ gia là ân nhân cứu mạng của ta, hai gia đình đã có hôn ước trước đó nhưng không thành, từ khi con được sinh ra, con đã mang xứ mệnh là người thực hiện hôn ước đó với thiếu gia nhà họ Trần.

Nguyễn Hà lão gia hôm nay thần thái không bình thường, khác xa với bộ dáng trẻ con thường ngày, bây giờ nhìn ông nghiêm túc đến lạ, ở ông toát lên sự từng trải mà trước nay Hải Nghi chưa từng thấy, cô im lặng lắng nghe ông nói tiếp.

- Từ khi nhận được ân huệ của Trần Vũ lão gia, ta thề sau này sẽ bảo vệ cả nhà họ. Cho nên 17 năm trước ta đã chọn con và đem con bỏ đi, suốt 17 năm nay ta đã huấn luyện con trở thành người thừa kế duy nhất của Dark.

Nguyễn Hà lão gia thấy cháu gái ngạc nhiên mà há hốc mồm, bộ dạng thật đáng yêu nếu như ngày thường ông sẽ chạy lại và ôm nó mất, nhưng lúc này ông phải kiềm chế.

- Dark là tổ chức mafia lớn mạnh do ta thành lập, lúc trước do bị kẻ thù *** hại nên suýt chết, cũng may sau đó ta được Trần Vũ Dương và phu nhân cứu giúp, mới thoát nạn. Từ sau khi hôn ước được thành lập, ta muốn người thừa kế Dark phải bảo vệ thật tốt người nhà họ Trần.

- Và thế nên gia gia muốn con phải bảo vệ cái tên công tử bột nhà họ Trần đó?

Sau một hồi lắng nghe ông nội nói, Hải Nghi thật sự choáng váng, nhưng tóm lại một nội dung mà cô cho là quan trọng nhất, thật giống như một câu hỏi mà cũng như khẳng định.

Nguyễn Hà lão gia vô lực gật đầu, đối với đứa cháu này ông thấy vô cùng có lỗi.

- Con biết rồi.

Nhìn thấy gia gia như vậy Hải Nghi không nỡ trách ông, từ nhỏ đến lớn ông đều che chở cho cô, luôn làm cô vui vẻ.

- Ông à, hay chúng ta xem phim đi... à... Tom and Jerry nhé.

Trong phút chốc Hải Nghi liền thay đổi sắc mặt hướng gia gia cười đùa như thường ngày, người cô không muốn là tổn thương nhất là ông. Để xem cô nhất định trừng trị tên hôn phu chết tiệt kia thế nào! Hừ.

Nguyễn Hà lão gia cũng hết sức ngạc nhiên với thái độ này của cô, trong lòng thầm nghĩ có phải mình diễn xuất quá đạt rồi không. Haha... với tính cách của cô ông quá hiểu rõ mà, kẻ nào dám chọc giận cô sẽ không

sống an ổn, hưởng chi... càng nghĩ ông càng cao hứng. Lão già thú vị kia, để xem Hải Nghi nhà ta thu phục cháu ông thế nào. Hahaha

Bên trong cười thật sảng khoái nhưng bên ngoài vẻ mặt của ông tràn đầy cảm giác tội lỗi. Hải Nghi đáng thương có phải bị lừa rồi không?

Mèo Miu đang nằm trên sofa cũng ngẩng cao đầu, giơ hai mắt tròn xoe nhìn cô đồng tình.

Tối hôm ấy, cảnh lúc sáng được lặp lại nhưng có vẻ khác một chút.

- Jerry, tại sao con không ra mắt Black Rose hả?

Nguyễn Hà lão gia nổi giận dửng dưng đứng trên cao nhìn đứa cháu nghịch như quỷ sứ này vẫn còn tâm trạng ngồi xem... Tom and Jerry. Thật tức chết ông!!!

- Ông à, Black Rose cũng là một phần của Dark mà, sau này ra mắt người thừa kế một lần có phải đỡ phiền không.

Black Rose thật ra là địa bàn hoạt động của Hải Nghi trong trường thôi, cũng chỉ để cho cô có thể va chạm sớm với thế giới hắc đạo, cho nên Nguyễn Hà lão gia mới cố ý cho cô thành lập một tổ chức hoạt động dưới sự giám sát của Dark cũng như của ông.

Lời nói của Hải Nghi thành công làm ông tức nghẹn lời.

Đúng là Tom vẫn thua Jerry.

Suốt mấy năm nay ông luôn muốn khoe với mọi người cháu gái đáng yêu của ông, nhưng hết lần này đến lần khác đứa cháu này luôn giả thành con trai chọc ông phát điên. Tối qua ông muốn cho con bé ra mắt tổ chức nhưng lại không thành công, không biết trong hồ lô của nó có chứa gì.

Rốt cuộc tâm cơ của ai đen tối hơn a!!!

8. Chương 8: Nữ Chủ Nhân Nổi Giận

Hai ngày sau...

Tại biệt thự Nguyễn Hà một trận náo nhiệt diễn ra, mọi người tất bật chuẩn bị mọi thứ tốt nhất. Trên dưới nhà họ Nguyễn ai mà không biết hôm nay là ngày quan trọng gì:

Thứ nhất đó là ngày ông chủ và cháu gái duy nhất nhà họ trở về sau 17 năm mất tích.

Thứ hai hôm nay cũng là ngày sinh nhật 17 tuổi của công chúa Nguyễn Hà

Và quan trọng hơn là hôm nay là lễ đính hôn của công chúa họ Nguyễn và công tử họ Trần.

Vì chuyện này mà họ đã chuẩn bị suốt mấy tháng trời, mặc dù có chút ngờ vực nhưng họ vẫn cố tin tưởng rằng hôm nay hai nhân vật chính sẽ xuất hiện.

Bên ngoài đại sảnh biệt thự, người hầu thay phiên nhau trang trí, bày biện, để chuẩn bị cho buổi lễ tối nay, tất cả dường như hoạt động hết công suất, cốt chỉ để cho hai vị kia hài lòng.

Bên trong phòng họp đại gia đình, đây là nơi dành để hội ý, bàn bạc những việc đại sự trong gia đình, đây cũng được xem là truyền thống lâu năm của gia tộc Nguyễn Hà.

Nhắc đến phòng họp không ít người nghĩ ngay đến một chiếc bàn lớn, dài với nhiều chiếc ghế xung quanh, cùng với không khí tràn ngập sự nghiêm túc cực độ.

Nhưng đó là đối với những nơi bình thường khác, còn Nguyễn Hà là gia tộc như thế nào? Há có phải bình thường như vậy, cho nên phòng họp đại gia đình không thể nào như thế được?

Đó là một gian phòng, à không nó chiếm cả một tầng lầu ấy chứ. Sau cánh cửa gỗ được điêu khắc tinh xảo là ba bức tường lớn được vẽ cảnh thiên nhiên xanh mát bởi tay những họa sĩ tài ba, bức tường còn lại được làm bằng kính trong suốt có thể nhìn ra khung cảnh bên ngoài, ở giữa gian phòng là hồ cá hình chữ nhật thật lớn được thiết kế trên nền nhà, trong hồ là sen hồng, sen trắng bung nở tỏa ra hương thơm thanh nhã làm say lòng người, những con cá màu sắc lượn lờ tạo nên một bức tranh mang đậm chất quê hương đồng nội.

Sàn nhà được lót thảm cỏ xanh nhân tạo thật mềm. Tất cả như một không gian khác, giống như lạc vào thiên nhiên kì ảo. Đó là nơi thư giãn tốt nhất, cũng là nơi thương xuyên tụ tập thành viên trong gia đình này. Một gia đình vui vẻ.

- Cha sẽ về chứ?

Trên chiếc sofa hình lá sen thật to, con dâu cả nhà họ Nguyễn đang tựa người vào chồng mình là ông Nguyễn Hà Đông mà lo lắng hỏi nhỏ.

Lúc này hai vợ chồng Nguyễn Hà Huy- con trai thứ ba nhà họ Nguyễn, cũng lo lắng, nỗi nhớ thương con 17 năm qua, tất cả hi vọng đều đặt hết vào ngày hôm nay. Nguyễn Hà Huy cảm thấy vợ mình lo lắng vội nắm chặt tay bà xã. Đối với người vợ này hẳn thấy vô cùng có lỗi, vất vả sinh con ra mà không được đích thân nuôi dưỡng nó, nay sắp gặp lại thì phải gả đi, hẳn cũng đau lòng không kém.

- Cha sẽ về mà, tôi nghĩ sẽ về một cách hoành tráng nữa cơ. Tính cách cha thế nào mọi người còn không rõ sao. Tôi nghĩ thay vì lo lắng mọi người nên chuẩn bị tốt quà ra mắt cháu gái đi là vừa, đừng quên hôm nay không chỉ là lễ đính hôn của hai gia tộc lớn, mà còn là sinh nhật 17 tuổi của cháu gái duy nhất nhà này.

Tiếng nói lười biếng của cậu hai nhà họ Nguyễn- Nguyễn Hà Thanh, vang lên, thức tỉnh mọi người trong phòng.

- Đúng vậy, tin rằng tối nay sẽ có bất ngờ lớn. Cha chúng ta là người đứng đầu cả một tập đoàn lớn lẽ nào nói không giữ lời. Em sẽ thiết kế tặng cho đứa cháu gái yêu quý bộ lễ phục có một không hai. Chắc chắn con bé sẽ thích.

Bà xã của Nguyễn Hà Thanh- Hồ Hương, nhà thiết kế thời trang hàng đầu trong và ngoài nước, cũng lên tiếng góp ý. Trên mặt không che dấu nụ cười tự tin. Bà thật ao ước có đứa con gái để thỏa sức biến nó thành người đẹp nhất, nhưng khổ nỗi bà lại sinh ra hai thằng con trai quý sự nghịch ngợm.

Cảm nhận được ánh mắt của người nào đó bắn về phía mình, Hải Lâm chột rùng mình một cái, gương mặt tuần tú hơi méo mó, rồi như nhớ tới việc gì đó, Hải Lâm hướng anh trai, người có gương mặt giống hệt hẳn, đang thản nhiên nghịch con vịt đồ chơi dưới hồ sen cất tiếng hỏi hết sức ngây thơ.

- Hải Duy, anh biết ông nội sao?

Người nào đó đang đùa con vịt màu vàng dưới hồ không tình nguyện lên tiếng:

- Không biết chắc, nhưng hình như đã từng gặp lúc bé.

- Vậy cũng nói, em cũng nhớ lúc bé cũng từng gặp ông.

Hải Lâm ra vẻ chán ghét, nhăn mũi với anh trai, rất biết thức thời ôm con ếch nhồi bông, bộ dáng học hỏi hướng anh cả Hải Phong lặp lại câu hỏi:

- Anh, anh biết ông phải không?

So với hai cậu em, Hải Phong lớn hơn ba tuổi, hẳn là đã từng tiếp xúc với ông nội đi.

Hải Phong rất đang chăm chú xem tạp chí “Người đẹp” nghe cậu em hỏi mình, mới liếc mắt sang, bắt gặp bộ dáng học hỏi của Hải Lâm, thân là anh cả cũng không nên quá hẹp hòi, Hải Phong cũng chỉnh lại tư thế, ra vẻ suy tư, vất tay lên trán, nhăn mày hết sức khó khăn, đến khi cảm thấy kiên nhẫn của cậu em sắp hết mới hài lòng lên tiếng.

- Uhm, tất nhiên là gặp rồi, khi anh còn nhỏ từng được ông bế nữa cơ.

- Thế... thôi à!

Đối với câu trả lời của anh cả, bạn nhỏ Hải Lâm lần nữa thất vọng tràn trề.

- Vậy so với cô em gái bí ẩn kia, anh em chúng ta thật đáng thương... huhu

Nói xong còn khoa trương khóc lớn. Hải Duy, rất chán ghét liếc em trai một cái, thật không ngờ tại sao hai người đều cùng một mẹ sinh ra, cùng một gương mặt đẹp trai, cùng một vóc dáng, thậm chí cả IQ cũng giống nhau, nhưng sao Hải Lâm luôn thích nhõng nhẽo như thế chứ? Có lẽ nào... không cùng dòng máu không??? Nghĩ đến điểm này, Hải Duy bất giác rung mình, thật điên rồ.

- Biết rồi, mau nín đi.

Nghe thấy tiếng Hải Duy, Hải Lâm đáng thương cúi đầu ôm éch bông về chiếc sôpha hình lá sen kia, ngồi xuống nhìn hai mắt to tròn của con éch, rất nhàm chán chơi trò “người nhìn ta, ta nhìn người”. =.=

RẦM...

Âm thanh kinh hồn bạt vía gì thế kia, mà khiến anh bạn Hải Duy hoa hoa lệ lệ ngã nhào xuống hồ sen, trực tiếp hưởng thụ cảm giác của chú vịt đồ chơi mà này giờ cậu đang tâm thần chìm nó.

Vịt đồ chơi: đáng đời nhà người

Nguyễn Hà lão phu nhân- nữ chủ nhân nhà này rốt cuộc cũng nổi giận rồi ha.

Chờ đợi suốt 17 năm, hôm nay nhất định bà sẽ tóm được lão già kia.

- Mau cho người, giám sát tất cả các sân bay cho ta, lão già kia thích hoành tráng thì ta sẽ cho hoành tráng.

Tất cả mọi người không hèn mà rung mình một phen. Nữ chủ nhân nổi giận rồi, thực sự nổi giận rồi.

9. Chương 9: Sự Trở Về Hoành Tráng

Ngay khi mệnh lệnh của Nguyễn Hà lão phu nhân được ban bố thì ngay lập tức các tòa soạn trong nước liên tục nhận- gọi điện thoại không ngơi tay, gấp đến mức không kịp thở.

Có kẻ điên mới bỏ qua cơ hội kiếm tiền lần này!

Ngay tức khắc, hầu như tất cả các phóng viên đều nhanh chóng có mặt tại các sân bay lớn trong nước, với mong ước có thể “chộp” được một bức hình nào đó của chủ tịch tập đoàn đá quý Diamond trong truyền thuyết, người đã dựng nên gia tộc Nguyễn Hà đồ sộ như ngày nay. Chỉ thế thôi, tin rằng với tin tức này, tòa soạn của họ sẽ kiếm được lợi nhuận cực khủng.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, khắp các sân bay trong nước đã chật nít người. màn hình lớn ngay sân bay giờ phút này đã có phóng viên trực tiếp đưa tin

“Nghe nói hôm nay chủ tịch tập đoàn đá quý Diamond và cháu gái trong truyền thuyết sẽ trở về thực hiện hôn ước với gia tộc Trần Vũ sau 17 năm mất tích. Hiện tại người của chúng tôi đang có mặt tại sân bay quốc tế để kịp thời đưa tin...”

- Tom... Tom à. Ông xem... xem đi không phải là hoành tráng quá chứ.

Trong khoang máy bay hạng nhất “anh bạn” Hải Nghi của chúng ta, rất mất hình tượng mà mắt chữ A mồm chữ O mà chỉ vào màn hình. Không phải chứ, tại sao về nước lại không thoát khỏi cái tình trạng “săn đón” này. Thật muốn khủng bố người ta hay sao? Làm sao mà tập trung nhiều nhà báo đến thế?

Mặc dù biết được thân phận thực sự của mình không bình thường cho lắm, nhưng không đến nỗi trở thành truyền thuyết như trong lời đồn đấy chứ! Lạy chúa! Mặc dù cô cũng muốn trở thành truyền thuyết gì đó lắm nha!

Bên cạnh, Nguyễn Hà lão nhân gia nghe vậy không khỏi đắc ý nhưng bên ngoài vẫn không có biểu hiện gì. Thật ra đây chính là dụng ý của ông. Liếc nhìn đứa cháu nghịch ngợm, ông vẫn là rất thất bại... thất bại một cách thảm hại.

Cái gì mà sợ trở thành tâm điểm của sự chú ý, lo cho bản thân bị mấy cô nàng khác ghen tị mà cho “ăn” dèp, cái gì mà không muốn ông bị đám đông quay quanh mà tăng huyết áp... vân vân và mây mây. Tất cả cũng chỉ để biện hộ cho việc “hóa mỹ nam” của cô.

Nhìn xem, áo pull rộng, mũ lưỡi trai, dính toàn gai nhọn, ngay cả áo khoát da ở ngoài cũng toàn gai, quần bò đen mài rách lổm chổm, vẫn cái phong cách giày thể thao của cô khiến ông tức chết mà.

Và lý do cô đưa ra cũng hết sức phù hợp là phòng ngừa mấy cô nàng háo sắc. =.=

Có phải nó nhắc khéo ông không nên xúc động quá mức mà ôm nó đứng không? Hừ, ông mới không thêm để ý tới con bé.

Đợi thật lâu mà không thấy người kia đáp lời, Hải Nghi lúc này mới quay mặt sang nhìn con người trẻ con kia, không phải vẫn còn giận dỗi chứ, rõ ràng là cô vô tội mà.

Tâm trạng hào hứng khi sắp gặp được gia đình, làm cô quên mất phải dỗ dành ông nội.

Tại sao mấy bay không mở điều vậy, như thế nào là da gà, da vịt thi nhau nổi lên thế này. Nguyên lai là mấy cô em mới lớn bắt gặp nụ cười đầy chất “sát gái” của Hải Nghi nhà mình đây mà. Ngắc đầu, định nhờ tiếp viên mở điều hòa thì Hải Nghi bắt gặp mấy pho tượng người đang nhìn cô chằm chằm. Phần lớn là ánh mắt si mê của mấy cô nàng, còn lại là ánh nhìn thù hận của các đấng mày râu khi không thu hút được sự chú ý của bạn gái.

Hải Nghi nhà ta thật đáng thương, cô đã tận lực làm suy giảm vẻ đẹp của mình lắm rồi, thậm chí còn giả trai để không bị nhận ra, vậy mà sao vẫn bị “nửa thế giới” còn lại căm thù.

Trong lòng Hải Nghi gào thét: “Xinh đẹp hơn người cũng khổ quá đi”

Mất diếc tai ngơ, bỏ qua những ánh mắt đầy hàm ý kia, Hải Nghi cụp mũ... ngủ.

Ngay khi mấy bay vừa hạ cánh, đám phóng viên tranh nhau tìm kiếm người. khung cảnh hỗn độn lần nữa được diễn ra.

Hai ông cháu, đẩy vali đi ra, bắt gặp cảnh tượng này không khỏi hãi hùng. Mặc dù đã mai danh ẩn tích 17 năm nhưng những đường nét trên gương mặt Nguyễn Hà Trung cũng không khác mấy so với 17 năm trước tung hoành thương trường, ông ăn mặc như một khách du lịch nhưng không tránh khỏi con mắt điều luyện của đám phóng viên.

Có người nhanh miệng hô to.

- Kia, người đó là Nguyễn Hà Trung chủ tịch tập đoàn Diamond

Như một đàn ông võ tể, tất cả bay về phía ông như tìm mật ngọt, vô tình ném nhân vật không kém phần quan trọng là Hải Nghi tiểu thư ra sau.

- Chủ tịch ngài cho biết tại sao 17 năm trước ngài mất tích hay không?

- Chủ tịch nghe nói 17 năm trước ngài mang theo cháu gái mới sinh bỏ đi phải không?

- Chủ tịch hôm nay ngài về nước có phải hay không là vì lễ đính hôn của hai gia tộc Nguyễn Hà và Trần Vũ?

-...

Lần lượt câu hỏi được đặt ra, không hổ danh là người đứng đầu tập đoàn lớn, Nguyễn Hà Trung bình tĩnh mỉm cười lịch sự, giữ vững phong thái một nhà lãnh đạo, đơn giản nói lời cảm ơn đối với các bạn phóng viên đã nhiệt tình quan tâm.

Ánh mắt như hai luồng sáng thẳng tắp, rọi về phía đám đông đằng trước. Thấy Hải Nghi đang được rất nhiều “ong bướm” vây quanh, khoe miệng lần nữa co rút.

Tên phóng viên dày dặn kinh nghiệm, bắt gặp tầm mắt của ông, lần nữa nêu ra câu hỏi thu hút sự chú ý của mọi người.

- Chủ tịch, cậu trai lúc nãy đi cùng, là gì của ngài?

Hải Nghi lúc này, nghe ra câu hỏi, vận dụng sức uống sữa... hộp 17 năm qua, thoát khỏi đám mê trai đẹp kia. Chen chen lẩn lẩn cuối cùng cũng đứng bên cạnh gia gia đại nhân. Rất đẹp trai mà cười lạnh lùng.

- Xin chào, tôi là vệ sĩ của ngài chủ tịch.

Câu nói này thành công chặn lại ý muốn nói của gia gia. Lúc này mới phát hiện sau lưng hình như có một tầng mồ hôi lạnh. Suýt chút nữa, bại lộ rồi.

Dường như chỉ chờ có thế, ngay khi tin tức truyền đi, lớn bé nhà họ Nguyễn đều có mặt tại sân bay. Uy thế nhà họ Nguyễn ai mà không biết, không hẹn mà tất cả đều tách làm hai nhường đường cho họ. Nguyễn Hà lão phu nhân đi đầu, trên mặt lộ rõ sự xúc động mãnh liệt khi gặp lại phu quân nhưng trên miệng vẫn nở nụ cười yếu ớt đầy quý phái hướng vị chủ tịch kia bước tới.

Thật sự khiến người ta cảm động, vợ chồng 17 năm không gặp, xứng đáng trở thành một vở kịch “Chinh phụ ngâm” hiện đại, khiến người người xúc động rơi nước mắt. Các máy quay, máy ảnh, đèn lash không ngừng lóe sáng, khoảnh khắc đẹp như thế này nên được ghi lại.

- A ui

Tiếng kêu thê lương của Nguyễn Hà chủ tịch vang lên, khi Nguyễn Hà lão phu nhân bất ngờ ôm chầm lấy ông và ngay lập tức phần da thịt nào đó sau lưng ông bị người ta hành hạ.

- Ông dám lớn tiếng xem.

Lời nói “nhẹ” tựa Thái Sơn của lão bà bà được phát qua kẻ răng, kịp thời đem tiếng hét sắp phát ra của chồng giữ lại.

Lúc này, tại biệt thự Trần gia.

Trần Vũ Dương đang ngồi trên sofa xem tin tức, khóa miệng tự nhiên tạo thành một đường cong.

- Lão già cổ chấp, rốt cuộc ông cũng chịu lết về.

Khi hình ảnh của cậu bé điển trai kia xuất hiện trên màn ảnh, nụ cười của ông càng rộng, tâm tình rõ ràng rất sáng khoái.

10. Chương 10: Người Một Nhà

Từ sân bay trở về nhà đến giờ, Hải Nghi luôn cảm thấy có hai đạo ánh mắt nóng rực nồng nặc mùi thuốc súng thẳng tắp bắn về phía mình, làm toàn thân cô cứ nóng nực, bứt rứt không yên.

Mà nguồn gốc của nó chính là xuất phát từ hai con người giống nhau như một kia, đang chăm chăm nhìn về phía cô như sinh vật lạ. Từ lúc ở sân bay hai người này cứ phóng “tia lửa điện” bắn về phía cô, làm cô có chút chột dạ mà xem lại bản thân.

Có phải trình độ của cô càng ngày càng thấp không, như thế nào lại bị hai người kia phát hiện, không đúng nha, lúc ở sân bay chẳng phải cô đã thành công “lừa tình” mấy cô nàng mê trai đẹp kia sao!? Thật khó hiểu?

Hải Nghi thật sâu kiểm điểm bản thân mình.

Hai anh em Hải Duy và Hải Lâm, vẫn còn ầm ục lắm vụ việc ở sân bay. Đường đường là hai thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hà lòng danh, lại đẹp trai ngời ngời thế này, có sao lại để cho tên nhóc “vệ sĩ” vất mũi chưa sạch qua mặt, thật là đáng xấu hổ mà!

Từ sân bay trở về bọn họ quan sát thật kĩ tên “vệ sĩ” kia có điều gì hơn anh em họ chứ. Nguyên nhân là khi họ đến sân bay, chỉ nhìn thấy cảnh tên kia được rất nhiều cô gái vây quanh mà đáng lẽ ra anh em nhà họ được chào đón nhiệt tình mới đúng.

Thật lòng hai anh em rất “tâm đầu ý hợp” mà đưa ra lí do “chắc là mấy cô nàng ấy không nhìn thấy họ thôi” mặc dù trong hoàn cảnh ấy Hải Duy và Hải Lâm cũng tận lực gây chú ý.

Như cảm nhận được nỗi uất ức của Hải Duy và Hải Lâm, anh cả Hải Phong cũng tận lực đem sự chú ý đặt lên người của Hải Nghi nhà mình, ánh mắt của Hải Phong chỉ dừng lại ở Hải Nghi đúng 1 giây. Rất ra dáng thám tử mà cầm cái kính lúp tiến từng bước về phía Hải Nghi, làm cô cảm thấy lưng mình hình như có một tầng mồ hôi đang dần ướt áo.

- Da trắng, thật mịn, còn hồng nữa, mi mắt thật dày và cong, mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, môi mỏng... rất xinh đẹp.

Hải Phong rất khoa trương mà đưa chiếc kính lúp to sự soi người cô từ trên xuống dưới.

Nguyễn Hà Trung lúc này mới thoát khỏi móng vuốt của bà xã đại nhân, hướng Hải Nghi đang đứng như trời trồng phía trước, tuyên bố một câu làm mọi người trong nhà choáng váng, thật sự là khó tin.

-Hải Nghi, đây là bà nội của con, kia là gia đình bác cả, bác hai và hai người họ chính là ba mẹ con.

“Hải Nghi”, là Nguyễn Hà Hải Nghi sao? Trong gia phả thì sinh con gái thì đặt tên là Nguyễn Hà Hải Nghi, vậy thằng bé là con bé? Nếu không lầm thì chẳng phải Bạch Kim Xuân- vợ của Nguyễn Hà Huy, 17 năm trước sinh hạ một đứa con gái sao? Tại sao lại biến thành thế này?

Lúc này suy nghĩ của mọi người đều giống nhau, riêng Hải Nghi thì từ ngay lần đầu gặp thì cô đã biết người phụ nữ dịu dàng, xinh đẹp kia chính là mẹ của cô. Vì vẻ ngoài của hai người không sai biệt lắm, lúc này cô có thể hoàn toàn khẳng định rằng lời nói trước kia của gia gia là “lừa đảo”.

Lúc nhỏ gia gia đã bảo với cô rằng “Jerry à, con xinh đẹp như vậy là vì con giống ta”.

Cô có gốc mới tin.

-A dui...

Tiếng kêu thê thảm của Nguyễn Hà lão gia làm gián đoạn suy nghĩ của mọi người.

-Ông dám đem con bé sang Thái Lan chuyển giới sao lão già chết tiệt này, ông thật to gan.

Vừa nói vị “Thái Hậu” cao quý nhà họ Nguyễn vừa ra sức cầu vào hông chồng. Đồng thời ánh mắt nhìn về phía Hải Nghi tràn đầy vui vẻ.

Không để cho Nguyễn Hà Trung có cơ hội biện hộ, sức tay vẫn không thuyên giảm mà còn có xu hướng tăng thêm. Nguyễn Hà lão nhân gia đáng thương hướng Hải Nghi cầu cứu.

Lão bà bà thật lợi hại nha! Rất có uy lực! Cô xác định cô rất thích người này. Nhưng nhìn gia gia tội nghiệp phải chịu đòn oan cô rất không nhẫn tâm.

Hải Nghi gỡ bộ tóc giả màu nâu kiểu Hàn, những lọn tóc đen thẳng được dịp tự do, xõa tự nhiên trên lưng cô. Tiến về trước một bước, hướng lão phu nhân cúi đầu, gọi một tiếng thân mật.

-Bà nội.

Một tiếng này thành công dừng lại hành động véo hông chồng của Nguyễn Hà lão phu nhân. Tiếng “Bà nội” này bà rất mong được cháu gái gọi rất lâu, đến giờ mới được nghe làm bà xúc động không thôi. Nguyễn Hà lão gia được dịp thoát nạn, nhanh chân tránh xa bà xã một chút.

Tiếp theo, hướng vợ chồng Nguyễn Hà Đông và Nguyễn Hà Thanh, lễ phép cúi đầu, chào hỏi.

-Thưa bác cả, bác hai.

Sau đó, cô đi tới trước mặt vợ chồng Nguyễn Hà Huy xúc động gọi hai tiếng.

-Ba... mẹ... Hải Nghi đã về.

Bạch Kim Xuân hai mắt đầm lệ, kích động đứng dậy ôm con gái bảo bối vào lòng mà khóc. Có lẽ do quá nhớ nhung, quá kích động cho nên khi gặp lại con bà không biết phải nói gì? Những gì muốn nói đều tắt nghẹn không nói nên lời?

Nguyễn Hà Huy cũng vô cùng kích động đứng dậy ôm cả hai mẹ con vào lòng. Một nhà ba người cứ thế đứng ôm nhau, nước mắt cứ thế tuôn dài, đó là niềm vui mừng khi được đoàn tụ, là nước mắt của hạnh phúc. Hải Nghi như trẻ con mà vùi vào lòng mẹ... nức nở.

Bên cạnh mọi người cũng vô cùng xúc động lau khô nước mắt. Nguyễn Hà lão phu nhân không biết tự lúc nào mà nắm chặt tay ông xã. Nguyễn Hà Trung đau lòng mà ôm người vợ mà ông bỏ rơi suốt 17 năm, cũng chỉ tại ông quá ích kỷ.

Ba người Hải Nghi đang ôm nhau sục sùi, thì mẹ của cô đột nhiên kêu đau, làm cô bất đắc dĩ phải thoát khỏi vòng ôm ấm áp của ba mẹ. Sờ dĩ, cũng tại cái áo đầy gai mà cô đang mặc làm đau mẹ cô.

Lúc này Hải Nghi bước lại phía ba người con trai đứng sững sờ nãy giờ, mỉm cười xinh đẹp như một thực nữ Pháp.

- Anh cả Hải Phong. Anh Hải Duy, Hải Lâm.

Chẳng những biết tên cả ba người mà còn phân biệt được đâu là Hải Duy đâu là Hải Lâm. Vì vừa rồi cô có nghe họ nói chuyện với nhau nên mới xác định rõ như vậy.

Ba người có chút giật mình khi bị điểm tên, đồng thời cũng thoát khỏi tình trạng “hóa đá”.

Là một anh lớn trong nhà, Hải Phong lịch sử mỉm cười với cô em gái trong truyền thuyết này, khác xa với bộ dạng thám tử nghiệp dư vừa rồi.

-Xin chào, cô em gái xinh đẹp.

Sau đó rất thân sĩ mà nâng tay cô lên hôn nhẹ, đúng chuẩn một thân sĩ Pháp, rất lịch thiệp.

Lớn lên ở đất nước Pháp hoa lệ, văn minh Hải Nghi cũng rất phối hợp mà mỉm cười.

Hai anh em Hải Duy, Hải Lâm từ khi biết được Hải Nghi là con gái thì cũng không còn hiềm khích nữa, là con gái thì không còn là mối đe dọa của họ nữa nên hai người không hẹn mà cùng nhảy bổ vào ôm chầm lấy Hải Nghi như anh em thân thiết lắm.

Nhưng khi vừa chạm tay vào người cô, giống như được đặt chế độ sẵn hai người đồng thời phát ra tiếng kêu đau đớn, rụt tay lại, ăn ý xấu hổ mà cười hề hề. Nguyên nhân cũng lại là chiếc áo da đầy gai nhọn hoắc mà cô đang mặc đây mà.

Hải Nghi tinh nghịch mà cười ha ha. Ai bảo ngay từ đầu họ nhìn chằm chằm cô như thế chứ, đáng đời.

Cả nhà nhìn cảnh này không nhịn được cười vui vẻ, cuối cùng cả gia đình cũng được đoàn tụ. Đây mới chính là người một nhà.

11. Chương 11: Công Chúa Hoa Hồng

Tọa lạc tại ngoại ô Thành phố, khu biệt thự của Nguyễn Hà gia tộc tọa lạc trên một ngọn núi cao, ánh đèn sa hoa sáng rực cả một vùng rộng lớn, diễm lệ và cao quý như một tòa lâu đài trong cổ tích.

Ánh trăng sáng soi rõ con đường nối với căn biệt thự với hai bên đường được trồng toàn hoa hồng, thật giống như thiên đường trong mơ, mùi hương quyến rũ của hoa hồng lẫn vào trong gió đêm càng làm cho buổi tiệc đêm nay thêm huyền ảo.

Cả khu biệt thự được nằm giữa mệnh môn hoa hồng là hoa hồng. Lời đồn quả không sai.

Vì Nguyễn Hà lão phu nhân rất thích hoa hồng cho nên vị lão nhân gia của chúng ta rất thương yêu vợ mà cho trồng hoa hồng xung quanh ngọn núi. Bởi vậy, đây cũng là điểm lý tưởng để mở một bữa tiệc quan trọng.

Không biết cánh nhà báo đánh hơi ở đâu được mà mò đến đây trực sẵn và quan trọng hơn là họ không những không bị đuổi mà còn được nhiệt tình chào đón.

Khách mời đều là những đại nhân vật có tiếng trong và ngoài nước. Quý ông lịch lãm với những bộ vest sang trọng, quý bà sắc sảo với váy dạ hội đắt tiền. Những cánh hồng bay bay trong gió mang đến mùi hương thật thanh mát, dễ chịu.

Bên này, Nguyễn Hà lão gia nhìn khung cảnh hoa lệ trước mắt, tâm tình cũng trở nên hào hứng hơn, liếc mắt nhìn đám phóng viên đang bàn tán xôn xao gì đó mà càng khoái chí. Cuối cùng cũng có ngày ông được dịp khoe cháu gái bảo bối của mình. Nếu biết trước như vậy, có lẽ ông nên trở về sớm hơn mới đúng. Thật là ai bảo Jerry của ông lớn lên xinh đẹp, thông minh như ông nó cơ chứ! =.=”

Là ông thông minh nên mới cho người gọi đám nhà báo đến đây trước, nếu không với thực lực “thâm hậu” của lão bà bà kia thế nào cũng phá hư kế hoạch của ông.

Nguyễn Hà Trung sâu kín nở nụ cười, khi quay đầu lại thì bất gặp ánh nhìn dò xét của phu nhân, không khỏi lúng túng như người bị bắt quả tang. Trước ánh nhìn của bà xã Nguyễn Hà lão nhân gia chỉ biết cười hahaha.

-Ông vui đến vậy sao?

Nữ chủ nhân cao quý đem tầm mắt nghi ngờ quét ông một lượt, thể nào cũng có âm mưu à xem. Tính nết lão già này thế nào bà là người rõ nhất, thế nào lại không nhận ra, đừng tưởng qua được mắt bà. Hừ!

-Haha, à... ừ... tôi tất nhiên rất vui rồi, cảm ơn bà đã vì tôi mà tổ chức bữa tiệc này...

Lời cảm thán chân thành của Nguyễn Hà lão nhân gia còn chưa kết thúc, thì đã bị phu nhân nhà mình tàn nhẫn tạt ột gáo nước lạnh.

-Ai nói chuẩn bị cho ông, tôi là vì Hải Nghi bảo bối thôi. Ông đừng tưởng bở, tôi còn chưa hỏi tội ông việc dám độc chiếm con bé 17 năm qua đấy.

Nói rồi, Nguyễn Hà lão phu nhân giống như một nữ vương cao ngạo mà đi lên phía trước chào hỏi vài vị khách. Bỏ lại “một cái cây” đang đứng sững ở đằng sau, Nguyễn Hà Trung bất đắc dĩ mà âm thầm rơi lệ.

Bà xã à! Bà thật nhẫn tâm (T-T)

Nguyễn Hà Trung đang lặng lẽ cho ra đời một bài ca oán thán thì có người không biết tốt xấu còn châm dầu vào lửa.

-Hà lão tử, ông đang “hóa thạch” sao!

Đây rõ ràng là cố ý, lời nói này mang theo mười phần châm chọc hướng ông mà đâm tới. Nguyễn Hà Trung tức giận quay người vừa vặn mặt đối mặt với ông bạn thân từ thời trong bụng mẹ- Trần Vũ Dương.

Mà lúc này đây tại một căn phòng màu hồng nữ tính, Hải Nghi đáng thương không biết tại sao trở thành cái giá áo, tùy người mặc vào rồi lại tháo ra. Ai bảo nhà này từ lâu không có con gái kia chứ, biết bao váy áo đẹp để lần lượt, lần lượt chất thành ngọn núi “nhỏ nhỏ” rất khoa trương mà chiếm 2/3 diện tích căn phòng.

Nguyên lai không phải em gái Hải Nghi của chúng ta mặc không đẹp hay không vừa mà chính là quá đẹp quá vừa vặn cứ như tất cả nó được thiết kế riêng cho cô vậy. Cho nên đám phụ nữ trong gia đình này cứ thay phiên thử trang phục cho cô mà không biết chán, thật tình lúc này đây bạn nhỏ Hải Nghi đang rất mỗi, tùy ý để bọn họ muốn làm gì thì làm, đến giờ cô mới biết thử quần áo quả thật lợi hại a, mà thử quần áo cùng các quý bà nhà này thì bạn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Hải Nghi đau khổ tận lực nhắc nhở chính mình! (T-T)

Một mỗi suốt ba giờ đồng hồ rút cuộc bậc thầy của làng thời trang Hồ Hương cũng cho ra đời một bộ váy công chúa dễ thương. Chiếc váy màu hồng nhạt, dài ngang gối, bên ngoài phủ một tầng vải mỏng nhẹ nhàng rũ xuống, dài hơn tầng váy trong một chút. Quai áo chéo vai được đính kim cương tinh tế trong thật kiêu sa, cao quý mà không quá chói mắt, thắt lưng tết nơ chuẩn xác tôn lên vòng eo thon gọn. Hải Nghi lúc này mang nét đẹp dịu dàng nữ tính như một thực nữ Pháp thực thụ.

Nhìn thân ảnh chính mình trong gương, Hải Nghi ôm đầu khóc không ra nước mắt, nếu đã thiết kế ngay từ đầu tại sao còn bắt cô phải thử quần áo lâu như vậy chứ, nhìn đến đồng quần áo sắc sỡ nghiêm nhiên chiếm hết diện tích chiếc giường màu hồng xinh xắn của cô, Hải Nghi thật hâm mộ khí lực của mình. Bây giờ thật sự cô chỉ muốn ngủ thôi, từ lúc đắp máy bay đến giờ cô chưa được nghỉ ngơi xúu nào, đây quả là cực hình đối với cô.

Hải Nghi âm thầm lặng lẽ thối lui nhẹ nhàng không muốn tiếp tục làm giá treo quần áo thêm nữa nên mặc luôn chiếc váy công chúa vừa thử mà đi ra.

Ra ngoài không khí thật thoải mái nha! Hít thở, cảm nhận được hương thơm quyến rũ của hoa hồng theo làn gió mà lướt nhẹ qua mũi, rồi vỗ về mắt cô thật êm. Hải Nghi có chút xúc động muốn ngủ, nghĩ là làm cô ngồi lên chiếc xích đu màu trắng đặt giữa khu vườn hoa hồng, nhẹ nhàng chớp mắt. Gió núi thanh mát thổi nhẹ làm lay lắt váy màu hồng nhạt, tóc đen thẳng mượt rủ xuống tự nhiên. Rèm mi thật dài khép lại đôi mắt kiều kì. Môi mỏng mím lại như búp bê sứ thanh khiết động lòng người. Dưới ánh trăng hình ảnh ấy càng thêm huyền hoặc, mờ ảo, như thật như mơ.

Lúc Trần Vũ Hải Nam đến đây vừa vặn thấy được cảnh tượng xinh đẹp này không khỏi ngẩn người. Thật quá sinh động, hắn không nghĩ mình nằm mơ, vì hắn rõ ràng cảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn, có chút rung động khó hiểu. Thật muốn ngắm nhìn như thế mãi, nhưng xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hắn không có nhiều thời gian suy nghĩ, lập tức cởi áo khoác ngoài, khoác lên đôi chân trần trắng nõn lộ ra của cô.

Gió đêm có lẽ lạnh!

Hải Nam lưu luyến rời đi, trong lòng thầm nghĩ “Hẹn gặp lại, nàng công chúa hoa hồng”.

Và lát nữa thôi có lẽ Hải Nam sẽ được gặp lại “nàng công chúa hoa hồng” nếu hắn không bỏ lỡ buổi tiệc này...

12. Chương 12: Là Hắn

Lúc Hải Nghi mơ màng tỉnh giấc, đã nhìn thấy mẹ cô dịu dàng mỉm cười.

-Bảo bối, đến giờ rồi.

Nói rồi bà nhẹ nhàng vén mấy lọn tóc lòa xòa trước trán con, rút cuộc Hải Nghi cũng thoát khỏi mộng đẹp mà biết chuyện gì đang xảy ra, hôm nay là sinh nhật cô, là ngày cô đính hôn với tên hôn phu dở hơi nào đó.

Nhẹ chớp đôi mắt đẹp, Hải Nghi mỉm cười gọi nhỏ.

-Mẹ.

Bạch Kim Xuân cẩn thận đỡ con gái dậy, đặt dưới chân cô một đôi giày thủy tinh trong suốt, đơn giản nhưng bắt mắt, mũi giày có đính pha lê tím lấp lánh, khi mang vào chân cô lại càng phát sáng diệu kì. Bà mỉm cười hài lòng dắt con đi, không quên cầm theo áo khoác da trên chân con lúc này.

Trong lòng thầm nghĩ, con bé này sao cứ thích mặc đồ con trai.

Hải Nghi nắm tay mẹ bước đi mà đầu óc còn quanh quẩn giấc mơ vừa rồi, có ai đó dịu dàng khoác áo cho cô, thật ấm áp, còn có mùi trà xanh thanh mát làm cô có cảm giác an toàn.

Có lẽ là mơ thôi!

-Tôi thấy chắc thằng cháu quý tử nhà ông sợ chạy mất dép rồi có phải không? Như thế nào lại còn chưa thấy mặt?

Nguyễn Hà Trung làm bộ lơ đãng ngó xung quanh như tìm kiếm gì đó, rồi làm như bất ngờ mà quay đầu hướng Trần Vũ Dương còn đang tạo nhã uống trà “quan tâm” hỏi. Trên khóe mắt già nua không khỏi lộ ra vui sướng, chạy đi, như vậy thì ông không cần giao cháu gái yêu quý cho hắn, hahaha.

Nguyễn Hà Trung xấu xa tính kể.

Không nghĩ tới người kia một chút lo lắng cũng không có, lại thần nhiên trả lời.

-Bữa tiệc còn chưa bắt đầu, ông lo lắng cái gì?

Ở bên kia đối diện, phu nhân của Trần Vũ Dương cùng phu nhân của Nguyễn Hà Trung không hẹn mà cùng nhìn về phía hai lão già đang đấu võ mồm.

-Thu Cầm, bà xem tại sao hai lão kia gặp mặt là “luyện võ” thế hả?

Trần Vũ phu nhân khó hiểu mà đưa ra thắc mắc bấy lâu. Tại sao đã 17 năm trời mới được gặp lại, thế nhưng vừa gặp thì chằm chọc nhau. Bà rất không hiểu đây là tình huống gì.

-Hai người này không như thế mới thật có vấn đề.

Nói rồi, hai người tao nhã hướng tướng công bước tới. Mà lúc này khách khứa đều có mặt đầy đủ nhiều người còn tiến lên hỏi thăm Nguyễn Hà Trung, có người là bạn, cũng có người là kẻ thù trên thương trường của ông, hiển nhiên cũng có người của tổ chức nào đó đến thăm dò.

Xem đi, xem đi, ông muốn xem đối với người thừa kế Dark bọn họ có bao nhiêu hứng thú, dù sao cũng chẳng hề gì.

Đúng lúc này, một chiếc bánh kem thật lớn được mang ra, thu hút sự chú ý của mọi người, đồng thời bài hát chúc mừng sinh nhật cũng được phát lên, tiếp đó Hải Nghi xinh đẹp như công chúa nhỏ mà theo mẹ bước ra.

Mái tóc đen dài được tết gọn phía sau, phía trên còn có một vương miện nhỏ, thật không hổ là tập đoàn đá quý, trên người Hải Nghi bất cứ cái gì cũng có đính kim cương. Trông cô lúc này thật yếu đuối, mỏng manh, nhưng cao quý khác xa với bộ dáng tinh nghịch thường ngày.

Hải Nghi đưa mắt nhìn rất nhiều người đang nhìn mình, thỉnh thoảng lại nghe tiếng bàn tán.

-Kia là công chúa Nguyễn Hà Hải Nghi trong truyền thuyết sao, thật xinh đẹp. Nhanh, nhanh chụp lại...

Rất nhanh rất nhiều đèn flash hướng cô mà lia tới, cô lịch sự tao nhã mỉm cười, cũng không quên thâm ý nhìn gia gia một cái, chắc chắn là gia gia bày trò. Khi tầm mắt nhìn đến người đàn ông đứng bên cạnh gia gia, cô ngạc nhiên mà hô lớn.

-Ông đẹp trai.

Sau đó dưới sự ngạc nhiên của mọi người, Trần Vũ Dương cười nói, không thềm liếc mắt đến nụ cười méo xẹo của ông bạn.

-Rất vui được gặp lại cháu!

Đằng này đầu của Nguyễn Hà lão gia một mảnh khói đen, Jerry à con thật không có mắt rõ ràng ông đẹp trai hơn hẳn mà.>”

-Thả tôi ra, không cần, tôi có thể tự đi được.

Bên tai truyền đến tiếng nói khó chịu của một thanh niên đang được bốn vệ sĩ “hộ tống” đi vào. Mà dẫn đầu là Trần Vũ Văn con trai của Trần Vũ Dương đang hướng mọi người xin lỗi vì đến trễ.

Trần Vũ Hải Nam, cậu chủ nhỏ nhà họ Trần, tức giận vùng ra, hung hăng trừng mắt vệ sĩ đằng sau. Sau đó, giả bộ vô tội mà hướng Trần Vũ Dương đáng thương nói.

-Ông à, cháu bị lạc đường.

Khi nói còn gãi đầu xấu hổ, đáng yêu cực kì. Trần Vũ Dương khòe miệng co rút, không phải chứ, lí do này cũng chính đáng quá đi, chính đáng đến mức khó tin. Đồng dạng với ông, ba anh em Hải Phong, Hải Duy, Hải Lâm cũng vì lời giải thích hết sức trẻ con này mà sắc nước, còn khoa trương ôm bụng cười nắc nẻ. Không phải chứ, thằng nhóc này mà cũng bị lạc đường, ai mà không biết tình cảm hai nhà Trần Vũ và Nguyễn Hà tốt đẹp như thế nào, từ nhỏ thằng nhóc ở đây có khi còn nhiều hơn ở nhà hẳn, cơm ở đây nuôi hẳn lớn lên, biệt thự này có cái chỗ nào mà hẳn không biết. Lạc đường? nghe thật buồn cười chết mất.

Hải Nam làm như không nghe thấy, sau này sẽ từ từ trả thù bọn họ, hừ, hãy đợi đấy. Trần Vũ phu nhân nhìn cháu trai đến thì vui mừng khôn xiết, bà bước đến mỉm cười nói.

-Đến là tốt rồi.

Hải Nghi nhà ta cũng ngạc nhiên mà há mồm, lắp bắp.

-Hắn... hắn...

Hải Nam ngẩng đầu thấy cô gái xinh đẹp trước mắt thì không khỏi ngẩng người. Công chúa hoa hồng ư, thật là trùng hợp.

-Hải Nghi, đây là Trần Vũ Hải Nam là vị hôn phu của con.

Thấy cháu gái lắp bắp nói không nên lời, Nguyễn Hà lão gia rất không tình nguyện mà giới thiệu. Vì hắn lớn lên tuần tú thế kia nên Jerry mới xúc động như thế sao. Hừ, ông ghét hắn.

“Oanh”

Hải Nghi cảm thấy đầu mình nổ tung, có chút khó tin, thế giới này đúng là nhỏ bé, như thế nào lại là hắn. Nhìn đến đám vệ sĩ sau lưng Hải Nam, nhất thời hiểu rõ. Hắn không tình nguyện đính hôn cho nên mới bỏ trốn. Chờ xem Hải Nghi này chinh hắn thế nào. Đám xem thường Hải Nghi cô.

Anh bạn Hải Nam nào biết suy tính xấu xa gì của Hải Nghi cứ vô tư mỉm cười. thì ra là cô ấy, thế mà khi nãy hắn không nhận ra, nơi này khi nào lại có tiểu thư xinh đẹp vậy chứ, chỉ có hôm nay, chủ tịch Nguyễn Hà Trung mang theo cháu gái quay về mà hắn không thèm để ý.

13. Chương 13: Sinh Nhật Thì Phải Có Quà

Trong không khí thanh mát mang theo hương hoa hồng nhẹ nhàng, đắm say lòng người, mọi người thoải mái hít nhẹ một hơi, cảm giác thật tuyệt, dịu nhẹ tận đáy lòng, gột rửa mọi phiền muộn trong cuộc sống hằng ngày.

Giờ khắc này khỏi nói cũng biết là thời khắc Nguyễn Hà lão nhân gia rất rất mong đợi. Trên khán đài cao cao, Nguyễn Hà Trung trang trọng đứng trước micro hướng mọi người lịch sự mỉm cười, lời nói mang mười phần kiên định cùng sáng khoái phát ra.

-Xin chào mọi người, Nguyễn Hà Trung này rất cảm ơn mọi người đến dự buổi tiệc nhỏ hôm nay, 17 năm qua cảm ơn các vị đã chiều cố mà nhớ tới lão già này, hôm nay tôi rất vui và vinh hạnh khi được đón tiếp các vị bạn hữu gần xa. 17 năm trước khi tôi rời đi có mang theo cháu gái mới sinh, đồng thời cũng để lại lời hứa 17 năm sau sẽ quay lại. Và ắc hẳn mọi người có mặt tại đây đều biết mục đích chính của buổi tiệc này. Để thực hiện lời hứa 17 năm trước, hôm nay tập đoàn đá quý Diamond cùng tập đoàn tài chính Trần Gia chính thức xác lập quan hệ thông gia.

Lời nói vừa dứt bên dưới một mảnh xôn xao, máy quay, máy chụp mỗi cái làm nhiệm vụ của mình, đèn flash không ngừng lóe sáng, hôm nay bọn họ có thu hoạch lớn nha.

-Và nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay chính là cháu gái mà ta thương yêu nhất... Nguyễn Hà Hải Nghi.

Hải Nghi chậm rãi nhẹ bước về phía ông, hướng phía trước cúi đầu một chút, rất có phong thái một tiểu thư quý tộc không kiêu ngạo, không kiêu ngạo. nhưng tầm mắt như có như không liếc về phía bốn người con trai đẹp đến chói mắt đang ngồi cùng một chỗ, bên cạnh không biết từ lúc nào đã có rất nhiều bóng hồng vây quanh.

Nhất là tên đang cười đến sáng lạng kia, hắn có biết hắn là vị hôn phu của cô không, đúng là không biết xấu hổ, Hải Nghi cô đời này ghét nhất là bọn con trai lăng nhăng. Ách... hình như giống cô thì phải. =.=”

Trong lúc suy nghĩ nên làm cách nào để thu thập hắn, thì bên cạnh nghe tiếng cười trầm thấp của Trần Vũ lão gia, Hải Nghi đối với người này rất yêu thích, có lẽ vì cảm giác gần gũi hay cũng có thể vì vẻ ngoài đẹp lão, cùng khí chất giống gia gia. Phải biết rằng Hải Nghi cô rất không có sức đề kháng với cái đẹp nha.

-Hải Nghi, ta đem thằng cháu này giao cho con, con phải nhớ “chiếu cố” hắn nhiều.

Hải Nghi chưa kịp tiêu hóa hết hững lời ông vừa nói, trước mặt đã nhiều thêm một người.

Nhìn cái vẻ mặt vô số tội của hấn khiến cô rất có cảm tình mà muốn cấn cho hấn một phát. Tên này không cần lớn lên lại hại mắt người khác như vậy chứ.

Nhìn bên dưới rất nhiều món quà chuẩn bị trước cho cô, nào là xe hơi cao cấp, nào là trang sức đắt tiền, quần áo, giày dép không thiếu một món gì... Đột nhiên bên môi cô vô tình phát lên một độ cong khả ái, mắt đẹp vẫn nhìn chăm chăm vào con người trước mặt. Hay lắm dám xem thường cô, cô sẽ cho hấn đẹp mặt.

Hải Nam chột rùng mình khi nhìn đến nụ cười vô hại của cô, nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt. Suy nghĩ vừa mới mông lung hình thành trong não bộ, đồng thời bên tai cũng nghe được lời nói ngọt ngào của ai kia khiến hấn trở tay không kịp.

-Hôm nay là sinh nhật 17 tuổi của tôi. Mọi người đến đây đều chuẩn bị quà mà đến, xin hỏi vị hôn phu đáng mến của tôi ơi, ngài sẽ tặng tôi món quà bất ngờ gì cho lần đầu gặp mặt.

Lời nói ngọt ngào dễ nghe, lại rất hợp tình hợp lý, sinh nhật thì phải có quà, đây là đạo lý rất hiển nhiên, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên gặp mặt, nói thế nào đi nữa quà là không thể thiếu. Hải Nam có chút chật vật, hấn lúc đầu còn không thèm quan tâm đến đỉnh hôn gì đó, thì làm sao mà biết sinh nhật của cô, hấn muốn trốn nhanh còn không kịp thì thời gian đâu mà chuẩn bị quà.

-Tôi...

Hải Nam nhất thời phản ứng không kịp, lắp bắp một từ rồi không nói nên lời.

Hải Nam đáng thương phóng ánh mắt cầu cứu về phía ông nội, lại thấy ông cười đến rất là khoái chí, cũng đúng bây giờ cô đang chiếu cố hấn giống như ông nói mà. Tiếp tục sử dụng khổ nhục kế với người cha vĩ đại của mình, đổi lại chỉ là cái ngoảnh mặt làm ngơ, hi vọng của hấn chỉ còn bà nội thương hấn nhất, nhưng lại thất vọng tràn trề khi thấy cái nhún vai bất đắc dĩ của bà.

Đây là người thân, người một nhà của hấn sao, làm sao hấn cứ thấy có âm mưu gì vậy, muốn hấn chịu thua sao, không dễ vậy đâu. Từ nhỏ hấn được ba Hà Huy cùng mẹ Kim Xuân thương yêu như con ruột, cho nên đối tượng tiếp theo chính là họ đi. Nhưng hấn lại thất bại thảm hại rồi, ba mẹ nuôi của hấn giờ phút này đang ra sức chăm sóc cô con gái ruột của người ta hơi sức nào mà quan tâm đến hấn.

Đảo mắt tìm kiếm nguồn viện trợ cuối cùng, lại bắt gặp ba con chuột đang lén vào đám đông mà co giò bỏ chạy. Hừ... bọn người này mà là anh em bạn thân của hấn sao, thấy bạn lâm nguy đã co giò chạy có cờ.

Ánh mắt mang theo phần uất, vô tình nhìn thấy nụ cười đắc thắng của Hải Nghi- vị hôn thê, xinh đẹp, mỏng manh, yếu đuối của hấn. Lúc nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của cô hấn có chút hoa mắt nhìn lại lần nữa không biết tự lúc nào nụ cười vô hại xinh đẹp này bỗng biến thành vô lại đến thế. Rất thú vị!

Hải Nam trong lòng đánh giá.

Cô sẽ không nhàm chán, dám khiêu khích hấn, nếu hấn không đáp lại thì quá là phụ lòng người đẹp rồi.

Không biết nghĩ như thế nào, tầm mắt Hải Nam vũng vàng trở lại, từ trên cổ tháo xuống dây chuyền màu bạc, mặt dây là kí tự N được đính kim cương tinh xảo. Hải Nghi bắt ngờ dõi theo hành động của hấn, đây là sợi dây chuyền mà cô đã nhìn thấy ở Pari.

Bỏ qua ánh mắt bất ngờ của mọi người, Hải Nam tiến lại rất tự nhiên mà đeo vào cổ cô. Hải Nghi nhìn thấy ánh sáng bắt mắt từ chữ cái N phát ra trên làn da trắng như ngọc của cô.

-Thật trùng hợp, tên em cũng có chữ N đầu tiên. Hi vọng em sẽ quý trọng nó, không được làm mất đâu đấy...

Lời nói nghe có vẻ tự nhiên vui vẻ nhưng chỉ có Hải Nghi mới biết vừa rồi bên tai cô hấn đã lạnh lùng nói.

-... nếu đánh mất em sẽ hối hận.

Câu nói cuối cùng này thật sâu đánh vào lòng cô, như có như không làm tâm cô dao động kịch liệt. Cuối đầu nhìn sợi dây chuyền trên cổ, Hải Nghi mới phát hiện nó không đơn giản như cô nghĩ, sợi dây chuyền

được thiết kế tinh tế, từng đường nét không hề qua loa chút nào, hình như hoàn toàn được làm bằng thủ công, tất cả cho thấy người thiết kế ra nó là rất tỉ mỉ và đã dồn toàn bộ tâm huyết vào nó.

Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy vẻ mặt vô tội của hắn, cô cứ ngỡ lời vừa rồi không phải của hắn, nhưng cô biết mình không có nghe lầm.

Người nhà Nguyễn Hà và Trần Vũ nhất thời ngỡ ngàng, dường như còn chưa thoát khỏi bàng hoàng. Trần Vũ Văn lúc này nhìn lên trời mà thì thào tự nói.

-Nguyệt, có lẽ con trai đã tìm được người nó thích.

14. Chương 14: Khởi Đầu Của “cơn Sốt

ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Bụp...

Bịch...

Bịch...

Bụp...

A dui...

Hải Nam đau đốn từ dưới sàn nhà xoa xoa cái mông đáng thương, ánh mắt vô tội ngược nhìn con người đang tức giận ở trên giường. Hắn không hiểu đây là tình huống gì?

Rõ ràng hắn đang ngủ ngon lành trên giường nệm ấm chăn êm cơ mà, như thế nào dùng một cái lại rớt xuống đất thế này.

Vâng, tôi chắc chắn suy nghĩ của bạn hoàn toàn đúng. Một chuỗi những âm thanh thanh thúy mới vừa rồi là do nhà “soạn nhạc” thiên tài Hải Nghi của chúng ta nhân lúc còn “nóng” mà cho ra một giai điệu ngẫu hứng. Rất xúc động, xúc động đến mức anh chàng Hải Nam suýt khóc.

Và chắc rằng giai điệu ngẫu hứng này sẽ là ấn tượng khó phai trong lòng Hải Nam. Hắn sẽ ghi nhớ ngày hôm nay, cái ngày mà từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn bị... rớt giường. Mà thủ phạm gây ra lại là một đứa con gái, cái người mà cách đây khoảng tám tiếng đã cùng hắn đính hôn.

Hải Nghi lửa bốc ngàn ngút trên đỉnh đầu tức giận không nói nên lời, mắt đẹp trừng con người có gương mặt yêu nghiệt kia, đôi mắt to chớp chớp nhìn cô vô tội. Các tế bào yêu cái đẹp trong người Hải Nghi giờ phút này cũng vì sự tức giận bùng nổ của chủ nhân mà không có thời gian thưởng thức cảnh đẹp hi hữu trước mắt.

-Anh... anh... CÚT RA NGOÀI CHO TÔI.

Hải Nghi không biết là quá tức giận hay là ngại ngùng mà trên mặt nổi lên một mảng đỏ, ngón tay thon dài thẳng tắp chỉ vào gương mặt đang ngơ ra của Hải Nam mà lấp bắp.

Rồi như có một sức mạnh vô hình nào đó, Hải Nghi đại tiểu thư hét lên với tần số không tưởng, làm lung lay vài nhánh cây ngoài vườn, đồng thời mấy chú bồ câu đang yên lành chào buổi sáng cũng bị dọa cho giật mình mà cất cánh bay xoạt... xoạt...

Một buổi sáng ồn ào!!!

Phòng bếp nhà họ Nguyễn.

Không khí tại bàn ăn rất vui vẻ trừ hai con người có sát khí dày đặc kia là cứ im hơi lặng tiếng suốt từ nãy đến giờ. Ngoài việc không nói gì thì họ cứ ăn như bị bỏ đói từ năm bốn trăm thuở nào, ăn như chưa bao giờ được ăn, hay nói đúng hơn là giành đồ ăn. Hể Hải Nam gặp món gì thì y như rằng sẽ bị Hải Nghi hốt

tay trên, nhanh tay mà cho vào miệng mình, nghiêng nhiên ăn ngon lành trước con mắt cảm phần của anh chàng.

Vừa nghĩ đến chuyện khi nãy, Hải Nghi cô không thể nào nguôi giận, vừa nãy người ta còn mặc váy ngủ nha, hần như thế cư nhiên dám vào phòng cô. Càng nghĩ càng tức giận, sát khí quanh cô cũng ngày càng nồng đậm.

Người lớn hai nhà thấy vậy không khỏi buồn cười, họ đơn thuần nghĩ rằng, bọn trẻ ăn khỏe thế là tốt rồi. Nhìn thấy con gái búng bình như thế Bạch Kim Xuân đành gấp một ít đồ ăn cho con rể tương lai. Hải Nam vui vẻ nhận lấy thức ăn, đồng thời cũng không quên nhìn ai kia khiêu khích.

-Cảm ơn mẹ Kim Xuân.

Nghe thế khoe miệng Hải Nghi kịch liệt co giật, tên này thật đúng là đồ không biết xấu hổ. Tâm trạng cả ngày nay của cô đều bị hấn phá hỏng.

Hôm qua, sau khi bữa tiệc kết thúc, Trần Vũ Dương cùng phu nhân và cháu trai ở lại nghỉ ngơi một đêm, chỉ có Trần Vũ Văn do bận công việc nên không ở lại tụ hợp cùng gia đình. Vì thế cho nên Hải Nam “ngựa quen đường cũ” theo lối mòn về căn phòng mà trước giờ hần vẫn luôn nghỉ ngơi tại đây, không hiểu sao lại vào nhầm phòng. Haizz... coi như hần có mất như mù, nên không dám tỏ thái độ, ngoan ngoãn làm cháu rể hiền.

Hai ông già thâm ý liếc nhìn nhau. Nguyễn Hà Trung đắc ý vẽ ra nụ cười chiến thắng đồng thời đưa tay ra dấu 1-0 về phía Trần Vũ Dương. Trần Vũ lão gia sắc mặt thâm trầm, đưa mắt đánh giá cháu trai tinh quái của mình một chút, rồi như nghĩ tới việc gì, khoe môi chợt cong lên nụ cười nửa miệng như có như không, làm Hải Nam bất chợt lạnh sống lưng.

Ba anh em Hải Phong thấy vậy không khỏi liếc mắt, không hện mà cùng xoay xoay đầu rồi như phát hiện ra cái gì đó cùng hướng nhau gật gật đầu. Trông đáng yêu cực kì. Nhìn hành động kì quái của ba tên này, Hải Nghi khinh bỉ cho bọn họ cái liếc mắt. Người nhà này sao không ai bình thường hết vậy.

Bữa ăn trôi qua thật nhàm chán với một số người, diễn hình như bạn trẻ Hải Nghi.

Hải Nghi bực bội trở về căn phòng màu hồng kiểu công chúa đã được chuẩn bị sẵn cho cô, trong lòng ngao ngán thở dài, khỏi phải nói đây chắc chắn là thành quả của gia gia. Vì bài trí trong phòng y chần lúc ở Pháp.

Ngã phịch xuống chiếc giường thủy tinh, bên trên có chiếc nệm màu hồng phấn, ren, và hoa văn tinh xảo cùng màu, mềm mại làm cho khao khát muốn được gập Chu Công đại nhân của Hải Nghi càng tăng cao. Thế là, nằng ngủ mà không biết chính mình đang dần được nổi tiếng.

Một khi tin tức được lan truyền, khắp giới hắc bạch một lần nữa chấn động. Vì sao ư? Vì... chỉ nói về hai tập đoàn lớn thuộc hai gia tộc trong bảng xếp hạng những tập đoàn lớn nhất thì cũng đủ để hình dung sự khủng bố của nó rồi, huống chi bây giờ họ còn liên kết với nhau, trở thành thông gia, thử hỏi chốn thương trường này còn tin tức nào chấn động hơn nữa.

Mặt khác, thế giới ngầm không ai không biết thế lực của Dark, một tổ chức mà nhiều người có lòng tham được ngồi lên vị trí Boss. Tuy thế, với uy vọng của Nguyễn Hà Trung, bọn họ đã không dám đụng tới nhà họ Nguyễn, mà còn kính nể vạn phần. Nay Trần Vũ gia tộc liên hôn với Nguyễn Hà, tức là được sự bảo hộ của Dark.

Vả lại, thế lực của Trần Vũ gia tộc cũng không phải nhỏ và bí mật đằng sau gia tộc này còn là một ẩn số.

Giới quý tộc sau mấy năm yên lặng rồi cuộc cũng nổi lên một làn sóng mới. Rất đáng mong chờ.

Tại trường tư thục VuHa- Sky. Ngôi trường được xây dựng bởi hai gia tộc Nguyễn Hà và Trần Vũ. Đây là bầu trời, là thế giới của các cậu ấm cô chiêu. Tại đây, tin tức kia cũng “càn quét” một mảng lớn. Chỉ có điều cái họ quan tâm không phải là sự lớn mạnh không ngừng của hai đại gia tộc mà là...

-A... tại sao lại thế này. Huhu... tại sao Leader của “Tứ Hải mỹ nam” của chúng ta lại vô duyên vô cớ đính hôn cơ chứ. Oa... ta không muốn... huhu

-Thật vô lí, chắc chắn anh ấy bị ép buộc rồi

-Uhm, chắc thế...

- Nhưng thật tiếc, tôi cũng không muốn... oa

-Oa... Oa...

Từng tiếng, từng tiếng nữ sinh thi nhau khóc rống, cảm phần mà nhìn chòng chọc ảnh cô gái xinh đẹp trong tạp chí. Sau đó hung hăng xe nát. Hơn phân nửa số cư dân VuHa- Sky này ngoài đau lòng chỉ còn lại đau lòng. Mới chỉ qua một ngày thôi họ phải nhận đả kích lớn thế này, làm sao mà chấp nhận được. Trường VuHa- Sky hôm nay tang thương đến đau lòng.

-Hahaha, cuối cùng công tử cậu cũng bị tóm hahaha. Không tệ, vị hôn thê của cậu quả là hơn người nha, khí chất còn hơn cả đám “hoa hồng” xung quanh cậu. Nhưng mà... hahaha

Trong một căn phòng có đề bốn chữ màu vàng chói mắt TỬ HẢI MỸ NAM, anh chàng Minh Quân không chút khách khí mà nhìn Hải Nam cười sặc sụa. Tên này trăm phương, nghìn kế nghĩ muốn chạy trốn cái hôn ước tiền định này, không ngờ lại không thoát, thật uống cho hần không có cơ hội để xem cuộc vui.

Hải Nam bất động thanh sắc, ngồi tựa người trên sofa màu đỏ, một thân đồng phục lịch lãm, hai chân bắt chéo, cao ngạo như một vương tử, quanh thân hần tỏa ra một ánh sáng chói mắt, không còn bộ dáng ngoan ngoãn lúc sáng, thay vào đó là sự thâm trầm, lạnh lùng vốn có. Đối với lời cười nhạo của thằng bạn thân, hần cũng không động dung một cái, nghĩ đến cảnh lúc sáng, khóe môi không tự chủ vẽ ra nụ cười đẹp trai đầy sức hút, ánh mắt từ nãy đến giờ vẫn không rời khỏi đôi trai gái xinh đẹp như minh tinh trên tạp chí.

Với sức hút của Hải Nam, anh bạn Minh Quân dù có chơi với hần lâu năm nhưng cũng không khỏi tự nghi ngờ về giới tính của bản thân. Có lẽ hần nên kiểm tra thật kĩ mới ổn, cứ mỗi khi nhìn tên kia vô cớ tỏa ra mị lực phi phàm thì hần cứ như cô gái nhỏ mà đỏ mặt, tía tai.

Thật đúng là yêu nghiệt mà.

15. Chương 15: “cơn Sốt” Mang Tên Nguyễn Hà Hải Nghi

Mới nghỉ ngơi được mỗi một ngày, Hải Nghi đau khổ nhận “thánh chỉ” của gia gia là ngày hôm nay phải nhập học, cho nên Hải Nghi mới ỉn ỉn bò dậy từ 5h sáng. Có lẽ bạn sẽ hỏi vì sao sớm thế. Tất nhiên rồi đó là vì Hải Nghi là một đứa bé ngoan, rất chăm chỉ tập thể dục mỗi sáng. Vả lại phải chuẩn bị thể lực thật tốt trước khi “hành động” chứ.

Như thường lệ, cô thay đồ thể thao màu trắng, mang giày thể thao, buộc tóc dài thật cao, mang theo chai nước và đi ra ngoài. Tiết trời mùa này thật mát mẻ, mới 5h hơn trời đã bắt đầu hừng sáng.

Trên con đường trải đầy lá khô, có lẽ bác lao công chưa kịp quét, có một cô gái mặc đồ thể thao màu trắng, chạy chậm chậm qua, tóc dài đung đưa đầy sức sống.

Khi ngang qua công viên, Hải Nghi không chú ý nãy giờ vẫn có một đôi mắt dõi theo cô. Chàng trai đồng dạng đồ thể thao màu trắng, đứng trên nền cỏ, ngược hướng mặt trời mọc, lúc này Mặt Trời lão gia mới lười biếng từ từ lộ dạng. Hào quang cứ thế bao trùm lấy thân ảnh màu trắng của chàng trai, thân hình cao ráo trong vầng sáng ấm áp, hần như một Hoàng tử mặt trời bước ra từ truyện tranh, hần cứ đứng đó nhìn theo bóng dáng đã đi xa kia, khóe miệng chợt hiện lên nụ cười thú vị.

Hải Nghi sảng khoái về đến cổng nhà, trên con đường nhỏ lát đá dẫn vào trong, cô tung tăng như chim nhỏ, vừa đi vừa ngêu ngao hát. Rõ ràng tâm trạng cô hôm nay không tệ. Cảnh vật xung quanh có lẽ cũng vì tâm trạng cô vui cho nên cũng khoáng lên mình màu xanh tươi mát, chim chóc cũng lú lo ríu rít trong vườn. Đám hoa hồng trong nắng sớm lại càng điểm lệ hơn, vài giọt sương sớm đọng lại trên cánh hoa mềm, lưu luyến mãi không tan đi.

Từ trong nhà đi ra, Nguyễn Hà lão gia tâm trạng cũng rất tốt, lúc nhìn thấy đứa cháu bảo bối giờ này lẽ ra phải còn “ủ” trong chăn, thì không khỏi ngạc nhiên. Ánh mắt mang theo vài nếp nhăn khẽ nheo lại, liếc nhìn Hải Nghi từ trên xuống dưới. Sau đó nhìn mặt trời đã lên được một quãng, mới nói.

-Không đúng, mặt trời vẫn mọc hướng đông cơ mà.

Xa xa nhìn thấy gia gia, Hải Nghi vui vẻ chạy lại hôn chụt vào má ông.

-Gia gia đẹp trai, Good morning.

Nguyễn Hà lão gia sững sờ nhìn bóng dáng tung tăng vào nhà, sau đó càng thêm cao hứng. Haha ông vẫn là đẹp trai nhất.

Sau khi ăn sáng xong xuôi, làm xong thủ tục chào hỏi một nhà lớn nhỏ, mấy anh em Hải Nghi mới được “giải phóng” cho ra khỏi nhà. Quá trình này còn phải nhắc đến đám phụ nữ trong nhà, nằn nể đòi đưa Hải Nghi đến trường. Nhưng dưới sự cương quyết của Hải Nghi họ phải đành thôi. Ba anh em Hải Phong nhìn Hải Nghi với ánh mắt hâm mộ, long lanh lóng lánh. Nhớ tới cảnh bọn họ được các bà mẹ này đưa đến trường thì không khỏi run rẩy.

Ngồi trên xe Hải Phong lái, Hải Nghi tự nhiên mà bắt hai ông anh là Hải Duy và Hải Lâm làm gối... ngủ.

Được một lúc, Hải Nghi cảm thấy rất ồn ào, cũng có cảm giác quen quen. Cứ như cảnh mỗi sáng cô đến trường tư thục Paris vậy.

Xung quanh thật nhiều tiếng ồn nha, làm sao mà ồn ào như vậy, cô còn muốn ngủ tiếp mà. Trong lúc ngủ, cô mơ màng nghe được từng đợt thét chói tai của rất rất nhiều đứa con gái nha, âm thanh này có phần quen tai, chẳng lẽ họ chào đón cô sao, không đúng hôm nay cô ngoan ngoãn làm một Hải Nghi đại tiểu thư mà.

-A... nhìn xem họ là Tứ Hải Mĩ Nam...

-A... tới rồi Leader đến rồi...

Đến lúc này thì Hải Nghi dù có định lực tốt đến mấy cũng không tài nào ngủ tiếp. Cô tức giận mở mắt ra, đập vào mắt cô là gương mặt phóng đại của tên hôn phu trời đánh.

-A...

Hải Nghi giật mình muốn la lên, bất quá miệng cô bị người kia kéo căng ra không kêu được, thật tức chết cô mà.

Hải Nam nhìn bộ dạng cô tức cười không nhịn nổi, rốt cuộc cũng nắm tay cô kéo ra, dưới con mắt kinh ngạc của đám nữ sinh, Hải Nam kéo tay cô vòng qua khuỷu tay hắn, cổ ý ở bên tai cô mờ ám nói.

-Đi nào, vị hôn thê của tôi.

Đổi lại, thêm trận thét chói tai nữa. Thật là hết nói nổi, bọn người này thật là thích hét. Nhìn xung quanh không thấy mấy người anh của cô, Hải Nghi buồn bực nhíu mày.

Tin tức công chúa mất tích trong truyền thuyết hôm nay chính thức nhập học được các học sinh thuộc mọi tầng lớp, cấp bậc tiểu, trung, đại học trong trường nhanh chóng truyền tai nhau.

Rất nhanh sau đó, lướt truy cập các trang Web tăng đang kể.

-Nguyễn Hà Hải Nghi, từng học tại trường tư thục Paris, thông minh, xinh đẹp, sở hữu một lượng fan cực lớn, được mọi người yêu mến...

-Nguyễn Hà Hải Nghi- hoa khôi trong cuộc thi nữ sinh thanh lịch...

-Nguyễn Hà Hải Nghi- nhà vô địch giải Keratedo toàn quốc...

-...

Mới chỉ vài phút ngắn ngủn trôi qua Hải Nghi liền trở thành một hiện tượng, một nhân vật mà mọi người bàn tán, có hâm mộ, có sùng bái, cũng có ghen ghét.

Vân vân và mây mây, Hải Nam cùng hai anh em Hải Duy, Hải Lâm lúc đi ngang qua hành lang vừa vặn nghe được rất nhiều người bàn tán tin tức này. Hải Duy nhàm chán vươn vai, lơ đãng nói.

-Gia gia lại bày trò.

Hải Lâm cũng giơ tay phát biểu cảm nghĩ.

-Chính xác, ai mà không biết gia gia muốn khoe cháu gái cơ chứ.

Khi nói còn chu môi bất mãn, khiến mấy em gái xung quanh hai mắt trái tim tận lực khắc ghi hình ảnh đáng yêu này.

Hải Nam từ chối cho ý kiến, cho đến khi...

-Woa, 112 người bạn trai cơ à, không phải chứ cô ấy mới 17 tuổi thôi mà.

-Không biết phải không nhưng trên đây viết vậy mà. Nguyễn Hà Hải Nghi, sở hữu một lực lượng boyfriends cực khủng, con số ấy được thống kê là 112 người, đa số đều là công tử, quý tộc...

Hải Nam từng bước từng bước tiến đến hai nam sinh đang sôi nổi tranh luận. Tầm mắt lướt qua chiếc máy tính bảng trên tay bọn họ, trên đó có thống kê con số 112 màu đỏ chói mắt.

Khóe miệng hần thoảng ra nụ cười như có như không, không biết đang tính toán cái gì. Hai anh em Hải Duy nhìn nhau nghi hoặc, có lẽ nào họ đoán sai.

Bất kể là khen ngợi hay chê bai ngày hôm nay Hải Nghi cũng đã âm thầm tạo ra một làn sóng mới trong trường. Nếu cô biết giờ phút này ở nửa bên kia Trái Đất cũng có một hiện tượng như thế này bùng nổ, mà tin tức đính hôn của cô cũng được đăng trên tạp chí thế giới, thì Hải Nghi cô sẽ phản ứng như thế nào không ai biết trước được.

Reng... reng...

-Alo, Hải Nghi cậu muốn tớ mệt chết sao! Cậu đính hôn sao không báo trước với tớ, bây giờ tin tức lan ra làm sao mà tớ thu xếp được.

-Hề hề, Như Băng đại tiểu thư xinh đẹp hạ hỏa, bình tĩnh vì độc lập thế giới. Chuyện kia, thật ra cũng xảy ra đột ngột tớ không nói rõ ràng với cậu được... cho tớ xin lỗi nhé.

-Xin lỗi cái gì. Báo cho cậu biết FanClub của cậu đang bùng nổ vì tin tức này đấy. Chưa hết ai bảo cậu lãng nhăng làm chi, chờ đi 112 bạn trai cũ của cậu sắp đến rồi... Á. Không kịp rồi, bọn họ lại tìm tớ. Hải Nghi tớ nhắc định sẽ bắt đền cậu. Á... chạy thôi.

Rụp cái cái tắt máy, Hải Nghi bên này cũng một thân mồ hôi lạnh lẻo. Không phải kinh khủng thế chứ. Haizzz... tạo nghiệt, tạo nghiệt a. Nhưng mà họ tới đây “trò hay” mới bắt đầu kaka.

16. Chương 16: 113!?

Trong phòng hiệu trưởng trường VuHa- Sky, không khí có phần dị thường, xung quanh bao nhiêu là tạp chí, mà tất cả đều là tạp chí “Người đẹp”. =.=

Hải Nghi trợn mắt há mồm mà nhìn con người trước mắt. Đây là hiệu trưởng sao!? Hiệu trưởng trường là đây sao!? Phải không?

Bao nhiêu thắc mắc cứ vờn quanh đầu cô, rồi dần đặc quện thành một “cục” nghi vấn lớn, sau đó bùng nổ mạnh mẽ, gây nên va chạm kịch liệt trong não bộ, khiến Hải Nghi đang mơ màng nhất thời thanh tỉnh.

Hải Nghi nhìn chòng chọc vào gương mặt anh tuấn của thầy hiệu trưởng, làm cho xong “nghi thức” nhập học nhàm chán với “ông thầy”, nói đúng hơn là đi gặp mặt và chất vấn ông anh cả Hải Phong có sao lại “bỏ con giữa chợ”.

Hải Phong mặc vest hết sức uy nghiêm, rất ra dáng một ông thầy hiệu trưởng mẫu mực. Tay chống cằm, ra chiều suy nghĩ lắm, được một lúc lâu lâu, Hải Phong vô tội nhìn gương mặt đang dần đen lại của cô em gái mà đáp.

-Thầy... nhờ vị hôn phu của em chăm sóc em rồi mà.

Hải Phong cố nín cười, hứng thú nhìn khuôn mặt xám đen của Hải Nghi, trong lòng nghĩ đùa giỡn với cô nhỏ này thật thú vị không nhàm chán như hai tiểu quỷ kia. Xem ra sau này có nhiều trò vui hơn rồi.

Tức giận ra khỏi phòng hiệu trưởng, Hải Nghi buồn bực đi dạo quanh ngôi trường quý tộc rộng lớn này, cô đã biết trường này do hai nhà Trần Vũ và Nguyễn Hà cùng nhau xây dựng, nhưng lại không nghĩ tới Hải Phong lại là hiệu trưởng. Anh ấy chỉ mới hai mươi tuổi thôi mà!

Lúc dừng chân, cô mới phát hiện mình đang đứng giữa sân trường rộng lớn. Chết tiệt cô quên hỏi mình học ở đâu. OMG, ngôi trường lớn thế này làm sao biết đường về lớp đây. Đường như cô phát hiện ra một điều là từ khi gặp tên vị hôn phu kia, mọi việc cô làm đều không suôn sẻ.

Chứa một bụng tức giận, Hải Nghi điều hòa tâm trạng, trên đời này không có chuyện gì là cô không làm được. Ngẩng đầu tự tin, toan bước tiếp, thì trước mắt cô là một chàng trai cao ráo cầm một đóa hoa hồng nhét vào tay cô, cứ thế hai người, ba người, bốn người... mười người... hai mươi người... gì thế này, nhiều quá, cô sắp giữ không được rồi.

Dự cảm được điều chẳng lành, Hải Nghi khó khăn lắm mới ngẩng gương mặt nhỏ nhắn ra khỏi đám hoa hồng. Chưa kịp hít thở không khí tươi mát, thì trên trời nghe âm thanh rù rù của máy bay, rồi tiếp đó từng cánh từng cánh hoa hồng bay xuống như mưa, đẹp không sao tả xiết.

Vài cánh hồng đậu trên mái tóc dài của cô, lưu luyến mà trượt chậm xuống.

-Jerry, sao em ra đi mà không báo cho chúng tôi một tiếng. Chúng tôi thật rất nhớ em... cho nên đến đây tìm em.

Từ trên máy bay lộ ra một gương mặt quen thuộc, hần đang cầm loa hướng cô bày tỏ. Hải Nghi lúc này mới nhận ra hần, Jack con trai của hiệu trưởng trường tư thục Paris, nếu cô nhớ không lầm thì hần là người đầu tiên kết bạn với cô. Vì ở trên cao nên cô không nhìn rõ nét mặt của hần, nhưng qua giọng nói đầy ủy khuất của hần, Hải Nghi không nhịn được mỉm cười. Tên này lúc nào cũng làm quá lên. Cô chỉ mới về nước ba ngày, bình thường cả tuần không thấy hần cũng chẳng sao, bây giờ lại bày đặt nhớ cô. Đánh chết cô cũng không tin.

Chẳng qua là bọn họ cũng thật nhanh chóng, mới đây đã có mặt tại đây, còn làm ra bắt ngờ lớn thế này. Nói không vui là giả đấy.

Chẳng biết từ bao giờ đám cư dân trong trường tập trung đông đủ thế này, bao vây cô trong vòng tròn phủ đầy hoa hồng. Hải Nghi bày ra bộ dáng ngây thơ như cô gái nhỏ, nhìn mọi người xung quanh, nhìn đến một đoàn trai đẹp thì không khỏi ngơ ngác, cô có quen họ sao, sao họ lại nhìn cô với ánh mắt đau lòng như vậy.

Trong trí nhớ mơ hồ cô lục lọi lại được những hình ảnh chụp chờn, rồi chốt lại bằng cuốn Album “Danh sách nạn nhân của Jerry” do cô bạn thân Như Băng lập ra thì bừng tỉnh. Hóa ra họ là “bạn trai cũ” của cô sao.

Máy bay của Jack đã đáp xuống sân thượng của trường, như một diễn viên nghệ thuật hần... nhảy dù xuống. Chân chưa kịp đáp đất thì người đã ôm chầm lấy Hải Nghi, rồi còn tuyên bố hùng hồn trước dân chúng VuHa-Sky rằng.

-Jerry, yên tâm đi, chúng tôi sẽ cứu em.

-Uhm, Jerry về Pháp với chúng tôi đi.

-Đúng vậy, FC của em giờ loạn hết rồi.

-Theo chúng tôi về đi...

Từng người từng người hướng cô nói ra lời chân thành nhất, từ đầu đến cuối họ vẫn dùng hai từ “chúng tôi”, họ như là anh trai cô, cho cô yêu thương, cho cô ấm áp, cô rất cảm ơn họ... “bạn trai” của cô.

-Ai cho em đi.

Không biết Hải Nam đến đây từ lúc nào, mạnh mẽ kéo Hải Nghi vào trong ngực, cánh tay hữu lực nắm chặt eo cô. Đôi mắt sắc bén nhìn qua tình hình trước mắt, cô nhỏ này đúng là một “cơn sốt”, mới vào trường vài tiếng đồng hồ đã gây nhiều chuyện phiền phức thế này.

Hải Nam xuất hiện như một vương tử cao ngạo giữ khư khư đồ của mình, bất luận kẻ nào cũng không được đụng tới.

-Vợ à, chúng ta mới đính hôn chưa được hai ngày, em định cho tôi cảm 112 cái sừng sao? Hửm?

Khi nói ánh mắt cứ nhìn Hải Nghi như chờ đợi câu trả lời. Hải Nghi nhìn đến gương mặt anh tuấn của hắn, thấy hai mắt hắn có cái gì đó rất lạ, như là sợ hãi, cũng có gì đó rất tàn nhẫn, điều đó làm cô hoảng sợ.

-Ai... ai là vợ anh!

-Hi hi, tại cái danh xưng vợ chưa cưới dài quá, nói ra thật phiền phức, cho nên “tĩnh lược” nó đi, nhưng không làm thay đổi ý nghĩa thực sự của nó, rất ngắn gọn phải không?

Hải Nam đáng yêu trưng ra gương mặt biết học hỏi, còn cười nịnh bợ, khiến Hải Nghi không nắm bắt được con người hắn, thật không biết xấu hổ mà, cô là vợ hắn khi nào. Nhưng nhìn gương mặt đáng yêu của hắn, máu “cà rồng” trong người Hải Nghi lại nổi lên, không nhịn được... nhéo hắn.

-Ấ... đau... vợ à em nhẹ tay.

Nghe tới đây Hải Nghi càng mạnh tay hơn, véo đến khuôn mặt hắn biến dạng.

-Hahaha... hahaha...thật đáng yêu.

Hải Nghi tốt bụng cho hắn một lời khen, nhìn gương mặt đỏ như trái cà chua của hắn, tâm tình cô tốt hơn rất nhiều. Hải Nam ngơ ngẩn nhìn gương mặt sáng ngời khi cười của cô, khi cô gái này cười không ngờ lại xinh đẹp đến thế.

Xung quanh đám nữ sinh nhìn đến biểu tình dễ thương này của Leader lạnh lùng thì hít một ngụm khí lạnh. Từ khi nào Leader của họ lại có bộ dáng này thế, khoa trương hơn có người còn chụp hình lại nhằm ghi lại “dấu ấn lịch sử” quan trọng này.

Đúng lúc này có một giọng nói vang lên.

-Anh chàng thứ 113... Trần Vũ Hải Nam đại thiếu gia tập đoàn Trần Gia... tội nghiệp...

Từ trong đám đông, cô gái mặt váy trắng đi ra, trên tay còn cầm một quyển sổ dày cộm, vừa đi vừa ghi ghi chép chép. Đường như rất chuyên chú, rồi thản nhiên đưa máy ảnh đeo sẵn trên cổ, hướng hai người kia làm cái... tách...

-Ok, có hình rồi...

Tấm ảnh được đưa ra nhanh chóng. Cô gái mặc váy trắng, lấy ra keo trong túi rồi thản nhiên dán ảnh lên Album của mình.

Trình tự thật suôn sẻ, thật tự nhiên, cứ như cô đã rất quen làm công việc này thì phải. =.=” p.s: Chứ gì nữa, đã làm rất nhiều lần rồi.

Jack nãy giờ đứng yên, nhìn thấy cô gái này thì tiến lên lầm bầm.

-White, em thật chậm chạp.

Cô nàng không thèm nhìn Jack, ai bảo hắn qua cầu rút ván, cô cho hắn biết Hải Nghi ở đâu rồi thì hắn bỏ cô, một mình đi tìm người đẹp. Tức chết cô.

White hướng Hải Nghi nháy mắt mấy cái, rồi nhìn đến chàng trai bên cạnh bạn tốt, hét toáng lên.

-A... Jerry thân mến, 113 này của cậu rất đáng yêu nha, còn biết dỗ mặt rất thú vị.

Hải Nam không hiểu sao cực kì dị ứng với “113” này. Hắn không hiểu cho lắm, nên nhìn Hải Nghi đang âm thầm cười trong bụng hỏi.

-113?

Hải Nghi nhìn hai chân mày hấn chau lại, ánh mắt tò mò nhìn cô. Trong lòng Hải Nghi mặc dù rất muốn cười nhưng vẫn gắng kìm chế, phải giữ hình tượng trước dân chúng. Cô đánh mắt sang White nhưng vẫn không nói gì làm Hải Nam một bụng thắc mắc không cách nào giải tỏa.

17. Chương 17: 113 Là Cuối Cùng Rồi

Trường quý tộc quả nhiên là trường quý tộc, không khác lâu đài là mấy, cây xanh tươi mát được trồng xung quanh khuôn viên trường.

Từng tốp học sinh ngồi ở một bóng cây nào đó, vui vẻ chuyện trò. Mà đề tài bàn tán vẫn là chuyện náo nhiệt sáng nay.

Hải Nam buồn bực đi xung quanh tìm kiếm cô vợ nhỏ, hấn rất ân hận tại sao xây trường lớn thế này. Trên trán hình thành một tầng mồ hôi mỏng, gương mặt tuần tú vì nắng mà ửng hồng.

Sáng đến giờ, cô vợ nhỏ của hấn tự nhiên mất tích, càng đáng ghét hơn là, cô gái tên White gì đó cùng với đám người kia cũng không thấy đâu. Điều này làm hấn cả ngày không vui. Đường như hấn đã lục tung mọi góc ngách trong trường rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng nhỏ bé kia đâu.

-Hey...

Đột nhiên một lon Coca bay tới cũng may hấn bắt kịp nếu không cái mũi kiêu ngạo này của hấn sẽ gãy mất. Nhận thức rõ con người kì quặc trước mặt, Hải Nam nhú mi, tên này bị ám đầu sao, tại sao trưa nắng thế này mà bịt mặt kín mít.

-Là tớ... Minh Quân.

Minh Quân đảo mắt ngó xung quanh, rồi kéo Hải Nam vào một bóng cây gần đó, trong có vẻ bí mật lắm.

-Leader đẹp trai, sao lại buồn bực thế kia... tớ có quà cho cậu đây.

Minh Quân cười hề hề, tay đồng thời hươ hươ tập hồ sơ trước mặt Hải Nam. Cố tình thu hút sự chú ý của ai kia.

Hải Nam hung hăng trừng con người này, hấn không biết là mình đang châm dầu vào lửa sao.

-Minh Quân, tớ thấy hình như cậu rất rảnh thì phải.

Nghe lời nói mang hàm ý đe dọa của thằng bạn chí cốt, Minh Quân lập tức nổi da gà. Trong lòng thầm nghĩ sau này không nên chọc hấn thì hơn.

-Kết quả?

-Tớ đã điều tra được rồi... nhưng có gì đó rất lạ... cậu xem rồi hiểu.

Minh Quân lập tức đưa cho Hải Nam một xấp hồ sơ được chuẩn bị sẵn.

-Sao trước năm 14 tuổi không có thông tin gì?

-Đây là điều mà tớ thấy rất lạ, mọi thông tin trước đó điều không tra ra, nhưng mà... haha cô ấy có 112 bạn trai là sự thật. Và bất ngờ hơn là... quen cùng một thời gian, đó là khi cô ấy học năm thứ hai trường tư thực Paris, việc này mọi người ai cũng biết “112 người bạn trai của Jerry”. Đồng thời tớ cũng tra được, ngoài họ ra cô ấy chưa từng quen thêm người bạn nào khác.

Nghe tới đây trong đầu Hải Nam lập tức nhớ tới lời cô gái kia nói “113 này của cậu rất đáng yêu nha, còn biết đồ mặt rất thú vị...”. Đến giờ hấn mới biết hấn là một trong số “tập đoàn” bạn trai của cô nhỏ kia. Thật là chưa ai dám đùa bỡn hấn như thế, tức chết hấn.

-Tớ hiểu rồi, cậu đi trước đi không khéo lại “khó” lành mạnh mà ra khỏi đây.

-Haha... tớ đi trước đây, nữ sinh trường này rất khủng bố người ta nha, cậu phải ráng chú ý đến vị hôn thê của cậu đi, nếu không...

Minh Quân cố ý để trống về sau không nói nữa, cũng biết Hải Nam sẽ hiểu nên lén lút mà rời khỏi... bằng cửa sau. Hừ! Nếu không phải người kia thì một ngôi sao như hắn có đi bằng cửa sau không chứ. Haizz... ai bảo hắn vừa đẹp trai vừa tốt bụng cơ chứ. Thôi kệ vì hạnh phúc của con em chúng ta sau này hắn... nhìn.

Minh Quân bị rượt đuổi đến đường cùng, anh chàng rớt rít thở không ra hơi. Ồn chúa, hắn thoát được đám nữ sinh kia. Đang loay hoay tìm cách nhanh thoát khỏi “Động Bàn Tơ” này, thì anh chàng cảm nhận được một ánh mắt soi mói đang chăm chăm nhìn mình. Cẩn thận ngẩng đầu lên, đồng thời cũng chuẩn bị tư thế tốt nhất để khi gặp đám nữ sinh kia thì nhanh chân thoát được.

-Hey... anh bạn là trộm sao, à tường này leo được mà! Chẳng lẽ là trộm nghiệp dư... không sao đâu nếu anh muốn thoát bằng cái lỗ kia thì tôi sẽ không báo cho người khác biết đâu.

Minh Quân sốc toàn tập, đơ mặt nhìn cô gái đang ngồi trên tường hái nho ăn, bộ dáng lười biếng vừa nói vừa cho nho vào miệng. Nhìn hướng cô gái kia chỉ, anh chàng nhìn xuống cái hang nhỏ dưới chân mình, gương mặt đồng thời rút gân.

OMG, cái gì đây... phân chó sao. Cha mẹ ơi có phải hắn đắc tội với vợ chồng nhà này không tại sao khi gặp chồng thì bị gái rượt, gặp vợ thì bị mất mặt thế này.

Minh Quân rút chân lại, liên tục lùi về sau năm bước, tháo khăn che mặt và mũ xuống, nhìn Hải Nghi cười hề hề.

-Chị dâu à, tôi không phải là trộm

Hải Nghi khinh bỉ cho hắn một cái liếc mắt.

-Không có tên trộm nào chịu thừa nhận mình là trộm cả, yên tâm đi anh bạn tôi không nói với ai đâu, anh đi đi... Bye nhé, tên trộm đẹp trai.

Nói rồi chẳng cho Minh Quân cơ hội giải thích, cứ thế nhảy xuống tường đi mất hút. Minh Quân cảm hận nhìn cái hang nho nhỏ đằng trước.

-Aaaaaaa...

Anh chàng bức xúc hét lên, ầm ầm... đằng xa hình như đám nữ sinh nghe tiếng hét của thần tượng đua nhau kéo đến. Minh Quân chột rùng mình, nhanh chân phóng qua bức tường.

Hải Nghi buồn chán đi một hồi, không biết sao lại đi đến khu vườn sau trường, nơi đây thoáng mát, bóng cây che mát, vài tia nắng thẳng tắp rơi xuống từng cành lá in bóng trên mặt cỏ xanh mượt.

Hải Nghi thoải mái duỗi vai, ngã thẳng xuống nền cỏ mềm mại, khép lại đôi mi cong dài. Gió mát mang hương thơm của nhựa cây thổi đến làm rối làn tóc mượt, chiếc váy đồng phục bất ngờ bị thổi bật lên. Hải Nghi hốt hoảng, bất ngờ ngồi dậy. Cảm giác người cô bị che phủ bởi một thân hình cao lớn. Hải Nghi giật mình ngẩng đầu lên.

Hải Nam hứng thú nhìn gương mặt chuyển sắc màu đỏ của Hải Nghi, vẫn đứng bất động, chăm chú nhìn cô nàng bối rối che lại làn váy.

-Này, anh... anh không thấy... gì đó chứ.

-Em đoán xem.

-Anh...

Hung hăng nhìn bộ dạng rất muốn chết của Hải Nam, Hải Nghi chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như thế này. Toan đứng dậy bỏ đi nhưng tay lại bị người kia nắm chặt.

-Vợ à... “anh cảnh sát” này tìm em một muốn chết, em định cứ thế bỏ đi sao.

Hải Nam nắm chặt cánh tay của cô, cảm giác có chút quen quen, không hiểu sao hắn cảm thấy tình huống này từng xảy ra rồi.

-“anh cảnh sát”?

Hải Nghi kinh ngạc quay đầu, ngó ngẩn hỏi.

-Ừ... mặc kệ trước kia em có bao nhiêu bạn trai đi chẳng nữa, nhưng bây giờ em là của tôi, tôi sẽ bắt giam em lại.

-Anh là của tôi sao?

Hải Nghi cố tình đảo ngược câu nói, hứng thú nhìn sắc mặt Hải Nam biến đổi. Hải Nam chỉ kinh ngạc nhìn ánh mắt tinh nghịch của cô, thoải mái trả lời.

-Tùy em vậy. 113 là cuối cùng rồi nhé!

Hải Nghi thính mũi mà cảm thấy có mùi chua chua trong không khí.

Cô bật cười. Nụ cười trong veo được bao phủ ánh nắng mặt trời càng thêm xinh đẹp, động lòng người kia...

18. Chương 18: Phát Hiện

Vào một ngày đẹp trời nọ, Hải Lâm vui vẻ như chim sẻ dự định rủ anh trai Hải Duy đi chơi.

Vì thế trời vừa sáng Hải Lâm ngán ngủ có một mà dậy sớm một lần. Mang đôi dép bông hình con ếch màu xanh, mặc bộ pijama cùng màu, tay ôm con ếch bằng bông yêu thích nhất, lao sang phòng màu xanh dương của Hải Duy ở đối diện.

-Hải Duy, hôm nay chủ nhật chúng ta đi chơi đi.

Hải Duy thức dậy từ sớm, ăn mặc chỉnh tề, nhìn bộ dạng trẻ con của em trai không khỏi cảm thán.

-Em chưa đánh răng?

Hải Lâm ngó ngẩn “À” một tiếng, rồi nhanh như cắt lao vào phòng vệ sinh của Hải Duy mà làm vệ sinh cá nhân, chưa đầy 2 phút sau. Hải Lâm đi ra và rất tự nhiên mở tủ quần áo của Hải Duy định “xử lý tại chỗ”.

Hành động mở tủ đang dang dở, bên tai lại nghe Hải Duy bình thản yêu cầu.

-Anh nghĩ em nên về phòng mình thì hơn?

Lần này Hải Lâm lại “À” một tiếng rồi lủi thủi về phòng. Biết sao được, từ nhỏ Hải Lâm đáng yêu đã rất quấn quýt với anh trai và rất nghe lời anh trai, luôn xem những điều Hải Duy nói là chân lí.

Hải Duy bình tĩnh như không, dường như tình trạng thế này đã xảy ra nhiều lần. Tiếp tục, đọc quyển sách “Để trở thành nhà kinh doanh tài ba”. Nhưng không tài nào tập trung được, đoán chừng 30 giây sau tên nhóc kia quay lại à xem.

-Hải Duy, anh có thấy ếch nhỏ của em đâu không?

Và y như rằng ngay sau câu hỏi đó cánh cửa màu xanh dương bị một “cơn lốc” mạnh mẽ thổi tung. Đúng như dự đoán, chưa kịp để người kia nói thêm bất cứ điều gì, Hải Duy tiện tay ném con ếch bằng bông màu xanh lá, to bằng nửa thân người vào cái mồm đang muốn hét lên của Hải Lâm.

Hải Lâm tui thân ôm con ếch nhỏ, ân hận vạn lần.

-Ếch nhỏ à, sau này tao sẽ không bỏ quên mày nữa đâu.

Trong phòng, Hải Duy nhường nhường mày, có cần phải ngày nào cũng là điệp khúc này không.

Hải Nghi xuất hiện với bộ dáng một chàng trai, lén lén lút lút đi như ăn trộm. Trong lòng mặc niệm sao cho đừng để bà bác hai Hồ Hương nhìn thấy. Nghĩ đến hôm qua phải thử đi thử lại mấy trăm chiếc váy mà cô nổi cả da gà, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đương lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, ai đó không biết điều vỗ vai cô, phiền chết được.

-Này, trật tự, không thấy tôi đang bận sao?

Hải Nghi phải phải bàn tay đang đặt trên vai mình ra. Nhỏ giọng nhắc nhở.

-Em gái Hải Nghi, em đang chơi trò gì thế!?

Hải Lâm tò mò nhướn người lên trước để xem, chỉ thấy anh cả Hải Phong như cũ ngồi ở phòng khách xem tạp chí. Khỏi nói cũng biết đó chẳng phải là tạp chí Người đẹp sao.

-Xì, em gái Hải Nghi em nhìn anh cả làm gì?

Lúc này Hải Nghi mới giật mình nhìn Hải Lâm mang vẻ mặt tò mò nhìn mình. Cô cười rất đẹp trai, trong lòng thầm nghĩ, trong ba anh em này chỉ có Hải Lâm đơn thuần nhất, một bóng đèn được bật sáng lên trong đầu cô.

-Hải Lâm, chúng ta đi chơi nhé.

Nhắc đến đi chơi Hải Lâm vui như mở hội, hai mắt sáng lên lấp lánh. Lúc sáng bị Hải Duy làm cho vỡ mộng, bây giờ có cơ hội được “nổi lại chiêm bao đứt quãng” ngu sao không đi. Thế là Hải Lâm đáng thương lại bị ai kia lợi dụng.

Hải Phong đang xem tạp chí, thoáng thấy có cái bóng màu xanh lá đặc trưng của Hải Lâm đi qua, lười biếng ngẩng đầu nhìn.

-Hai tên nhóc này, làm trò gì thế nhỉ?

Nói rồi cúi xuống tiếp tục ngắm mấy cô em chân dài.

Ra được khỏi nhà an toàn, Hải Nghi mới thở “phù” một cái. Nguy hiểm thật, cũng may không gặp gia gia, nếu như ông biết cô đi gặp White chắc sẽ hét lên à xem.

Thoải mái chỉnh lại cái áo khoác hơi rộng, Hải Nghi lúc này mới cảm thấy kì lạ, áo khoác đầy nam tính này của cô sao, như thế nào lại không quen vậy. Liếc nhìn đồng hồ, trong đầu Hải Nghi than khổ. Chết rồi, trẻ thế này sẽ bị bà la sát kia “Sát, Sát” à xem.

-Em gái Hải Nghi bây giờ chúng ta chơi gì đây?

Hải Lâm đưa ra câu hỏi đánh trúng vào chủ đề trọng yếu mà cậu chàng quan tâm nhất. Nhìn Hải Nghi đầy hứng thú. Hải Nghi nhìn lại, không biết nên xử lí sao với ông anh này. Nghĩ đi nghĩ lại, Hải Nghi vẫn quyết định cho Hải Lâm theo...

Bar The Night- quán bar nổi tiếng nhất Hà thành.

-Cậu nói, cái tên Black kia sẽ đến sao.

Buổi sáng chả có ma nào vào đây cho nên nơi này tạm thời là chỗ cư trú của Black Rose.

Nhìn Green mang bộ dáng chán chường mà nằm trên sofa, ánh mắt White khê đảo, nhìn chàng trai khôi ngô đang đứng ở quầy Bar chuyên tâm pha rượu, lười biếng nói.

-Chẳng phải cậu sang đây để gặp thủ lĩnh sao, nếu muốn gặp thì chờ đi.

Nhe White nói vậy, Green cũng chẳng nói gì thêm. Thật ra lần này về đây là hẳn có việc phải làm. Nhưng cái tên Blue kia thì theo sang đây làm gì cơ chứ, đúng là si tình tới ngốc hay sao, biết rõ người ta là bạn gái thủ lĩnh mà còn cố theo đuổi. Haizz... hẳn thật không muốn gốc như thế.

“Rầm”

-Này, tôi bảo cậu, có cần phải gây chú ý như thế không.

Khỏi nhìn Green cũng biết ai tới, cái cách xuất hiện ồn ào thế này chỉ có thủ lĩnh nhóm này chứ không ai khác, nhưng bất quá lần này hẳn lắm rồi.

-Hải Lâm làm tốt lắm.

Đứng ở cửa Hải Lâm được khen mà ngẩng cao đầu, phía sau Hải Nghi vỗ tay khen ngợi, lúc đi qua Hải Lâm nhỏ giọng nhắc nhở.

-Nhớ kĩ, phải gọi em là Black nhớ chưa.

Hải Lâm nghiêm túc gật đầu. Lần nữa nhìn tên quán bar quen thuộc ánh mắt hắn tinh ranh khác thường.

Nhìn một lượt các gương mặt trong nhóm, dường như không thiếu một ai, Hải Nghi hài lòng mỉm cười. Bước tới ngồi đối diện Green, nhìn anh chàng. Cảm giác sau lưng chợt lạnh, quay đầu nhìn hai mắt bốc lửa của White. Trong lòng thầm than “Xong rồi!”.

Lúc trưa, Hải Nghi mặt mày méo xẹo kéo tay Hải Lâm bước ra không biết có phải là quá mức trùng hợp hay không mà gặp ngay Hải Nam và Minh Quân đang đi vào.

Hai người bốn mắt chạm nhau đúng một giây, sau đó Hải Nghi nhanh chân kéo Hải Lâm đang muốn chào hỏi đi ra, vô tình lại va phải người kia.

Vội nói “Xin lỗi” rồi đi ngay, Hải Nam nhìn thoáng qua cái áo khoác da và Hải Lâm như có điều muốn nói, ánh mắt màu hổ phách lóe lên.

Trong thâm tâm lần nữa nổi lên hứng thú với cô vợ nhỏ tính nghịch. Rất thú vị. Có lẽ nào áo khoác của mình mà hắn còn không nhận ra. Hắn cười khổ, không biết cô vợ này có bao nhiêu bí mật nữa đây. Hắn rất muốn khám phá.

Bên cạnh nhìn thấy nụ cười nham nhở của Hải Nam, anh chàng Minh Quân nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ. Tên này không phải phát bệnh rồi chứ.

Nhìn đám người trong vòng Vip được đặt sẵn, tối nay bar The Night là địa bàn của bọn hắn.

19. Chương 19: Cướp Bọn Gái Từ Tay Vị Hôn Phu

-Alo... ừ... tớ đến ngay đây... ok gặp lại sau. Bye

Bóng tối là không gian của sự náo nhiệt và còn đại diện cho cái ác cái chết.

Trong bóng đêm một chiếc moto lao nhanh đi như tia chớp, tạo nên những luồng sáng chói mắt, tiếng động cơ xe máy lao đi trên con đường giờ này chắc không phải là chuyện lạ.

Chiếc xe phanh gấp tại quán bar nổi tiếng- The Night.

Những dòng chữ nhấp nháy không ngừng, tỏa ra những vầng sáng mờ nhạt trong cái không gian có phần đen tối này.

Tháo cái mũ bảo hiểm to đùng ra, Black dùng đưa mái tóc rối có phần lãng tử, vẫn chiếc áo khoác da lúc sáng, vẫn giày thể thao màu đen, bên tai trái lấp lánh khuyên tai hình hoa hồng được chế tạo bằng kim cương đen, phát ra những tia sáng dị thường bí ẩn, nấp sau mái tóc rối đầy lãng tử của “anh”.

Vẫn cái phong cách khác người, Black tung cú đá làm bay cánh cửa bọc thép. Ngay tức khắc những âm thanh quen thuộc của cuộc sống về đêm lần ắt, chen chúc tranh nhau đưa vào tai cô. Những bóng người quen thuộc làm những việc quen thuộc, thoáng thấy cái ánh nhìn của Blue- ông chủ bar này Black không khỏi hài lòng.

Rất ấn tượng!

Phong cách này rất giống Evil, làm cô cứ tưởng như được trở về Pháp vậy.

Sau cái nhíu mày tiếc rẻ cho cánh cửa xấu số thứ n, Blue hướng cô gật đầu.

-Vẫn ồn ào như vậy.

Green nhàm chán cảm thán rồi nhanh đi với một cô nàng nào đó.

Black buồn bực tìm kiếm bóng trắng quen thuộc, nhưng chẳng thấy.

Hất mái tóc hơi che phủ vàng trắng thông minh, lộ ra ánh mắt tinh anh sáng ngời, thu hút nhiều cô nàng có mặt tại đây.

Ở một góc tối phía trong, có một ánh mắt màu hổ phách luôn quan sát chăm chú từng cử động của cô, từng cái ánh mắt hay nhú mày đều được người kia thu vào.

-Woa, con nhà ai mà lớn lên đẹp trai...

Lời còn chưa dứt Minh Quân đáng thương bị người kia đá ột phát.

-Là cô ấy.

-Hả???

Minh Quân khó hiểu chau mày, đau lòng ôm chân.

Bên cạnh anh em Hải Duy nhìn nhau hợp ý mà cho hấn cái nhìn khinh bỉ.

Minh Quân âm ức tìm đến cứu nhân, bất quá “hi vọng” kia của hấn đang ngồi tán dóc với cô nàng chân dài tới nách rồi.

Cuối cùng cũng nhìn thấy người giống mình, Minh Quân nhìn cô gái ngồi cạnh Hải Nam mà ánh mắt mê trai cứ nhìn chăm chăm người ở cửa thì rất không hài lòng, bàn này trai đẹp ngồi ngời ngời mà sao không nhìn, trong chốc lát, từ si mê, hâm mộ Minh Quân nhanh chóng chuyển sang trạng thái thù địch với Black.

Cảm nhận được ánh mắt như sao chổi nhìn mình chăm chăm, Black nhanh chóng phát hiện cái bàn trong cùng có người nhìn mình nhưng trong bóng tối không rõ là ai.

Xuyên qua bóng tối, cô vẫn cảm thấy có ánh mắt quen thuộc đang đánh giá mình. Địch trong tối ta ngoài sáng, thật không hay tí nào. Một là, dụ địch ra sáng. Hai là, ta đi vào tối tìm địch. Huống hồ, không biết đây là bạn hay thù.

Dù sao cũng chán, vậy thì đi vào đó xem một chút.

Nhìn thấy hướng đi của Black, anh chàng Blue muốn lên tiếng nhắc nhở không nên vào đó, nhưng muộn rồi.

-Black tới chưa?

Đang không biết làm sao thì nàng White lên tiếng phá tan suy nghĩ của hấn.

-Thủ lĩnh vừa tới. Dường như tìm em...

Vẫn nụ cười dịu dàng đến chết người đó, anh chàng nhìn White nhẹ nhàng nói, trông mắt là nhu tình nhìn cô không dứt.

Cô nàng vô tâm không biết vẫn tìm kiếm bóng dáng cao gầy của “bạn trai”.

-Người đâu rồi?

Blue chỉ về phía trước, gương mặt lộ vẻ khó xử.

-Sao vậy?

-Những người đó có vẻ không dễ chọc vào.

-Họ là ai?

-Trước khi chúng ta tới đây, nghe nói đó là thủ lĩnh của một băng nhóm nào đó, không ai biết, nhưng thế lực rất lớn. Green vẫn chưa tra ra.

...

Khi nhìn thấy người bên trong là ai, Black đầu tiên là sửng sốt vì không phải chỉ có cô mới trốn nhà, mà chắc có lẽ mấy anh em nhà này cũng trèo tường mà ra. Sau đó, là tức giận, một cổ tức giận không biết từ đâu đến đánh úp vào tâm cô khi thấy gương mặt yêu nghiệt của tên hôn phu xấu xa.

Mới ngày trước còn nói hắn là của cô mà giờ đây lại tay ôm người con gái khác.

Biết anh em Hải Duy đã nhận ra mình, Hải Nghi nháy mắt ra hiệu cho họ. Rồi tiến lên như một người bạn đã lâu không gặp, cười nói.

-Hải Duy, Hải Lâm đã lâu không gặp.

-Hi, Black

Hải Lâm được trải qua “huấn luyện” lúc sáng mà nhanh trí chào hỏi. Hải Duy nghi ngờ nhìn em trai.

-Tôi có thể ngồi ở đây được chứ.

-Ok, cứ tự nhiên

Black tuần lảng mà ngồi xuống, vẫn không bỏ qua cái nhìn hình trái tim của cô nàng đối diện, cùng ánh nhìn thù địch của chàng trai bên cạnh, khỏi nói cũng biết là hắn đang ghen tị mà. Black là ai chứ, Black từ lâu đã miễn dịch với mọi loại ánh mắt. Vẫn không thèm nhìn tên hôn phu kia, cô biết hắn đang đánh giá mình.

Hừ, đánh giá thì đánh giá đi, chắc chắn tôi có sức hút hơn anh, nên cô gái kia mới nhìn tôi say mê đến thế. Black nhếch mép cười lạnh lẽo, đẹp trai mười phần.

Đúng lúc này DJ đổi nhạc, những con người trên sàn nhảy cũng phối hợp mà lắc lư.

Black nháy mắt với cô gái kia một cái, khỏi nói cũng biết cô ấy hạnh phúc tới cỡ nào rồi. Như một tín hiệu được bật sẵn, cô gái kia vòng qua, đi đến bên cạnh Black rồi rất tự nhiên ngồi lên đùi cô, ôm cô và hôn chụt vào má.

Mùi nước hoa nồng nặc làm cô chán ghét không thôi, né mặt sang một bên, không kịp rồi, cô nàng này hành động nhanh hơn cô tưởng, một bên mặt đã dính một lớp son đỏ chói mắt.

Lạ thật, cái áo khoác này sao lại có mùi trà xanh nhĩ, mùi hương này thật quen thuộc, thật an toàn... mình đã ngửi thấy ở đâu nhĩ!?

Black nghĩ nghĩ, không hề hay biết có ánh mắt của người đối diện hứng thú nhìn mình, cho đến khi...

-Anh đẹp trai, đêm nay em là của anh.

Black giật mình, đơ 2s, nhưng khi phát hiện khóe miệng người kia co rút thì tâm tình thật phần chấn, vì vậy cô hi sinh vì nghiệp lớn mà choàng tay ôm cô gái có thân hình đầy đặn kia vào lòng, nói với chất giọng trầm thấp dễ nghe nhưng lời nói ra lại khiến cô muốn ới.

-Ok, chiều ý người đẹp

Ba người trong bàn nhìn thấy tình huống này thì không khỏi ho khan.

Khóe mắt Hải Nam nheo lại nguy hiểm, cho đến khi nhìn một “nam” một nữ đang sánh bước ra khỏi quán Bar, hắn mới đứng dậy.

-Này, cậu không đuổi theo là mất vợ đó.

Hải Phong từ đâu khoan thai bước lại, nhưng lời nói lại nặng như đá trực tiếp đánh vào cái đầu đang lơ ngơ của Minh Quân, giúp anh chàng tỉnh ngộ.

Hải Nam lúc này chẳng có hứng thú đâu mà đùa, hắn nhanh chóng bước theo cái bóng đen vừa khuất...

Blue cùng White, hai người nhìn thấy cảnh này thì nhìn nhau than khổ, thôi xong rồi, thế nào cũng có chiến tranh.

Định đuổi theo thì đám người Hải Phong ngăn lại. Trong bóng tối Green quan sát hết thấy có chút ngờ vực...

20. Chương 20: Người Đứng Sau Ánh Mặt Trời

Ngay trong con đường nhỏ, cách bar The Night không xa có hai bóng người làm những chuyện rất mờ ám...

-Này, cậu buông tớ ra đi... Ặc... khó thở quá

-Không, tớ không buông, Black thân yêu cậu vẫn đẹp trai như ngày nào...

-Khoan đã, Red sao cậu lại có mặt ở đây, lại còn ngồi chung với đám người đó?

-À... là Blue gọi tớ đến, nói muốn tớ tiếp cận bọn họ, nhưng thật đáng ghét, tớ xinh đẹp thế này mà không lay động được cái tên mặt lạnh ấy... hừ, nhưng không sao cả Black của tớ là nhất... hahaha

-Này, này... cậu buông tớ ra đi khó thở quá, sao lại dùng nước hoa nồng nặc thế này.

-Là sản phẩm mới của tớ đây... thích không.

-Ahhh... không được, buông tớ ra.

“chặt”

Hải Nam kịp thời đuối tới trùng hợp nghe được âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng này, gương mặt hần co quắp, biến sắc liên tục lúc trắng lúc đen, bắt quá trong bóng tối không ai nhìn thấy được.

Nghe được trong kia trở nên yên tĩnh, hần điều chỉnh tâm trạng đứng tựa vào tường. Không sai, người trong kia cuối cùng cũng ra rồi

-Hôm nay thật tuyệt. Black, hẹn gặp lại.

Nói rồi cô gái kia, ôm chầm lấy Black hôn “chặt” một cái mới chịu đi, khi đi còn không quên nháy mắt với “anh bạn”.

Lướt qua Hải Nam, Black coi như không thấy cứ thông dong mà đi. Hải Nam lúc này gương mặt đã chuyển sang màu đỏ, đầu có nguy cơ bốc khói. Nhưng giọng nói lại bình tĩnh cực độ.

-Định đi như vậy sao?

Black nghi hoặc quay đầu lại nheo mắt nhìn Hải Nam.

-Tôi và anh có quen nhau sao?

Thế rồi, sau câu nói đầy tính sát thương của Black, khói trên đầu Hải Nam được dịp bốc lên ngàn ngút.

Hần tức giận, ngẩng phắt dậy đứng trước mặt anh chàng tự xưng là Black này, nhìn chăm chăm thật lâu cho đến khi ai kia cảm thấy chột dạ, quay đầu đánh bài chuẩn thì Hải Nam thân thủ nhanh lẹ mà bắt lấy nắm tóc nâu trên đầu cô.

-Đùa đủ rồi đấy vị hôn thê của tôi.

Mái tóc dài cứ thế bung ra, gió đêm thổi ngược làm cho tóc cô hơi rối, song càng trở nên mê người hơn.

Hải Nghi quá bất ngờ mà ngơ ngác nhìn Hải Nam, có chút khó tin vào tình huống này. Hần cứ nhiên phát hiện ra cô.

Đôi mắt to màu hổ phách trong bóng tối linh động lạ kì, ánh mắt không chút tạp niệm ngầy ngẩn nhìn Hải Nghi. Nhìn một bên má vẫn còn in đậm dấu son môi đỏ chói, Hải Nam tức giận dùng sức kéo cô vào lòng, dùng môi mình chà sạch cái dấu đỏ gai mắt kia. Thật đáng ghét!

Hải Nghi không kịp trở tay, đến khi định thần lại thì nhúc nhích cũng không được. Cô khó khăn gằn từng tiếng.

-Anh... mau buông...

Câu nói chưa kịp định hình thì miệng cũng bị bịt kín, cô chỉ cảm thấy cái gì đó âm ỉ áp vào môi mình thật mềm.

Chết tiệt, hần hôn cô. Ôi chúa, “First kiss” của cô, tại sao lại như thế này, chẳng có hoa hồng, chẳng có rượu vang... đáng ghét!

Hải Nghi tức giận cắn mạnh vào môi Hải Nam, cảm giác vị máu tràn vào trong miệng mặn đắng...

Hải Nam buông cô ra, ánh mắt hần tơ máu vẫn nhìn cô chăm chăm. Nhưng hai tay vẫn ôm chặt cô không buông, nhờ vậy mà cô ngửi thấy mùi trà xanh trên người hần, cô không biết trên người con trai lại có mùi hương thanh nhã này. Vậy chẳng lẽ người hôm đó là hần? Vậy áo khoác mình đang mặc là của hần phải không?

Hải Nghi âm thầm suy đoán. Nhìn biểu hiện kì lạ của cô, Hải Nam biết cô đã nghĩ ra nên nói.

-Tôi đã gặp em trước đó... trong vườn hoa hồng của biệt thự.

Câu nói nhẹ nhàng giải đáp chính xác thắc mắc của Hải Nghi, cô đoán không sai hôm đó rõ ràng có người khoác áo cho cô chứ không phải là mơ. Trong lòng cô không hiểu sao vui vẻ lạ.

Vẫn nhìn ánh mắt chứa ý cười của cô vợ nhỏ, Hải Nam nói thêm, vừa là câu hỏi nhưng vừa như chắc chắn.

-Người tôi gặp ở Pari cũng là em phải không?

-Xi... ai biết được anh gặp bao nhiêu người cơ chứ.

Hải Nam bật cười, lại càng ôm chặt cô hơn, chưa bao giờ hần có cảm giác mãnh liệt với một cô gái nào như vậy. Nhưng cô gái này đưa hần đi đến ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cho hần cảm giác bảo vệ và được bảo vệ.

-Không sai, cảm giác của tôi luôn đúng. Hôm nay khi gặp em tôi đã biết mình không nhìn lầm.

-Này anh, buông ra được rồi đấy... khó thở quá.

Đến lúc này Hải Nam mới phát hiện hai má của cô đã đỏ như hai quả cà chua rồi, hần nhẹ thả lỏng cô ra nhưng vẫn nắm chặt tay cô đi về phía trước.

-Khuya rồi, về thôi!

Đi ở phía sau, Hải Nghi cảm giác lòng bàn tay hần thật ấm, hần cho cô cảm giác an toàn ngay từ lần đầu gặp mặt. Thân hình cao lớn của hần che phủ người cô. Hai chiếc bóng cao cao, người trước người sau đi trong đêm không nói gì cả nhưng tay vẫn nắm chặt tay.

Không biết tương lai thế nào, nhưng hiện tại họ là của nhau, họ cho nhau cảm giác an toàn, bảo vệ và được bảo vệ...

Sáng hôm sau, tại phòng khách nhà họ Nguyễn không khí nghiêm túc lạ lùng. Ba anh em Hải Duy, Hải Lâm và Hải Nghi ngay ngắn xếp thành hàng ngang, ánh mắt ai oán cứ chốc chốc lại liếc nhìn Hải Phong đang tao nhã ngồi trên sofa uống trà.

Nguyễn Hà Trung đi tới rồi lại đi lui, nhìn hết đứa này lại nhìn đứa khác. Cuối cùng “hừ” tiếng, ngồi xuống. Tiếp đó nhìn Hải Phong nói.

- Hải Phong nói cho ông nghe điều thứ 99 trong gia pháp là gì?

Hải Phong bị điểm mặt gọi tên mà có chút chột dạ.

- Thưa ông, điều thứ 99 là... là... là không được... không được đi chơi khuya...

-Hử?

Không hiểu sao Nguyễn Hà lão nhân gia nghe được càng tức giận hơn, gương mặt trở nên méo mó nhìn từng đứa cháu mà lắp bắp.

- Thì ra, thì ra... mấy đứa hôm qua đi chơi đêm... trèo tường có phải không? Hả?

Thấy không ai trả lời, ông càng tức giận hơn. Bốn người vẫn không hiểu sao ông lại tức giận đến thế, chẳng phải là đi chơi khuya không về thôi sao? Song, câu trả lời lại khiến họ đau lòng muốn chết.

- Vậy, đứa nào làm gãy cả đám hoa hồng bên tường hả?

Thì ra là vậy, thì ra là đám hoa hồng của lão nhân gia bị hư cho nên ông mới tức giận như vậy, thật quá đáng, cháu đi khuya về trễ mà không lo an nguy ra sao, thế nhưng ông lại quan trọng đám hoa hồng ngoài vườn.

Bốn người ai oán nhìn nhau, và lẽ dĩ nhiên ai đó phải chăm sóc lại mấy khóm hoa hồng, chỉ có Hải Phong là thoát tội vì có lí do chính đáng là gặp phụ huynh học sinh. Có ai nửa đêm đi gặp phụ huynh không chứ, sự thật là hẳn đi gặp phụ huynh nhưng là chị gái của học sinh... =”=

Ba người mặc dù không cam lòng nhưng vẫn xách cuốc, xẻng ra sửa lại đám hoa hồng bị chà đạp tối qua.

Ở căn biệt thự xa xa, dường như có người mới tới ở. Trên tầng lầu, có một thiếu niên mặc đồ thể thao màu trắng đứng tựa vào lan can ngược hướng mặt trời mọc, nhìn về bên này thấy ba con người đang lui cui trồng lại đám hoa hồng.

Hắn cứ chăm chú nhìn như thế, cho đến khi Hải Nghi cảm giác có người nhìn mình, cô quay đầu lại, do ánh sáng mặt trời chiếu vào người hắn làm cô không thấy rõ, chỉ nhìn thấy một bóng dáng cao cao đường đường như nhìn mình mỉm cười...

21. Chương 21: Học Sinh Mới

Một ngày như mọi ngày, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Vẫn những tiếng hò rú réo tai của những “thần dân” trung thành dưới sự “cai trị” của Tứ Hải Mĩ Nam.

Đừng nhìn bộ dạng cao ngạo, lạnh lùng của bốn người họ mà lầm tin. Thật ra, trong lòng Hải Nghi âm thầm gào thét “Tứ Hải Đại Biến Thái” thì đúng hơn.

Cũng may cô không mang thân phận nam nhi, chứ nếu không có phải cũng bị đám người ngu ngốc này xếp vào “Ngũ Hải” thì thật là mất mặt cô. Hừ

Hải Nam rất thân sĩ mà mở cửa xe, lịch thiệp như một vương tử mà đưa một bàn tay ra trước, hơi khom người mỉm cười nhìn cô.

Hải Nghi lúc này mới thoát khỏi suy nghĩ của mình, tao nhã nắm tay vị hôn phu, nhẹ nhàng bước xuống. Ánh mắt nhẹ lướt qua từng người từng người một, chỉ một ánh mắt nhẹ lướt qua như vậy mà khiến đám nữ sinh vây quanh Hải Nam này giờ phải lùi lại vài bước.

Hôm nay, cô buộc tóc dài thật cao, lộ ra cái trán tinh nghịch, mặc đồng phục váy caro cùng sơ mi trắng ngắn tay, vẫn phong cách khỏe khoắn thường ngày, cô mang giày thể thao màu trắng cổ cao. Không mang bất kì trang sức hay phụ kiện rườm rà nào, trên cổ chỉ đeo sợi dây chuyền mà Hải Nam tặng.

Hải Nam tự hào khoác vai cô vợ nhỏ, cùng ba người kia đứng chung một chỗ, trong khoảnh khắc làm cho người khác hít thở không thông, dường như tất cả ánh sáng đều tập trung trên người bọn họ. Mĩ nam, mĩ nữ như tranh vẽ đứng dưới ánh mặt trời cao ngạo nhìn mọi người.

Dù ở bất cứ lúc nào trên người họ cũng mang hơi thở quý tộc tôn quý, làm cho người ta có cảm giác khó với tới được...

Hải Nghi mệt mỏi nằm vật ra bàn, lúc này cô chỉ muốn ngủ thôi, đôi tay mỏi nhừ do hôm qua trồng lại đám hoa hồng, cứ nghĩ sẽ nhanh chóng xong thôi nhưng làm chung với hai ông anh sinh đôi kia thì thật là lảm trò... haizz, hôm qua tới khuya cô mới được ngủ, đã vậy sáng sớm cái tên hôn phu không biết xấu hổ kia dám chạy vào phòng cô làm ầm ĩ lên. Thật tức chết mà!

Nhưng nghĩ tới gương mặt hắn xụ xuống khi bị cô mắng, thì thật là đáng yêu quá đi. Hải Nghi cười nham nhở không biết rằng khoảnh khắc ấy đã bị “chộp” lại.

“Tách”

-Này, cậu làm gì thế?

-Chào cậu, tớ là Hà Hiểu Lam- trưởng nhóm CLB truyền thông của trường, hi hi mình làm quen nhé!

Hải Nghi ngây ngốc nhìn cô bạn tóc ngắn xinh xắn đang chìa tay trước mặt mình. Thoạt nhìn cô ấy hoạt bát, đáng yêu khiến người ta vừa nhìn đã thích, thế là Hải Nghi vui vẻ bắt tay với cô nàng kia.

Sau này Hải Nghi đại tiểu thư của chúng ta mới muốn đập đầu vô gối bông cực mềm mà tự sát vì quyết định ngày hôm nay của mình. Nhưng đó đã là chuyện của sao này, còn hiện tại, quen được cô bạn mới Hải Nghi mới biết được nhiều chuyện khá thú vị.

Như hôm nay, nhờ thông tin cực nhanh của cô bạn mà Hải Nghi biết được có học sinh mới vừa chuyển đến đây. Điều này cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài cái tên bá đạo của hần “Hoàng Tử Minh”, cậu ba nhà họ Hoàng vừa du học Anh về...

Hải Nam chỉ lạnh lùng đánh giá Hoàng Tử Minh, không biết sao hần cảm thấy người này không vừa mắt. Hoàng Tử Minh chỉ nở nụ cười nhàn nhạt ngồi vào bàn không biết đã thu hút bao nhiêu ánh mắt si mê trong lớp.

Xung quanh hần dường như luôn có vầng sáng bao quanh mỗi khi hần cười. Từ đây “Hoàng Tử Minh” sẽ là cái tên gây xôn xao dư luận tại VuHa- Sky này.

Giờ ra chơi, Hải Nghi thật muốn nhân cơ hội mà ngủ cho đã ghiền, nhưng cái cô bạn Hà Hiểu Lam kia lại không để cô được yên. Sau một hồi dằn co, lôi kéo, rốt cuộc Hải Nghi đành thương bị cô nàng túm gọn, thẳng tiến về hướng 12-1.

Vì khối 12 ở tầng trên cùng cho nên hai bạn nhỏ Hải Nghi đi muốn rụng chân luôn rồi.

-Aiss... tớ không muốn, không đi nữa, mệt chết tớ.

Hải Nghi rất không khách khí mà ngồi chồm hổm giữa hành lang, ai oán kêu la. Hiểu Lam khoanh tay buồn cười nhìn Hải Nghi, chậm rãi nói.

-Tất nhiên là không đi nữa rồi, 12-1 đang trước mặt cậu kia kìa.

Quả thật như vậy, khi Hải Nghi ngẩng đầu lên thì thấy rất nhiều nữ sinh chồm về phía trước, giống như... giống như lần đầu thấy khỉ không bằng. Ách... đột nhiên chính cô cũng buồn cười vì suy nghĩ này của mình. Bên tai lại nghe Hiểu Lam bình luận.

-Ngày thường đã đông như vậy, hôm nay lại càng đông hơn, chứng tỏ “người mới” này không tệ.

Khi nói mất cứ dán vào cánh cửa ra vào, tay như vô ý mà nắm chặt máy ảnh trên cổ. Lúc này Hải Nghi đói đến muốn ngất luôn rồi, nhìn đám nữ sinh vô duyên chắn ở cửa thật ngứa mắt. Đại tiểu thư lúc này đã khôi phục lại hơi thở nhịp nhàng ban đầu, vận hết sức bình sinh hét lên.

-TRÁNH RA...

Mọi người đồng loạt quay đầu để tìm ra ngọn nguồn âm thanh kia, chỉ thấy Hải Nghi xinh đẹp nở nụ cười, từ từ đi tới. Tất cả không hẹn mà cùng tách ra nhường lối cho vị tiểu thư trong truyền thuyết này.

Lướt qua đám người, Hải Nghi nhanh chóng thấy được vị trí của Hải Nam. Hần sững sờ nhìn cô, đầu tiên là bất ngờ, vui mừng sau đó ánh mắt lại âm u. Chẳng lẽ cô cũng giống đám con gái kia chạy tới đây để nhìn mặt Hoàng Tử Minh sao? Tâm trạng hần phút chốc chùn xuống.

Nhìn thần thái biến hóa như tắt đèn của vị hôn phu Hải Nghi thật muốn đâm cho hần một phát, hần đang làm trò cho đám nữ sinh kia sao, hần có biết hần như vậy có bao nhiêu phần đáng yêu hay không? Tức chết cô mà.

Hải Nghi ba bước cũng thành hai, nhanh chân tiến lại nắm ngay cả vạt thắt lưng của Hải Nam mà kéo đi, khiến anh chàng bất ngờ đến nghẹt thở, cố gắng đi theo cô nàng.

Hải Nghi hài lòng hướng mọi người cười xinh đẹp.

-Đến giờ ăn rồi, chồng à!

Trong lời nói ngấm ngấm đe dọa cùng công bố quyền sở hữu đối với ai kia.

Hải Nam đáng thương nghe được lời này muốn cười nhưng không được, cô vợ này sao nặng tay thế. Trong lòng một cổ hạnh phúc đang dâng trào.

Từ đầu đến cuối Hải Nghi không nhìn đến anh bạn ngồi cùng bàn với Hải Nam, chỉ một mực chú ý đến Hải Nam vì đơn giản cô tìm hân để tính tiền cho cô nha. Thật ra cô không mang tiền.

Hoàng Tử Minh chăm chú nhìn hai người vừa đi mất, hân nở nụ cười nhàn nhạt, lập tức xung quanh hân ánh sáng lóe lên.

-Ồ, rất tốt... có lẽ sẽ có một scandal nữa chẳng? Hay mối tình tay ba nhỉ?

Hoàng Tử Minh kinh ngạc nhìn cô gái tóc ngắn đang chăm chú nghiên cứu bức hình vừa chụp được. Không hiểu ra làm sao.

22. Chương 22: Tên Biển Thái

Từ trước đến giờ Hải Nghi luôn là người chú trọng đến quy tắc, có lẽ là do ảnh hưởng của gia gia. Mặc dù sống chung chỉ có hai ông cháu nhưng gia gia luôn tự tay xuống bếp làm đồ ăn cho cô đúng giờ, cho nên đối với sức khỏe của bản thân Hải Nghi tuyệt đối không bạc đãi nó.

Hải Nam thích thú nhìn bộ dáng cô ăn, rất điềm tĩnh cùng tự nhiên, dường như không ai có thể xâm phạm đến cô lúc này. (Hắc hắc cái này khoa học gọi là “tập trung chuyên môn”:))

Mặc dù bên cạnh hân có rất nhiều hoa hồng yếu điệu nhưng hân cảm thấy dáng cô ăn là đẹp mắt nhất. Hân thích.

Hải Nghi kịch liệt bỏ qua ánh mắt của tên kia, giờ phút này cô chỉ muốn giải quyết cái bao tử trống rỗng của cô trước đã.

Định cho vào miệng miếng thịt nướng vừa cắt xong, thì đột nhiên điện thoại trong túi vang lên. Hải Nghi nhíu mi quyết định bỏ qua tiếng chuông điện thoại.

Thế nhưng tiếng chuông như âm thanh đòi mạng vậy khiến cô ăn không ngon, giờ khắc này nếu biết ai chán sống dám quấy rầy bốn tiểu thư cô ăn trưa thì người đó chết chắc.

Nhắc điện thoại lên nghe máy, không sai hân là người của mình đi, khoe môi câu lên nụ cười tà. Nhẹ áp đi động vào tai, không nói gì.

Người bên kia dường như cũng gấp đến độ không kịp chờ cô lên tiếng đã vội nói.

“Ôi, tổ tiên của tôi à, giờ này cô mới bắt máy. Red gây chuyện rồi, nhanh một chút.”

Nói rồi cụp máy chẳng cho cô lời giải thích nào. Ngoài mặt cô tỏ ra ngơ ngác, nhìn chằm chằm di động trên tay. Trong đầu lại không khỏi than vãn, biết cô ta gây chuyện nhưng không phải nhanh vậy chứ, mới hôm qua thôi mà.

Hải Nam nhìn biểu hiện của cô, dường như có chút biết rõ, hân không nói gì, tay dò vào túi quần, tin nhắn lập tức gửi đi...

Lúc Hải Nghi tới nơi thì thấy một cô nàng mặc váy màu đỏ, thắt nơ trắng ngang lưng, trên đầu cài một cái ruy băng, đang tựa vào White khóc bù lu bù loa... cô lắc đầu, nhanh chóng bước vào.

Quán bar hôm nay hân nên đóng cửa đi, cô đánh mắt sang Blue đang cùng quản lý nói chuyện gì đó, xem chừng khó khăn lắm vì sắc mặt tên quản lý kia rất khó coi... chắc là doanh thu tháng này giảm xuống nghiêm trọng đi.

-Chuyện gì?

Khôi phục bộ dáng lạnh lùng thường có, Black ngồi xuống đối diện Green, cô phát hiện dù trong hoàn cảnh nào cô và Green vẫn luôn đối nghịch nhau như thế.

Nghe tiếng Black cô nàng kia nhanh chóng chuyển đối tượng mà ngã nhào về phía cô, hít hít cái mũi đỏ bừng, khó khăn nói.

-Black... tớ... tớ xin lỗi... hức... hức tớ... oa oa oa

Black cật lực nghe từng chữ cô nàng phát ra nhưng thất bại, người bên cạnh lại nhào về phía cô mà khóc thậm chí còn dùng áo cô để lau nước mắt.

Trong nhóm Red là cô gái rất mau nước mắt, có thể nói là yếu đuối luôn được mọi người bảo vệ. Nhớ lúc trước cô và White tình cờ cứu được cô ấy khỏi đám thanh niên kia, cô ấy khóc rất nhiều hỏi bao nhiêu lần cũng không nói đã xảy ra chuyện gì chỉ khóc mãi.

Nhưng từ đó, cô ấy luôn xem cô là người cô ấy mến mộ nhất, cô cũng không biết làm sao, lúc đó còn bảo rằng sao này chỉ giả cho cô. Lúc đó Black đỡ khóc đỡ cười, thật là “đẹp trai” thật khổ nha.

Mọi chuyện chỉ có thế nhưng không ngờ càng ngày cô gái này dành cho cô nhiều tình cảm, cô không nỡ nói cho cô ấy biết sự thật mình là con gái.

Black chuyển tầm mắt sang White, chỉ thấy cô ấy lắc đầu. Lúc này Blue cũng bước đến, anh chàng ngồi cạnh White. Sắc mặt nghiêm trọng, nhìn mọi người.

-Người của chúng ta bị đánh...

Câu nói vừa nói ra, người úp mặt khóc nẩy giờ đột nhiên nín bật...

Jack tỉnh tỉnh nóng nẩy, vội nói:

-Đi, chúng ta đi giải quyết chúng.

Định nhất chân đi, người đã ngã cái rầm. Jack bực bội nhìn người đối diện đang thông thả rút chân về, hần không nói gì chỉ nhìn chằm chằm tên kia.

Chỉ thấy Black nhìn hần bằng ánh mắt lạnh lùng, quát:

-Ngồi xuống cho tôi, cậu biết là ai mà đi tìm.

Jack thiu thiu, không trả lời chỉ đành ngồi xuống, thủ lĩnh nói đúng, hần không biết ai đánh người mình thì làm sao mà đi tìm. Anh chàng ủy khuất ngồi đó cắn móng tay.

Lúc này Blue nhìn mọi người chậm rãi nói.

-Người của nhóm Ngũ Hồ có chứng cứ nói rằng Red đánh trọng thương người của họ, cho nên không nói không rằng đánh người của chúng ta ở bar The Night II, gây tổn thất không nhỏ...

Khi nói hần có nhìn sang Red, cô nàng ngồi im này giờ không lên tiếng, mọi người cũng đổ ánh mắt về phía cô nàng, cô lúng túng cúi mặt xuống. Mọi người đồng thời hiểu rõ, kẻ đầu sỏ là ai rồi.

White hỏi ngay.

-Người của chúng ta mới chuyển đến đây chưa bao lâu, họ có bằng chứng gì chứ?

Đây cũng là vấn đề mọi người muốn hỏi. Blue chậm rãi nói.

-Họ nói rằng, trong tay người bị thương có cầm một đóa hồng đỏ...

Đúng vậy, Black Rose có năm màu tượng trưng đó là: đỏ, trắng, xanh lá, xanh dương và đen. Tương thích với tên của từng người trong nhóm. Biểu tượng của nhóm là hoa hồng, cho nên nhóm có một quy tắc đó là ai hành động thì để lại kí hiệu của người đó, lần này là hoa hồng đỏ vậy khẳng định là Red ra tay.

Nhìn cô nàng nhí nhảnh đáng yêu như thế chắc ai cũng không nghĩ rằng cô ấy và cô nàng nóng bỏng tối hôm qua là cùng một người. Chuyện là lúc Red trên đường về gặp một tên siêu cấp biến thái không biết sống chết chọc vào cô, thế nên không do dự cô cho hắn đo ván...

-Chuyện chỉ có thế?

Sau khi nghe Red kể, Black hỏi ngay, có quỷ mới tin chuyện đơn giản là vậy.

-Vì... vì... Oaaaa

Áp úng hai tiếng, nước mắt như vỡ òa ào ạt chảy ra, mọi người lắc đầu ngao ngán.

-Ngoan nào, nói cho tớ biết tại sao cậu khóc nhiều như vậy?

Black hết cách đành dụ dằng dụ dỗ vậy. Jack không khách khí cho cô một bộ mặt muốn ói, thế nhưng Red nghe thấy Black phá lệ dụ dằng thì ngay ngốc, nước mắt cũng có ý thức mà ngưng lại. Vô thức nói ra nỗi đau trong lòng.

-Vì hấn đụng vào tớ.

“Rầm”

-Cái gì? Tớ nhất định sẽ thiến hấn.

Mọi người rùng mình mà nhìn phía cô nàng White dụ dằng thực nữ ngày nào, đúng là người của Black Rose có khác, cái gì không có nhưng tính cách ác liệt thì cũng phải có một phần.

Blue bên cạnh không tự chủ mà dịch chuyển ra cuối ghế.

Mọi người còn lại ăn ý mà nhìn nhau cũng thầm đưa ra quyết định nhất định phải khiến tên kia sống dở chết dở.

Từ đầu đến giờ Green vẫn trầm mặt không cho ý kiến. Hôm nay hấn không rảnh cùng đám người này gây chuyện, hấn còn có việc cần làm.

23. Chương 23: Hải Nam, Buổi Tối Vui Vẻ

Bóng đêm nhanh chóng bao trùm cả không gian. Trên bầu trời đen ngịt chẳng có một ngôi sao. Một chiếc xe thể thao màu xanh lá lao nhanh đi trong bóng tối, rồi đột ngột thắng gấp trước một tòa biệt thự cổ kính.

Máy kiểm tra nhanh chóng nhận diện người trong xe. Chiếc xe từ từ tiến vào.

Ngôi biệt thự này so với phủ tướng quân trong phim không sai biệt mấy. Khắp nơi được thắp bằng đèn lồng sáng rực. Một chàng trai chậm rãi bước xuống xe, hấn nhìn một vòng xung quanh rồi nhếch mép cười nhẹ.

Bên trong căn nhà, ở một căn phòng đầy sách, có một người đàn ông ngoài 50, mặc âu phục màu đen, tay chống quai trượng, đứng nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất. Từ đây có thể quan sát hết thấy mọi việc xảy ra bên dưới. Khi nhìn thấy chiếc xe thể thao màu xanh lá tiến vào, đôi mắt ông ta lóe lên một chút rồi dần trở nên thâm trầm khó nắm bắt.

Khoảng một phút sau...

Cánh cửa phía sau được nhẹ nhàng mở ra, ông ta vẫn đứng im không xoay người lại. Người mới vào đường như không có ý định lên tiếng. Hai người đều trầm mặc, hồi lâu người đàn ông thở dài xoay người lại, nói.

-Con về nước sao không báo với ta.

Đặng Vũ Khánh im lặng cúi đầu, một lát sau anh ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm của người đàn ông. Khó khăn nói ra từng tiếng.

-18 năm rồi ông nên nói cho tôi biết, hung thủ giết chết ba mẹ tôi là ai.

Đặng Chi Dân thở dài, đau khổ nói.

-Phải, 18 năm rồi sao con vẫn không chịu gọi ta một tiếng ông nội cơ chứ.

Đặng Vũ Khánh không lên tiếng chỉ nhìn ông ta chăm chăm như là quyết tâm hôm nay phải có được câu trả lời. Một lúc sau, có tiếng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ vang lên.

-Là Nguyễn Hà Trung...

Trên con đường vắng vẻ xung quanh toàn rừng và rừng, có một đoàn mô tô vút vút lướt qua, chỉ để lại những vệt sáng màu cam do bánh xe ma sát với mặt đường.

Đoàn người nhanh chóng đồng loạt dừng lại trước một vùng đất trống. Nơi này cũng có một đoàn người đang đợi. Bước xuống xe, nhóm khoảng mười người tiến vào khu đất.

Black buồn cười nhìn vị trí cao cao như sân khấu kia có năm “con khỉ” đang ngồi nhìn xuống. Không khỏi phởn phơ quá đi!

Blue nhanh chóng phóng tầm mắt bao quát một vòng thấy trên dưới có khoảng 30 người, trong lòng âm thầm tính toán.

Năm người kia đồng thời bước xuống “sân khấu” từng bước đi về phía Black. Cách nhóm người của Black khoảng năm bước rồi dừng lại. Tên cầm đầu phát tay ra hiệu, ngay sau đó có hai tên tóc đỏ khiêng một cái cán đi ra.

Trên cán có “một đồng băng trắng” đang rên rỉ, bộ dáng thật đáng thương. Red đứng phía sau khinh bỉ mà liếc hẳn, không tự chủ phun ra hai từ “đáng đời”.

Ngay lập tức, người bên Ngũ Hồ quăng ánh mắt muốn giết người về phía cô nàng. Tên tự xưng là Lão đại nghiêng răng lên tiếng nói.

-Bằng chứng đã rõ ràng, các người còn gì để nói. Hừ

Ánh mắt Black chợt lóe, bình tĩnh đáp.

-Bằng chứng? Cái gì bằng chứng, các người chỉ dựa vào một đóa hoa hồng thì đã gán tội cho chúng tôi sao? Hoa hồng thứ đó bán đầy đường, lỡ có người vô tình đánh rơi hay người của người cướp hoa của người ta rồi bị đánh, sau đó đổ lỗi cho chúng tôi thì sao?

Mọi người há hốc mồm mà nhìn Black thao thao. Không phải quá trắng trợn đi, như vậy mà cũng đổi trắng thay đen cho được. Người bên Black Rose bụm miệng cười trộm, thủ lĩnh quả thật không khiến người ta thất vọng. Họ mới nhận thức thủ lĩnh vài hôm trước khi Black quyết định công khai, nhưng bây giờ họ mới được mở rộng tầm mắt a.

Tên Lão đại tức đến ghen hòng. Chưa kịp phản bác đã bị Black giành nói trước.

-Ngược lại, người của người kéo đến địa bàn của chúng tôi đập phá, có rất nhiều người làm chứng, có phải chúng ta nên thanh toán chút ít hay không?

-Thanh toán?

-Phải. Thanh toán. Chúng ta là người có văn hóa không nên dùng bạo lực nha.

Black vừa nói vừa nghịch con dao bấm trên tay, ánh mắt nghịch ngợm mà nhìn gương mặt tức cười của tên Lão đại.

Blue bình tĩnh như thường mà đem sổ sách trên tay mở ra, đọc vanh vách từng đồ vật bị phá hủy, còn không quên liệt kê giá của chúng.

-Một tử rượu ngoại gồm năm mươi chai các loại, trị giá 400 triệu đồng...

10 cái bàn thủy tinh, trị giá 150 triệu đồng...

... đánh bị thương... trầy da hai nhân viên, tiền chữa trị hao tốn 15 triệu đồng... Còn phá hư một cánh cửa trị giá 100 triệu đồng, phá vỡ 29 ly thủy tinh mỗi cái giá trị 500 ngàn đồng,... ừm, còn một số chi phí khác như làm tổn thương tâm hồn của nhân viên và khách tổng cộng khoảng... 2,5 tỉ đồng.

Blue nói xong còn rất phong độ mà đưa danh sách cho bọn chúng.

Bên này, bang Ngũ Hồ nghe đến Blue liệt kê từng cái từng cái đến đổ mồ hôi hột. Bọn hắn như thế nào lại chọc trúng một băng nhóm biến thái như vậy chứ.

Khoảng 5 phút sau, mười mấy người của Black Rose thỏa mãn đem một cái vali hướng phía xe mà đi. Thật là hạnh phúc quá đi, lâu rồi không làm việc, bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội rồi.

Trong lòng Black hừ lạnh “Ngu ngốc, cứ như thế dám khiêu chiến ta sao.”

Đám người của Ngũ Hồ bang cứ như thế mà tiếc nuối nhìn tiền của mình không cánh mà bay. Tên Lão đại thề rằng sau này hắn nhất định phải tránh xa nơi nào có hoa hồng. Bàn tay còn run run nắm chặt đóa hồng đen.

Nghĩ lại vừa rồi, nếu không đáp ứng có phải hay không một dao đâm tới hắn từ nay về sau thành thái giám ca ca. Hắn hoảng sợ liên tục lắc đầu.

Hải Nam nhận được điện thoại hài lòng cười.

Black Rose sao?

Hắn không ngờ cô nhỏ này lại ma lạnh đến thế, làm hắn cứ tưởng sẽ đổ máu cơ chứ, hóa ra tự hắn lo lắng thái quá rồi.

Hắn nhìn đồng hồ trên tay có lẽ cũng đến lúc đi đón người kia rồi.

Hải Nghi lén lén lút lút mò mẫm bức tường cố gắng nhớ lại vị trí mình chuẩn bị sẵn. “Hay quá, đây rồi”. Đang vui mừng vì tìm được đường vào, thì Hải Nghi giật mình mà nhìn đôi giày thể thao bên cạnh cái hang, cô chậm rãi ngẩng đầu cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt đen thui của người kia, cô giật sững người.

Sau hai giây định thần, Hải Nghi cười hì hì, giơ tay làm động tác “Hi”, ngốc ngốc nói.

-Hải Nam, buổi tối vui vẻ!

24. Chương 24: Một Chút Động Lòng

Vì để tiện cho hành động sau này cho nên hôm trước, khi bị “lao động khổ sai” trồng lại đám hoa hồng, Hải Nghi rất thông minh mà chừa lại một hàng đất trống cạnh bức tường rào.

Hai người một trước một sau thành thực nhảy từ trên tường xuống, cũng may không “ngộ sát” cây hoa nào.

Vì mặt mũi Hải Nghi sau này còn có chỗ dùng nhiều cho nên không thể chui qua cái lỗ nhỏ nhỏ mà cô đã chuẩn bị trước, mặc dù đó là do cô tạo ra nhưng người khác sẽ nghĩ rằng đó là do con cún nào đó dờ hơi mà làm cửa hậu. Điển hình là cái tên vừa rồi còn nhìn cô bằng ánh mắt khinh khỉnh, khóe miệng nửa cười nửa không.

Chết tiệt là cô còn bị nụ cười ác ma đó mê hoặc, thật đáng đánh đòn. À, khoan đã, hắn theo mình leo vào đây làm gì. Lúc này, bạn nhỏ Hải Nghi mới nhìn tên vừa nhảy xuống đang phúi phúi vết bẩn ở vai áo bằng ánh mắt nghi ngờ.

Định chất vấn hắn tại sao lại theo mình vào nhà, thì người kia hành động còn nhanh hơn cô. Hải Nam thích ý mà nắm tay cái người còn đứng như trời trồng bước đi, thuận tiện gấp dài.

-Đi ngủ thôi, anh chờ em cả bốn tiếng đồng hồ rồi đấy.

Gì cơ?

Cô có nghe nhầm không hắn nói hắn chờ cô bốn tiếng đồng hồ rồi sao? Mà ai biểu hắn chờ làm gì chứ? Nghĩ vậy thôi nhưng không hiểu sao lòng cô thấy vui vui.

Nhìn “động vật” đang chiếm chệch giường của mình mà vù vù ngủ, cô phải lần nữa công nhận rằng tốc độ làm việc của tên này thật mau lẹ, nói ngủ liền ngủ. Bất giác liếc nhìn đồng hồ trên bàn.

Á... 2h sáng rồi sao, thảo nào hần buồn ngủ như vậy.

Nghĩ đến những lời nói của Hải Nam lúc nãy, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ảm áp. Vì lúc trưa, cô không nói tiếng nào, bỏ lại bữa ăn mà đi, làm cho hần lo lắng nên mới tìm cô sao.

Nhìn gương mặt vô cùng đẹp trai đang say ngủ, hai mắt hẹp dài quuyền rũ khép lại bày ra đôi mi dài, sóng mũi cao cao, đôi môi khê mím lại nhìn thế nào cũng giống như thằng bé con vậy, làm lòng Hải Nghi rất có ước muốn được làm chị mà che chở cho đứa em trai.

Ừm, đó cũng chính là nhiệm vụ của cô mà không phải sao?

Gia gia đã từng nói mình phải bảo vệ “thằng nhóc con” này. Đúng vậy, Hải Nghi kiên quyết bác bỏ cảm giác rung động kì lạ trong tim mình, cô xem đó như cảm giác người chị muốn bảo vệ đứa em trai của mình thôi. Nghĩ vậy, trong lòng thoải mái hơn.

Cô cũng rất thương “em” mà nhường lại cái giường công chúa của mình cho hần, còn cô đêm nay ngủ trên sofa vậy.

Đôi mắt hẹp dài của Hải Nam khê chớp, lộ ra đôi con ngươi linh động, làm gì có chuyện buồn ngủ cơ chứ. Hần biết vừa rồi mình bị người ta xem như sinh vật lạ mà nghiên cứu, nhưng mà trong lòng rõ ràng không bài xích việc này. Ngược lại, còn rất biết ơn lão ba đã ỉnh ngoại hình đẹp hơn siêu mẫu này.

Trong lòng cảm thấy một cỗ hư vinh đang trào dâng, nhưng hần lại không biết trong lòng cô nhỏ kia đang nghĩ gì, hần cảm giác được, ngoài mặt cô tỏ ra chống lại hần nhưng từ ánh mắt trong suốt kia đôi lúc hần thấy trong đó có chút say mê, có lẽ cô ấy cũng có tình cảm với mình đi. Hải Nam âm thầm đưa ra quyết định, hần nhất định sẽ làm cho cô vợ nhỏ thừa nhận thích hần.

Nhẹ bước xuống giường, Hải Nam lại gần sofa, nhìn mèo nhỏ cuộn thân mình trên đó, hần cười khổ. Đây là lần thứ ba hần thấy dáng vẻ cô ngủ. Cô nhỏ này dường như ở đâu cũng có thể làm giường để ngủ hay sao ấy, đầu tiên là trên xích đu ngoài vườn hoa hồng đêm đó, sau đó là nằm trên thảm cỏ trong khu rừng sau trường, còn không may để hần thấy được một tí cảnh xuân... bây giờ là trên sofa ngay chính phòng của cô.

Là cô có tự tin vào bản thân mình hay là không xem hần là đàn ông đây sao lúc nào cũng quuyền rũ hần bằng cách này. Quả thật lần đầu tiên khi nhìn thấy Hải Nghi hần biết tim mình bị cô ấy giữ chặt rồi, nhìn thân hình không được ngủ yên của cô, hần hơi cúi người bế cô lên.

Nằm trong ngực Hải Nam, cô tìm được nguồn ảm áp nên rút người vào, gương mặt nhỏ nhắn áp vào bên ngực Hải Nam, hơi thở ấm nóng từng nhịp phả vào trong da thịt hần. Đặt cô lên trên giường, nhưng tay cô vẫn nắm chặt chặt một góc áo của hần, bất đắc dĩ hần đành phải nằm xuống bên cạnh.

Như được thỏa mãn, Hải Nghi tiếp tục cuộc hành trình đi tìm “lò sưởi” bình yên ỉnh. Rút người vào trong lòng Hải Nam o o ngủ... khòe miệng người nào đó lại ỉnh lên ý cười.

Sáng hôm sau, tia nắng màu vàng nhạt xuyên qua lớp cửa kính chiếu lên gương mặt say ngủ của Hải Nghi. Cô nhú lại đôi mắt, vươn người dậy. Lúc này mới phát ỉnh trong phòng chỉ có một mình mình, còn Hải Nam đâu?

Ồ? Tại sao cô lại ngủ trên giường nhỉ?

Mang theo nhiều thắc mắc vào toilet làm vệ sinh cá nhân. Lấy trong tủ ra chiếc áo sơ mi màu trắng dài tay, tiện tay cầm luôn chiếc váy ngắn ngang đùi màu xanh dương, trên thắt lưng có dây buộc nơ phía bên phải. Sắn tay áo lên ngang khuỷu tay. Đeo lên chiếc hai chiếc vòng màu trắng và xanh dương cá tính, nhìn cô gái xinh đẹp tươi mát trong gương Hải Nghi thật khâm phục bản thân mình.

Sau vài ngày dưới sự huấn luyện “khắc nghiệt” của bà cô Hồ Hương nói không am hiểu chút về thời trang cũng khó, chỉ tiện tay phối quần áo đơn giản như vậy cũng thấy rất hòa hợp.

Toàn bộ quần áo cô mang theo đều bị dọn dẹp sạch sẽ thay vào đó là những bộ cánh nữ tính thế này. Haizz... khổ thân, người đẹp mặc gì cũng đẹp mà. Trong lòng Hải Nghi nhất thời tự sướng. Chải lại mái tóc dài quá lưng, không quên mang theo đôi giày thể thao màu trắng, tự tin bước ra khỏi phòng.

Vừa ra đến phòng khách đã nghe thấy không khí vui nhộn trong phòng ăn, chuyện gì thế nhỉ?

Hải Nam đang vui vẻ nói cười với mọi người, ngay cả gia gia lúc đầu không có thiện cảm với hắn cũng cười tít mắt. Hải Phong ngược lên nhìn thấy cô em gái Hải Nghi, nói:

-Jerry, ăn sáng đi.

Người làm nhanh chóng chuẩn bị ghế cho cô.

-Jerry, qua đây ngồi cạnh ông này.

Hải Nghi ngoan ngoãn ngồi xuống lễ phép nhận lấy ly sữa từ cha, uống một ngụm. Tâm tình cũng tràn ngập vui sướng. Phút chốc lại nghi hoặc nhìn sang Hải Nam, không biết nên nói gì.

-Tên nhóc này hôm qua ở lại nhà chúng ta, để hôm nay cùng đi dã ngoại, em không biết sao.

Hải Duy nhiệt tình giải thích.

-Hải Nam, lúc trước thường xuyên ghé chơi với bọn anh cho nên phòng của hắn cũng được chuẩn bị từ trước rồi, là căn phòng đối diện phòng của em đó.

Nghe đến đây, Hải Nghi cứng ngắc mà cười cười, ánh mắt nhìn Hải Nam rùng rục sát khí.

Nghe nói hôm nay nhà trường tổ chức đi dã ngoại, vì hôm qua cúp tiết cho nên cô không biết, vốn định không đi, nhưng dưới sự áp tải của bốn tên “Tứ Hải đại biến thái” rốt cuộc đành phải đi.

Đứng trong phòng khách, vai mang theo chiếc balo nhỏ. Hải Nghi chợt thấy lạnh. Lại là ánh mắt này, ánh mắt “thèm khát” cô.

-Ahh, Hải Nghi thân mến, con hình như thiếu thiếu cái gì đó.

Lời vừa dứt khổ chủ cũng đã nhanh chóng chạy lên phòng, tìm tòi một hồi cũng thấy được chiếc mũ vành ngắn màu xanh da trời, có thắt nơ màu trắng bên trên. Cẩn thận đội lên cho Hải Nghi, Hồ Hương hài lòng nhìn hiệu quả như mong đợi, trong xinh xắn hơn rất nhiều.

-Không ổn rồi, chúng ta sau này còn phải luyện tập nhiều hơn nữa, con gái ra ngoài phải xinh xắn như thế này mới được, chứ như lúc này thì bình thường quá.

Nghe đến đây Hải Nghi suýt khóc. Gì chứ, cuộc sống sau này của cô phải “đấu tranh” với mấy bộ quần áo hoa hòe này sao.

Còn Hải Nam vừa vui vừa bực, Hải Nghi xinh đẹp cho hắn xem được rồi, còn định cho ai xem nữa chứ. Hừ.

Nghe nói đích đến hôm nay là khu nghỉ mát thuộc địa bàn của Trần Gia. Mọi người ở trường chắc đến nơi rồi, bọn họ giờ này mới xuất phát.

Hải Nghi miễn cưỡng mà ngồi vào xe thể thao của Hải Nam, ánh mắt không khỏi hâm mộ nhìn chiếc xe màu đen cá tính, hình như kiểu dáng này mới ra thì phải, hôm trước White mới cho cô xem, hỏi có muốn mua hay không, không ngờ hôm nay được nhìn tận mắt.

Hai anh em Hải Duy đi chung một chiếc xe, Hải Phong còn muốn đi rước người đẹp nên lái xe một mình đi trước. Haizz, toàn là siêu xe giá trị liên thành không ha.

Đoàn người nhanh chóng xuất phát...

25. Chương 25: Tuấn Nam Mĩ Nữ

Hai chiếc xe thể thao số lượng có hạn lần lượt dừng lại trước một tòa nhà màu trắng trang nhã, hai bên con đường đá là hai hàng cây lâu năm nghiêng bóng mát rượi, tòa nhà màu trắng nằm khuất sau hai hàng cây, nếu ngược mắt nhìn lên sẽ thấy nóc nhà màu đỏ như ẩn như hiện trong sương mù.

Nơi đây bao quanh bởi núi rừng, chỉ có duy nhất một con đường đi lên đến đây. Không khí mát lạnh hòa cùng mùi hương thanh khiết của núi rừng ban cho người ta cảm giác thư thái dễ chịu.

“Cạch”

Cửa xe phía trước mở ra, Hải Duy bất đắc dĩ nhìn “mình” hai mắt ngái ngủ. Đánh cái ngáp dài, bộ dáng Hải Lâm tuy lười biếng nhưng không làm người ta ghét bỏ, ngược lại còn có chút đáng yêu. Hai mắt mờ mịt nhìn phía trước ngơ ngác hỏi:

-Tối rồi sao?

-Hai người là anh em song sinh thật sao?

Từ phía sau Hải Nghi sánh đôi cùng Hải Nam tiến, không nhìn được Hải Nghi cho ra một lời bình không hợp thời.

Cô liếc nhìn Hải Lâm đang mang bộ dáng của Lâm Đại Ngọc mà nhìn mình, sau đó liếc nhìn Hải Duy vẫn duy trì tư thái trầm mặc, nói tiếp.

-Một người thì lạnh lùng, chính chắn. Người kia thì ngây thơ, ngốc nghếch...

-...nhưng đáng yêu.

Trước khi Hải Lâm bùng nổ thì Hải Nghi cũng hào phóng cho ra lời nhận xét mát lòng, mát dạ. Nói rồi, cô nghịch ngợm thè lưỡi. Hải Nam bên cạnh cũng chiều nhìn cô làm trò, hần chỉ cười nhẹ nhìn hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Liếc thấy Hải Duy ngăm đánh giá mình, hần không nói gì.

“Ký cho em đi”

“Đây này, ký ở đây nữa”

“oa, đẹp trai quá, ký cho cho em nữa”

Tiếng huyên náo càng ngày lớn dần thu hút ánh nhìn của bốn người. Hải Nghi tò mò nhìn đám đông đang ồn ào trước mặt. Bốn người ánh mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn đám đông kia. Tính tò mò trời dấy Hải Nghi toan bước lên trước xem náo nhiệt thì giữa đám đông “nhú” lên một cánh tay, trên tay còn có một tờ áp phích, vậy vậy bọn họ.

-Hải... Hải Nam, tớ ở đây!

A, giọng nói này sao nghe quen nhỉ, Hải Nam nhìn sang anh em Hải Duy, ánh mắt như muốn hỏi.

-Minh Quân cậu đến đây lúc nào.

Hải Lâm bình tĩnh hỏi người còn đang vướng trong kia, đồng thời cũng nói ra đáp án của Hải Nam. Bộ dáng khoan tay đứng nhìn, vui vẻ khi người gặp họa, không có tí ý định ra tay cứu giúp.

“Phù”

Cuối cùng cũng ký xong chữ ký cuối cùng, Minh Quân chật vật mà lách khỏi đám nữ sinh hai mắt long lanh hình trái tim đang nhìn mình đắm đuối kia, rất lãng tử mà bước lại phía bốn người. Bất quá bộ dạng bây giờ của anh ta không quá tệ, chỉ là tóc tai rối bù, quần áo xốc xếch... phải công nhận là nữ sinh trường này “tàn phá” dữ dội thật. Một anh chàng sáng láng đẹp trai trong phút chốc thành ra bộ dạng này, thật thể thảm.

Hải Nghi nhìn anh ta bằng ánh mắt đồng tình, nhưng trong lòng cũng thầm đưa ra quyết định, sau này không được để Hải Nam một mình đối mặt với đám nữ sinh này, mình phải bảo vệ hần.

Lúc này một chiếc xe BMW màu bạc từ từ dừng lại giữa đám nữ sinh và năm người. Kéo đám nữ sinh đang mê loạn về thực tại.

Cánh cửa mở ra, Hải Phong vô cùng đẹp trai và lịch lãm mỉm cười nhẹ với mọi người, thành công lần nữa làm cho đám nữ sinh chuẩn bị đăng ký nhập viện vì “thiếu máu”.

Hải Phong nhìn bốn người Hải Nam nói.

-Hi, sớm nhỉ!

-Ngài hiệu trưởng, tốc độ của ngài cũng quá chậm đi.

Hải Nam trêu chọc nhìn “hiệu trưởng” khiêu khích.

Không thèm ngó tới tên “học trò” này nữa. Hải Phong nhanh chóng vòng qua cửa xe bên kia, mở ra, một đôi chân trắng muốt bước xuống. Một cô gái xinh đẹp mỹ lệ động lòng người, ngũ quan tinh xảo, ánh mắt tự tin nhìn mọi người mỉm cười, mái tóc nâu xoăn dài tùy ý xõa bên vai làm nổi bật làn da tuyết trắng. Có thể dùng một hai từ để hình dung, đó là quyến rũ.

Hải Nghi nhìn thế nào cũng vẫn thấy quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

“aaaaaaaa, Hoàng Tử đến rồi”

Tiếng la hét của đám nữ sinh kéo Hải Nghi ra khỏi suy nghĩ của mình. Nhìn theo hướng la hét, chỉ thấy Hoàng Tử Minh dịu dàng như ánh nắng mặt trời mỉm cười đi tới. Từ lúc nào hắn được phong là Hoàng Tử rồi, từ lúc biết được tên hắn cô đã thầm nhắm “Hoàng tử Mặt Trời”, không ngờ nó đã được sử dụng như một nickname.

-Chị, đến rồi sao. Hiệu trưởng, chào thầy.

Hoàng Tử Minh đứng trước mặt nữ nữ gọi một tiếng chị. Cũng nói ọi người biết được thân phận của cô gái xinh đẹp này. Thật bất ngờ nha, không ngờ hôm nay mọi người được gặp mặt đại tiểu thư nhà họ Hoàng- Hoàng Bảo Anh- “Kiều nữ thương trường”.

Hải Nghi như bừng tỉnh đại ngộ, phì cười thành tiếng thu hút ánh của mọi người.

-Hải Nghi, chuyện gì vậy.

Hải Nam thích nhìn bộ dáng khi cười của cô, tò mò hỏi. Hải Nghi chỉ chỉ mỹ nữ trước mặt nhìn Hải Nam, sau đó lại quay sang anh em Hải Duy, thản nhiên nói.

-Cô ấy chẳng phải là “phụ huynh học sinh” mà Hải Phong gặp trước kia sao.

Ba người ngẩng ra sau đó tỏ vẻ hiểu rõ. Anh em Hải Duy vẫn còn nhớ mối thù hôm trước vì Hải Phong có lý do chính đáng là đi gặp phụ huynh học sinh chuẩn bị hồ sơ nhập học cho học sinh cho nên không bị ông phạt. Ngay hôm sau có học sinh Hoàng Tử Minh đến trường nhập học.

“Tách”

Trong thời khắc quan trọng này không thể thiếu sự có mặt của Hà Hiếu Lam- Trưởng ban CLB báo chí. Hiếu Lam mặt quần jean , áo pull bên ngoài khoác một chiếc áo jean ngắn đến ngang lưng, chuyên nghiệp hướng micro vào mỹ nữ.

-Chị Bảo Anh, đối với chuyến tham quan này có ý kiến gì không?

-Vâng, tôi rất vui khi được hiệu trưởng Hải Phong mời tham gia chuyến tham quan này, hi vọng chuyến đi này có thể giúp Tử Minh làm quen được với nhiều bạn tốt.

Khi nói câu đó còn có ý tứ nhìn về phía của nhóm năm người Hải Nghi, thật đúng là người con gái thông minh, muốn giúp em trai có được mối quan hệ tốt với hai đại gia tộc để thuận lợi thừa kế tập đoàn Hoàng Gia.

-A, Hải Nam, Hải Nghi hôm nay hai người còn mặc áo đôi nha! Áo đều là màu trắng cả, hai người cho dân chúng biết tí cảm nhận đi.

Hiếu Lam tinh ý mà phát hiện áo của Hải Nam và Hải Nghi là cùng màu, tận tình hỏi rõ.

-Là trùng hợp thôi.

-Trùng hợp thôi.

Hai người ăn ý mà đưa ra câu trả lời giống nhau.

-Thật là trùng hợp nha, Hoàng Tử cũng mặc áo sơ mi trắng.

Lời vừa nói ra mọi người lúc này mới nhìn thấy rõ ràng Hoàng Tử Minh mặc áo sơ mi trắng còn tháo bỏ hai cúc áo, đẹp trai mê người đang cười tỏ vẻ không có gì nhìn Hải Nghi. Hải Nghi lười để ý, còn anh bạn Hải Nam thì không dễ chịu chút nào, nhìn vào giống như Hải Nghi và Hoàng Tử Minh mới là một cặp vậy vì họ đều mặc sơ mi trắng, còn hắn thì áo pull trắng.

Trong lòng âm thầm quyết định, nhất định sau này phải đặt làm áo đôi có một không hai để không có ai mặc trùng nữa.

-Đi thôi.

Hải Nghi tự nhiên nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của Hải Nam vừa đi, vừa nói, đồng thời cũng khiến cho tâm tình ai kia buồn lòng đôi chút. Nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay, Hải Nam khó có được tâm tình vui vẻ, nói.

-Ừ, chúng ta đi thôi.

Nói rồi hai người cứ thế bỏ lại mọi người đang bàn luận xôn xao, tay trong tay đi vào tòa nhà màu trắng.

-Này, Hải Nam đợi tớ với.

Anh chàng ca sĩ Minh Quân thấy bạn tốt đi cũng chẳng dám ở lại lâu cũng tiếp bước theo sau, mọi người cũng dần dần tiến vào trong.

Hiếu Lam đặc ý nhìn mấy ảnh, không tệ nha, hôm nay thu hoạch rất tốt, toàn lạ tuần nam mỹ nữ, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

26. Chương 26: Ma Cà Rồng

Bóng tối phủ dần cả ngọn núi, gió đêm rít gào, lạnh lẽo. Tất cả các cửa sổ đều đóng kín. Bên trong tòa nhà màu trắng sáng đèn rực rỡ.

Bước ra khỏi phòng tắm Hải Nghi không thấy Hiếu Lam đâu, chỉnh lại mái tóc rồi, khoác thêm chiếc áo lông, cô bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Dọc theo hành lang cô cũng không thấy ai, chắc là tập trung ở phòng khách hết rồi.

Phòng khách thật lớn, ghế sofa màu kem xếp khít nhau tạo thành vòng tròn lớn giữa nhà, đèn chùm thật lớn treo trên cao, chiếu sáng cả khách phòng, khi Hải Nghi thông thả bước xuống từng bậc thang thì mọi người đang nói cười rất vui vẻ.

Hải Lâm đang tán chuyện với các bạn gái, cách nói chuyện vui vẻ khiến mọi người rất thích thú lắng nghe. Hải Duy luôn im lặng ngồi kế bên, tựa vào ghế. Không thấy anh hai Hải Phong đâu chắc là bận hầu chuyện với người đẹp.

Ánh mắt đảo một vòng, cô bắt gặp thân hình lười biếng của Hải Nam ngồi chống cằm ở quầy bar. Bộ dáng mê người không biết đang suy nghĩ cái gì, bên cạnh năm sáu cô gái cũng học hắn ta chống cằm, ánh mắt mê li nhìn về mặt trầm ngâm của hắn.

Cô không hiểu sao mình lại giận khi thấy xung quanh hắn có nhiều cô gái vây quanh. Vô đầu mình mấy cái, Hải Nghi nghĩ rằng chắc mình bệnh rồi, sao có thể như thế chứ.

“Phì”

Nghe tiếng ai phì cười phía sau, Hải Nghi xoay người lại nhận ra đó là Hoàng Tử Minh, hắn cũng đi vào phòng khách, nghĩ lại hành động xấu hổ vừa rồi, Hải Nghi thật muốn đào cái lỗ để chui xuống. Thấy ánh mắt lấp lánh ý cười chưa tan của Hoàng Tử Minh, cô cảm giác rất quen thuộc, nhưng không biết giải thích tại sao. Khẽ ho khan, Hải Nghi giả vờ như không có việc gì, bình tĩnh đi xuống dưới.

Phía sau, Hoàng Tử Minh bỏ hai tay vào túi quần thong thả theo sau cô. Hải Nam đang lệt vào trong suy nghĩ của riêng mình nhưng khi thấy bóng dáng quen thuộc thì hứng khởi chạy tới, bộ dáng cún con lầy lòng.

-Hải Nghi, trời lạnh lắm uống nước ấm đi.

Hải Nghi chỉ hờ hững liếc xéo đám con gái phía sau Hải Nam, mặt lạnh nhận lấy ly nước trên tay Hải Nam, uống một hớp. Quả thật, ấm hơn rất nhiều. Hai người ngồi xuống sô pha.

Phía đối diện nhìn thấy Hoàng Tử Minh cũng ngồi xuống dịu dàng cười như ánh mặt trời không bao giờ tắt. Quay sang nhìn thấy gương mặt lạnh lùng, cao ngạo như một vương tử châu Âu của Hải Nam, cô cứ tưởng mình nhìn nhầm, người này như tắt kè hoa, biến đổi trạng thái không ngừng, cô hứng thú muốn tìm hiểu xem đâu là con người thật của hắn.

Nhận thấy ánh mắt của Hải Nghi chiếu thẳng vào mình, Hải Nam thu hồi tầm mắt nhìn xuống đôi mắt to tròn của người bên cạnh, cong môi cười, thấp giọng nói bên tai cô.

-Hải Nghi à, có phải em cảm thấy hôn phu của mình rất đẹp trai hay không?

Nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trong tầm mắt, Hải Nghi thẳng thắn gật đầu.

-Ừ.

Hải Nam có chút sững sốt không ngờ cô sẽ trả lời thẳng thắn như vậy, lại còn chỉ có một tiếng “Ừ”. Hải Nghi vươn tay nắm lấy cảm hắn xoay qua phải, rồi xoay qua trái, mới lắc đầu, cảm thán.

-Với gương mặt yêu nghiệt này, đi ra ngoài nhớ mang khẩu trang nếu không sẽ hại rất nhiều người... chắc chắn.

Nói rồi còn làm bộ tiếc nuối, trong mắt ánh lên ánh sáng khoái trá, điều này không khỏi qua được mắt Hải Nam. Hắn cười khỏ, nhìn gương mặt tinh nghịch của Hải Nghi cười cười bao dung.

Hành động mờ ám của hai người thu hút rất nhiều ánh mắt. Mọi người cùng “Ồ” lên kinh ngạc. Hiểu Lam làm sao bỏ qua khoảnh khắc này.

“Tách” một cái vang lên, Hải Nam làm như không nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Hải Nghi, chỉ nhìn chăm chăm máy ảnh, ánh mắt ngây thơ hồn nhiên nói với Hải Nghi.

-Nghe nói ma cà rồng thường rất đẹp trai, Hải Nghi cậu đừng để cho tên yêu nghiệt này lừa gạt hút hết máu nha.

Mọi người đều cười ha ha, Hải Nam cười khoa trương nhất nhìn gương mặt lạnh lùng đầy sát khí của Hải Nam. Hải Nam nói.

-Leader à, cậu rất có tố chất làm ma cà rồng.

Hải Nghi cảm thấy rét run, lồng ngực phập phồng, cảm giác sợ hãi vây lấy, cô nắm chặt tay, gương mặt tái mét, trong ký ức dường như cô nhìn thấy một người đàn ông vô cùng đẹp trai, trong phút chốc khi cười để lộ ra hàm răng đầy máu. Cô hoảng loạn đứng bật dậy.

Cảm giác ấm áp bao lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. Hải Nam chăm chú nhìn gương mặt trắng bệch của Hải Nghi, quan tâm hỏi.

-Hải Nghi, em sao vậy?

Hải Nam chỉ cảm thấy toàn thân Hải Nghi run lên, đôi môi bị cắn cơ hồ muốn bật máu. Hải Nam cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt, đau lòng ôm lấy Hải Nghi đi về phòng, bỏ lại ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Hải Nam đáng thương quay sang bên cạnh hỏi.

-Hải Duy, em nói gì sai sao?

Hải Duy từ đầu đến giờ vẫn im lặng nhìn theo bóng hai người đi lên lầu như có điều suy nghĩ. Vươn tay ôm lấy Hải Nam, nói.

-Không sao đâu, đừng sợ.

“AAAAAAAAA”

Tiếng các cô gái hét lên phá vỡ không khí trầm mặt này. Thật là dễ thương quá đi, tình anh em thật thấm thiết, nhiều cô nàng còn khoa trương cảm động đến rơi nước mắt.

Bên trong căn phòng có để hai từ “Hiệu trưởng”.

-Gia gia từng nói Hải Nghi rất sợ tối, đặc biệt là ma cà rồng, em ấy rất sợ, cho nên từ khi về nhà, gia gia luôn căn dặn không được tắt đèn hành lang hay ngoài sân, còn cho thắp hết đèn ngoài vườn, vì sợ Hải Nghi đi về ban đêm một mình.

Hải Phong chậm rãi nói, ánh mắt lướt nhìn anh em Hải Duy. Trong căn phòng, Hải Lâm buồn bã nói.

-Làm thế nào đây, chắc em ấy rất sợ. Chuyện gì đã xảy ra khiến em ấy hoảng sợ đến thế chứ.

Câu nói của Hải Lâm khiến hai người trong phòng sững sốt. Hải Nghi tinh nghịch, vui vẻ, dường như rất vô tư, hoạt bát, trong suốt những năm qua em ấy đã gặp phải chuyện đã kích gì sao.

Trong căn phòng tối, tiếng người phụ nữ van xin nức nở, kèm theo tiếng cười man rợ của người đàn ông. Ánh mắt ông ta nhuộm đầy tơ máu, đôi môi nhếch lên kinh hoàng, ông ta từ từ kéo người phụ nữ dậy, đôi tay ác quỷ vuốt ve cái cổ trắng ngần của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ sợ hãi muốn rụt người lại, khiến ông ta giận dữ, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn chằm chằm vào cổ của người phụ nữ, trong phút chốc tiếng hét kinh hoàng vang lên rồi từ từ yếu dần... yếu dần...

Người đàn ông lạnh lùng ném người phụ nữ xuống sàn nhà lạnh băng, dùng tay lau nhẹ máu nơi khóe miệng, nơi cổ người phụ nữ xối máu tươi tràn ra.

Bé Hải Nghi sợ hãi ôm chặt đầu gối, vùi đầu vào giữa hai chân để không phát ra tiếng thở dốc, cơ thể nhỏ bé đáng thương co rút trong bóng đêm...

-Đừng mà!

Hải Nghi giật mình thở dốc, mồ hôi túa ra trên trán, nỗi ám ảnh cứ vây lấy cô không ngừng nuốt chửng tuổi thơ của cô, cơ thể yếu bị người ôm lấy, cảm giác ấm áp, an toàn bao phủ tâm hồn cô, khiến Hải Nghi dần bình tĩnh lại, bên tay là giọng nói quen thuộc.

-Đừng sợ, không sao rồi, chỉ là ác mộng thôi.

Hải Nam vuốt nhẹ sống lưng cô, cảm giác ẩm ướt nơi bàn tay cho thấy vừa rồi cô rất hoảng sợ, mồ hôi ướt đầm áo. Hải Nghi ngửi mùi trà xanh quen thuộc, thoải mái tựa vào lồng ngực ấm áp của Hải Nam, không tự chủ được vươn bàn tay run run ôm lấy thắt lưng anh.

Nhận thấy người con gái trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi, Hải Nam càng ôm chặt cô hơn, khẽ hôn lên tóc cô, nói khẽ.

-Không sao, anh đây rồi.

Hải Nam không biết rằng, chỉ một câu nói “anh đây rồi” của anh đã làm cho Hải Nghi ghi nhớ suốt đời, nỗi sợ hãi biến mất, nhường chỗ cho tình cảm lấp đầy.

Cho đến rất nhiều năm về sau khi hai người tóc đã bạc đầu, ngồi tựa vào nhau, ông lão hỏi.

-Bà đã yêu tôi khi nào thế?

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp của người bên cạnh, bà lão ngẩng gương mặt phúc hậu lên nhìn, khóe miệng tràn ra nụ cười hạnh phúc, bà nói.

-Có lẽ từ giây phút, ông nói “Anh đây rồi” đấy.

Hai ông bà nhìn nhau, trong mắt là rất nhiều tia hạnh phúc cùng yêu thương vây lấy nhau, hai người ôm nhau cùng nhìn về phía chân trời.

27. Chương 27: Xem Mắt

Ánh nắng ban mai dịu dàng hắt qua lớp cửa kính, chiếu vào gương mặt trắng nõn đang còn say ngủ trên giường. Đôi mi cong cong khẽ chớp, Hải Nghi định vươn tay che đi ánh sáng chói mắt, nhưng sự nặng nề ở bụng làm cô cảm thấy không thoải mái.

Thì ra là Hải Nam trong lúc ngủ nắm chặt tay cô không buông, hai bàn tay đan chặt vào nhau, cô chậm rãi xê dịch thân thể sợ làm cho người kia thức giấc, nhưng không may tiếng chuông điện thoại lại đúng lúc vang lên. Hải Nghi thở hắt ra.

Xong rồi!

Nhìn đôi mắt dần hé ra sau hàng mi, cô thật muốn độn thổ đi cho rồi, thật xấu hổ. Hải Nam ngẩng đầu khỏi bụng cô, nhúu mày nhìn nơi mình đã an giấc, trong lòng thầm khen, thật thoải mái a, lại còn rất êm nữa.

Hải Nam vươn vai, bất giác nhìn thấy hai áng mây hồng trên mặt Hải Nghi, hần lấy làm vui lắm. Hần khẽ cười, véo mũi cô, dịu dàng nói.

-Hải Nghi, chào buổi sáng!

Mái tóc bù xù do mới ngủ dậy không những không thấy khó coi mà còn làm cho hần thêm phần đáng yêu, càng giống như một cậu trai nghịch ngợm, lúc hần ngẩng đầu lên nhìn cô cười, ánh sáng nhu hòa cứ thế bị hần hấp thụ, dường như nụ cười kia càng phát ra hào quang chói mắt, khiến Hải Nghi nhìn có chút ngơ ngẩn.

“Cốc”

-Á, đau. Anh làm gì thế?

-Đồ ngốc, điện thoại đang reo kìa.

Hải Nghi lúc này mới thu lại bộ dáng xấu hổ của mình, trừng mắt nhìn Hải Nam đi vào toilet, trước khi đi vào hần còn quăng lại một câu khiến cô tức muốn học máu.

-Hải Nghi, khăn giấy ở đầu giường, đừng quên lau nước miếng... hahaha

Tiếng cười sảng khoái lan tràn trong không khí.

“Bộp”

Hậu quả hiển nhiên là chiếc gối không cánh mà bay thẳng vào người Hải Nam, may mắn thay khi đó cánh cửa vừa đóng lại.

-Trần Vũ Hải Nam, anh... anh được lắm... Hừ.

Hải Nghi tức giận hét lên, chính cô cũng không biết vừa rồi chính mình đã lau lau khóe miệng. Tiếng chuông lần nữa vang lên, với tay lấy điện thoại, nhìn cái tên đang nhấp nháy cô thầm than không ổn.

-Alo

...

-Cái gì? xem mắt?

-Huhu... Black cậu phải giúp tớ, tớ không muốn xem mắt đâu?

-Ờ... đừng khóc... tớ biết rồi... cậu chờ mình đừng đi đâu nhé!

-...Bye

Lúc Hải Nam bước ra vừa vặn nghe được hai từ nhạy cảm nhất “Xem mắt”, mí mắt giật giật, hần thông thả bước ra. Mái tóc nâu đen chải lại gọn gàng, đôi mắt có thần ẩn hiện hàn băng, áo sơ mi ca rô màu đen kết hợp với quần ka ki cùng màu càng tôn lên chiều cao lí tưởng cùng khí chất vương giả bí ẩn trời sinh.

Hai tay đút túi, bộ dáng cao cao tại thượng như một vương tử của hần cao ngạo nhìn Hải Nghi, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào người cô nhu muốn đòi lời giải thích hợp lý.

Dưới ánh mắt như hàn băng kia Hải Nghi bất giác quần thêm một lớp chăn, trong lòng nghĩ: có phải điều hòa bị hỏng không sao cô lại cảm thấy lạnh như thế nhỉ?

Bất quá trên mặt vẫn tươi cười gượng gạo so với khóc còn khó coi hơn. Lạy trời a, với tình cảnh này làm sao cô ra ngoài được cơ chứ!

Cười haha hai tiếng, Hải Nghi cuống quýt đứng bật dậy.

-Hihi, em... em đi rửa mặt.

Không biết tự lúc nào cô cư nhiên lại sợ Hải Nam, cái tên vị hôn phu trời đánh mà lúc trước cô thề nguyện rửa, lắc lắc đầu, Hải Nghi bước nhanh vào toilet rửa mặt chải đầu.

“Cạch” một tiếng cửa toilet mở ra, Hải Nghi lộ ra một cái đầu, cười hì hì lấy lòng nhìn Hải Nam.

-Ách... Hải Nam thân mến! Hi... anh, anh có thể cho em... cho em... mượn một bộ quần áo hay không vậy?

Nói xong câu đó, Hải Nghi cúi gằm mặt, thật xấu hổ mà. Thật lâu không thấy động tĩnh từ người kia, Hải Nghi do dự, rồi ừ ừ nói:

-À... nếu không được cũng không sao đâu, hihi... em... em có thể mượn người khác...

Lời nói còn chưa dứt thì trên đầu cô xuất hiện một bộ quần áo con trai, Hải Nghi đưa tay lấy bộ đồ đang hạ cánh trên đầu mình xuống nhìn Hải Nam, xong lại nhìn quần áo trong tay, rốt cuộc mỉm cười làm mặt quỷ với Hải Nam.

Khoảng 5'sau, Hải Nghi xuất hiện với áo sơ mi sọc ca rô đen đỏ, ống tay áo được xắn lên tới khuỷu tay do quá dài. Cái quần kaki màu đen miến cưỡng xắn lên một chút cũng không thành vấn đề. Mang giày thể thao màu đen, nhìn đồng hồ trên tay nhấp nháy ánh sáng đỏ, Hải Nghi nhú mày, nhanh tay lấy chiếc mũ lưỡi trai màu đen, xắn lên mái tóc dài rồi đội lên.

Lúc xoay người định đi ra cửa thì chợt rùng mình, xoay người bắt gặp ánh mắt nghiến cứa của Hải Nam khiến cô có hơi chột dạ.

-Em ăn mặc như thế định đi đâu?

Hải Nghi sững sốt nhìn Hải Nam, hần một tay khoanh trước ngực, một tay sờ cảm nghiến cứa nhìn cô. Ách, chẳng lẽ cô lại nói với hần cô đi xem mắt sao?

Nghĩ đi nghĩ lại nên thành thật vẫn hơn.

-Hải Nam, em có việc muốn nói với anh.

...

-Vậy à!

Hải Nghi rất nhiệt tình kể lại câu chuyện, đổi lại chỉ nghe được hai chữ, khiến cô tức muốn đánh vào cái bản mặt thần nhiên của hần.

-Àn, vậy nên anh giữ bí mật này nhé, đặc biệt đừng nói với bọn người Hải Phong, nếu có ai hỏi thì anh nghĩ cách gì đi nhé, nhé, nhé!

Nói rồi còn làm nũng kéo kéo cánh tay hần, ánh mắt chân thành nhìn Hải Nam khiến hần có chút mềm lòng, bất giác hành động nhanh hơn suy nghĩ.

Nhận lấy cái gạt đầu của Hải Nam. Hải Nghi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giải quyết xong một mối họa rồi nha.

-Hôm nay giải quyết luôn đi.

-Giải quyết gì cơ?

Hải Nghi thật không đỗi kịp tư duy của hắn. Có thể nào nói chuyện đầy đủ ý nghĩa hơn được không?

-Giải quyết chuyện cô gái kia, không thể để ai dòm ngó vị hôn thê của anh... kể cả con gái đi chăng nữa.

Hắn nâng cằm của cô lên ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn, trong ánh mắt sau thăm kia cô rõ ràng nhìn thấy sự nghiêm túc, không phải nói đùa, còn có một chút bất an khó nắm bắt xẹt qua rồi nhanh chóng được hắn thu hồi lại. Có phải hắn cảm thấy không an toàn không? Trong lòng Hải Nghi tự hỏi.

-Á, đau. Em làm gì thế?

-Đồ ngốc, em biết rồi, sau này em sẽ bảo vệ anh.

-Mãi mãi?

-Ukm, mãi mãi.

Hắn mỉm cười, hắn tình nguyện đi theo cô, cho dù cô có nói bảo vệ hắn đi chăng nữa thì sau này hắn nhất định sẽ không để cô bị tổn thương, có được lời này là tốt rồi, sau này cô nhất định sẽ yêu hắn, hắn tin tưởng hắn sẽ làm cô yêu hắn.

.....

Hải Nghi lái xe đi xuống núi, nhanh chóng liên lạc với Red.

28. Chương 28: Tất Cả Thân Phận

Trên đời này tất cả đều là định mệnh, định mệnh cho ta sinh ra, cho ta lớn lên và cho ta gặp nhau.

Không có chuyện ngẫu nhiên đã thế, tất cả đều phụ thuộc vào một chữ “duyên”

Giống như lúc này đây, hai chàng trai, à không, chính xác hơn là một nam và một nữ. Hai người bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời, hoặc là điều muốn nói cũng không cần thiết nữa rồi vì họ biết đối phương muốn nói gì giờ phút này, thôi vậy đành phó mặc cho số phận.

-Chết tiệt, Black tốt nhất là cậu nhanh chóng bắt máy, bằng không...

Đúng lúc này một bóng trắng thanh nhã từ trong nhà hàng bước ra, một tay cầm điện thoại, một tay còn cầm đầu tóc giả. Khi thấy hai người đứng phía trước thì suýt chút nữa đánh rơi điện thoại, miệng há hốc không biết là vì kinh ngạc hay là vốn định nói tiếp từ muốn nói.

-Ba người đứng đây làm gì thế?

Người ta nói trước khi làm việc đó phải suy nghĩ thật kĩ trước khi làm. Thật là may mắn thay khi bạn nhỏ Hải Nghi quên mất chính mình lúc sáng xuống giường bằng chân nào trước, để rồi phải lâm vào tình huống khó nói này.

Hải Nghi liếc mắt nhìn ba người trước mặt, có chút chột dạ nhìn họ.

-Tở...

Định giải thích một chút nhưng khi nhìn thấy bóng dáng màu đỏ xinh đẹp đang đứng phía xa nhất thời không biết nói gì. Ông trời a, sao có thể trùng hợp đến thế chứ. Bọn họ quả thật là rất có “duyên” đi.

....

Bên trong một phòng Vip của nhà hàng, đang diễn ra một cuộc thẩm vấn.

Chỉ thấy trên bàn bao nhiêu là thức ăn được bày biện đẹp mắt, bốn con người bốn đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào mục tiêu đó chính là cô gái xinh đẹp đang ngồi kia.

Đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn đang bắt mắt như nở lên, làn da trắng mịn, gương mặt thanh tú, đôi mắt to tròn trũng lên rất không khách khí đầu mắt với bọn họ, mái tóc dài đến thắt lưng... có chỗ nào giống con trai chút, tại sao họ lại bị lừa lâu như vậy, đến giờ họ mới biết tại sao thủ lĩnh của mình lại ít khi xuất hiện như vậy, hóa ra là sợ bị bại lộ thân phận mình là con gái.

Nhưng thái độ đó là sao chứ, người lừa dối bọn họ là cô ấy cơ mà, thế nhưng ánh mắt bất thiện đó là sao?

White thấy không khí càng lúc càng nóng cho nên họ khan hai tiếng, chuyển đề tài nói.

-Mọi người đến đây làm gì? Sao lại trùng hợp thế chứ?

Thái độ của anh chàng Blue vẫn lịch thiệp như ngày nào, Blue mỉm cười nhìn White, nói.

-Đây là nhà hàng của gia đình anh, cha anh muốn anh quản lí nó, thật trùng hợp không ngờ lại nhìn thấy được mọi người.

Nói rồi anh chàng nhìn cô gái xinh đẹp kia, lúc này khi biết cô là con gái, Blue không để tâm lắm, cho dù là ai thì vẫn là bạn của nhau thôi, nhưng ngược lại Blue còn rất vui.

-Có chút việc.

Lạnh lùng ném ra ba chữ, Green tiếp tục nhìn chăm chú vào bộ tóc trên tay.

-Tớ... tớ... cũng có chút việc.

Red không dám nói thật, chỉ đành cuối đầu, xoắn ngón tay.

Mọi ánh mắt lần nữa tập trung trên người cô gái kia.

Hải Nghi ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn mọi người, vẫn phong thái bình tĩnh của một thủ lĩnh, cô chậm rãi nói.

-Tớ xin lỗi mọi người vì đã giấu thân phận của mình lâu đến vậy, mỗi người đều có chuyện bất đắc dĩ. Tớ xin lỗi.

-Tớ cũng vậy, thật ra tớ là người giúp Black cải trang, xin lỗi.

White dừng cảm đưa tay nhận lỗi.

-Được rồi, chúng ta từ nhỏ đã được đưa vào huấn luyện cùng nhau, dù mọi người không nói nhưng chúng ta đều biết chỉ có những người được thừa kế gia tộc mới được đưa vào huấn luyện. Nếu mọi chuyện đã như thế này, chỉ bằng chúng ta một lần nữa kết bạn được không?

Nhận thấy mọi người im lặng không lên tiếng phản đối. Blue tự lấy mình làm gương nói trước.

-Tớ là Dương Thế Hi, rất vui được gặp mọi người.

Hóa ra là cậu chủ nhà họ Dương, người thừa kế tập đoàn nhà hàng, khách sạn nổi tiếng thế giới- Tập đoàn Dương Đế.

-Còn tớ là Lê Trần Như Băng.

Lê Trần- Tập đoàn xưng bá lĩnh vực thời trang gần trăm năm qua, được người ta ca tụng “Thời trang là vương quốc của Lê Trần”. Như Băng là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Lê Trần- Bà Trần Như Tuyết nhà thiết kế nổi tiếng là đối thủ cạnh tranh bất phân thắng bại của Hồ Hương.

-Đặng Vũ Khánh.

Con cháu nhà họ Đặng. Họ Đặng cũng là một trong những gia tộc lớn trong nước, tuy nhiên khi con trai và con dâu của chủ tịch Đặng Chi Dân bị người ta sát hại thì vị thế của gia tộc này bị tuột dốc. Những năm gần đây dưới sự quản lí của Đặng Chi Dân, gia tộc này nhanh chóng lấy lại vị trí của mình nhưng đã không còn như xưa.

Năm đó nghe nói Đặng Chi Dân lén lút mang cháu đức tôn ra nước ngoài, thì ra là chuyện thật.

Khi nghe Green nói ra tên của mình thì người kinh ngạc nhất là Red, cô nàng ngẩng phắt đầu lên chăm chăm nhìn Green, ngón tay run run chỉ vào hắn, kinh hải nói.

-Anh... anh... là anh sao? Người được bà ta sắp xếp cho tôi đi xem mắt là anh sao?

Nghe được lời này mọi người sững sột chốc lát, ngay sau đó nở nụ cười bất đắc dĩ không biết hôm nay là ngày gì, sao lại có nhiều việc trùng hợp đến vậy chứ.

-Vậy, Red đừng nói cô là Huỳnh Ngọc Bảo Phi.

-Chính anh?

-Là cô sao?

Sau vài giây im lặng dường như mọi người đang cố gắng sắp xếp các dữ liệu trong đầu lại, đầu tiên là Red, cũng chính là Huỳnh Ngọc bảo Phi, con gái của một tài phú họ Huỳnh có tiếng, bị mẹ kế bắt đi xem mắt.

Do không còn cách nào khác, cô đành tìm Black giúp đỡ nhưng không ngờ Black lại chính là con gái, điều không ngờ hơn nữa chính là Green là người mà Red định xem mắt. Việc White có mặt tại đây cũng dễ hiểu vì để giúp Black hóa trang. Mọi chuyện còn trùng hợp hơn nữa là Blue cũng chính là Dương Thế Hi là người quản lí nhà hàng này.

Khoa học đã chứng minh Trái Đất hình cầu quả không sai, đi một vòng lớn ắt sẽ lại gặp nhau.

Từ nước Pháp ở Châu Âu rồi đến Việt Nam ở Châu Á họ vẫn gặp nhau trong gia đình Black Rose.

-À... ừm... nếu đã vậy thì dễ giải quyết rồi, hai người “xem mắt” như vậy chưa đủ hay sao mà còn mắt to tròng mắt nhỏ nữa.

Lời của Hải Nghi đánh tan suy nghĩ của mọi người nảy giờ. Đồng thời cũng lôi kéo hai con người đang độ mắt trở về thực tại.

-Tớ còn chưa có nói với mọi người, tớ là Nguyễn Hà Hải Nghi, rất vui được làm quen với mọi người.

-Bọn tớ biết rồi.

-Cái gì? Mọi người biết rồi.

-Bây giờ tùy tiện bắt một người ngoài đường ra hỏi xem ai là người nổi tiếng gần đây nhất...

-... còn ai khác ngoài công chúa trong truyền thuyết Nguyễn Hà gia tộc- Nguyễn Hà Hải Nghi cậu.

Thế Hi và Như Băng hai người “song kiếm hợp bích” mỗi người một câu làm Hải Nghi ngượng ngùng gãi đầu.

-Hôm đó ở bar The Night, thật ra tớ đã biết cậu là con gái.

Vũ Khánh nhất thời quảng ra một quả “Bom”.

-Tớ cũng vậy, tớ cũng biết cậu là con gái lâu rồi, mỗi lần ôm cậu... chỗ đó đều mềm như vậy... tớ rất thích, cho nên không nói cho cậu biết.

Bảo Phi tinh nghịch nháy mắt với Hải Nghi ánh mắt còn nhìn chăm chăm vào ngực của cô, hại cô suýt nữa nghẹn chết.

Huhu một thời oanh liệt của Black chính thức chấm dứt tại đây rồi. Thật không biết rốt cuộc ai lừa ai.

Nhìn thấy biểu tình thú vị trên mặt vị thủ lĩnh của mình mọi người đều rất vui vẻ. Ngay cả Green lạnh lùng ngày nào cũng lộ ra ý cười nơi khóe miệng. Nhưng ánh mắt có điều ẩn nhẫn không ai biết hắn đang nghĩ gì.

29. Chương 29

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

30. Chương 30: Đau Đau, Đau Quá!

Nằm ở dưới vách núi, may mắn có cây cổ thụ chặn lại, nếu không không biết cô còn lăn quay bao nhiêu lâu nữa.

Thử cử động chân nhưng đau đớn ở đầu gối khiến Hải Nghi hít hà một hơi. Lúc này cô mới cảm giác được tình cảnh tồi tệ của mình, giờ tay không thấy được năm ngón, mở mắt cũng như nhắm mắt, đều tối đen như mực.

Hải Nghi hoảng sợ, cố gắng nhịn đau, nhích thân thể dựa vào gốc cây lớn, đôi tai linh hoạt lắng nghe mọi thứ, trong lòng thầm nghĩ “Nơi đây là khu sinh thái chắc sẽ không có thú hoang chứ”.

Quá mệt mỏi, quá đau đớn, cô phó mặc cho ông trời, nhắm mắt ngủ, chờ đợi trời sáng, chắc sẽ có người tìm được.

“Hahaha... cầu xin ta sao?”

Người đàn ông tà ác nhìn chòng chọc người phụ chặt vật dưới chân mình, ông ta nở nụ cười âm hiểm.

“Xin ông, cầu xin ông cho tôi gặp con tôi, xin đừng làm hại thằng bé”

“Ha ha, các người đều là lũ vô dụng, cầu xin ta sao. Tốt, ta sẽ chiếu cố tên nghiệt chủng kia thật tốt”

Ánh mắt ông ta thật đáng sợ, khóe miệng cười âm hiểm, tay nâng người phụ nữ đáng thương, ánh mắt khát máu mãnh liệt lóe lên, hàm răng trắng bóng nhanh chóng cắm sâu vào da thịt người phụ nữ, khóe miệng ông ta trào ra máu tươi. Nhất thời trong căn phòng rộng lớn mùi máu nồng nặc lan tỏa.

-Không, không... đừng mà, đừng mà, KHÔNG.

Hải Nghi hoảng sợ mở mắt ra, nhìn xung quanh vẫn bao trùm một màu đen dày đặc, không biết lúc này đã mấy giờ.

Mồ hôi lạnh trên trán túa ra, cảm giác đau đớn dưới chân vẫn đeo bám, bất giác Hải Nghi nhớ đến cái ôm ấm áp của Hải Nam, có vẻ như nó có thể xoa tan hoảng sợ trong lòng.

Cơn ác mộng đó cứ bám lấy cô suốt mười mấy năm qua, chỉ có bên hân cô mới không gặp nó nữa. Kí ức kinh khủng lại lần nữa vây lấy cô, nước mắt hoảng sợ từng giọt... từng dòng chảy xuống, cánh môi xinh đẹp mở ra tiếng nấc đáng thương.

Giờ phút này Hải Nghi như con thú nhỏ bị thương, không nơi cư trú, cứ ngồi đấy để cho nỗi sợ hãi gặm nhấm. Cơ thể nhỏ bé càng co người lại hơn, tiếng khóc đáng thương cứ thể lan ra khắp cánh rừng. Trong đêm tối nghe càng rõ ràng hơn.

Thật chói, ai vậy!

Hải Nghi cảm thấy có ánh sáng rơi thẳng vào mình, cô muốn ngẩng mặt nhìn xem nhưng lại sợ, hình như có tiếng bước chân gấp gáp đang chạy về phía này, rồi cơ thể mảnh mai bị ôm vào lòng ngực rộng lớn.

-Hải Nam- Bất giác Hải Nghi kêu nhỏ.

-Không sao, không sao rồi. Ngoan đừng khóc.

Nhưng khi nghe được giọng nói ấm áp kia, cùng mùi hương xa lạ, Hải Nghi đau lòng khóc lớn hơn.

Người kia cũng vô cùng nhẫn nại, để nước mắt cô thấm ướt cả áo, bàn tay ấm áp xoa nhẹ lưng cô trấn an.

Thời gian trôi qua thật lâu, thật lâu. Hải Nghi đã ngủ thiếp đi.

Người kia định bế cô lên, chợt nhìn thấy vết thương thật sâu dưới đầu gối, hấn nhú mảy nhìn gương mặt tái nhợt ướt đầm mồ hôi của cô gái này, trong lòng như bị ai nện thật đau.

Hắn ôm cô thật nhẹ, thật nhẹ như sợ làm cô đau, từng bước, từng bước vững trãi đi về phía trước.

“Cạch”

Tiếng mở cửa vang lên, mọi người tập trung đổ dồn ánh mắt về phía Hải Nam, hấn một thân ướt đầm mồ hôi, phải biết rằng mùa này trên núi vào ban đêm rất lạnh nha.

Trên gương mặt còn có vài vết trầy xước, quần dài đầy bùn đất, mái tóc rối tung, hai mắt giờ phút này đã hằn tơ máu.

Phía sau là anh em Hải Duy, Hải Lâm, gương mặt đều hiện nét mỗi mệ và thất vọng như nhau.

“Cạch”

Tiếng mở cửa lần nữa vang lên.

Hoàng Tử Minh cũng chật vật không kém, trên tay còn ôm Hải Nghi đang ngủ thiếp đi.

Hải Nam nhìn chăm chăm họ, mím môi thật chặt.

-Jerry, tỉnh lại đi. Jerry...

Hải Phong cuống quýt đỡ Hải Nghi xuống ghế sơ pha, vỗ vỗ vào hai má trắng bệch của cô.

-Cô ấy bị thương, có lẽ do lúc té xuống vách núi. Vết thương khá nặng, trước tiên xử lí nó đã.

Khẽ đặt đầu cô tựa vào lòng mình, Hoàng Tử Minh chậm rãi nói, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Hải Nam.

-Đưa con bé về phòng đi.

Hải Phong đứng lên nói.

Hoàng Tử Minh nhìn Hải Nam vẫn đứng yên ở đấy, không nói gì, khom người ôm cô đi lên lầu.

Mọi người trong phòng đều thở ra, cuối cùng đã có câu trả lời với Nguyễn Hà lão gia rồi, họ có thể yên tâm ngủ, đã hơn 2 giờ sáng rồi nha.

Hải Duy tiến lên vỗ vai Hải Nam hai cái như an ủi.

-Đi, đi lên xem con bé thế nào!

-Ừm, đi đi, có lẽ con bé cần cậu- Hải Lâm nói.

Nghe lời này hốc mắt Hải Nam đỏ lên rồi quay đầu đi. Phải rồi, cô nhóc đó rất sợ tối, lúc đó chắc cô ấy rất hoảng sợ, cô cần hấn, vậy hấn ở đâu. Hấn thật hận mình sao không tìm thấy cô sớm hơn.

Đứng trước cửa phòng nhìn người con gái đang ngủ say kia, phía dưới đầu gối đã được băng bó cẩn thận.

Lúc này Hoàng Tử Minh từ trong phòng bước ra nhìn thấy Hải Nam đang đứng thẩn thờ. Hấn nhìn thẳng vào Hải Nam, sâu kín nói.

-Vừa rồi cô ấy đã gọi tên cậu.

Nói rồi lách người bước ra ngoài.

Hải Nam bước vào nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái này, trong lòng như có ngàn vạn con kiến cắn.

-Ừm... Nước...

Người trên giường nhỏ giọng kêu. Hải Nam nghe tiếng vội vàng đem cốc nước ấm đầu giường để ở khoe miệng cô, cẩn thận dứt.

-Hải Nghi, xin lỗi.

Hắn dùng khăn lau mồ hôi cho cô, ở ngoài rừng lâu như vậy, sẽ bị sốt.

Trong giấc mơ, Hải Nghi cảm thấy có bàn tay lạnh lẽo, áp vào hai má nóng hổi của mình, cảm giác nóng bức như được hóa giải, thoải mái nhích người về nguồn mát mẻ kia.

-Hải Nam đáng chết...

Trong giấc mơ cô thấp giọng mắng, người nào đó cảm thấy da mặt mình co giật, bàn tay đang xoa nhẹ má cô bất giác dừng lại động tác. Người trên giường bất mãn cựa mình.

Hải Nam bất đắc dĩ cúi đầu cười. Hắn có lẽ đã yêu cô gái đáng yêu này, không biết từ lúc nào cô lại có thể dễ dàng làm hắn đau lòng như thế. Lần đầu tiên trong đời hắn biết quý trọng một người con gái, hắn sẽ không bỏ lỡ, kể từ lúc trao cho cô sợi dây chuyền là hắn sẽ trói buộc cô bên cạnh mình suốt đời.

Hắn sẽ không buông tay... không bao giờ như thế.

31. Chương 31: Hải Nam Ăn Giấm Chua

Sáng sớm, ánh nắng ban mai màu vàng nhạt đang cố hết sức len lỏi qua chiếc màn cửa màu lam phía sau lớp cửa kính để đánh thức hai con người đang ngủ say trên giường.

Cuối cùng sự cố gắng của nó vẫn được hồi đáp, người con gái kia khẽ cựa mình, đôi mày thanh tú nhíu lại, đôi mắt tinh anh khẽ chớp.

Khóe mắt nhìn thấy người con trai đang ngủ ngời bên cạnh giường, trong lòng một mảnh ấm áp. Muốn ngồi dậy chọt cơn đau ở chân ập tới, Hải Nghi khẽ “Ừm” một tiếng, nhất thời đánh thức người kia.

-Em tỉnh rồi à? Còn đau không? May quá hạ sốt rồi.

Hải Nam cuống quýt nhìn ngắc cô nhiều lần mới yên tâm. Hải Nghi phì cười nhìn bộ dạng khảnh trương của hắn, trong lòng như có mật ngọt ấm áp lan tràn.

Ánh mắt nhìn hắn đến mê man.

Cô không hiểu mình bị gì nữa, sao lại háo sắc như thế chứ.

Hải Nghi tự cốc vào đầu mình, khiến người kia được một trận cười khoái chí.

Nhìn bộ dáng run run bả vai của hắn, Hải Nghi uất nghẹn, trân trân nhìn hắn, hung dữ nói.

-Anh còn dám cười.

Hồ con bắt đầu phát huy rồi nha. Ánh mắt hắn nheo lại nguy hiểm, cũng đã đến lúc trừng phạt người có lỗi. Cô sẽ không quên rằng người phạm lỗi là mình chứ?

-Nói xem, hôm qua sao lại tắt máy của tôi chứ hả?

Nhìn hắn vô lại còn dám tính toán với mình, Hải Nghi buồn bực không thèm trả lời, cẩn thận xuống giường, cố gắng nhịn đau, bước tập tễnh đi về phía trước.

-Nè, sao không trả lời? Em đi đâu?

-Tất nhiên là đi làm vệ sinh nha. Chẳng lẽ anh không định đánh răng, rửa mặt sao?

Hải Nghi vô tội chớp chớp mắt, còn rất tốt bụng giúp hắn lấy xuống viên ghèn trong khóe mắt, làm Hải Nam đỏ mặt tía tai. Cái con người này sao có thể vô lại như thế chứ.

Hắn mỉm cười rất chi là gian xảo. Một chế trụ cầm cô, bắt cô ngẩng đầu lên nhìn mình, một tay cũng thuận thể mà ôm chầm lấy eo thon của cô. Nhìn con hổ nhỏ không kiên kị trừng mắt nhìn mình, hắn cười đến thật đắc ý.

-Trả lời anh, sao lại dám tắt máy hả?

-Không có a, điện thoại hết pin nha, nếu không cũng không ngủ ở trong rừng cả đêm.

Hải Nghi bất lực nói, đối với hắn bá đạo cũng dần thích nghi được rồi.

Nháy mắt gương mặt Hải Nam tràn đầy áy náy, hắn dịu dàng nhìn cô, không nói không rằng bế cô hướng toilet trong phòng đi tới, dưới cái tròng mắt hâm dọa của cô vờ như không thấy, thản nhiên nói.

-Tốt! Vợ à, chúng ta cùng đánh răng rửa mặt đi.

Nói xong hắn cười đến vô cùng tà mị, một chân đá cửa toilet mà vào. Lát sau trong phòng một trận rung chuyển.

-TRẦN VŨ HẢI NAM, ANH CỨT RA NGOÀI CHO TÔI...

Người nào đó bị đá ra ngoài còn cười rất phong độ, sửa sang lại quần áo, hướng người bên trong nói.

-Vợ à, anh đi trước, em nhanh lên nhé.

Không đợi chiếc dép bông bên trong kịp ném ra, thân người đã vọt ra ngoài.

Đúng là một buổi sáng âm ỉ.

Hải Nghi thay một bộ váy màu xanh lam bằng tơ tằm, tóc dài thắt bím một bên, mang giày búp bê màu xanh nhạt bước tập tễnh ra khỏi phòng.

Vừa lúc nhìn thấy Hoàng Tử Minh một thân quần áo thể thao màu trắng, có vẻ như vừa tập thể dục về. Nhìn có chút quen mắt nhưng nhất thời nghĩ không ra. Nghĩ tới hôm qua hình như hắn cứu mình, cũng nên nói cảm ơn một tiếng.

-Hoàng Tử Minh, cảm ơn anh.

-À, Hải Nghi khỏe chứ. Hôm qua... à, không có gì chỉ là ai cũng làm thế thôi.

Hoàng Tử Minh rất đẹp trai mà nở nụ cười, nụ cười trước ánh vàng dương phía sau lớp cửa kính của hành lang càng tỏa sáng mê người. Các tế bào mê trai đẹp đứng lúc khởi binh phản chủ, Hải Nghi nhìn có chút ngây ngất.

-Hai người đang làm gì?

Giọng nói nồng nặc mùi thuốc súng của Hải Nam thành công kéo Hải Nghi thoát khỏi “nụ cười mê hồn” kia.

Cô sững sờ nhìn Hải Nam toàn thân sát khí nặng nề, vô tội nói.

-Có làm gì đâu a?

Hải Nam thật cảm thấy bất lực trước cô gái này, 112 tên kia cũng đủ làm cho hắn phát điên rồi, từ đâu ra một tên Hoàng Tử Minh đáng chết nữa chứ, không lẽ hắn định đăng kí làm thành viên thứ 114.

Nghĩ tới đây Hải Nam không có thiện ý nhìn Hoàng Tử Minh khiêu khích, hôm qua Hoàng Tử Minh ôm cô làm hắn không chịu nổi, mùi giấm chua như có dấu hiệu khếch tán rộng hơn.

Hải Nam bước nhanh tới bên cạnh Hải Nghi, nắm lấy tay cô nói.

-Đi dùng bữa sáng thôi, mọi người đang đợi.

Có lẽ do quá tức giận, hắn không để ý chân cô còn đau, dùng sức một chút làm Hải Nghi đau đến nhe răng trợ mắt.

-Hải Nam chết tiệt anh định mưu sát em sao?

Hải Nghi tức giận giãy khỏi tay Hải Nam, cẩn thận xem xét vết thương. Vết máu đỏ thắm đã thấm vào lớp băng gạc màu trắng. Hôm nay cô mặc chiếc váy vừa vặn dài đến gối. Nếu đứng như vậy có lẽ sẽ không ai để ý.

Vẻ mặt Hải Nam tràn đầy áy náy nhìn cô, ánh mắt vừa chuyển, vô lại nói.

-Chân em bị thương, để anh bế em đi.

Không đợi Hải Nghi kinh ngạc há mồm, hắn đã khom lưng ôm ngang cô đi về phía phòng ăn.

Hải Nghi trừng mắt nhìn hắn, sao lúc nào hắn cũng có lí do để chiếm tiện nghi của cô? Đúng là tên gian xảo mà.

-Còn nói không có gì, không có gì mà nhìn người ta đến mắt hờn như vậy.

Vừa đi Hải Nam bắt mẫn chu môi nói, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu, bộ đáng so với Hải Lâm còn đáng yêu hơn.

Hải Nghi nổi lên ý xấu muốn véo má hắn một cái. Nhưng thật ra hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ. Bàn tay xấu xa véo thật mạnh vào gương mặt đầy sức hút kia, neho mắt lại nguy hiểm, giả vờ hung dữ nói.

-Anh vừa nói gì?

-Á... đau, vợ à, em định mưu sát chồng sao?

Hải Nam hét toáng lên xem bộ là đau lắm, còn cố ý nói để cho người phía sau nghe. Trong lòng thầm nghĩ “Hoàng Tử Minh, cậu muốn xếp hàng sao, vậy thì chờ đi, nhưng còn lâu mới tới lượt cậu, hừ, muốn dành với tôi sao, không có cửa đâu”

-Á... em nhẹ tay thôi, cái mặt đáng giá lắm đó.

Tiếng âm ỉ dần dần khuất sau dãy hành lang. Nhìn theo bóng hai người họ, Hoàng Tử Minh lúc này mới phát hiện, anh ta còn đứng đây làm gì chứ.

Hoàng Tử Minh lắc đầu cười nhẹ, rồi mở cửa bước vào phòng.

32. Chương 32: Cuộc Chiến Ngầm Của Những Chàng Trai

Tom à con thật không có chuyện gì?... Ok, con biết rồi mà... thôi đến giờ rồi, Tom.. con yêu ông nhất... chụt. Bye bye

Cúp điện thoại Hải Nghi thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng thầm than, trình độ lải nhải của gia gia càng ngày càng cao rồi. Haiz...

Chuyện giải thích với gia gia đã xong cơ mà mấy người này là sao đây???

Hải Nghi vẻ mặt ba chấm tràn đầy nghi ngờ nhìn bốn người tay cầm va li, mong đợi nhìn mình.

Cô nàng Bảo Phi thích thú quan sát tòa nhà màu trắng phong cách Tây Âu cổ điển này, trên người mặc váy màu đỏ thắm nơ màu hồng nhạt vui vẻ xoay vài vòng, trên mặt lấp lánh ý cười khiến cho người ta không nhận được muốn yêu thương.

Cô nàng tung tăng nhảy đến ôm chầm lấy cô khiến cho người bên cạnh nhú mày.

Không thèm quan tâm đến ánh mắt thiếu thiện cảm từ phía Hải Nam. Bảo Phi hôn chụt một tiếng thật kêu vào má của Hải Nghi, hưng phấn nói.

-Black à, từ nay chúng mình sẽ được ở chung một chỗ rồi... haha

Hải Nghi sững sờ, nhìn Bảo Phi, “ở chung một chỗ”? Có lầm hay không a, lời này nói ra cũng có chút mập mờ đi.

Hải Nghi chột dạ nhìn xung quanh, ai nấy đều mang vẻ mặt khó tin nhìn mình.

Cố gắng không để ý đến ánh mắt lạnh lẽo bên cạnh, Hải Nghi vô tội chớp mắt nhìn Như Bằng một thân váy trắng, bộ dáng đứng xem kịch vui, thật đáng chết.

Còn có hai tên con trai một người dịu dàng, nho nhã, một người cao ngạo, tùy hứng không biết thu hút bao nhiêu ánh nhìn.

Hai người họ mặt dù không nói gì, nhưng khoe môi kịch liệt co rúm đã chứng minh tất cả. Là cố ý, chắc chắn là cố ý, hôm nay bọn họ cùng nhau tới chắc chắn là trả thù cô che dấu thân phận lâu như vậy.

Đúng là đáng chết, cư nhiên dám đùa bỡn Nguyễn Hà Hải Nghi này, muốn chết sao.

Khoe môi trong phút chốc nhếch lên nụ cười đầy băng lãnh.

-Khụ... khụ... Này, cái tiểu yêu tinh nhà cậu hôm qua vì lý gì mất tích hả? Hai tờ cả đêm phải bồi Tom lão đại nhân lấy khẩu cung. Tớ nói, có phải kiếp trước tớ mắc nợ cậu phải không, tại sao hết lần này tới lần khác gia gia nhà cậu lại kiếm tớ đòi cậu vậy hả? Cả đêm tớ không thể ngủ ngon vì gặp ác mộng đó, nhìn xem mắt còn thâm quầng đây nè.

Như Bằng bất giác rung mình khi nhìn thấy cái nhếch miệng đầy hàn ý kia. Cố ý kho khan hai tiếng để lấy bình tĩnh, không khách khí tố cáo cô, còn mở to hai mắt gấu mèo làm bằng chứng.

Hải Nghi không chút động lòng nhìn Dương Thế Hy cùng Đặng Vũ Khánh lạnh lùng nói.

-Chuyện này là thế nào?

-Ách... là chúng tớ nhờ Jack chuyển hồ sơ ở Pháp về đây đăng ký nhập học cho bọn tớ, không ngờ tốc độ làm việc của hần lại nhanh như vậy trong một đêm đã hoàn thành tất cả...

Dương Thế Hy bình tĩnh nói, đến nửa chừng mắt liếc nhìn tên đầu gối nãy giờ không lên tiếng- Đặng Vũ Khánh.

Nhận thấy ánh mắt của Dương Thế Hy, Đặng Vũ Khánh chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, ngón tay thon dài chỉ vào Hải Phong đang cùng Hoàng Bảo Anh ở một bên uống trà, phun ra một câu.

-Là hần đưa bọn tôi tới đây.

“Phụt”

Trong nháy mắt, Hải Phong hoa lệ trở thành vòi phun nước, toàn bộ trà trong miệng vừa uống xong chưa kịp bắt taxi vào cổ họng, thì lại bị tống ra ngoài nhờ đôi môi mỏng quyến rũ chúng sinh.

Hỗn hợp trà hoa lải lải enzym không báo trước hạ cánh khẩn cấp trên chiếc váy da đắt tiền của đại tiểu thư nhà họ Hoàng.

Mọi người kinh ngạc nhìn một màn này, có cần phải kích động như thế không!?

Hải Phong xấu hổ cuống quýt xin lỗi người đẹp, lấy khăn tay trên người lau vết bẩn cho Hoàng Bảo Anh.

Hoàng Bảo Anh hốt hoảng trong nháy mắt lập tức lấy lại vẻ đoan trang, thật

không hổ danh là “Mỹ nhân thương trường”, là một thực nữ hiếm thấy. Trong mắt Hải Nghi lóe lên tia tán thưởng.

-Thật ra là hôm nay chúng ta có hoạt động ngoại khóa, đó chính là leo núi cho nên tối qua vừa nhận được hồ sơ của Mr. James- hiệu trưởng cũ của em ở Pháp, anh đã đồng ý đưa họ đến đây.

Dưới cái nhìn ác sát của cô em gái Hải Nghi, Hải Phong thành thành thật thật khai báo, từ nay về sau nếu có người còn giữ quan niệm “trọng nam khinh nữ” thì hần nhất định sẽ đánh cho tàn phế tên đó. Cứ nhìn Nguyễn Hà gia tộc này xem, chẳng phải Nguyễn Hà Hải Nghi cao cao tại thượng kia mới đáng sợ hơn sao.

Khổ thân cho người anh cả là hần a, cư nhiên bị huynh đệ khi dễ. Hải Phong hai mắt ai oán nhìn ba con khi đột đang cười đến “hoa lê đài vũ” kia. Thi thoảng còn kịch liệt ho sặc sụa.

Vẻ mặt của ba khỏ chủ Hải Duy, Hải Lâm cùng Minh Quân không biết nên dùng từ gì để hình dung, khá khen cho tên nhóc kia, chỉ một câu nói đã trực tiếp phá vỡ hình tượng thân sĩ bấy lâu nay của vị hiệu trưởng tôn quý Nguyễn Hà Hải Phong.

Ba người trong thoáng chốc hai mắt hiện vẻ sùng bái bắn về phía Đặng Vũ Khánh, làm cho hắn bất giác lạnh sống lưng.

Có cơ hội được trả thù cơ sao họ lại không cười cho đã chứ... hahaha.

-Được rồi, mọi người về phòng chuẩn bị, sau bữa sáng chúng ta sẽ khởi hành.

Hải Phong then quá hóa giận, cắt đứt tràn cười tưởng chừng như không dừng lại được của ba người, bày ra bộ dáng hiệu trưởng uy nghiêm ra lệnh giải tán cục diện rắc rối này.

Thật là không có bữa sáng nào yên tĩnh!

Hải Nam vẫn như cũ nhìn chằm chằm Đặng Vũ Khánh, cảm thấy người này có một cỗ uy hiếp đáng sợ, ánh mắt người này tuy lạnh lùng nhưng khi nhìn Hải Nghi lại trở nên phức tạp, nếu Hải Nam không nhìn lầm thì đó là ham muốn giữ lấy của một người đàn ông.

Ánh mắt này Hải Nam rất quen thuộc, vì hắn luôn dùng ánh mắt đó nhìn Hải Nghi. Suy nghĩ này làm cho ánh mắt hắn lạnh lẽo thêm vài tầng, bàn tay bên cạnh cô bất giác nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Đặng Vũ Khánh.

Hải Nghi khó hiểu nhìn Hải Nam, hắn sao vậy tại sao lại nắm tay cô chặt như vậy? Nhìn gương mặt nửa như cười, nửa như không của hắn, tay cũng không tự chủ nắm lại tay hắn.

Đặng Vũ Khánh nhìn hai bàn tay nắm chặt của hai người, ánh mắt hắn lóe lên, không chút lùi bước nhìn thẳng Hải Nam khiêu chiến. Trong không gian dường như có hai luồng sấm sét mãnh liệt đánh nhau.

Dương Tử Minh lẳng lặng đứng ở một bên ánh mắt thoáng chút mất mát.

Hoàng Bảo Anh không biết từ lúc nào đứng bên cạnh anh, ánh mắt nhìn thoáng qua Hải Nghi rồi vỗ vai em trai, ôn nhu nói.

-Nếu muốn thì cứ cố gắng mà giành lấy, để sau này không phải hối hận.

“Giành lấy” sao? Hắn có thể sao? Hắn đến muộn rồi. Chỉ cần cô vui vẻ thì hắn cũng vui vẻ.

Hoàng Tử Minh thoáng chốc tuyệt vọng nhưng thủy chung ánh mắt dịu dàng vẫn không thay đổi nhìn về phía người con gái kia.

Mọi người rất nhanh giải tán, đi chuẩn bị đồ của mình. Không có ai để ý có một ánh mắt trong góc mãnh liệt lóe lên đáng sợ rồi nhanh chốc biến mất.

33. Chương 33: Leo Núi

Đã đến giờ, tất cả mọi người sau khi dùng bữa sáng đều tập trung đông đủ. Tất cả tiến hành bốc thăm chia nhóm, sau đó đi theo ba hướng khác nhau được định sẵn. Cuối cùng sẽ tập trung ở đỉnh núi, cắm trại tại đó, sáng sớm ngày mai sẽ xuống núi.

Sau khi nghe Hải Phong thông báo mọi người, vui vẻ tiến lên bốc thăm. Hải Nghi cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó thì phải. Cô cau mày suy nghĩ, chợt “tách” một cái bộ dáng suy tư của cô nhanh chóng được thu vào ống kính.

Hải Nghi “a” một tiếng, lúc này mới phát hiện từ lúc sáng đến giờ không thấy Hà Hiểu Lam, lúc sáng náo nhiệt như vậy không lí nào cô ấy không xuất hiện.

-Tiếc thật, lúc sáng tớ không được tham gia náo nhiệt rồi.

Hiếu Lam đội nón lên màu xanh dương lệch sáng một bên, mang kính Nobita thật to, đôi môi anh đào chu lên bất mãn, cứ như lúc sáng cô đã bỏ lỡ một khoảnh khắc quan trọng vậy.

-Hiếu Lam, sao sáng dậy tớ không thấy cậu trong phòng.

Đối với việc lúc nào cũng trở thành người mẫu ảnh Hải Nghi đã dần thích nghi cho nên cũng chẳng có ý kiến, cô lo lắng nhìn Hiếu Lam.

-A, tối qua tớ phát hiện mình quên chuẩn bị phim chụp, cho nên sáng sớm lái xe đi xuống đường lớn mua, không ngờ lại bỏ mất trò vui.

Chưa kịp để Hải Nghi kịp thắc mắc, bóng dáng màu xanh của Hiếu Lam chợt vụt qua mặt cô.

Phía sau một trận hét chói tai quen thuộc vang lên, quay đầu chỉ thấy bốn người “Tứ Hải Mĩ Nam”, Hoàng Tử Minh, Minh Quân, cùng hai người mới tới Dương Thế Hy và Đặng Vũ Khánh, một thân quần áo thể thao năng động, rất trùng hợp mà cùng nhau đi tới, rồi đứng chung một chỗ, bộ dáng đẹp trai không ai bì nổi, đứng dưới ánh sáng vàng nhạt của mặt trời buổi sáng càng thêm chói mắt.

Tay sờ ảnh Hà Hiếu Lam tích cực làm công việc “tách, tách” quen thuộc. Nhìn cô nàng hưng phấn nhảy lên nhảy xuống để có được những bức ảnh đẹp nhất mang đến cho dân chúng VuHa- Sky.

Nghe nói số báo tuần trước với tiêu đề “Cơn sốt mang tên Nguyễn Hà Hải Nghi” được tiêu thụ rất nhanh a, dạo này CLB Báo chí làm ăn không tệ.

Hải Nghi có chút sững sờ, đứng bất động hồi lâu. Cho đến khi thấy cái nháy mắt tiêu hồn cùng nụ cười đắc ý xuất hiện trên mặt Hải Nam thì cô hốt hoảng quay đầu đi, tận lực khắc chế các tế bào mê trai đẹp đang rục rịch trong người.

Cô tức giận mắng thầm “Yêu nghiệt”

-Thế nào, vị hôn phu này của cậu đúng là không tệ a, rất đẹp trai. Tớ đồng ý.

Bất thành linh vai bị người ta vỗ, Hải Nghi không khách khí trừng mắt nhìn Như Băng, hôm nay mặc bộ quần áo năng động màu hồng nhạt, đứng bên cạnh mình, bộ dáng mê trai nhìn về hướng Hải Nam.

-Cậu đồng ý cái gì?- Hải Nghi kinh ngạc hỏi

-Tất nhiên là đồng ý giao “bạn trai” mấy năm nay của tớ cho hấn a.- Như Băng thản nhiên nói, khiến cho bạn nhỏ Hải Nghi tức muốn ói máu.

Khi nhìn thấy bóng dáng tuần mĩ nho nhã chật vật lách khỏi đám con gái đằng kia, Hải Nghi gọi lên nụ cười gian ác.

-Tớ nghĩ người cậu nên quan tâm lúc này hấn không phải là tớ đi.- Hải Nghi ý vị nói, ánh mắt như vô tình nhìn về phía đám đông.

Không đợi Hải Nghi kịp nói xong, Như Băng hai mắt rực lửa nhìn Dương Thế Hy cư nhiên bị đám con gái vây quanh lại không dám đẩy ra. Tức chết cô, Như Băng hai bước thành một tiến lên giải cứu mĩ nam, thoát khỏi móng vuốt của nhện tinh.

Hải Nghi nhìn tình hình này, không nói nhiều lời nở nụ cười mê người đi về phía trước. Hai mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm Hải Nam.

Xung quanh mọi người hình như cũng cảm nhận được sát khí đang bao trùm bầu không khí này, tự động tách ra hai bên nhường đường cho cô.

Hải Nghi từng bước tiến lên cho đến khi đứng trước mặt Hải Nam, thì nụ cười chói mắt kia vẫn không giảm bớt.

Hai người họ không hẹn mà cùng mặc áo thun màu đen quần sọt màu trắng năng động, mang giày thể thao màu trắng. Hải Nghi buột tóc dài thật cao, gương mặt xinh đẹp mỉm cười nhìn Hải Nam, nắm tay hấn nói.

-Chúng ta đi trước.

Chỉ có thế? Đơn giản chỉ có thế?

Mọi người hít thở một hơi thật sâu, nghi hoặc thật lâu, tại sao họ cảm thấy vừa rồi nguy hiểm đang tới gần a? Nhất là nụ cười xinh đẹp đó giống như tiểu ma nữ đang giương móng vuốt về phía họ vậy. Thật đáng sợ.

Mọi người từng top tăng ra đi theo ba con đường khác nhau.

Anh em Hải Duy dĩ nhiên sẽ không tách ra, họ cùng Minh Quân và một số người khách cùng một nhóm.

Hiệu trưởng tôn quý Hải Phong, cùng người đẹp Hoàng Bảo Anh chỉ huy nhóm thứ hai bao gồm Dương Thế Hy và Lê Trần Như Bằng.

Còn nhóm thứ ba à...

Đương lúc Hải Nam còn đang sung sướng khi được cùng nhóm với Hải Nghi thì đột nhiên xuất hiện một con “bạch tuộc lửa” bám lấy Hải Nghi không buông, chưa hết còn hai cái bóng đèn này khi không chạy đến đây phát sáng.

Trong lòng thầm rửa Hải Phong ngàn lần. Hắn cố ý, chắc chắn là hắn giở trò quỷ trong thùng thăm, nếu không cũng chẳng trùng hợp tới vậy. Hừ, hắn sẽ tính sổ với tên kia sau.

Hải Nam dùng sức chín trâu mười bò mới kéo được Hải Nghi ra khỏi con “bạch tuộc lửa”, hai mắt cảnh giác nhìn Hoàng Tử Minh cùng Đặng Vũ Khánh.

Bảo Phi mặc váy ngắn màu đỏ ngang đùi, áo sát nách cùng màu, trước ngực có in số 01 thật lớn. Mang giày thể thao màu đỏ, đầu đội mũ híp hop màu đỏ, giống như một cổ động viên tinh nghịch, tức giận đến phồng mang trợn mắt nhìn Hải Nam tố cáo.

-Anh làm cái gì thế hả?

-Tôi nói con bạch tuộc nhà cô nên trở về đại dương đi thôi, đừng có ở đây bám lấy vợ tôi.

Hai chữ “vợ tôi” này được hắn nhấn mạnh cố ý để cho người nào đó nghe.

-Á... đau, vợ à em lại mưu sát chồng em sao?

Hải Nghi cười cười, hai mắt long lanh nhìn hắn, đồng thời lực nơi bàn tay vẫn không giảm.

-Haha... đáng đời- Bảo Phi khoái chí cười khi người gặp họa.

“Tách”

Chết tiệt sao hắn lại quên còn có một người phiền phức này nữa chứ.

Hà Hiểu Lam thích thú nhìn thành quả của mình, tin rằng số báo tuần này sẽ kiếm được không ít lợi nhuận nha. Haha cứ thế này cô rất nhanh sẽ giàu to rồi.

-Này ai cho cô chụp hình đại tiểu thư chứ hả. Cô có biết cô đã vi phạm nhân quyền của tôi hay không hả, cô có biết là bản quyền của ngôi sao rất đáng giá không? Đưa đây.

Bảo Phi không cho người ta cơ hội phản kháng, liên tục tố cáo, nói rồi xòe bàn tay trắng tinh trước mặt Hiểu Lam.

-Đưa cái gì a?- Hiểu Lam ngốc toàn tập.

Mọi người cũng hiếu kì nhìn Bảo Phi.

-Tất nhiên là tiền thù lao làm người mẫu rồi.

“Sắc”

Hải Nghi không nhịn được bật cười.

-Còn không đi là không kịp đâu.

Hải Nam bỏ lại một câu rồi nắm tay Hải Nghi đi lên con đường đá trước mặt.

Hoàng Tử Minh dụi dằm cười rồi tiếp bước đi sau. Đặng Vũ Khánh lạnh lùng nhìn hai người đang cãi nhau bên cạnh rồi cũng thần nhiên đi tiếp.

-Này sao cô không nói lý vậy hả? Tôi nói tôi không đưa là không đưa.

-Cô mới không nói lí, nếu không trả hình cho tôi... này, tôi chưa nói xong sao cô dám đi hả? Đứng lại...

34. Chương 34: Mỗi Người Một Tâm Trạng

Ánh nắng mặt trời buổi trưa gay gắt không kiêng nể gì mà xuyên thẳng qua tàn lá, khéo tay vẽ nên những hoa văn sống động màu đen mờ mờ in trên mặt đất.

Nóng! Nóng! Thật sự là rất nóng!

Hải Nghi khó chịu lau mồ hôi trên trán, vết thương dưới chân chưa lành lại bị mồ hôi thấm ướt gây nên cảm giác ngứa ngứa, khó chịu.

Cô nhú mày nhìn chăm chăm miếng băng gạc màu trắng bị thấm ướt hơn phân nửa, nghĩ xem có nên dùng tay gỡ ngứa hay không, cứ để thế này vết thương cũng sẽ bị nhiễm trùng. Hải Nghi đang do dự xem nên giải quyết cái chân của mình như thế nào.

Đang đi đằng trước chợt cảm thấy người phía sau đột nhiên dừng bước không đi nữa, Hải Nam nghi hoặc quay đầu lại xem, bất gặp bộ dáng Hải Nghi do dự nhú mày nhìn chăm chăm vết thương dưới chân.

Hắn yêu thương, cứng chừa lấy tay vò đầu cô, mỉm cười rất đẹp trai nhìn cô đang ngây ngốc nói.

-Ồng! Đi qua bên kia nghỉ một chút.

Hải Nam nhanh chóng kéo cô đến bóng mát phía trước, ôm cô đặt cô ngồi trên tảng đá to lớn bên cạnh.

Hải Nghi không nói gì, chỉ nhìn Hải Nam chăm chú.

Nhìn hắn cao lớn như vậy, đẹp trai như vậy.

Nhìn hắn cẩn thận dùng khăn tay lau khô mồ hôi trên mặt cô.

Nhìn hắn từ từ ngồi xổm, quỳ một gối dưới chân cô, nâng chân cô để lên đùi hắn.

Nhìn hắn nhẹ nhàng từng bước, từng bước tháo lớp băng gạc ẩm ướt ra, lộ ra vết thương sưng vù.

Hắn đau lòng dùng khăn lau xung quanh vết thương, ngẩng đầu nhìn cô dịu dàng nói.

-Khó chịu sao?

Hải Nghi nãy giờ vẫn nhìn hắn, nhìn gương mặt đẹp trai mê người của hắn, nhìn mái tóc ngắn của hắn bị gió thổi rối tung.

Trong lòng nảy sinh ý tưởng xấu, cánh tay rảnh rỗi thản nhiên vò mái tóc hắn rối lên, trả thù lúc nảy hắn vò đầu cô. Hải Nghi nhìn gương mặt nhăn nhó của hắn trong lòng rất là hả hê.

-Hahaha... Hải Nam anh thật đáng yêu nha.

Nói rồi bàn tay không yên phận nắm hai má hắn mà ra sức véo thật mạnh.

-Thôi nào, đừng nghịch nữa.

Hải Nam kiên nhẫn từng chút, từng chút lau sạch vết thương cho cô. Vết thương sau khi tiếp xúc với không khí tươi mát cũng trở nên khô ráo hơn.

Cô nghiêng đầu nhìn Hải Nam dùng miệng thổi vết thương cho cô, cảm giác ngứa ngứa cũng dần biến mất, bàn tay hắn mát lạnh khi chạm vào vết thương cảm thấy thật thoải mái, dễ chịu.

Thì ra làm vậy quả thật sẽ hết đau nha!

Nhìn gương mặt chuyên chú của hắn, Hải Nghi lại nổi tính trêu ghẹo.

-Nhưng mà, Hải Nam... anh chắc là mình có mang theo bông băng chứ?

Hải Nghi thắc mắc hỏi, không ngờ thực sự nhìn thấy Hải Nam đành chỉ động tác, ngẩng đầu lên nhìn cô, méo miệng thành thành thật thật khai báo.

-Anh quên!

-Anh quên?

-Ừm... anh quên rồi.- Hải Nam khó khăn nói.

-Trần Vũ Hải Nam, anh... Thôi được rồi, bây giờ làm sao đây? Nếu để như vậy thì sẽ nhiễm trùng thật đấy.

Hải Nghi vốn định mắng cho hắn một trận nhưng khi nhìn gương mặt xấu hổ kia của hắn bỗng thấy mềm lòng.

Cô cố ý bày ra bộ dáng nhăn nhó đáng thương, hai mắt cún con chân thành nhìn hắn. Trong lòng cảm thấy hắn khó xử mà có chút hả hê khi người gặp họa mà quên mất chính mình mới là người bị thương.

Hải Nam nhìn gương mặt đau khổ của cô, trong lòng ray rứt nặng nề, tại sao hắn lại quên mất chứ? Hải Nam vội vàng đứng dậy không chút do dự nói.

-Ở đây, chờ anh, anh sẽ quay lại lấy.

-Không cần đi.

-Chờ đã...

Nói rồi vừa định xoay người đi thì bàn tay bị người ta nắm lấy, đồng thời hai thanh âm đột ngột vang lên.

Hải Nam nghi hoặc nhìn tay Hải Nghi kéo tay hắn. Gương mặt cô cũng bất ngờ nhìn người vừa phát ra thanh âm.

-Chờ đã, không cần đi đâu, tôi có chuẩn bị hộp y tế rồi.

Phía sau, Hoàng Tử Minh vừa nói, vừa tháo ba lô trên lưng ra lấy ra hộp y tế đưa cho Hải Nam, gương mặt vẫn như cũ, nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời.

Hải Nam nhìn hắn rồi nhận lấy hộp y tế, lại ngồi xổm trước mặt Hải Nghi tự tay xử lý lại vết thương cho cô. Trong suốt quá trình mặc dù có hơi đau rát nhưng thủy chung Hải Nghi vẫn không nhú mi một cái, an tĩnh ngồi như thế cho hắn xử lý vết thương.

-Cảm ơn.- Hải Nam khách sáo nói rồi trả lại hộp y tế cho Hoàng Tử Minh.

-Không có gì, chỉ là mang theo đề phòng trường hợp cần dùng tới.

Hoàng Tử Minh dịu dàng nói.

-Hôm nay leo núi mà không mang theo dụng cụ trị thương, anh cũng quá sơ ý rồi.-Từ phía sau đi tới Bảo Phi nhìn hắn trêu chọc nói.

-Cô...

-Tôi? Tôi thì sao hả? Tôi nói không đúng sao, băng bó cũng không đẹp. Hứ, nhìn xem chân của Black nhà chúng tôi bị anh biến thành bánh chưng rồi kìa.

Theo hướng bàn tay cô chỉ, mọi người quay sang nhìn thấy Hải Nghi bộ dạng nín cười chặt vật nói.

-Thật... Thật không sao đâu mà.

Hải Nam thẹn quá hóa giận, một bụng oán khí sắp bùng nổ nhìn chằm chằm “con bạch tuột lửa” đáng chết cứ nhiên lại tiếp tục bám lấy Hải Nghi.

-Trưa rồi chúng ta dừng chân nghỉ một chút đi.

Hiếu Lam hiểu biết mà đề nghị, thành công dập tắt ngòi nổ chiến tranh sắp bộc phát.

Đặng Vũ Khánh liếc mắt nhìn chân của Hải Nghi một cái cũng không nói gì, lẳng lặng đứng tựa vào thân cây bên cạnh.

Hoàng Tử Minh cũng sắp xếp ngồi dựa vào tảng đá lớn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ riêng Hải Nam hai mắt phát hỏa nhìn “bạch tuột lửa” hai tay ôm lấy Hải Nghi cứ thế mà ngủ.

Hải Nghi khó xử nhìn hần cười khổ. Cô không có cách nào a, từ lúc trước đã như thế rồi, cô chưa bao giờ từ chối được cô gái này. Thật hết cách.

-Có cần tớ bằng lại không.- Hiểu Lam nhìn cái bánh chưng trên chân cô, tốt bụng hỏi.

-Không cần đâu...

-Không cần.

Hai người cùng quay đầu nhìn Hải Nam, chỉ thấy hần quay đầu đi, nói.

-Không được tháo.

Hải Nghi nhìn người này, sao lại trẻ con như vậy chứ. Cô cười nhìn theo hần, nụ cười hạnh phúc thật khiến cho người ta chói mắt.

Hoàng Tử Minh cùng Đặng Vũ Khánh trùng hợp đều nhìn thấy nụ cười chói mắt như vậy, lòng họ cũng đau như vậy, cô cũng sẽ không hướng bọn họ cười rực rỡ như vậy.

Hà Hiểu Lam ánh mắt sâu thẳm nhìn một lượt tất cả mọi người, rồi dừng thật lâu ở bóng dáng cao lớn kia, lẳng lặng quay người đi...

35. Chương 35: Vợ À, Anh Hôn Em Được Chưa?

Trước khi mặt trời lặn, đoàn người cuối cùng cũng đến được đỉnh núi, thật không ngờ mọi người đã dựng lều, nhóm của Hải Nghi là nhóm tới cuối cùng.

Sau khi điểm danh đủ tất cả, mọi người theo thứ tự trở về lều của mình.

Hải Nghi đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, nhìn Mặt Trời gia gia lưu luyến nhân gian từ từ khuất sau phía chân trời.

Cô đứng nơi đó dang hai tay đón gió chiều, ánh hoàng hôn màu đỏ soi bóng cô kéo dài vô tận. Cô hít sau một hơi đầy bụng phổi rồi lấy sức hét lên thật to “TÔI... SẼ... CHINH PHỤC... THẾ GIỚI... NÀY”.

Nghe tiếng hét của cô, tất cả mọi người đều hứng thú, bồng bồng khí thế đứng trên vách núi cùng hét thật to.

-CHÚNG... TÔI... SẼ... CHINH PHỤC... THẾ GIỚI...NÀY...YYYYYYY...

Tiếng hét vang vọng khắp nơi, đầy khí thế, đầy mạnh mẽ thật lâu thật lâu vẫn còn vọng lại...

-Thế nào, rất có cảm giác chinh phục thế giới chứ?

Hải Nghi quay đầu nhìn người bên cạnh hỏi.

-Ừm... rất sảng khoái.

Hải Nam gật đầu đồng ý, gương mặt đẹp trai bao phủ một tầng sức sống mới, giống như vừa mới giải tỏa được cái gì, cũng giống như vừa mới hấp thu được cái gì, rực rỡ hần lên, cả người tràn đầy sinh khí, tất cả mệt mỏi đều tan biến. Giờ khắc này hần là người chinh phục cả thế giới.

Hơi quay đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hải Nghi hần mỉm cười rất có ý tứ, nhỏ giọng nói.

-Em chính là cả thế giới của anh...

-Hả? Anh vừa nói gì cơ?- Hải Nghi không nghe rõ hỏi lại.

-Không, không có gì.

-Thật sao?

-Thật mà, em nghe nhầm rồi.

Hải Nam kiên trì phủ nhận. Một bộ dáng ung dung lôi kéo Hải Nghi đi về phía mọi người đang nướng thịt, mùi thịt nướng thơm phức thành công lôi kéo “nhị vị bao đại nhân”, đồng thời cắt đứt một màn hỏi-đáp.

Trời bắt đầu tối dần, tấm màn nhung màu đen trên bầu trời, giăng đầy sao sáng. Bên dưới mặt đất một mảnh nhộn nhịp, mọi người quây quần bên đóm lửa hồng, cùng nhau ca hát, nhảy múa vui vẻ.

Tiếng cười đùa lan tràn trong không gian, giờ khắc này họ trở thành chính mình không phải gánh phác sự nghiệp to lớn của cả gia tộc, giờ khắc này họ cùng hòa mình với thiên nhiên, sống thật với bản thân không phải mang trên người cái mác “người thừa kế”.

Có lẽ đó cũng chính là lí do của chuyến đi ngày hôm nay.

Một đêm thật đẹp và đáng nhớ.

Hải Nghi ngồi trên tảng đá lớn phía xa, thật cao hứng nhìn Hải Lâm và anh chàng Minh Quân nhảy múa giữa vòng tròn, thi nhau xem ai hát hay hơn.

-Này, đừng tưởng cậu là ca sĩ thì hát hay nhá, tớ cũng biết hát...

Nói rồi cậu cất lên một câu hát không đầu không đuôi chọc cười mọi người.

-Tớ biết, tớ biết, được rồi thiếu gia nhà cậu có thể hay không đừng tra tấn giấc ngủ bình yên của động vật trong rừng này chứ, nói không chừng cộp trong rừng cũng vì tiếng hát của cậu mà xúc động nhào ra cho cậu một cái ôm thắm thiết đấy.... hahaha

Minh Quân không chừa cho Hải Lâm một tí xiu mặt mũi nào, cười ha ha nói.

-Hải Lâm em đói rồi, ăn đi.

Rốt cuộc anh trai Hải Duy không nhìn được vào mồm Hải Lâm một miếng thịt chính anh vừa nướng xong.

Bọn nhỏ Hải Lâm vốn định há miệng ra cự lại thì từ đâu ra miếng thịt nướng đáng ghét chặn họng cậu. Thịt nướng còn nóng, khiến anh chàng bị bỏng rên nhẹ. Hải Duy thấy mình sơ ý, vội vàng giúp cậu thổi thổi khóe môi bị nóng.

Tình cảm anh em thân thiết lần nữa đồn đổ không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Tất cả hai mắt lấp lánh trái tim nhìn bọn họ không chớp.

-Như vậy cũng diễn được!?

Hải Nghi bất ngờ bật ra lời bình, vừa như câu hỏi, vừa như khẳng định.

-Nếu nói từ trước đến nay ai chiếm được tình cảm của fan nữ nhiều nhất thì khỏi phải bàn, đó chính là hai anh em bọn họ. Một người điềm tĩnh, âm áp; một người vui vẻ, hoạt bát. Thật ra là một cặp đôi hoàn hảo.

Hải Nghi quay đầu nhìn điểm tựa sau lưng, đầu cổ ý dựa sát vào một chút, thật tình hỏi.

-Không phải anh là Leader sao?

-Leader thì sao chứ, anh chỉ có một mình, nhưng bọn họ tuy hai mà một, làm sao anh đấu lại. Nhưng bây giờ anh chỉ cần có một fan là được rồi.

Hải Nam về mặt ai oán, tâm không cam, lòng không nguyện nói ra sự thật bấy lâu nay. Nhưng câu nói cuối cùng hẳn cố ý mập mờ nhìn cô nói.

-Ai vậy? -Hải Nghi trong lòng có sẵn đáp án, nói ra câu này có phải cô biết rõ còn cố hỏi không.

Hải Nam không trả lời chỉ mỉm cười nhẹ rồi hai tay ôm lấy mặt cô, cúi xuống hôn lên môi cô.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, chạm nhẹ lên môi cô rồi dừng lại chậm rãi nói ra ba chữ.

-Anh yêu em.

Hải Nghi sững sốt thật lâu, cô không ngờ hẳn lại nói với cô câu này, trong lòng có chút vui vẻ, nhưng hai mắt tròn to, biểu hiện sự bối rối của cô.

Hải Nam không quản cô có đồng ý hay không, bá đạo ôm lấy đầu cô, môi nhẹ nhàng hôn cô, đầu lưỡi thuận lợi tách hai cánh môi đang mím chặt của cô, thành thực xâm nhập hút lấy mật ngọt trong miệng cô.

Hải Nghi thật lâu vẫn chưa biết mình bị người ta chiếm tiện nghi, hai mắt vẫn duy trì trạng thái mở to, khiếp sợ nhìn chằm chằm gương mặt yêu nghiệt vô cùng đẹp trai của Hải Nam đang phóng to trước mặt.

Hải Nam bất mãn tách ra, nhìn chằm chằm người này, ai oán nói.

-Cái cô ngốc này, em có biết khi hôn môi mà mở to mắt như vậy là bất lịch sự lắm không hả?

“Hôn môi”

“lịch sự”

Chuyện gì xảy ra thế này? Trong phút chốc Hải Nghi kịp thời điểm danh ba hôn bảy vía, may mắn không thất lạc cái nào, một bụng tức giận nhìn Hải Nam chật vắn.

-Anh có biết không hỏi ý kiến của người khác mà tự tiện hôn cũng là bất lịch sự lắm không hả?

-À... ra vậy!- Hải Nam ra vẻ hiểu chuyện thành thành thật thật nghe cô nói. Hai mắt ngay thơ nhìn môi cô chớp chớp, ngoan ngoãn hỏi.

-Vợ à, anh hôn em được chứ?

Nói xong cũng chẳng đợi cô có trả lời hay không, lần nữa ngậm lấy môi cô. Hải Nghi thực sự không biết nói gì nữa rồi, cái này cũng được xem là hỏi ý kiến phải không?

Nếu thời gian quay lại cô sẽ nói “Khi nào cô đồng ý mới được hôn” nhưng mà không kịp nữa rồi. Trong lúc Hải Nghi còn đang mở to mắt kiểm điểm bản thân thì Hải Nam đã rút kinh nghiệm vừa rồi, dùng tay che mắt cô lại.

Nụ hôn kéo dài thật lâu, phía xa xa còn có đóm lửa hồng nho nhỏ rôm rốp kêu, mọi người ca hát say sưa, xung quanh còn loáng thoáng nghe được tiếng ca hát lộn xộn của Hải Lâm và Minh Quân.

Trăng cuối cùng đã lên, ánh sáng bàn bạc có soi rõ một âm mưu đang hình thành?

Trong góc tối, vẫn là đôi mắt đáng sợ đó chăm chú nhìn bọn họ...

36. Chương 36: Hai Người Đang Làm Gì?

Những vệt sáng màu hồng chậm rãi bao trùm lên mọi vật, phản chiếu những giọt sương lung linh còn lưu luyến trên cành lá.

Mặt Trời gia gia còn vương vấn giấc ngủ dài, ngài lười biếng hé gương mặt tròn trĩnh “hello” chào ngày mới.

Sau một đêm, cảnh vật càng thêm tươi mới, màu xanh của thiên nhiên núi rừng càng phi thường diễm lệ.

Bên cạnh sườn núi, ngược hướng mặt trời mọc có hai bóng người đứng đó một trước một sau đều ngẩng đầu nhìn về phía hừng đông.

-Cô gái, trên đời này không có gì là bí mật cả, những việc cô làm đừng tưởng người không biết, quý không hay.

Một lúc sau giọng nói của người con trai lạnh lẽo vang lên.

Cô gái đứng phía sau hơi sững sốt một chút, rồi chậm rãi lắc đầu, khoe miệng nhếch lên nụ cười khổ.

-Anh thật thông minh, như thế nào biết là tôi? Tôi không nghĩ ngay từ đầu anh đã nghi ngờ tôi.

-Sáng hôm đó Minh Quân vô tình nhìn thấy cô đứng bên cạnh xe của tôi, cô nói đi có phải trùng hợp hay không? Hay là cô biết trước Hải Nghi sẽ dùng xe của tôi? Nhưng dù thế nào đi nữa, người duy nhất đỡ trò trong xe tôi là cô, không sai chứ?

-Như thế nào? Tôi cũng không nghĩ ra anh sẽ thật lòng quan tâm cô ấy như vậy. Có lẽ do tôi tính sai.

-Cô nghĩ nếu Nguyễn Hà lão gia biết được chuyện này sẽ tha cho cô? Nhưng trước hết tôi cũng sẽ không tha cho cô.

-Như thế nào muốn xử lý tôi, tôi nghĩ cũng không phải là lúc này đi?

-Cô rất thông minh.

Sáng hôm nay Hải Nghi thức dậy sớm, nhìn xung quanh mọi người hân cũng đã thức hết rồi. Hải Nghi đi xung quanh nhưng vẫn không tìm thấy Hải Nam, hân đi đâu cơ chứ, đã bảo rằng sẽ giúp mình thay bằng cơ mà?

-Good morning.

Không nghĩ tới sẽ gặp Hoàng Tử Minh ở đây. Nhìn thấy hân cứ như nhìn thấy mặt trời ấm áp vậy, khiến cho người ta không tự chủ vui vẻ.

Hải Nghi mỉm cười nhìn hân nói.

-Chào buổi sáng. Mỗi lần nhìn thấy anh tôi đều cảm thấy quen mắt. Có phải anh là người sống ở căn biệt thự màu trắng gần nhà tôi?

-Haha... sao cô nghĩ vậy? – Hoàng Tử Minh mỉm cười hỏi cô, trong lòng cũng có chút bất ngờ.

-Bởi vì cảm giác anh nhìn tôi rất giống “Người đứng sao ánh mặt trời”.

-“Người đứng sau ánh mặt trời”?

-Đúng vậy tôi đã nhìn thấy anh từ vườn hoa hồng của gia gia, lúc đó anh đã đứng xoay lưng đối diện mặt trời từ sân thượng căn biệt thự đó, tôi cảm thấy lúc đó anh cũng đang nhìn chúng tôi, cho nên thấy rất lạ. Không nghĩ tới chúng ta là hàng xóm.

-Cô đoán đúng rồi, tôi và chị hai vừa chuyển đến ở từ tuần trước. Chỉ là hôm đó cảm thấy ba người rất thú vị thôi.

Hoàng Tử Minh nhún vai cười nói, Hải Nghi trong lòng thầm nghĩ, người này nếu sau này thất nghiệp có thể đi bán nụ cười nha, không nghĩ tới nụ cười của hân lại đẹp như vậy so với tên kia ấm áp hơn nhiều. Nhưng cô chính là thích nụ cười giả tạo của tên đó.

Hải Nghi giật mình, tại sao cô lại đem hân đi so sánh với Hoàng Tử Minh chứ.

Đột nhiên cô hốt hoảng lắc đầu, chân cũng không tự chủ lùi về phía sau hai bước. Đáng tiếc a, chính là như vậy, ông trời luôn chiều cổ anh hùng, để cho anh hùng có cơ hội cứu mỹ nhân.

Quả thật chính là như thế, Hải Nghi không phát giác được rằng nơi cô đứng là trên núi, tất nhiên sẽ không bằng phẳng, cô chân thấp chân cao lùi về phía sau liên tiếp hai bước, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến...

Nếu không có cánh tay của Hoàng Tử Minh chắc chắn móng cô sẽ thân thân mật mật có một nụ hôn thắm thiết với anh chàng đá tảng.

-Em không sao chứ?

Vừa định thần lại bên tai truyền đến giọng nói lo lắng của chủ nhân cánh tay cô bám lấy, Hải Nghi lúc này mới nhìn đến bản thân.

Ách... tư thế này quả thật có chút thân mật đi. Cô hai tay hốt hoảng níu chặt một cánh tay của hắn, còn hắn cũng thuận thể dùng tay kia ôm lấy eo cô.

Hải Nghi bối rối đẩy hắn ra kéo dần khoảng cách giữa hai người nhưng không ngờ móng cô cứ nhiên còn lưu luyến nụ hôn kia lần nữa thành công móng chạm đất.

-A... ui. Đau quá!

Không ngờ lại chạm đến vết thương lần trước, Hải Nghi đau đến ứa nước mắt, hai tay không biết nên ôm lấy móng hay là xoa đầu gối. Tự nhiên giờ phút này cô cảm thấy hai tay đều vô dụng.

-Này, không sao chứ?

“Không sao”? Không sao cái đầu anh, thử té xuống xem cảm giác của anh thế nào. Hừ

Trong lòng Hải Nghi kịch liệt mắng.

Hoàng Tử Minh bình tĩnh nâng cô dậy, cẩn thận để cô ngồi lên tảng đá lớn bên cạnh. Nhíu mày nhìn vết thương của cô lại nhuốm máu, hắn quỳ một gối xuống nhẹ nhàng tháo đi lớp băng trắng đã bẩn.

Chuyên nghiệp lấy thuốc khử trùng từ trong túi quần, dùng bông cẩn thận lau chùi vết thương, dịu dàng nói.

-Lát nữa xuống núi cẩn thận một chút. Con gái không nên để lại sẹo.

“Anh à, anh làm gì thế?

“Ngồi xuống, anh giúp em băng lại”

“Em không đau”

“Đồ ngốc, con gái không nên để lại sẹo”

Lòng Hải Nghi khẽ động, dường như thật lâu trước đây có người từng đối với cô nói câu này. Cô thất thần nhìn Hoàng Tử Minh giống như xuyên qua hắn thấy được hình ảnh kia.

-Xong rồi.

Một lúc sau Hoàng Tử Minh lên tiếng đồng thời cũng thức tỉnh suy nghĩ trong đầu cô. Hải Nghi nhìn chân mình được dán băng sạch sẽ, có thẩm mỹ thật khác xa một trời một vực với cái băng chùng kia, khóe miệng không tự giác gợn lên.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Tử Minh đang dịu dàng mỉm cười hỏi.

-Anh đã chuẩn bị thứ này trước cho tôi sao?

-Ách... haha vì ngày hôm qua em không đem theo băng gạc cho nên tôi cố ý mang đến đây. Thế nào? Cảm động sao? Đồ ngốc.

Hoàng Tử Minh bất đắc dĩ mỉm cười, bàn tay to lớn gơ lên xoa đầu cô nói.

Hải Nghi lần nữa bất động, cảm giác này, thật giống như người đó. Người đó cũng sẽ nói cô là “đồ ngốc”, người đó cũng sẽ cười dịu dàng như vậy đối với cô, người đó cũng sẽ để ý cô có để lại sẹo hay không.

Hải Nghi thất thần nhìn Hoàng Tử Minh, ánh mắt mang theo mê mang cùng thân thiết, nhìn cô giờ phút này như cô gái nhỏ đáng thương làm cho người khác không tự chủ muốn dịu dàng săn sóc.

-Hai người đang làm gì?

Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên cắt đứt mọi suy nghĩ của hai người. Hải Nghi hoàn hồn có chút chột dạ nhìn Hải Nam toàn thân lạnh lẽo đáng sợ, hai mắt phát hỏa chăm chăm nhìn bọn họ.

37. Chương 37: Anh Sẽ Chỉ Dịu Dàng Với Em

Người ta thường nói người ngốc thật hạnh phúc, không cần quan ai nói gì, chỉ cần làm những gì mình thích, cũng không cần thiết thông minh để đoán tâm tình người khác.

Hải Nghi giờ phút này thật muốn ỉnh bị ngốc đi, cũng sẽ không rõ ràng nguyên nhân xuất hiện bộ mặt đen thui này của Hải Nam.

Mới tối hôm qua hẳn đối với mình nói ba chữ kia, cứ nhiên sáng hôm nay cô lại thất thần nhìn người con trai khác. Hẳn không tức giận thì chính cô mới là người tức giận a. Cái này có phải biểu hiện của tình trạng “ghen” mà giới khoa học đã chứng minh.

Nói thật thì trong lòng có chút vui vẻ, nhưng mà đừng có nhìn cô như vậy có được không. Dưới ánh mắt như dòng điện cao cấp của đường kim khổ chủ- Trần Vũ Hải Nam, chiếu thẳng vào người khiến cho tâm hồn nhỏ bé, mỏng manh, yếu ớt của bạn nhỏ Nguyễn Hà Hải Nghi có chút rất bất đắc dĩ chột dạ.

-Ách... cái này... Hải Nam, thật ra chỉ là hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi hihi.

-Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?

-Hiểu lầm... hiểu lầm là... là Tử Minh anh ấy chỉ giúp em thay băng thôi. Nè, anh xem rất ổn phải không.

Hải Nghi rất thức thời đưa chân được dán băng rất cẩn thận cho hẳn xem.

Hải Nam nhìn miếng băng màu trắng được dán keo tỉ mỉ trên đầu gối của cô, gương mặt nhất thời đen lại vài phần. Hẳn không nhìn cô, âm trầm mở miệng, nói.

-Ý em nói, anh giúp em thay băng là không ổn?

-Ách... không phải vậy. Lúc ngủ dậy, em có thật đi tìm anh nhưng không thấy, trùng hợp lại gặp Hoàng Tử Minh, chỉ là anh ấy thuận tiện giúp em thôi... haha.

-Thật? Em có đi tìm anh sao?

Vừa nghe cô nói có đi tìm hẳn tâm trạng Hải Nam thả lỏng vài phần, nhưng giọng nói vẫn lạnh lẽo như cũ.

-Thật mà, chẳng phải hôm qua anh nói rằng sẽ giúp em thay băng sao, cho nên sáng ra em mới đi tìm anh nhưng không thấy nha.

Hải Nghi thành thật khai báo không dám đắc tội hẳn. Thiên địa đảo lộn hết a, cứ nhiên đường đường là một thủ lĩnh Black Rose tiếng tăm lừng lẫy bây giờ lại ngồi ở đây xem sắc mặt của người khác, lại cẩn thận giải thích.

Cô thề đời này kiếp này sẽ không có người thứ hai được cô đối đãi như vậy. Hừ, Hải Nam anh hay lắm, lúc đầu cứ nhiên còn làm bộ ngốc nghếch, xem đi chính cô mới ngốc a.

Nghe lời cô nói, gương mặt Hải Nam chậm rãi buông lỏng hẳn thỏa mãn hưởng cô nở nụ cười mê người, đặc biệt chói mắt. Hải Nghi nhìn tâm trạng hẳn đột ngột thay đổi 180 độ, có chút không theo kịp, nhìn thấy nụ cười yêu nghiệt kia ngốc ngốc nói.

-Thật rất lóa mắt a.

-Hả? Cái gì lóa mắt?- Hải Nam buồn cười hỏi lại, nhìn cô ngơ ngẩn hẳn rất thỏa mãn, trong lòng thầm nghĩ từ nay phải bảo trì gương mặt này thật tốt mới được.

-Hả? O... không có gì hahaha

Bị bắt quả tang bộ dáng xuyết chảy nước miếng, Hải Nghi xấu hổ cúi đầu, quyết định không nhìn hẳn nữa, để tránh mất mặt.

-Haha... vợ à, đột nhiên anh rất muốn hôn em.

Nhìn thấy hai quả cà chua xuất hiện trên gương mặt đáng yêu của cô, hẳn rất là muốn hái xuống ăn a, khoe miệng như cũ nở nụ cười mê đảo chúng sinh, quyến rũ nói.

-Ừ. Cái gì cơ?

Đáng tiếc bạn nhỏ Hải Nghi không đủ năng lực thoát khỏi nụ cười mê hoặc kia, trực tiếp đồng ý, cho đến khi phát hiện có gì đó không đúng thì môi đã bị người ta bắt làm tù binh.

Thật sơ suất.

Thật sự quá khinh địch.

-Vợ à, em nên nhắm mắt lại.

Nghe giọng nói dịu dàng của hắn, cảm nhận xúc cảm lạnh lẽo từ môi hắn truyền đến, tim Hải Nghi kịch liệt run lên, ma xui quỷ khiến, mắt cô ngoan ngoãn nhắm lại, để mặc cho hắn ôm cô vào trong ngực từ từ hôn...

-Hải Nam sau này anh có thể không cười như vậy không?

Nằm trên lưng Hải Nam, hai tay vòng trước cổ hắn, người nào đó bắt đầu dĩ hời.

-Tại sao?

-Đặc biệt chói mắt a. Rất dễ khiến người ta phạm tội.

Hải Nghi rất thiết tình cảm thán.

Nghe cô nói như vậy, bước chân Hải Nam dừng lại, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, nghiêm túc nói.

-Yên tâm. Anh chỉ cười như vậy với em. Nếu vợ yêu muốn phạm tội thì thân là chồng đây sẽ tình nguyện làm nạn nhân hahaha.

Hải Nam rất không có ý tứ trêu đùa, hắn cảm thấy mỗi ngày trêu cô một chút tâm trạng sẽ đặc biệt cảm thấy thoải mái.

-Ai... ai nói em muốn phạm tội chứ?

-Thật sao? Hay chúng ta làm lại lần nữa nhé.

Hải Nam tốt bụng yêu cầu.

-Không... không cần. Được rồi anh đi chậm quá đó, nhanh lên mọi người xuống núi hết rồi.

Hải Nghi đánh trống lảng lái sang chuyện khác, bọn họ sáng nay phát sinh nhiều chuyện, lại là người trẻ nhất đi xuống. Cứ nhìn biểu hiện mặt mày của mọi người thì biết chắc chắn suy nghĩ của họ sẽ đang thăng đôi cánh mà bay cao, bay xa tới chân trời nào đó.

Hải Nam tâm tình cực kỳ vui vẻ nên không thêm vạch trần cô. Bước chân vững trải từng bước cẩn thận đi về phía trước, hắn cũng không quên trên lưng có “vật” không thể buông tay.

Suốt cuộc đời này cũng không muốn buông tay.

-Anh chỉ sẽ dịu dàng với em.

Hải Nghi sửng sốt, cô nghe rõ ràng từng chữ hắn vừa nói, trái tim lại kích động không tự chủ nhảy điệu tăng- gô.

Cô vui vẻ, nhỏ giọng nói.

-Ừ

Tay phía trước cũng ôm hắn chặt hơn. Người con trai này cô nhất định sẽ “bảo vệ” tốt. Cho dù là ai đi nữa cũng không thể thương tổn hắn. Nằm trên lưng hắn, cô cảm thấy rất an tâm, tâm rớt cuộc buông lỏng, tựa đầu vào vai hắn mà ngủ thiếp đi.

Hải Nam cảm nhận hơi thở đều đặn sau lưng, chân vẫn từng bước từng bước vững trải đi xuống núi.

Hai con người, có lẽ do một cái hôn ước từ đời trước của hai đại gia tộc, cũng có thể là do duyên phận kéo bọn họ đến bên nhau. Nhưng cho dù là gì đi nữa thì họ cũng đã gặp nhau do một chữ “duyên” và tình nguyện ở lại bên nhau cả đời.

Có lẽ bọn họ cũng không biết người này thề tuyệt đối sẽ không buông tay người kia, và ngược lại người kia cũng nhất định bảo vệ tốt người này. Hai người bọn họ chắc cũng sẽ không phát giác được tính cách trước đây của họ từ lúc nào đối với nhau lại đặc biệt thay đổi, phá lệ dịu dàng.

Hai bóng người dưới ánh mặt trời chồng lên nhau, đặc biệt hòa hợp, giống như bức tranh đẹp đẽ nhất, hài hòa nhất, không ai nỡ phá vỡ.

Hai con người vẫn chậm rãi một đường đi xuống núi, thật yên tĩnh, thật yên tĩnh.

Tương lai có ai đoán trước được, con đường phía trước có thể dễ đi? Điều gì sẽ đối mặt với họ?

Có thể là thử thách của thần tình yêu Cupid vĩ đại? Cũng có thể là ân oán gia tộc luôn luôn tồn tại song phương trong những gia đình quý tộc.

Có lẽ nên phó mặc mọi chuyện cho định mệnh...

38. Chương 38: “lục Đại Mĩ Nam” Hay “lục Đại Biến Thái”.

Đêm chính là tấm màn che chắn hoàn hảo cho những âm mưu xấu xa, là cơ hội tốt nhất để các ái hình thành...

Ánh sáng ban ngày cuối cùng cũng khép lại nhường chỗ àn đêm buông xuống.

Thành phố lên đèn rực rỡ. Nhưng không hiểu sao nó vẫn như thế đáng sợ, vẫn như thế tạo nên cảm giác lạnh lẽo khó hiểu.

Đằng sau cánh cửa bằng gỗ lim được chạm khắc tinh xảo hình rồng, Đặng Vũ Khánh lạnh lùng đứng trước cửa sổ sắt đất, hai mắt nhìn không tiêu cự.

Người đàn ông tóc đã điểm bạc, gương mặt cương nghị nhìn về phía cậu lại phá lệ lộ ra vẻ ôn nhu.

Đặng Chi Dân nhìn đứa cháu trai, thở dài, rồi nói.

-Haiz... con thật muốn trả thù sao?

Im lặng hồi lâu, Vũ Khánh chậm rãi xoay người đối diện với ông ta, khoe miệng hờ hững khê nhếch, lạnh lùng nói.

-Hừ, đây vốn chẳng phải là điều ông muốn sao? Nếu không suốt mười mấy năm qua ông đưa tôi đi huấn luyện há chẳng phải là vô ích.

Lời nói lạnh lùng chất vấn, giọng nói pha lẫn mùi vị chua xót. Đối với người đàn ông này, cậu không biết nên đối xử như thế nào với ông ta.

Năm ba tuổi ông ta nhấn tâm chia cắt gia đình cậu, ngay sau đó ném cậu ra nước ngoài, nói cái gì mà huấn luyện để trở thành người thừa kế gia tộc. Không lâu sau ông ta phái người tới nói ba mẹ cậu đã bị người sát hại.

Ông ta gieo giắc vào tâm hồn một đứa bé ba tuổi lòng thù hận, rốt cuộc ông ta cũng thành công chế tạo một công cụ giúp ông ta thỏa mãn tham vọng. Nhưng mười mấy năm nay chính cậu cũng không quên rằng người chia cắt gia đình cậu là chính ông ta.

-Ta sai lầm rồi, ta biết ta không nên đối xử với con như vậy, nhưng mà con có thể tha thứ cho ta. Tất cả những gì ta làm cũng chỉ vì muốn tốt cho con...

-Câm miệng. Tốt cho tôi hay muốn biến tôi thành công cụ giúp thỏa mãn lòng tham vô đáy của ông.

Đặng Vũ Khánh lạnh lẽo gần từng tiếng. Ông ta cư nhiên không biết xấu hổ cầu xin cậu tha thứ cho ông ta. Hai mắt như hai lưỡi dao sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm Đặng Chi Dân.

Rốt cuộc Đặng Vũ Khánh “hừ” mạnh một tiếng, không thèm liếc mắt đến người đàn ông đang đau khổ cúi đầu, cậu xoay người rời đi.

Cánh tay vừa chạm đến nắm cửa, Đặng Vũ Khánh hít sâu một hơi rồi nói.

-Kế hoạch của ông tôi vẫn sẽ giúp ông hoàn thành, Đặng lão gia.

Nói rồi bước nhanh ra ngoài, bỏ lại người đàn ông đang cúi đầu, ông ta hơi sững sốt một chút, hai mắt lóe lên mãnh liệt rồi chanch chóng rất nhanh biến mất. Còn đầu về mặt đau khổ không chịu nổi như vừa rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuối cùng ngày mới cũng đến.

VuHa- Sky vẫn náo nhiệt như thường lệ, hễ chỗ nào xuất hiện “Tứ Hải mỹ nam” thì chỗ đó gà chó không yên, đất trời đặc biệt rung động.

Đại minh tinh Minh Quân gần đây cũng đi học đều đặn hơn, nghe nói vì phải ôn thi Tốt Nghiệp, rước lấy không ít phiền toái, ngày nào cũng ba chân bốn cẳng chạy trốn đám fan girl.

Không lâu sau hẳn cư nhiên ôm trọn giải vô địch Maraton toàn trường. Thật đáng kinh ngạc.

Không những thế, VuHa- Sky lại được một phen lột xác mới, với sự xuất hiện của các du học sinh mới “Nam thanh, nữ tú”, điển hình là Hoàng Tử Minh, và nhập học cách đây không lâu là bốn người Dương Thế Hy, Lê Trần Như Băng, Đặng Vũ Khánh, Huỳnh Ngọc Bảo Phi.

Và thế là hai ngày nay toàn trường lại một phen náo động mở cuộc bình chọn mỹ nam, đặc biệt sôi nổi, đặc biệt cuốn hút và kết quả đáng được mong chờ là:

Bảng xếp hạng mỹ nam tử, vị trí đứng đầu vẫn là Leader Trần Vũ Hải Nam với phong cách vương tử trời sinh.

Đáng ngạc nhiên nhất là xếp hạng thứ hai đã thuộc về Đặng thiếu gia- Đặng Vũ Khánh, cao ngạo, lạnh lùng và có chút bí ẩn.

Xếp hạng thứ ba là Hoàng Tử Mặt Trời- Hoàng Tử Minh với nụ cười ấm áp như ánh Mặt Trời.

Ấm ức tụt xuống vị trí thứ tư là bộ đôi song sinh Hải Duy- Hải Lâm.

Vị trí thứ năm thuộc về Dương Thế Hy- anh chàng dịu dàng, lịch thiệp.

Vị trí thứ sáu là đại minh tinh, Vương đại thiếu gia- Vương Minh Quân.

Và cuối cùng vị trí người đàn ông độc thân hoàng kim, phong độ, lãng tử, thiên tài kinh doanh, được các quý cô ao ước trở thành bạn trai dù chỉ một ngày, đó chính là Hiệu Trưởng đại nhân- Nguyễn Hà Hải Phong.

Hải Phong là trường hợp đặc biệt cho nên không được xếp vào bảng xếp hạng “Mỹ nam tử”.

Các tinh tức bát quái trong trường này ngày nào chẳng có, điều này phải nói đến sự tích cực trong công việc của Đội trưởng CLB Tạp chí Lá Cải- Hà Hiểu Lam.

Từ chuyện, hôm qua đại minh tinh Minh Quân mặc áo màu gì, phong cách thời trang thế nào, cho đến cậu ta đi toilet mấy lần một ngày cũng đều trở thành chủ đề chính để dân tình VuHa- Sky lôi ra bàn tán.

Hải Nghi tay phải chống cằm, nhàm chán tựa người bên cửa sổ nhìn hai nữ sinh phía trước đang nói chuyện về Lục Đại Mỹ Nam, ánh mắt không dấu được si mê khi nhìn vào những tấm hình trong tạp chí, hiển nhiên không phát giác được cô vẫn đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Thật đáng ghét, họ như thế nào lại chỉ nhìn chằm chằm hình của Hải Nam, chán sống sao, cư nhiên đối với người của cô mơ tưởng, còn công khai như vậy lộ ra hai mắt trái tim.

Mặc dù đôi khi cô nhìn hẳn cũng lộ ra hai mắt như vậy mê luyến, nhưng có chết cô cũng không thừa nhận.

Phải nói rằng CLB Tạp chí của Hiểu Lam làm ăn thật tốt a, số lượng tạp chí phát hành nhanh chóng được tiêu thụ, số lượng bán ra có thể lập kỉ lục về CLB giàu có nhất toàn trường.

Ngày nào Hiểu Lam cũng vác máy ảnh lén lén lút lút theo dõi hành tung của các vị Mỹ nam kia, còn có dụ dỗ, lừa tình, thậm chí cả hãm dọa Hải Nghi giúp cô ấy phỏng vấn sở thích, yêu ghét của bọn họ.

Ặc... nhắc mới nhỏ, hẳn là đến giờ rồi đi.

Thời gian không sai biệt lắm, ngày nào vào lúc này hẳn cũng đến tìm cô đi ăn trưa, mấy ngày nay chuyện này hẳn là chuyện hiển nhiên nhưng vào lúc này cô có chút mong chờ.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Lục... lục... đại mỹ... mỹ... nam...”.

Nagy sau đó một trận hỗn hợp tiếng hét khác nhau tạo thành một âm hưởng loạn xạ, đình tại nhưc óc thể nhưng sống giữa một rừng toàn trai đẹp Hải Nghi sớm đã miễn dịch với những trường hợp thể này.

Khỏi nói cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

HẢI Nghi thản nhiên đứng dậy, chân một bước bước lên trên bàn, tay khoanh lại trước ngực, ngẩng gương mặt xinh đẹp nhìn mọi người, lạnh lùng phát ra hai tiếng.

-IM LẶNG.

Nhất thời mọi người hoàn toàn im lặng, không ai dám phát ra âm thanh nào, quay đầu nhìn cô gái cao ngạo, xinh đẹp đang đứng trên bàn mỉm cười tao nhã nhìn bọn họ, nhưng nụ cười này giống như mang theo hàn băng, làm cho người ta nhìn vào lại cảm thấy nổi da gà.

Như thế xinh đẹp cô gái; như thế tao nhã, quý phái; Một cỗ khí thế làm cho người ta nhất thời im lặng. Dù thế nữa cô cũng là viên ngọc quý trong tay Nguyễn Hà gia tộc, từng là tiểu công chúa trong truyền thuyết. Còn có thể là người thừa kế tổ chức Dark tiếng tăm lừng lẫy, như thế nào có thể giống như người bình thường.

Hải Nam mỉm cười nhìn vị hôn thê ẩn nhẫn tức giận, nhưng lại đặc biệt xinh đẹp mê người. Bộ dáng nữ vương khiêu khích nhìn hẳn.

-“Lục đại mỹ nam” các người có thể sau này xuất hiện một cách bình thường hơn được không? Có biết hay không ảnh hưởng người khác?

Hải Nghi không chút khách khí nhìn sáu người bọn họ, như thế nào lại trùng hợp đứng chung một chỗ, đặc biệt chói mắt. Cũng may thị lực của cô rất tốt nếu không cũng sẽ như nam châm bị bọn họ hút vào đấy mắt không thoát ra được.

-Cái gì “Lục đại mỹ nam” chứ! Hừ, tôi nghĩ “Lục đại đại biến thái” thì đúng hơn.

39. Chương 39: Lịch Sử Tái Diễn. Hải Nam... Đi Chết Đi

“Phốc... xuy”

Hải Nghi không nhịn được cười, thực là quá đúng ý cô rồi ha ha. Nhận thấy bản thân quá mất hình tượng, Hải Nghi cố gắng kìm chế các tế bào hài hước đang vận công nổi dậy, khắc chế cảm xúc muốn lăn ra đất mà cười giờ phút này.

Thuần thực động tác cô tiếp đất một cách đẹp mắt. Đánh cái nheo mắt tán thưởng về phía người mới nói.

Bảo Phi tinh nghịch hai mắt thấy được cái nheo mắt tán thưởng của Hải Nghi thì rất là đắc ý. Chỉ thấy cô nhóc hôm nay mặc đồng phục khối 10 xinh xắn, trên đầu gắn một cái nơ con bướm màu đỏ thật to, tay cầm gói bim bim, thỉnh thoảng bóc vài miếng. Bộ dáng thật không để ý đến lời nói của mình có bao nhiêu tổn thương người khác.

-Cô... cô... cái cô nhóc này, cô nói ai là biến thái hả?

Hải Lâm bộ dáng tức đến phun khói, hận không thể dùng kim may miệng Bảo Phi lại, từ khi nhập học tới nay, cô gái này cứ kiểm chuyện với bọn họ, lời nói ra không có câu nào là dễ nghe.

-Tôi chính là nói mấy người các anh á. Thế nào hả? Không đúng chắc? Nhìn đi nhìn đi khắp nơi chỗ nào mà không có tình tức bát quái của mấy người. Tùy tùy tiện tiện nhặt một cái tờ rơi trong trường cũng có thể nắm được tất cả tin tức gần đây nhất của các anh. Hừ, xem đi “Sáng nay, lúc 8h32’ đại minh tinh Minh Quân đi Toilet khoảng 15’, một ngày tám tám lần... lúc 8h45’ nhị vị mỹ nam Hải Duy- Hải Lâm cùng ăn chung một phần cơm, tình cảm thâm thiết khiến nhiều đôi tình nhân ghen tị...” Còn nữa nha “Hoàng tử Mặt trời- Hoàng Tử Minh hôm qua vừa cười với tiểu thư nhà họ Quý khiến cô nàng mặt mày nghiêm trọng phải vào viện cấp cứu, nghe nói hôm nay vẫn chưa đến trường... Đặng đại thiếu gia- Đặng Vũ Khánh vô tình đóng băng 81 trái tim cô gái khi họ đến tỏ tình... Trong tủ quần áo của Leader Hải Nam số lượng thư tình trong tuần qua có thể đem bán để hỗ trợ cho người nghèo một số tiền không nhỏ...”

Nói xong một hơi Bảo Phi mặt đã đỏ tới mang tai, hít hít thở thở để điều hòa hô hấp, không khách khí ném quyển tạp chí vừa đọc xong về phía Hải Lâm.

Nghe Bảo Phi một lèo nói xong, mấy người bọn họ nhìn chung là “thẹn quá hóa giận”, người nào cũng đang đàng sất khí nhìn chằm chằm quyển tạp chí trên tay Hải Lâm.

-Ách... cái này còn phải cảm ơn CLB Tạp chí của chúng ta, luôn cập nhật chính xác các thông tin để mang đến ọi người tin tức hot nhất.

Như Bằng tùy ý nói một câu, cơ hồ làm ỉ nam bọn họ đồng thanh gầm lên.

-HÀ... HIẾU... LAM

Hải Nghi lắc đầu nhìn hai người này, đúng là chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn. Haizz... Hiếu Lam à, cậu tự mình cầu phúc đi.

Trên sân thượng đúng là nơi lí tưởng để nghỉ trưa a. Gió mát lắm!

Hải Nghi đứng trên sân thượng mà nhìn xuống, rất thỏa mãn mà cười.

Để hai quyển sách xuống dưới làm gối đầu. Người cũng nhanh chóng nằm xuống chuẩn bị tìm Chu Công đại nhân đánh cờ tướng.

Nhắm mắt a... 1... 2... 3 giây, mở mắt nhìn chằm chằm, rồi lại chớp chớp hai cái, tiếp tục nhìn. Trời ạ như thế nào có người ở đây mà cô lại không hay biết.

-Nhìn đủ chưa, chưa từng gặp qua mỹ nam sao?

Đặng Vũ Khánh nửa nằm trên lan can, lưng dựa vào tường phía sau, một chân co lên, tay tùy ý để trên đầu gối, chiếc khuyên tai màu bạc lấp lánh sau mái tóc nâu, bộ dáng lười biếng 100% hấp dẫn mê người, nhàn nhạt nhìn cô.

-Ách... xin lỗi tôi không biết ở đây có người.

Hải Nghi khôi phục lại tinh thần, cẩn thận bí mật kiểm tra mình có hay không chảy nước miếng. Chống tay ngồi dậy nhìn Vũ Khánh trêu chọc nói.

-Ha ha... không nghĩ tới Green của Black Rose cứ nhiên biết nói đùa.

Đặng Vũ Khánh lười biếng nhắm hai mắt, không thèm quan tâm lời cô nói, khiến Hải Nghi tức đến phồng mang trợn mắt, cô bĩu môi xem thường. Trong lòng thầm nghĩ anh không nhìn tôi, tôi cũng chẳng để ý anh, anh có thể ngủ, tôi cũng có thể ngủ. Hừ

Ngủ đi, ngủ đi, đây là tầng năm đó, còn làm như không sợ chết ngủ trên lan can tầng thượng, té chết anh.

-Năm đó tại sao lại chọn tôi?

Cơ hồ khoảng ba phút sau Vũ Khánh chợt mở miệng hỏi, biết rõ người kia vẫn chưa ngủ.

Quả thật Hải Nghi lập tức mở mắt, có chút suy nghĩ câu hỏi của hắn, sau đó bõn cợt trả lời.

-Vì anh là mỹ nam a.

“Phốc... xuy”

Không nghĩ tới cô còn dám trả lời như vậy, vốn gương mặt lạnh như băng Đặng Vũ Khánh bất chợt không nhận được bật cười.

Hải Nghi nghe thấy tiếng cười liền ngẩng đầu nhìn hấn, trong phút chốc có chút ngốc nghếch nhìn hấn. Người bằng cũng có lúc biết cười a.

-Đôi lúc cũng nên tháo xuống cái mặt nạ lạnh băng của anh đi, cười như vậy thoải mái hơn, không phải sao.

Nói rồi cô cũng cười, chậm rãi khép lại hai mắt đi vào mộng đẹp.

Vũ Khánh nghe thấy tiếng thở đều đều truyền đến, nhìn xuống cô gái này cứ như vậy mà ngủ. Nghĩ lại câu cô nói lúc này, hấn có thể sao, hấn có thể cười như vậy nữa sao, từ nhỏ đến giờ hấn chưa bao giờ cười thật lòng nhưng vừa rồi hấn lại có thể cười thoải mái như vậy.

Tại sao vậy, tại sao cô có thể khiến hấn phá vỡ mặt nạ lạnh lùng của mình dễ dàng như vậy? Tại sao lúc đầu cô lại chọn hấn? Tại sao cô gái này lại ở trong tim hấn không chịu đi ra? Tại sao cô lại chính là cháu gái của Nguyễn Hà Trung? Thật là buồn cười hấn nên như thế nào mới phải?

Đặng Vũ Khánh nhẹ nhàng bước xuống, đứng nhìn Hải Nghi thật tình đã ngủ, chậm rãi xoay người rời đi.

Không biết đã qua bao lâu, Hải Nghi cảm thấy trên mặt mình có chút ngứa, mũi nữa không nhận được "Hắc... hắc xì" một cái.

Kể nào cả gan dám quấy rầy cô bàn đại sự với Chu Công đại nhân. Chán sống sao?

Hải Nghi theo bản năng vung tay lên nhưng cổ tay lại bị người ta nắm lấy, sau đó bên truyền đến giọng nói đầy ai oán cùng ái muội.

-Vợ à... em nở ra tay phá hủy gương mặt đẹp trai của chồng em sao?

Nghe thấy giọng nói cùng mùi hương trà xanh quen thuộc, Hải Nghi rốt cuộc cũng lưu luyến bye bye mộng đẹp mà mở mắt nhìn gương mặt yêu nghiệt của Hải Nam đang phóng đại trước mắt.

Trông mắt mơ màng chớp chớp, thật là một cái gương mặt xinh đẹp, lông mi dày như vậy, da mặt còn trắng mịn như vậy, hấn dùng sữa rửa mặt gì vậy? Môi mỏng, mũi cao, đôi mắt hẹp dài, đúng là rất đẹp nha.

Hải Nghi hai tay bưng lấy mặt hấn, tận lực sờ nắn, còn có bộ dạng rất là thỏa mãn.

-Vợ à... em đang quyến rũ anh sao?

-Cái gì... gì... quyến rũ?

Hải Nghi chính thức tỉnh lại ý thức được hành động khiếm nhã của mình lập tức buông tay, mặt giờ này đã đỏ như quả cà chua chín. Luống cuống ngồi dậy, lắp bắp nói.

Hải Nam nhìn bộ dáng bối rối của cô bật cười hai tiếng, không nhận được nhân cơ hội hôn chụt một cái vào má cô. Cười rất chi là vô lại nhìn gương mặt đỏ hồng của cô thông thả nói.

-Còn nói là không có quyến rũ anh sao?

Tầm mắt như có như không dừng trên váy của Hải Nghi. Theo tầm mắt của hấn nhìn lại, Hải Nghi rất muốn đào cái hố chôn mình đi, váy cô như thế nào bị gió thổi tung lên, khi nào thì như vậy, hấn ở đây bao lâu rồi?

Chết tiệt đây là lần thứ hai bị hấn bắt gặp bộ dáng cô xấu hổ như vậy, nhìn vẻ mặt đắc ý của Hải Nam, Hải Nghi then quá hóa giận, lập tức đứng dậy, một cước đá Hải Nam ra xa, đồng thời tiếng hét kinh khủng vang lên.

-TRẦN... VŨ... HẢI... NAM... ANH ĐI CHẾT ĐI

Xung quanh cây cối mãnh liệt rung động, chim chóc bạch bạch vỗ cánh bay lên, xem chừng bị tiếng gầm thét của ai đó làm cho kinh động.

40. Chương 40: Người Đàn Ông Đỏ

Chán thật!

Hôm nay bọn người của Hải Nam làm gì không biết, bốn người bọn họ cứ làm ra vẻ có chuyện gì nghiêm trọng lắm. Tùy ý nhấn một cái tin bảo có việc gấp rồi biến mất tăm.

Hải Nghi nhàm chán đi bộ ra cổng, sáng nay Hải Nam đến rước cô đi, bây giờ phải tự đi về rồi. Dù sao cô cũng không có ý định gọi điện cho tài xế hay bắt taxi.

Đúng là trường tư thục lớn nhất nước, nhìn đi toàn là tiểu thư công tử con nhà giàu. Xe hơi đưa rước đặc nghịt, làm cho người đi bộ như cô cũng khó mà chen chúc qua.

“A, có rồi... hắc hắc”

Trong đầu một bóng đèn nhanh chóng phát sáng, Hải Nghi cười sáng lạn, búng tay cái tách, người cũng thoát biến mất.

Aizz... gia gia à, con cũng rất muốn làm thực nữ đại tiểu thư lắm nha, nhưng mà tình thế bắt buộc thôi, với lại lâu ngày không có vận động rồi.

“1... 2... 3... Nhảy”

Động tác lưu loát, nhanh nhẹn như mèo nhỏ, Hải Nghi lập tức phóng qua rào chắn, nghiêm chỉnh đứng bên kia bức tường, vẻ mặt còn thật sự đắc ý vì không bị “lục nghệ”.

Nhìn trước nhìn sau, phải ngó cái, trái ngó cái, hẳn là không có ai đi, dù sao đây cũng là cửa sau a, mấy vị thiên kim, công tử đó chắc sẽ không đi đường này chứ. Nếu bị người nhìn thấy thì quá là mất mặt rồi.

Nhưng mà dường như ông trời luôn không muốn người ta được thỏa mãn. Đương lúc Hải Nghi còn đang đắc ý thì một giọng nói cộc nhĩ vang lên.

-Này, vị tiểu thư này bị lạc đường sao hay là để anh em chúng tôi đưa cô về nhé? Thế nào? Hahaha

Tiếp theo là một tràng cười dâm dăng vang lên.

Cái gì? Lạc đường?

Mụ nội nó, nếu muốn kiếm người trêu chọc thì mấy người làm to rồi, nhìn tiểu thư đây giống loại chân yếu tay mềm lắm chắc. Nếu mấy người không có mắt nhìn thì cô nương đây sẽ ấy người mở rộng tầm mắt, không phải loại người nào cũng dễ động vào, hôm nay nhìn thấy Black này mà không đi đường vòng thì lo mà hối hận đi. Hừ

Nghĩ rồi, Hải Nghi quay sang nhìn người cầm đầu. Khá lắm, coi bộ cũng là người có tiền, quần áo hàng hiệu, đầu tóc nhuộm vàng, đeo khuyên tai hình tròn, miệng còn đang nhai kẹo cao su, ánh mắt ghê tởm nhìn cô chằm chằm từ trên xuống dưới.

Chờ đó, đùa với mấy con chuột hôi các người coi như là làm chút vận động tốt cho cơ thể vậy. Cũng coi như kiểm tra lại bản lĩnh của mình đi.

Hải Nghi tâm trạng tốt cực kì, cô nhìn đám lưu manh rất thân thiện, miệng còn cười rất tươi khiến cho đám người đó có chút ngốc ngậy ngất. Đạt được hiệu quả như mong muốn, Hải Nghi rất không có ý tốt, khóe miệng cười càng rực rỡ hơn.

Động tác nhanh nhẹn lập tức ví trong túi của mấy người đó đều nằm trong tay cô. Hải Nghi vui vẻ vẫy vẫy những cái ví mà mình cầm được, hướng bọn người còn đang chảy nước miếng đó, cười hi hi, nói.

-Cảm ơn các anh đẹp trai, chị đây sẽ dùng tiền bắt taxi về, không cần các anh lo lắng, bye bye.

Nói rồi cô tung tăng tung tăng đi mất bỏ lại đám người kia vì vừa được người đẹp gọi ba chữ “anh đẹp trai” còn đang ngây ngốc đứng như trời trồng, hiển nhiên không biết mình bị người ta móc bóp.

Ha ha ha, hôm nay vui quá, nhìn đám người đó Hải Nghi tự nhiên nhớ đến đám bạn trai của cô ở Pháp, mỗi khi cô cười lên bọn họ cũng sẽ ngốc nghếch như vậy, không tự chủ đều chiều theo ý cô. Không biết Jack bây giờ thế nào? Đúng là có chút hoài niệm.

Hải Nghi nhàm chán vứt mấy cái ví đắt tiền vào thùng rác. Đoán chừng một lúc lâu sau khi bọn họ tìm được thì trong ví không còn gì cả.

Hải Nghi một mình đi bộ về nhà, con đường này dẫn đến biệt thự Nguyễn Hà gia, cũng không đông người lắm. Một cô nữ sinh đi bộ trên đường, vừa đi vừa hát, không khỏi khiến người ta yêu thích. Cũng không ai nghĩ đến cô gái thoát nhìn đáng yêu này vừa rồi đã lừa tiền đám lưu manh trên dưới chục người.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Hải Nghi kinh ngạc quay đầu lại không nghĩ tới gặp được Hoàng Tử Minh.

Hoàng Tử Minh cũng ngẩng đầu nhìn cô, đầu tiên hơi sững sốt vì cô đột ngột dừng bước, sau đó nở nụ cười ấm áp như thường lệ, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, hẩn nhún vai nói.

-Chỉ cùng đường thôi.

Thật ra Hải Nghi cũng không phải hỏi hẩn tại sao lại xuất hiện ở đây, mà cô đang thắc mắc hẩn tại sao hẩn lại đi bộ, không phải hẩn có xe riêng sao. Còn nữa hẩn đi phía sau cô bao lâu rồi? Tại sao cô lại không phát hiện?

-Anh đi phía sau tôi bao lâu rồi?

Hải Nghi nhìn hẩn thắc mắc, hiển nhiên đối với nụ cười đẹp trai của hẩn, cô sớm đã miễn dịch, không đến nỗi phải chùi nước miếng như trước nữa, hướng hồ cô cũng nhìn đại mỹ nam yêu nghiệt Hải Nam đến quen mắt, đối với những người khác cô không thấy hứng thú.

-Ha ha đủ thấy những việc không nên thấy.

Đối với thắc mắc của Hải Nghi, Hoàng Tử Minh thẳng thắn thừa nhận. Hẩn mang vẻ mặt hứng thú dạt dào nhìn cô không chớp mắt. Không nghĩ tới cô nhóc càng ngày càng tinh nghịch.

-Hừ... anh khá lắm. Nhìn cái gì mà nhìn, không nhanh về đi.

Nói rồi cô xoay người đi nhanh không thèm quan tâm đến ánh mắt kì lạ của hẩn. Ánh mắt này khiến cô rất quen thuộc, nhưng lại mơ màng không rõ.

Hoàng Tử Minh chạy chậm tiến đến đi ngang hàng với cô. Hai tay bỏ vào túi quần, nhìn cô nói.

-Ừm chúng ta về nhà thôi, dù sao cũng cùng đường, tôi đi với em được chứ?

-Đường này cũng không phải là của tôi, anh muốn đi thì đi liên quan gì đến tôi.- Hải Nghi vẫn còn tức giận, hậm hực nói.

Hoàng Tử Minh chỉ nhìn cô cười nhẹ, trong mắt đầy sự nuông chiều, dịu dàng nhìn cô gái này.

Đột nhiên cô dừng lại bước chân, nhìn đằng trước chẳng phải là Đặng Vũ Khánh sao? Anh ta làm sao đứng ở chỗ này, còn người trong xe là ai? Tại sao anh ta tức giận như vậy?

Hải Nghi mơ hồ cảm thấy bất an, cô nhìn Đặng Vũ Khánh mở cửa xe ngồi vào trong đó, ngay sau đó, chiếc xe hơi sang trọng đi ngược lại hướng của cô.

Trong thoáng chốc chiếc xe đi ngang qua hai người bọn họ, Hải Nghi bắt gặp ánh mắt của người đàn ông ngồi trong xe, ánh mắt rất đáng sợ, ánh mắt mà cô luôn ám ảnh suốt bao nhiêu năm nay, ánh mắt luôn xuất hiện trong mỗi cơn ác mộng của cô.

Hải Nghi cảm thấy người đàn ông đó đặc biệt đáng sợ, gương mặt cô tái xanh, thân mình run run, nỗi sợ hãi kinh khủng nhanh chóng đánh úp vào tâm hồn cô, cơn ác mộng hôm nào nhanh chóng trở dậy vây lấy đầu óc cô.

Hình ảnh đáng sợ đó như một đoạn phim quay chậm cứ tua đi tua lại trong đầu cô không biết bao nhiêu lần. Hải Nghi cảm giác đầu óc mình quay cuồng, cô không muốn suy nghĩ nữa, không muốn nhớ lại hình ảnh đầy mùi máu tanh kia.

-Hải Nghi... Hải Nghi...

Trong lúc cô sắp ngất đi thì Hoàng Tử Minh đột ngột ôm chầm lấy cô, và trong lúc cô sắp mất đi ý thức thì cô nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ hắn. Bàn tay nhỏ bé vươn ra nắm chặt lấy chiếc nhẫn được treo vào đó, khóe miệng mỉm cười thỏa mãn giống như cô vừa mới tìm được đồ vật bị đánh mất rất lâu.

Trước khi cô ngất đi, Hoàng Tử Minh còn nghe thấy cô gọi... “Anh à”.

41. Chương 41: Cuốn Gối Theo Vợ

Có ai không... cứu tôi với!

Tôi quá... có ai không...

Thật là chói mắt! Ai vậy?

“Này, cô bé em tỉnh dậy đi, bị lạc sao?”

Đẹp thật! Giống như thiên thần vậy! Thiên thần đến cứu cô sao?

“Hức... hức... oa... oa...”

Cô gái nhỏ nức nở hai tiếng rồi ôm chầm lấy “thiên thần” mà khóc ngất đi.

.....

Năm Hải Nghi lên năm tuổi, gia gia bắt phải học rất nhiều thứ, từ tiếng Anh đến tiếng Ý, sáng học võ, chiều học vi tính, tối lại học mật mã. Rất mệt mỏi!

“Bịch”

“A... ui”

“Này, em lại trốn đi chơi nữa à”

“Hừ, em chỉ đi tìm anh thôi”

“Tìm anh? Tìm anh cũng không cần thiết phải leo tường chứ”

“Hừ, không để ý tới anh nữa”

“Đứng lại”

“Anh à, anh làm gì thế?”

“Ngồi xuống, anh giúp em băng lại”

“Em không đau”

“Đồ ngốc, con gái không nên để lại sẹo”

.....

“Đồ ngốc, em đang làm gì?”

“Hi, em đang thiết kế nhẫn cưới a”

“Nhẫn cưới? Em chỉ là một con nhóc chưa lên sáu biết cái gì là nhẫn cưới chứ”

“Thì sau này lớn lên em sẽ cầu hôn anh”

Thiên thần: “...”

.....

“Ngoan nào, nín đi, anh nhất định sẽ về tìm em”

“Anh hứa đi”

“Ừ, anh hứa! Ngéo tay nào”

Thiên thần đi rồi, tờ giấy vẽ nhẵn cười cũng biến mất theo...

.....

-Anh à... Anh à...

-Hải Nghi, Hải Nghi... không sao đâu, anh đây! Em tỉnh dậy đi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hải Nghi kích động mở hai mắt, nhìn người con trai trước mặt vẫn giống như thiên thần đó, dịu dàng như vậy, hốc mắt đỏ lên, nước mắt như viên trên châu trong suốt từng viên, từng viên phát họa theo gương mặt xinh đẹp của cô ngã nhào xuống.

-Anh à, anh về rồi. Anh rút cuộc cũng về rồi.

Hải Nghi giống như đứa bé đáng thương hôm nào, ôm chầm lấy Hoàng Tử Minh khóc nức nở.

-Đồ ngốc! Anh về rồi, anh vẫn luôn nhìn em đầy thôi, sao bây giờ em mới nhận ra.

Hoàng Tử Minh cương chịu vuốt tóc cô, ánh mắt trong suốt có chút ướt át. Anh đã trở về nhưng anh biết mình về muộn rồi, cô nhóc à. Sau này, dù có chuyện gì đi nữa anh vẫn sẽ bên cạnh em, bảo vệ em.

Đứng ngoài cửa, Hải Nam chứng kiến hết thấy, nhìn bên trong phòng hai người thâm tình ôm nhau. Nhìn Hải Nghi yếu đuối khóc, hấn cảm thấy trái tim rất đau, cũng cảm thấy rất ghen tị.

Hấn chưa bao giờ thấy cô yếu đuối như vậy, cần người khác che chở như vậy. Có lẽ cô luôn che dấu bản thân mình, luôn khiến mình mạnh mẽ trước mặt hấn. Hấn phải làm sao, làm sao để cô có thể yêu hấn?

Hải Nam xoay người đi, cái bóng thật dài ngã xuống hàng lang vắng, thật cô tịch...

-Hình như Hải Nghi nhìn thấy người đàn ông đó.

Bên trong thư phòng sang trọng, Hoàng Tử Minh đối với Nguyễn Hà Trung nói.

-Tử Minh, thật xin lỗi cậu.

Hồi lâu sau Nguyễn Hà Trung thở dài, giọng nói bất đắc dĩ vang lên.

-Lão gia, không sao đâu. Chỉ cần cô nhóc hạnh phúc là được rồi. Ông yên tâm tôi vẫn sẽ bên cạnh bảo vệ em ấy.

Hoàng Tử Minh hiểu ý ông ấy nói, bộ dáng không sao cả trả lời.

-Ông ta có vẻ muốn bắt đầu hành động!

Hoàng Tử Minh trầm mặc không nói.

Khép lại cửa phòng, Hoàng Tử Minh nắm chặt chiếc nhẫn trên cổ, đây là chiếc nhẫn hấn dựa theo bản vẽ của cô mà làm ra, vốn hấn định sẽ đeo vào tay cô nhưng có vẻ như không được rồi.

“Thì sau này lớn lên em sẽ cầu hôn anh”

Câu nói vô tư của cô nhóc hôm nào, hấn vẫn ghi tạc trong lòng, nhưng bây giờ Hải Nghi à, em thất hứa rồi. Anh sẽ giữ chiếc nhẫn này mãi mãi.

Biệt thự Trần Vũ.

Bên trong căn phòng được cách điệu hiện đại, sử dụng hai gam màu chính đen- trắng, tạo nên phong cách riêng cho chủ nhân của nó.

Nhưng mà giờ đây bên trong một mảnh hỗn độn.

Trần Vũ lão phu nhân gấp muốn điên lên, bối rối ngăn cản thằng cháu đức tôn đang “cuốn gói theo vợ”.

-Hải Nam à, con làm sao vậy khi không tại sao lại muốn dọn sang nhà Nguyễn Hà ở chứ?

Hải Nam tay chân lạnh lẽo đem những vật dụng cần thiết nhanh chóng bỏ vào vali, đối với câu hỏi lần thứ n của bà nội rất không có kiên nhẫn trả lời.

-Bảo bối, con định bỏ bà già này ở nhà một mình chán chết sao?

-Bà nội lão phu nhân quý phái tao nhã của con, con thực sự là yêu bà nhất nhất, bà yên tâm đi con sẽ thường xuyên về chơi với bà, được không?

Hải Nam lấy lòng cười nói, còn khoa trương ôm chầm lấy lão phu nhân hôn chụt một cái.

-Mẹ à, để cho nó đi đi, con thấy bình thường nó cũng có ở nhà đâu.

Đứng ở cửa phòng, Trần Vũ Văn buồn cười mở miệng, đối với con trai rất là dung túng.

-Ha ha, bà nội đại nhân, cha con cũng nói rồi, con nhất định sẽ đem cháu dâu về cho bà, con không vô dụng giống như cha để mẹ chạy mất. Ít nhất con cũng biết chạy theo nha.

Hải Nam cố ý trêu chọc Trần Vũ Văn, tính cách giảo hoạt của hắn trăm phần trăm là di truyền từ người này.

-Hải Nam khá lắm, con bé Hải Nghi kia, ông nhắm trúng, con nhất định phải thành công trở về, biết chưa?

Giọng nói cứng rắn trên hành lang truyền đến, Trần Vũ Dương một phen uy nghiêm, tràn đầy khí thế, hùng hồn nói.

-Vâng, tuân lệnh đại nhân.

Hải Nam vui vẻ giơ tay chào kiểu quân đội, đối với ý kiến của gia gia rất là hài lòng.

Ha ha Hải Nghi lần này em phải chịu trách nhiệm với anh!

42. Chương 42: Lời Hứa

-Chuyện này là thế nào đây?

Hải Nghi khó hiểu nhìn Hải Nam tay xách vali bộ dáng nghiêm túc đứng trước cửa nhà mình.

Hải Nam mím môi không nói, bên cạnh Hải Phong rất tốt bụng mà thay cô giải thích.

-Thì là người nào đó cảm thấy vị hôn thê của mình rất đào hoa, tình địch cũng đã dọn đến làm hàng xóm rồi, vậy nên người nào đó rất không cảm thấy an tâm cho nên dọn qua đây ăn cơm ké, có phải hay không Leader?

Hải Phong cười vô hại huých vào tay Hải Nam, nhìn bộ dạng của tên này hắn thật sự rất muốn cười.

Chẳng qua là sớm đã có người thay anh cả Hải Phong làm điều ấy.

-Hắc hắc... ha ha... Hải Nam cậu muốn ở đây thật sao, có muốn cùng phòng với tôi không?- Hải Lâm cười rất đều, ánh mắt hết sức quyến rũ nhìn Hải Nam.

-Biến. -Hải Nam lạnh lùng phun ra một chữ làm Hải Lâm tổn thương tinh thần nghiêm trọng. Ánh mắt hồng hồng nhìn anh trai đáng thương nói.

-Hải Duy, Leader không cần em.

-Không sao, nếu sợ từ nay về sau anh ngủ với em.-Hải Duy kiên nhẫn dỗ dành đứa em trai thích khóc này.

Hải Nam khinh bỉ nhìn bộ dáng anh em bọn họ biểu diễn tình cảm, nhanh chóng bày ra bộ dáng cún con đáng yêu nhìn Bạch Kim Xuân, nói.

-Mẹ Xuân, con ở đây được không?

Bạch Kim Xuân bắt đầu dĩ cười cười, nhìn đứa con trai mình thương yêu như con ruột, tận mắt nhìn hấn lớn lên, đối với Hải Nam thương yêu nói.

-Dĩ nhiên là được, ở đây có phòng riêng của con mà.

-Mẹ! –Hải Nghi làm nũng kêu lên.

-Thằng nhóc này từ nhỏ một nửa thời gian đã sống ở đây, bây giờ cũng giống như về nhà vậy thôi, không sao đâu, ba cho phép.

Nguyễn Hà Huy nhìn Hải Nam cười nói, tận lực bỏ qua cái trừng mắt của Hải Nghi.

Không do dự gì thêm ngay sau đó, Hải Nam nghiêm nhiên chiếm cứ một phòng ngay sát vách phòng cô.

Nguyễn Hà lão gia tất nhiên sao có thể để yên, nhưng với uy hiếp đáng sợ của lão bà nhà mình chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, âm ức tìm Trần Vũ Dương tính sổ.

Đêm đến biệt thự Nguyễn Hà gia khắp nơi sáng rực ánh đèn, sừng sững giữa một đồi hoa hồng rộng lớn nó giống như lâu đài trong cổ tích mọc lên từ cánh đồng hoa. Thật không hổ danh là biệt thự có phong cảnh đẹp nhất.

Hải Nghi ngồi trên xích đu màu trắng nhìn ánh sao trên trời, trong lòng vui vẻ trộm cười. Thiên thần cuối cùng cũng trở lại bên cô, thiên thần sẽ bảo vệ cô khỏi ma cà rồng đáng sợ.

Trên vai bỗng cảm nhận được một cổ ấm áp bao lấy, cô xoay người nhìn lại thì thấy Hải Nam không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, nhìn hấn giống như ông cụ non lạnh giọng ra lệnh.

-Trời lạnh em ra ngoài đây làm gì?

Hải Nghi bắt đầu dĩ nhìn hấn, cái người này còn có bao nhiêu bộ mặt đáng yêu như vậy, cô thật sự muốn biết khi hấn đỏ mặt sẽ như thế nào, trình độ mặt dày của hấn cô đã được tận mắt chứng kiến, thật sự muốn nhìn một chút bộ dáng hấn đỏ mặt thì như thế nào?

Thấy hấn rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh cô, tay không khỏi đưa lên véo véo mặt hấn, xúc cảm thật sự rất tốt, càng véo càng vui, lực trên tay cũng càng ngày càng tăng.

-Này, em làm gì thế? Em không cần ghen tị vì không xinh đẹp bằng anh đâu, vì cho dù em có xấu xí thì anh cũng miễn cưỡng nuôi em mà... Á.. đau.

Khi Hải Nam vừa nói xong cũng là lúc gương mặt hấn bị người đùa bỡn không ra hình thù gì rồi. Hải Nghi vừa lòng nhìn tác phẩm của mình thành công biến hai má Hải Nam trở thành hai quả cà chua chín.

-Ha ha quả thật khi đỏ mặt anh rất đáng yêu nha, đáng tiếc bộ dạng này chỉ có em nhìn thấy, và cũng không cho phép ai nhìn thấy.

Hải Nghi cười đắc ý, hoàn toàn không biết bản thân tự lúc nào đối với hấn trở nên bá đạo như vậy. Hải Nam nhìn cô tâm tình hấn trở nên thả lỏng hơn, cô nhóc rõ ràng cũng có tình cảm với hấn tại sao không thừa nhận, có lẽ chính cô cũng không biết rõ đi.

Hải Nam vươn tay chạm đến sợi dây chuyền trên cổ cô, lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt hấn như vậy, ánh mắt thật sâu giống như cất chứa rất nhiều rất nhiều gánh nặng vậy.

Nhìn mi tâm hấn buộc chặt trong lòng cô không hiểu cuống quýt lên, bàn tay mát lạnh xoa nhẹ giữa hai chân mày của hấn.

Hải Nam mỉm cười nắm lấy tay cô, sâu kín nói.

-Sợi dây chuyền này là vật duy nhất mẹ để lại cho anh, lúc đó mẹ nói mẹ sẽ quay về nhìn nó nằm trên cổ người con gái anh yêu.

Hải Nghi từng sờ có chút không thích ứng được nhìn hắn. Nói vậy chẳng lẽ là hôm đó...

Thấy sắc mặt Hải Nghi biến hóa, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn. Hải Nam thở dài gõ nhẹ đầu cô, bất đắc dĩ nói.

-Đồ ngốc, lúc anh nhìn thấy em tại đây vào đêm sinh nhật đó, anh đã nghĩ anh sẽ có được em. Nhưng thật không ngờ em chính là vị hôn thê mà ông nói, bởi vậy anh muốn dành món quà này tặng cho em. Thế nên em nhất định không được đánh mất.

“Và nếu như có một ngày em lỡ tay đánh mất thì hẳn là em không cần tình cảm của anh”

Hải Nam âm thầm nói trong lòng, hẳn thật sợ một ngày cô không muốn ở bên cạnh hắn nữa, tay đang nắm lấy tay cô cũng chặt thêm vài phần.

Hải Nghi nhìn bộ dạng khẩn trương của Hải Nam, tâm không không chế mà run rẩy, cô chủ động ôm cổ hắn, bên tai hắn thì thầm.

-Em biết rồi.

Ba chữ ngắn gọn “Em biết rồi” nhưng lại giống như lời hứa mãi mãi, một lời hứa cam đoan tình cảm của hai người.

Hai tay mạnh mẽ ôm lấy người con gái trong lòng, không muốn mất đi cô, không muốn!

“Hải Nghi em phải nhớ lấy từ giờ phút em đón nhận tình cảm của anh thì cả đời này em phải chịu trách nhiệm với anh vì anh chỉ yêu mình em thôi không có cách nào đón nhận người con gái khác”.

“Hải Nam, em đã hứa với gia gia nhất định sẽ bảo vệ anh, bảo vệ tình cảm của anh, sẽ không làm anh bị tổn thương, sẽ không để người khác mang anh đi”.

Hai người hai suy nghĩ, cùng ngồi trên chiếc xích đu màu trắng giữa vườn hoa hồng ngát hương, trong ánh đèn màu mờ nhạt dưới từng khóm hoa, với sự chứng kiến của hàng ngàn ngôi sao sáng đón nhận tình cảm của nhau, ôm nhau thật chặt.

Giống như truyện công chúa và hoàng tử trong cổ tích sống trong tòa lâu đài lung lay, đón nhận vô vàng điều xinh đẹp nhất trong cuộc sống.

Gió đêm lạnh lẽo mang theo hương hoa hồng chúc phúc cho hai người bọn họ, hoa hồng là đại diện cho tình yêu muôn thuở, mang đến cho hai người người hương thơm tinh khiết nhất.

Gió càng thổi mạnh, càng trở nên lạnh hơn, nhưng hai người đều cảm thấy ấm áp!

Nhưng mà đây chỉ là mở đầu mà thôi!

.....

-Lão già... hẳn cuối cùng cũng xuất hiện!

43. Chương 43: Yêu Hay Không Yêu

Hơn 30 năm trước, trên thế giới bắt đầu xuất hiện một tổ chức mafia tự xưng là Dark do bốn người sáng lập. Trong khoảng thời gian chưa đầy ba năm, Dark không ngừng lớn mạnh và trở thành một tổ chức đứng đầu thế giới về tình báo, nắm trong tay những cơ mật quan trọng mà người ta đua nhau giành lấy.

Người ta chỉ biết rằng, Nguyễn Hà Trung là người đứng sau của Dark, cũng không ai biết rằng ba người còn lại sáng lập ra Dark là ai. Và người thừa kế Dark có phải là cô cháu gái biến mất 17 năm của Nguyễn Hà Trung hay không vẫn là một dấu chấm hỏi lớn?

-Lão già, bọn họ đang nhắm vào tiểu thư.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen cung kính nói với Nguyễn Hà Trung.

Bên trong căn phòng bí mật ba người đàn ông hơn 50 tuổi ngồi đối mặt với nhau. Không khí nghiêm túc, lạnh lẽo đến rợn người.

Nguyễn Hà Trung nghe người áo đen báo cáo, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng tay dưới ghế đã âm thầm nắm chặt lại.

-Đây là điều ông muốn sao? Ông không sợ một khi con bé biết được sự thật nó sẽ không tha thứ cho ông?

Trần Vũ Dương hiểu rõ tính cách ông bạn này, một khi ông ấy quyết định làm việc gì thì sẽ làm đến cùng, huống hồ kế hoạch này ông ấy đã chuẩn bị suốt 18 năm. Chỉ là ông muốn nhắc nhở ông ấy một chút thôi.

-Tôi nhất định sẽ không để con bé gặp phải chuyện gì.

Nguyễn Hà Trung kiên quyết nói.

Trần Vũ Dương xoay đầu nhìn Hoàng Khương nãy giờ vẫn trầm mặt không nói. Hai người ăn ý liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao đi nữa người thừa kế cũng đã định sẵn, kế hoạch cũng đã bắt đầu, bọn họ có nói gì cũng vô ích.

.....

Một tuần trôi qua, Hải Nam vẫn mặt dày mày dạn mà ở lại biệt thự Nguyễn Hà gia.

VuHa- Sky.

-Hải Duy, gần đây quan hệ của Hải Nam và Jerry có vẻ rất tốt.

Hải Lâm ngồi trên lan can sân thượng, hai chân đung đưa như con nít, ánh mắt chờ mong nhìn anh trai Hải Duy, đang dựa lưng vào tường giả vờ ngủ.

-Ừ.- Hải Duy lười biếng đáp lại.

-Nhưng còn Hiểu Lam thì sao? Chẳng phải cô ta yêu Hải Nam sao, lúc trước những cô gái tiếp cận Hải Nam đều bị cô ta xử lí, đó cũng là lí do Hải Nam cho cô ta bên cạnh mình. Nhưng bây giờ thì sao?

-Hải Nam chắc chắn sẽ giải quyết chuyện này tốt.

Hải Duy lúc này đã mở ra hai mắt, ánh mắt thoáng qua lo lắng, nhưng rất nhanh tắt lịm đi, có lẽ hần nghĩ nhiều.

-Không phải vậy, em chỉ nghĩ đến giờ tại sao cô ta không hành động thôi, giống như đối với những cô gái trước kia á.

Hải Lâm lắc lắc đầu, khó hiểu hỏi, đôi mày xinh đẹp nhăn lại giống như ông cụ non, cất lực suy nghĩ.

Hải Duy im lặng không trả lời.

Đứng phía sau cánh cửa, Hải Nghi nghe thấy tất cả, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, xoay lưng cất bước đi xuống lầu.

Thật ra cô vẫn cảm thấy mọi người giấu cô cái gì, chỉ là cô không muốn đi điều tra thôi.

Từ khi cô vào trường mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác lạ giống như là đồng cảm nhiều hơn là ghen tị.

Ha ha đến giờ cô biết hiểu thì ra cô bị tất cả mọi người lừa gạt sao. Hay lắm Hải Nam anh che dấu thật tốt, tốt đến nỗi không ai trong trường nhắc đến chuyện của anh.

Nếu không có chuyện gì tại sao lại giấu cô chứ. Nghĩ đến đây tâm không khỏi đau đớn, cảm giác giống như đồ mình yêu quý nhất bị người khác dòm ngó vậy.

Từ bao giờ đồ của Nguyễn Hà Hải Nghi này lại dễ dàng cho ta chạm vào? Hừ, ngay cả liếc mắt cũng đừng mơ tưởng.

-Hải Nghi, em đi đâu vậy?

Hoàng Tử Minh tay ôm một đồng sách, ngẩng đầu nhìn cô mỉm cười ấm áp.

-Tử Minh, em muốn tìm Hải Nam. Hắn có trong lớp không?

Hải Nghi lạnh nhạt trả lời, hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt mắt mắc của người trước mặt ngay khi nghe cô nói đến tìm Hải Nam.

Hoàng Tử Minh vẫn nhìn cô cười ấm áp, nói.

-Vừa nãy cậu ta hình như có nói buồn ngủ, chắc xuống phòng y tế rồi. Có chuyện gì sao? Hải Nghi em không tốt lắm.

Hải Nghi cười nhẹ, cô nhìn Hoàng Tử Minh vẫn ấm áp như vậy, luôn lo lắng cho cô giống như thiên thần lần đầu tiên cô gặp mặt, cứu cô thoát khỏi bóng đêm lạnh lẽo.

Hoàng Tử Minh dịu dàng giống như màu giấy trắng, cô không muốn bắt cứ ai làm bẩn nó, làm bẩn thiên thần của cô.

Cô biết mình thuộc về một thế giới khác, thế giới toàn màu đen, cô không muốn bôi đen đôi cánh thiên thần, anh ấy chỉ cần làm thiên thần của cô thôi là được rồi.

-Anh à, em không sao, em chỉ không thấy Hải Nam thôi.

Nói rồi cô lướt qua Hoàng Tử Minh đi.

Hoàng Tử Minh đau lòng nhìn theo bóng lưng cô, người con gái này hẳn chỉ có thể bảo vệ nhưng không thể nắm lấy...

Phòng y tế.

-Hải Nam, anh yêu cô ta sao?

Hà Hiểu Lam ngồi bên giường, tay vuốt ve gương mặt vô cùng đẹp trai đang khép mắt ngủ nằm trên giường, chỉ là tay cô vừa muốn chạm đến đôi môi xinh đẹp kia thì bị một tàn tay to lớn chụp lấy.

Cô hoảng hốt nhìn hai mắt Hải Nam lạnh lùng nhìn mình.

-Tôi cảnh cáo cô đừng bao giờ chạm vào tôi.

Hà Hiểu lam sững sờ nhìn ánh mắt lạnh lùng của người con trai cô yêu thầm suốt năm năm. Tại sao bây giờ lại là ánh mắt này nhưng lại khiến trái tim cô lạnh giá? Cô không hiểu tại sao trong một tháng ngắn ngủi, người con trai này không còn là của cô?

-Hải Nam tại sao có thể như vậy, tôi yêu anh năm năm, ở bên cạnh anh năm năm, tại sao anh không yêu tôi, tại sao?

Hà Hiểu Lam tuyệt vọng lắc đầu, nước mắt trong suốt dọc theo gương mặt trái xoan xinh đẹp liên tục lăn xuống, mái tóc ngắn theo động tác của cô mà đung đưa, nước mắt thấm ướt cả tóc, bộ dạng chật vật đáng thương.

Cô đội trưởng CLB Tập chí tình quái, hoạt bát ngày nào giờ trở nên yếu đuối như thế. Cơ thể nhỏ nhắn run rẩy khiến cho người ta không nhận được muốn che chở.

Nhưng mà Hải Nam vẫn không nhìn cô, giọng nói lạnh lùng lại vang lên.

-Từ trước tới giờ tôi không có yêu cô.

“Xoạt”

-Anh nói dối, anh có yêu em, nếu không cũng không dung túng em ở bên cạnh anh như vậy.

Bất ngờ Hà Hiểu Lam ngồi lên người Hải Nam, hai nắm tay nhỏ bé đánh vào người hắn, điên cuồng khóc rống lên, không thể tin vào những gì mình nghe được.

“Cạch”

Cửa phòng đúng lúc này mở ra, Hải Nghi nhìn một màn trước mặt mi mắt giật giật, khóe miệng co rút kịch liệt, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô lịch sự đóng cửa lại, nhanh chóng xoay người rời khỏi.

-Hải Nghi...

44. Chương 44: Tâm Tình Không Tốt

Hải Nam nhìn cánh cửa vừa đóng lại, trong lòng thật khó chịu, cô đi rồi, cô cứ thế mà đi, chẳng lẽ cô không quan tâm, không để ý sao?

Ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người Hiểu Lam, trầm giọng ra lệnh.

-Tránh ra.

Hiểu Lam ngơ ngác nhìn Hải Nam giờ phút này giống như Tu La đến từ địa ngục, hơi thở lạnh lẽo của hắn khiến cô run sợ.

Chán ghét nhìn cô gái này bất động ngồi trên người mình, Hải Nam lạnh lùng đẩy cô ta ra, không hề có cái gọi là “thương hương tiếc ngọc” đẩy Hiểu Lam ra khỏi người mình, không quan tâm cô ta có hay không đau, sải bước chạy theo Hải Nghi.

Ở dãy phòng học đối diện phòng y tế.

Trong phòng nhạc, Đặng Vũ Khánh đứng trước cửa sổ sát đất nhìn một màn kia, ánh mắt lóe lên, nhìn Hà Hiểu Lam đau khổ co người khóc, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng rồi xoay người rời đi.

Cô làm sao vậy? Làm sao lại khó chịu như vậy? Cảm giác mãnh liệt đến nỗi nếu cô không nhanh chóng rời khỏi căn phòng kia thì có lẽ cô sẽ chạy đến đánh hai người bọn họ mất, chuyện mất hình tượng như vậy, Hải Nghi này tuyệt đối không làm.

Hải Nghi cúi đầu chạy ra phía sau vườn trường, cô cảm thấy mình thật ngu ngốc. Từ trước đến giờ cô tự mình là thông minh, nhưng cô sai lầm rồi, cô chính là con ngốc.

“Á”

“Thịch”

Chết tiệt!

Tại sao lại có nước trên mặt mình cơ chứ, rõ ràng không có mưa mà. Hải Nghi này từ bao giờ lại yếu đuối như vậy, chỉ ngã một cái mà đã khóc. Nhưng tại sao cô lại không có cảm giác đau ở chân, ngược lại trái tim cô càng đau hơn.

Đáng ghét! Đáng ghét! Hải Nam chết tiệt, em sẽ không tha cho anh, sẽ trừng trị anh thật tốt.

Hải Nghi dùng hai tay ra sức lau nước mắt nhưng không hiểu sao càng lau thì nó càng chảy ra nhiều hơn. Cô ngẩng đầu nhìn lên trời để cho nước mắt chảy ngược vào trong, cô không muốn mình yếu đuối như vậy.

-Hải Nghi mà anh biết sẽ không bao giờ biết nhẫn nhịn.

Hải Nghi kinh ngạc quay đầu nhìn Hoàng Tử Minh mỉm cười dịu dàng như thiên thần bước ra từ truyện tranh, đưa tay về phía mình, thản nhiên nói.

-Nào đến đây, muốn khóc thì cứ khóc lớn một chút, anh có chuẩn bị cả rồi.

Hoàng Tử Minh hài hước đưa ra hai cục bông gòn cho cô xem, sau đó nhét vào tai mình, mỉm cười nhìn cô.

Hải Nghi kích động đứng lên ôm chầm lấy Hoàng Tử Minh mà khóc thật lớn giống như thỏ bé. Cô không tin chuyện Bạch Tuyết và hoàng tử, không tin sẽ có Cô bé lọ lem đánh rơi đôi giày định mệnh, càng không

tin chuyện Ông Bụt, Bà Tiên nhưng trên đời này cô sẽ tin một chuyện, đó là mỗi khi cô yếu đuối nhất “Thiên thần” sẽ ở ngay bên cạnh cô, chờ cô khóc.

Xa xa có một chàng trai nhìn hai người họ, trong lòng không rõ tư vị gì, nở nụ cười gượng gạo rồi xoay người rời đi. Cái bóng cao dài in xuống mặt đất thật cô đơn, thật cô đơn...

Trong quán cà phê mang phong cách một ốc đảo xinh đẹp.

Hoàng Tử Minh nhìn Hải Nghi lần lượt ăn hết năm ly kem, ngay khi cô giờ tay định gọi ly thứ sáu hắn đã ngăn lại, nghiêm túc nhìn cô hỏi.

-Hải Nghi, em thích Hải Nam?

Thật sự giống một câu khẳng định hơn. Hải Nghi bất ngờ khi nghe câu nói của Tử Minh.

“Thích”

“Cô có thích hắn không?”

-Hải Nghi em không nhận ra sao? Khi em ở một mình trong rừng, người em nghĩ tới đầu tiên là ai? Khi em gặp ác mộng người bên cạnh cho em cảm giác an toàn là ai? Và bây giờ em đau lòng là vì ai...

Giọng nói của Hoàng Tử Minh rất nhẹ, rất nhẹ nhưng thật sâu đánh vào lòng cô, mỗi khi hắn nêu ra một câu hỏi, trong lòng cô cũng không tự chủ được mà âm thầm trả lời.

“Khi ở một mình trong rừng, người cô nghĩ tới là Hải Nam”

“Lúc gặp ác mộng vì có Hải Nam cho nên cô mới yên ổn ngủ”

“Bây giờ cô đau lòng cũng là vì cái tên Hải Nam xấu xa đó”

Hải Nghi không hiểu, cô thực sự không hiểu, cô là thích Hải Nam sao?

“Thích hay không thích?”

Câu hỏi này cứ lẩn vẩn quanh đầu cô, đừng hỏi nữa đừng hỏi nữa, cô không biết, cô không biết.

Hải Nghi kịch liệt lắc đầu giống như muốn hất văng những câu hỏi khiến đầu cô đau ra ngoài.

-Em không biết, em không biết, anh đừng hỏi nữa.

-Hải Nghi bình tĩnh nào. Hãy dừng cảm đối mặt với tình cảm của mình, em sẽ có được câu trả lời thôi, anh sẽ vẫn mãi ở bên cạnh em mà.

Hoàng Tử Minh ôm cô, thì thầm vào tai cô, chỉ hi vọng cô sẽ có được hạnh phúc cô mong muốn. Cho dù người mang lại hạnh phúc cho cô không phải là hắn thì hắn cũng sẽ giúp cô tìm lại hạnh phúc đó.

Nghe giọng nói dịu dàng ấm áp quen thuộc, Hải Nghi từ từ bình tĩnh lại nhìn nụ cười ấm áp như mặt trời kia cô ngoan ngoan gật đầu, nhỏ giọng đáp.

-Em biết rồi.

.....

-Tom à, con thấy không thoải mái.

Hải Nghi làm nũng gối đầu lên đùi Nguyễn Hà Trung. Đây là thói quen của cô, mỗi khi có chuyện khó giải quyết cô đều tìm gia gia nói chuyện, mặc dù cuộc nói chuyện không hẵn là bình thường.

-Này, Jerry con muốn phá cái gì cứ làm đi, đừng ngoan ngoãn như vậy, ông cảm thấy rất bất an a.

Nguyễn Hà Trung chăm chăm nhìn cô cháu gái tinh quái không hiểu như thế nào lại biến thành con mèo nhỏ chạy đến đây.

-Tom à, con bị đau tim, ông đừng ồn ào nữa.

-Cái gì? Đau tim? Tại sao lại có thể? Ta nuôi con từ bé tại sao lại không phát hiện? Con có sao không? Để ta đưa con đi bệnh viện nhé.

Nguyễn Hà Trung hốt hoảng giống như ngồi trên chảo nóng, khoa tay múa chân, ngồi không yên.

-Tom à, ông ồn quá! Bây giờ nghĩ tới cái tên hôn phu đáng ghét kia thì con lại rất khó chịu. Ông à, con không bình thường.

“Jerry à, chuyện này ta biết lâu rồi” Nguyễn Hà Trung âm thầm lau mồ hôi.

-Vậy thì đừng nghĩ nữa, ông sẽ đi tìm lão già kia hủy hôn ước gì đó đi...

-Không cần. –Hải Nghi đột ngột ngắt lời Nguyễn Hà Trung, cô ngồi dậy, đi tới bên bình hoa cổ mà gia gia thích nhất “lỡ tay” làm ngã nó.

Sau đó đi lại bàn làm việc cầm cây bút lông “múa” vài nét lên bức tranh phong cảnh trị giá vài chục triệu của gia gia.

Viết mỗi tay, cô xoay người nhìn Nguyễn Hà Trung điên cuồng lau mồ hôi vì may mắn đây là phòng sách chứ không phải phòng khách ngoài kia a.

-Tom à, con cảm thấy thoải mái hơn rồi, yêu ông nhất. Tom, ngủ ngon.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, Nguyễn Hà lão già nhìn bức tranh của mình giờ đây biến thành một bức tranh chữ, trên đó toàn là “Hải Nam chết tiệt”.

-Đúng là tên nhóc đáng ghét. Hừ!

45. Chương 45: Muốn Gả Hải Nam

“Hạch... hạch... hạch...”

“Bình”

“Bình”

Sáng sớm, Hải Nghi lạch bạch chạy đến phòng của Hải Lâm, co chân đuổi thẳng động tác nhanh gọn đá văng cánh cửa vô tội. Hơi thở lạnh lùng nguy hiểm, khiến hai anh em Hải Duy, Hải Lâm đang ngủ say trên giường bất giác trợn mắt nhìn nhau.

Hải Nghi hai bước thành một bước dùng hết sức bình sinh kéo cái chăn ra khỏi hai người bọn họ.

Trời ạ, hai người này cứ nhiên ngủ không cần mặc áo sao!

Nếu cô chụp được ảnh này thì không biết sẽ bán được bao nhiêu tiền đây. Đáng tiếc bây giờ Hải Nghi cô không có tâm tình kiếm tiền.

Hải Nghi mặt không đỏ, tim không đập, lạnh lùng nhìn anh em Hải Duy, hai mắt mờ mịt nhìn mình như sinh vật lạ, lạnh giọng nói.

-Tên gốc Hải Nam hôm qua không về nhà?

Hải Lâm ngáp dài một cái, nhìn cô gật gật đầu.

-Hắn qua đêm ở ngoài?

Ngay khi Hải Lâm còn muốn đóng vai “con bừa củi” thì Hải Duy nhanh tay bắt lấy đầu hắn nhét vào trong chăn, nhìn Hải Nghi bình tĩnh nói.

-Có lẽ cậu ta ở biệt thự Trần Vũ.

Hải Nghi nhếch miệng cười ra vẻ rất xấu xa, nhìn Hải Lâm hươ tay múa chân cố gắng tránh khỏi móng vuốt của Hải Duy, tựa tiểu phi tiểu nói.

-Hải Lâm à, trên cổ của anh hình như có dấu răng?

Nói rồi Hải Nghi xoay người nhanh chóng xuống lầu. Hồi lâu sau, trên lầu truyền đến tiếng hét kinh khủng của Hải Lâm.

-JERRY, EM THẬT XẤU!!!

.....

Sáng sớm Trần Vũ Văn ngồi ở phòng khách vừa uống cà phê vừa đọc báo. Nghe tiếng bước chân ngoài cửa, Trần Vũ Văn ngẩng đầu lên, nhìn Hải Nghi đứng ở cửa.

-Chào bác Trần, con muốn gặp Hải Nam!

Hải Nghi lễ phép cúi người chào hỏi. Hai mắt trong suốt nhìn Trần Vũ Văn, lộ ra vẻ nghịch ngợm không bao giờ khuất phục.

Trần Vũ Văn hài lòng cười, mỉm cười giả hoạt nhìn Hải Nghi, bộ dạng lão hồ ly, không còn nghi ngờ gì nữa, cái tên Hải Nam kia chắc chắn kế thừa triệt để nụ cười giả hoạt này.

-Nó ở trên phòng, con có thể lên xem một chút.-Trần Vũ Văn cười ý vị nhìn cô nói.

Nhìn nụ cười vô hại của Trần Vũ Văn, Hải Nghi bất giác lạnh run, chắc chắn có vấn đề. Nhưng chân không khỏi hướng phía cầu thang mà đi.

-Con xin phép.-Hải Nghi nói rồi, chân bước đi nhanh hơn, ở gần Trần Vũ Văn cô cảm thấy toàn bộ suy nghĩ của mình đều bại lộ ra hết, thật đáng sợ!

Hải Nam nhà cô đúng là vẫn đáng yêu hơn!

Đứng trước cửa phòng, Hải Nghi chần chờ không biết có nên gõ cửa hay không, nhớ đến một màn ngày hôm qua, lửa giận ục ục sôi trào, hôm nay cô nhất định sẽ xử hấn đẹp mặt.

Một cước đá văng cánh cửa phòng tội nghiệp.

Hải Nghi mang bộ dáng đòi nợ, hùng hổ nói.

-HẢI NAM, ANH...

Lời chưa ra khỏi miệng thì lập tức ngưng lại, Hải Nghi hai mắt mở to nhìn “hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi”, miệng há hốc không khép lại được.

Mặt mãnh liệt bị nướng chín, càng lúc càng đỏ, mũi cũng có khuynh hướng “núi lửa phun trào”. Hải Nghi lập tức xoay người lại, tay ra sức bịt mũi, đầu ngửa lên nhìn trần nhà.

Trời ạ, hần cư nhiên không mặc quần áo, tướng ngủ lại còn cực kì xấu, chần bị đập rơi xuống sàn, lộ ra vô hạn cảnh xuân, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Biến thái! Chẳng lẽ tên con trai nào cũng biến thái như vậy sao?

Chẳng qua người gặp phải hiện tượng mặt đỏ như gấc, tim đập gia tốc không theo quy luật tự nhiên chính là Hải Nghi cô.

-Không thấy, không thấy, không thấy... tôi không thấy gì cả!

Hải Nghi âm thầm kịch liệt trấn an nội tâm bấn loạn của mình. Không hề hay biết có người đang nhìn mình bằng ánh mắt quái dị.

-Không thấy cái gì?

Hải Nam nửa ngồi, nửa nằm trên giường cười cười nhìn Hải Nghi đang xoay lưng lại với mình. Từ lúc nghe tiếng cô dưới phòng khách hần đã biết cô chắc chắn sẽ tìm hần. Cho nên cái này chính là hần cố ý.

-Thì thấy Hải Nam không mặc quần áo...

Hải Nghi nghe tiếng theo quán tính xoay người lại không ngờ nhìn thấy người lẽ ra nên nằm ngủ, nhưng bây giờ lại còn cười vô cùng vô lại, giờ hai ngón tay, cười đến cực kì sáng lạn, nhìn cô nói.

-Chào buổi sáng.

Hải Nghi nhìn hắn không biết xấu hổ, dám khỏa thân trước mặt mình, trong lòng rất rất tức giận, có phải hắn cũng dễ dàng cho người ta nhìn thấy bộ dạng như vậy không?

Đáng ghét!

-Hừ! Hải Nam, em cho anh 5 phút lập tức, lập tức ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trước mặt em. Nếu không, hậu quả anh tự lo mà gánh lấy!

Dứt lời Hải Nghi xoay người chạy xuống lầu, bên trong con thuyền đến tiếng cười khoái trá của Hải Nam.

Có trời mới biết vừa rồi cô đã nỗ lực khống chế “nham thạch” bùng nổ như thế nào, kịch liệt không cho tầm mắt rơi vào bộ vị trọng yếu của hắn, thật xấu hổ, xấu hổ quá đi.

Hải Nam, anh còn dám khỏa thân trước mặt người khác chờ xem em sẽ thu thập anh thế nào!

Hải Nghi nhanh chóng chạy xuống lầu, nhìn thấy bộ dạng việc gì cũng biết của Trần Vũ Văn thì mặt lại không khỏi đỏ lên.

-Đến đây, ngồi một lát.

Trần Vũ Văn nhìn cô cười hiền, ánh mắt nhìn lên lầu chợt lóe lên, nhìn thấy Hải Nghi đã ngoan ngoãn ngồi trên sofa, mới đẩy đẩy gọng kính trên mũi, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, không khỏi khiến cô có dự cảm bất an.

Nhưng thủy chung từ đầu đến cuối Hải Nghi vẫn dùng ánh mắt không chút gợn sóng thẳng tắp nhìn Trần Vũ Văn.

Nhìn người đàn ông cương nghị, lạnh lùng, nhưng lại có chút lưu manh. Đúng chính xác là như thế bộ dạng này cô đã nhìn thấy trên người của Hải Nam.

Đúng là tại sao lại có một người đàn ông kì lạ như vậy, không ai biết người đàn ông này trong đầu đang suy tính cái gì, Hải Nghi thật tò mò muốn biết mẹ của Hải Nam là người như thế nào. Phải là người phụ nữ như thế nào mới có thể đứng chung một chỗ với người đàn ông này...

Suy nghĩ của Hải Nghi nhanh chóng vượt hàng rào, nhảy qua song sắt, đương lúc sắp vỗ cánh bay cao, bay xa, thì Trần Vũ Văn đột ngột nói.

-Hải Nghi, ta quyết định gả Hải Nam cho con, con phải nhanh chóng rước thẳng nhóc xấu xa đó về nhà đi.

“Oanh”

“Bụp”

“Bụp”

“Bụp”

“Bình”

Câu nói này thành công hóa đá Hải Nghi, đồng thời trên lầu truyền xuống một chuỗi âm thanh thanh thúy, mọi người đồng loạt xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy Hải Nam thê thê thảm thảm nằm dưới cầu thang ôm chân kêu đau, ánh mắt nhìn Trần Vũ Văn khiếp sợ trừng lớn, khoe miệng giật giật, ngoại trừ không thể tin vẫn là không thể tin.

Đả kích! Thực sự quá đả kích!

Đúng là sát thủ giết người chỉ trong một câu nói.

Đây chính là nhận định tiếp theo của Hải Nghi dành cho Trần Vũ Văn. Thực sự so với lão hồ ly như Trần Vũ Văn mà nói thì Hải Nam chỉ xứng đáng là một tiểu hồ ly chưa tu luyện xong mà thôi.

46. Chương 46: Tại Sao?

Vút... Vút... Vút... Vút...

100... 140... 180... 200... 240... 240km/h!!!

-Hải Nghi, anh ra lệnh cho em dừng lại ngay!-Hải Nam cơ hồ là gằm lên giận dữ.

Mồ hôi lạnh nổi lên từng tầng, Hải Nam nhìn không rõ cảnh vật trước mắt, sốt ruột nhìn Hải Nghi đang mặt lạnh lái xe, trong lòng lửa giận bùng lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô gái này.

Hắn không sợ chết, chỉ sợ vạn nhất cô có việc gì thì hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình. Nếu biết trước như vậy hắn sẽ không bao giờ đưa chìa khóa xe cho cô.

Hắn thề đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng!

-Dừng xe, dừng xe. Em điên rồi hay sao?

Không biết đây là lần thứ mấy, Hải Nam lặp lại câu nói này nhưng Hải Nghi vẫn làm bộ mắt điếc tai ngơ, chuyên tâm chạy đua với tử thần bộ dáng còn tỏ ra rất thích thú với tốc độ như thế này.

Xe đã chạy đến một con đường vắng, hai bên là đồng cỏ lau mênh mông, lưng lay uyển chuyển trước gió. Hải Nam nhân cơ hội lao tới bẻ ngoặt tay lái, Hải Nghi nhất thời không kịp phản ứng trở mắt nhìn hành động bất ngờ của Hải Nam.

“Ketttttttttttttttttttttt”

Tiếng bánh xe va chạm với mặt đường trở nên cực kì chói tai, xe đột ngột phanh gấp khiến cả hai ngã nhào về phía trước.

“Ừm...”

Do Hải Nam tự ý tháo dây an toàn, bất chấp ôm Hải Nghi vào lòng cho nên bị đẩy về phía trước, lưng và vai bị va chạm mạnh có chút đau.

Hải Nam rên nhẹ, cúi xuống nhìn Hải Nghi không sao cả mới an tâm. Hắn nắm chặt tay cô đến phát đau, ngay lập tức hung dữ quát.

-Hải Nghi em điên sao? Em có biết như vậy nguy hiểm...

-Anh quên em còn là một Black của Black Rose sao?

Hải Nghi nhẹ nhàng cắt đứt lời hắn, hai mắt không chút gợn sóng chống lại ánh mắt tức giận của hắn.

-Em... -Hải Nam không biết nên nói sao, hắn biết cô là Black thì sao chứ, hắn vẫn không kim lòng mà thực sự lo lắng cho cô.

Cuối cùng Hải Nam thỏa hiệp, nghiêm túc nhìn cô nói.

- Em không biết anh sẽ rất lo lắng sao?

Nhìn vào ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng hoảng hốt của hắn, Hải Nghi nhìn hắn thành thật nói.

-Em biết.

-Em biết tại sao còn...

-Đây là trừng phạt dành cho anh.-Hải Nghi lần nữa đánh gãy lời hắn.

Cô đẩy Hải Nam ra, mở cửa bước xuống xe.

Gió thổi lung lay làn váy, Hải Nghi để mặt cho gió thổi bay tóc mình, nhẹ nhàng đi về phía trước, ngồi xuống bên cạnh gốc cây gần đó, nhìn toàn cảnh thành phố xinh đẹp dưới chân mình.

Hải Nam đứng phía sau cô, vẫn nhìn Hải Nghi chăm chú.

Nếu cô gái này cứ lặng im không nói, thì cô là một cô gái dịu dàng, an tĩnh như nước...

Nếu cô ấy nói chuyện thì sẽ là một cô gái thông minh, lạnh lùng cao ngạo như một công chúa...

Và lúc cô ấy cười thì hoạt bát, đáng yêu...

Cô khóc thì mềm yếu, mỏng manh khiến người ta thương tiếc...

Không biết từ khi nào hắn đã thích quan sát cô như thế.

Hải Nam chậm chậm bước tới ngồi bên cạnh cô, chân thành nhìn cô nói.

-Chuyện hôm qua chỉ là hiểu lầm thôi.

-Em không có hiểu lầm.-Hải Nghi kiên định nói, nhìn thấy Hải Nam định mở miệng giải thích, cô nhanh chóng giải thích.

-Em biết anh không thích cô ta. Nếu không anh cũng không an toàn ngồi bên cạnh em.

Hải Nghi lạnh nhạt, nửa thật nửa đùa nói. Mắt không có nhìn Hải Nam, cô bình tĩnh nói như vậy khiến Hải Nam rất khó chịu, trong lòng có cảm giác mất mát khó hiểu.

Hải Nam nhìn cô thật lâu cố gắng muốn nhìn xem có thể phát hiện bí mật gì trên đó. Nhưng hắn vẫn không thấy gì ngoài vẻ mặt thờ ơ kia.

-Anh nhìn đủ chưa? Có cảm thấy hài lòng không?

Hải Nghi đột ngột lên tiếng, xoay người đối mặt với hắn, dùng ánh mắt trêu tức nhìn hắn, khoe miệng chậm rãi hiện lên ý cười.

-Hài lòng. Tất nhiên là hài lòng rồi, vị hôn thê của tôi rất xinh đẹp.

Hải Nam chưa xót cười, nhìn nụ cười xinh đẹp treo trên gương mặt cô tại sao lại chói mắt như thế, không nhận được Hải Nam nhìn cô hỏi.

-Hải Nghi, em có yêu anh không?

Hải Nghi ngây ngốc nhìn hắn có chút không phản ứng kịp. Câu hỏi này Hoàng Tử Minh đã từng hỏi cô, và ngay cả chính bản thân mình, cô cũng tự hỏi hàng ngàn lần.

“Mình... có yêu Hải Nam không?”

-Hải Nghi, em thực sự không có chút xíu cảm giác nào sao? Em không thấy khó chịu khi có người con gái khác thích anh sao? Em không cảm thấy tức giận khi có người con gái khác chạm vào anh sao? Tại sao em lại có thể bình tĩnh như vậy? Tại sao em có thể... một chút cũng không để ý chứ?

Hải Nam từng chút từng chút lên tiếng chất vấn cô, hắn muốn đánh cược một phen, muốn biết hắn đối với cô là như thế nào.

Đây cũng là lí do hôm qua hắn không quay về biệt thự Nguyễn Hà, vì sợ phải đối mặt với ánh mắt lạnh nhạt của cô, sợ cô chán ghét hắn.

Hải Nam nhìn cô thật lâu, chờ đợi cô trả lời nhưng mà cô thật lâu vẫn không mở miệng nói gì.

Đây là lần đầu tiên hắn thật tâm yêu một người con gái, hắn cũng muốn cô cũng sẽ yêu hắn, để ý hắn.

Lần đầu tiên một Hải Nam kiêu ngạo như hắn phải đi hỏi người ta có yêu hắn hay không. Thực nực cười, từ bao giờ hắn lại thiếu lòng tin như vậy?

Từ khi biết Hoàng Tử Minh là thiên thần lúc bé của cô thì hắn cảm thấy rất bất an, nóng lòng muốn biết trong lòng cô hắn có vị trí như thế nào.

Được rồi, lần đánh cược này hắn thua, hắn đã thua. Có lẽ đối với cô mà nói hắn chỉ là tên hôn phu không đáng có.

Nhưng mà hắn có muốn buông tay? Không muốn. Dù thế nào đi nữa hắn cũng sẽ giữ cô bên người.

Hải Nam hít thở thật sâu không chế tâm tình tồi tệ của mình lúc này, mỉm cười nhìn cô nói.

-Đi thôi, chúng ta bị muộn giờ học rồi!

Hải Nghi im lặng nhìn Hải Nam đưa mình lên xe, trong lòng cô rất phức tạp, rốt cuộc tình yêu là gì cơ chứ, tại sao phải yêu nhau mới được ở bên nhau.

Cô thực sự chỉ vì thực hiện lời hứa với gia gia là chỉ bảo vệ Hải Nam cho nên mới ở bên cạnh hắn sao? Hay, là vì một nguyên nhân nào khác?

Nếu một ngày hắn không cần cô bảo vệ thì làm sao bây giờ, cô lấy lý do gì để ở bên cạnh hắn?

Thực sự là cô có khó chịu, có để ý người khác chạm vào hắn. Nhưng như thế thì thế nào, cô vẫn không hiểu tình cảm trong lòng mình.

Hải Nghi giống như bị thôi miên trong đầu lẩn quẩn vô vàn câu hỏi “tại sao”.

47. Chương 47: Sợi Dây Chuyền

Trên đời này có những chuyện luôn luôn vượt ngoài tầm kiểm soát của chúng ta. Điển hình là một Nguyễn Hà Hải Nghi vô tâm vô phể- Black, thủ lĩnh lạnh lùng một Black Rose hắc ám, cũng có ngày nghĩ không ra một vấn đề.

Tình yêu?

Thật phiền phức!

Hải Nghi, à không... phải nói bây giờ cô là Black. Hải Nghi cải trang thành Black ngồi trong một quán cà phê xinh đẹp.

Gương mặt tuấn mỹ, thoáng chốc suy tư không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh nhìn. Không thềm quan tâm đến ánh mắt si mê của mấy cô gái bàn bên. Black chống cằm suy nghĩ.

Rõ ràng cô đã từng quen biết rất nhiều bạn trai, White vẫn thường hay nói cô rất đào hoa, thậm chí còn biên soạn các cuộc tình của cô thành sách. Vậy tại sao đến giờ cô vẫn không biết tình yêu là gì?

Hải Nghi đã từng quen 112 người bạn trai, cũng như cùng lúc có 112 cuộc tình, nhưng cô lại không biết rằng tất cả bọn họ chỉ muốn che chở, bao dung cô giống như một đứa em gái mà thôi. Bởi vậy mới có một Nguyễn Hà Hải Nghi nghịch ngợm không sợ trời, không sợ đất như bây giờ.

Mấy ngày hôm nay, Hải Nam cố ý tránh mặt cô, có lẽ cô cần thời gian để suy nghĩ. Cho nên hôm nay cô không muốn tới trường, không muốn gặp mặt hắn.

Làm sao đây, làm sao đây, Hải Nghi mày thật ngốc!

Hải Nghi ảo não thở dài.

Hải Nam là chàng trai thứ 113 mà cô biết, hắn từng nói hắn là cảnh sát truy tìm tội phạm là cô, vậy sao bây giờ tìm được rồi lại không chờ đến lúc tòa phán án “chung thân” là được rồi sao? Như thế nào lại phiền phức như thế?

Bất tri bất giác Hải Nghi cũng không biết rằng cô cũng không ghét hôn sự này như trước, thậm chí còn xem việc ở bên cạnh Hải Nam là việc hiển nhiên.

Đúng thế, cô ở bên cạnh hắn chẳng phải là hiển nhiên sao! Tại sao phải hại não như vậy chứ?

Giống như mới phát hiện ra một châu lục thứ bảy nào đó, Black bình tĩnh đại ngộ, mỉm cười sáng lạn, hào quang chói mắt, khiến các cô gái xung quanh lập tức ngây ngốc, trái tim bắt đầu nhảy điệu “cha cha cha”.

-Cẩn thận.

Black đứng dậy đi ra tới cửa vô tình đụng trúng một người phụ nữ xinh đẹp.

Vóc người hoàn mỹ, tóc được búi cao lên, ăn mặc sang trọng giống như một quý phụ phu nhân, ánh mắt sáng ngời nhìn sợi dây chuyền lộ ra trên cổ của cô, dịu dàng nói.

-Cô gái, cẩn thận chút, sợi dây này rất đáng quý, nếu đánh mất thì cô vĩnh viễn đánh mất tình cảm của người con trai cô yêu.

Người phụ nữ sâu kín nói rồi nhanh chóng lướt qua cô đi vào trong. Để lại một mình Hải Nghi có chút ngốc lảng.

Khoan đã “cô gái” là sao? Bà ta là ai? Bà ta biết cô là con gái sao?

-Bà là ai?

Hải Nghi xoay người nhìn theo bóng lưng người phụ nữ, lớn tiếng hỏi.

-Ta là... là một thầy bói.

-Thầy bói?

-Đúng vậy. Cô gái cẩn thận, hẹn gặp lại.

Nói rồi người phụ nữ kì lạ nhanh chóng khuất sau hành lang.

Hải Nghi bắt giác hoảng sợ, lần thứ hai rơi vào suy nghĩ của chính mình.

Người con trai cô yêu? Đánh mất tình cảm?

Không hiểu sao cô lại có dự cảm bất an. Lời người phụ nữ tự xưng là thầy bói đó nói khiến cô hoảng sợ. Bà ta thực sự là thầy bói sao? Bà ta nhắc cô phải cẩn thận, bà ta biết trước tương lai sao?

“Bụt”

Hải Nghi bất thành linh bị người ta đẩy ngã, hoảng hốt sờ trên cổ một mảnh trống không.

Sợi dây chuyền?

Chết tiệt! Bên tai lại quanh quẩn câu nói của người phụ nữ kia.

“Cô gái, cẩn thận chút, sợi dây này rất đáng quý, nếu đánh mất thì cô vĩnh viễn đánh mất tình cảm của người con trai cô yêu”

Hải Nghi hoảng sợ vội vàng đuổi theo tên cướp. chưa bao giờ cô lại thấy hoảng sợ như vậy. Cô sợ đánh mất sợi dây chuyền, cũng chính là món quà sinh nhật Hải Nam tặng cô hay sợ mất đi tình cảm của Hải Nam?

Cô không muốn biết, trong lòng cô gào thét phải lấy lại sợi dây chuyền đó, phải lấy lại, nếu không cô sẽ hối hận, sẽ hối hận suốt đời.

Hải Nghi cố gắng đuổi theo tên cướp kia. Mồ hôi lạnh chảy dọc theo hai má, không phải mệt mà là sợ...

Bên trong con đường nhỏ, tên con trai ngẩng nhìn sợi dây chuyền có đính 12 viên kim cương nhỏ xếp thành kí tự “N”, cái này đủ để cho hắn sống cả đời, đương lúc hắn cười đắc ý, thì từ đâu lao ra một bóng đen nhìn chăm chăm hắn.

-Trả cho tôi.

Hải Nghi lạnh lùng ra lệnh, xung quanh tỏa ra khí thế lạnh như băng, khiến người ta không rét mà run.

Đáng tiếc vẫn có người nào đó làm bộ trấn định, không sợ chết hùng hồn nói.

-Trả ày? Nhóc con, tốt nhất nên về nhà với mẹ đi.

Hắn nhìn Hải Nghi toàn thân quần áo hàng hiệu, da trắng mắt to, một bộ công tử bột bộ dáng, khinh thường mở miệng.

-Tao lập lại một lần nữa, trả sợi dây chuyền cho tao.

Hải Nghi cắn răng mở miệng, uy hiếp rõ ràng, hai nắm tay đã nắm lại thật chặt, cô không có kiên nhẫn chờ đợi hắn.

-Ha ha... đúng là muốn tìm chỗ chết. Nhóc con đây là tự mày tìm lấy.

Nói rồi hấn huýt sáo một tiếng, từ bên trong có rất nhiều người cầm gậy đi ra, ánh mắt bốn cọt nhìn cô giống như đang nghiên cứu con mồi.

Hải Nghi vẫn đứng yên bất động, cắn răng ném ra hai chữ. “Bỉ ổi”

-Ha ha... Lão đại xem ra tên này là công tử nhà giàu, hôm nay chúng ta gặp may rồi.

Một tên trong số đó nhìn lão đại nói, ánh mắt tham lam quan sát cô từ trên xuống dưới.

-Còn đứng đó làm gì? Lên hết đi.

Người được xưng là lão đại lớn tiếng nói. Nhanh chóng hơn chục người cầm gậy đánh về phía Hải Nghi.

Hải Nghi bị vây trong đám người cố gắng đánh lại bằng tay không, ánh mắt cô vẫn không rời khỏi tên cầm đầu, nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trên tay hắn.

Trong lúc sơ ý bị người ta đánh trúng một gậy vào vai. Hải Nghi nhịn đau đá cho tên kia một phát, phía trước lại bị đánh mạnh vào ngực, chân lại bị gậy đập vào đầu gối, chạm đến vết thương mới lành khiến mồ hôi trên trán túa ra như suối.

Hải Nghi giật lấy một cây gậy, cố gắng không chế đau đớn trên người, liên tiếp đánh ngã mười mấy tên.

Ánh mắt không độ ẩm nhìn chăm chăm tên cầm đầu, lạnh lùng nói.

-Trả sợi dây chuyền cho tôi.

Tên kia bây giờ nhìn ánh mắt đáng sợ của cô, thân mình bắt đầu run run, nhìn Hải Nghi từng bước từng bước tới gần, không khí xung quanh hắn giống như bị cô hút hết. Lúc này hắn mới ngu ngốc nhận ra, người này thật đáng sợ, giống như Tu La từ địa ngục đến đòi mạng vậy.

Hắn run run ném sợi dây chuyền cho cô, nhanh chóng cùng đám người kia khó khăn chạy đi.

Hải Nghi nắm chặt sợi dây chuyền thỏa mãn cười, trong lòng nhất thời hiểu rõ một chút chuyện, mệt mỏi ngã xuống...

48. Chương 48: Em Yêu Anh

Tình yêu là một đề tài khó, nó giống như một bài toán có muôn vàn cách giải. Nhưng Hải Nghi dù có thông minh cách mấy cũng suyết chút nữa bó tay.

Trước khi ngắt đi cô biết mình đã có câu trả lời cho bài toán đó. Cô cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm, cô đã giải được bài toán khó, đã có câu trả lời cho Hải Nam.

Hải Nghi vui mừng đi tìm Hải Nam, nhưng khi đứng trước mặt hắn cô không thể tin vào mắt mình.

Hải Nam... hắn đang hôn Hiểu Lam.

Cô thấy hắn dùng ánh mắt thật lạnh lùng nhìn cô.

Hải Nghi cảm thấy chính mình giống như cô học trò nhỏ, vui mừng đem bài giải nộp cho thầy giáo nhưng khi làm xong mới biết đã hết giờ làm bài.

Không, cô không muốn. Không phải vậy, Hải Nam sẽ không như thế!

-Không, không phải. Hải Nam... Hải Nam...

Hải Nghi bất ngờ kêu lên, từ trong giấc mộng tỉnh dậy, lúc này mới phát hiện mọi chuyện chỉ là mơ thôi.

Sau lưng mồ hôi ướt đầm áo, rõ ràng trong phòng có máy điều hòa, nhưng mồ hôi vẫn cứ tuôn ra như mưa.

“Cạch”

Cửa phòng nhất thời mở ra, Đặng Vũ Khánh mang theo thức ăn đi vào, nhìn cô toàn thân mồ hôi lạnh, ngây ngốc ngồi đó, hần nhúu mày đặt khay đồ ăn trên bàn, đi đến bên giường, lấy tay sờ trán cô.

-Không sốt. cô gặp ác mộng sao?

-Đây là đâu?-Hải Nghi nhìn xung quanh hỏi.

-Đây là nhà tôi.-Đặng Vũ Khánh thản nhiên trả lời.

Nhìn thấy Hải Nghi im lặng không nói, hần hiểu kì hỏi.

-Cô không hỏi tôi tại sao cô lại ở đây à?

Hải Nghi cho hần một cái liếc mắt, không quan tâm, im lặng bước xuống giường. Nhưng chân vừa chạm đất thì thân mình cũng lập tức ngã sòng xòai.

-Cô phải biết mình đang còn bị thương chứ!

Đặng Vũ Khánh bắt đắc dĩ đỡ cô ngồi dậy, ánh mắt phức tạp nhìn cô. Giọng nói không rõ tình cảm tiếp tục vang lên.

-Có phải vì sợi dây chuyền đó? Lúc nhìn thấy cô thì cô đã giữ nó thật chặt, có làm thế nào cũng không chịu buông ra. Nhìn xem tay cô bị đâm đến chảy máu rồi kìa.

Hải Nghi nhất thời có phản ứng, cô nhìn sợi dây chuyền trong tay mình bị máu tươi nhiễm đỏ, tay lúc này mới phát giác đau.

Ngẩng đầu nhìn Đặng Vũ Khánh.

-Anh... đưa tôi đi tìm Hải Nam được chứ.

Cổ họng có chút đau, cô khó khăn nói. Ánh chờ mong nhìn hần, cô biết mình không thể tự đi cho nên lần đầu tiên mở lời cầu xin hần.

Đặng Vũ Khánh nhìn cô thật lâu, muốn nhìn xem một chút cô có còn là Black mà hần biết.

Người mà mười mấy năm nay hần luôn cho là đối thủ, bây giờ là người hần để ý nhưng lại cầu xin hần đưa đi gặp người con trai khác.

Hải Nghi thấy hần thật lâu vẫn không đáp ứng, cô đẩy hần ra, cố gắng nhịn đau tự mình ngồi dậy, khó khăn bước đi.

Chợt trời đất quay cuồng, cô bị ngã vào lòng ngực vững chắc. Đặng Vũ Khánh không nói không rằng một đường im lặng bế cô đi ra ngoài.

Hần thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, cứ thế mà quăng cô lên xe, không nói một lời cấp tốc lái đi.

.....

-Tại sao lại đưa tôi tới đây?

Nhìn quán bar âm ỉ bên trong, Hải Nghi nhúu mày, nghi hoặc nhìn Đặng Vũ Khánh một bộ lạnh lùng bên cạnh. Không hiểu tại sao hần lại đưa cô tới đây.

-Chẳng phải cô muốn tìm người sao? Hần ở bên trong, cô tự mình đi đi.

Đặng Vũ Khánh giọng nói không mang theo chút độ ấm, lạnh lùng mở miệng.

Nghe được đáp án, Hải Nghi nhanh chóng xuống xe, cố gắng bước đi vững vàng đi vào bên trong.

Đặng Vũ Khánh im lặng nhìn theo bóng lưng cô, thật muốn chạy đến ngăn cô lại, nói với cô hần cũng thích cô, thích cô mười mấy năm. Nhưng hần không làm được chỉ có thể nhìn cô từng bước từng bước đi tìm người con trai khác.

“Xập xình... Xập xình...”

Bên trong quán bar vô số âm thanh tạp nham trộn lẫn vào nhau tra tấn màng nhĩ người nghe.

Bên trong một căn phòng Vip. Hải Nam uống một ly, rồi liên tiếp nhiều ly, từng giọt từng giọt rơi vào bụng hắn. Minh Quân không chịu nổi bộ dáng này của hắn, nhanh tay chụp lại chai rượu trước khi tên điên này rót nó vào bụng.

“Ồn”

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh. Chỉ thấy Hải Nghi toàn thân chật vật không chịu nổi, ngay cả đứng cũng không xong, thân hình lung lay, khập khiễng đi tới trước bàn bọn hắn.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hai cô gái bên cạnh Hải Nam, khiến cho hai cô ả sợ hãi càng nép vào người hắn hơn.

-Cút –Hải Nghi âm lãnh nâng khoe môi phun ra một chữ.

Ánh mắt như hai lưỡi dao sắc bén, không cho người ta kháng cự.

Hai cô ả tâm không cam tình không nguyện, dưới ánh mắt uy hiếp đáng sợ của Hải Nghi ỏng ẹo giậm chân rời đi.

Minh Quân cũng thức thời lui ra, nhường lại không gian cho hai người bọn họ.

Hải Nam giống như không thấy sự có mặt của cô, tiếp tục nâng lên chai rượu vừa rồi tiếp tục uống.

Hải Nghi không có ngăn hấn, ánh mắt chỉ thản nhiên nhìn người này. Chậm rãi nói.

-Anh hỏi em có yêu anh không? Em không biết. Anh hỏi em có để ý người con gái khác thích anh không? Em có. Em không thích người khác thích anh, càng ghét người ta chạm vào người anh. Em không thích đọc những tin tức lá cải trong trường có liên quan đến anh. Không muốn biết trong tủ quần áo của anh có bao nhiêu lá thư. Không muốn bọn nữ sinh đó nhìn hình của anh chăm chú. Không muốn anh đến gần bất cứ cô gái nào. Không muốn anh cười với bọn họ... Em không muốn như vậy. Em chỉ muốn anh ở bên cạnh một mình em thôi. Anh đã nói anh sẽ là của em. Vậy nên đồ của em không cho phép bất kì kẻ nào chạm vào, càng đừng mong nhìn ngó đến.

Động tác uống rượu của Hải Nam ngay từ khi cô bắt đầu nói thì đã dừng lại. Trong đầu thanh tỉnh không ít nhưng không có mở miệng, cũng không có nhìn cô.

Hải Nghi hít sâu một hơi, cố gắng khắc chế nước mắt có xu hướng vỡ òa. Ánh mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm Hải Nam.

-Em rất yêu gia gia, muốn mình trở nên mạnh mẽ để bảo vệ gia gia. Em cũng muốn mình bảo vệ anh thật tốt nhưng không hiểu sao trong lòng em luôn có mong muốn giữ lấy mãnh liệt. Nó khác tình yêu mà em đối với gia gia. Nếu anh nói nó là tình yêu thì anh nhận được đáp án rồi chứ.

-Em xin lỗi vì đã sợ ý bị người ta cướp lấy cái này. Nhưng mà em tìm lại được rồi. Bây giờ em trả lại cho anh.

Hải Nghi đặt sợi dây chuyền lên bàn, lần nữa xoay người khó khăn rời đi. Nước mắt trong hốc mắt theo động tác của cô mà rơi xuống.

Hải Nam ngây ngốc nhìn sợi dây chuyền bị máu nhiễm đỏ, phía trên viên kim cương còn đọng lại giọt nước mắt trong suốt của Hải Nghi. Bên tai vẫn quanh quẩn những lời nói của cô.

Một lúc lâu sau hắn mới giật mình, nắm lấy sợi dây chuyền lao như bay ra ngoài, ngay cả đụng trúng Minh Quân cũng không hay biết.

-Này, cô gái! Tổ tình với người ta thì phải nói “Em yêu anh” chứ.

Hải Nghi bất ngờ bị người ta kéo tay, nhất thời dừng lại cước bộ, ánh mắt mông lung nhìn thân hình cao lớn của Hải Nam đứng chắn trước tầm mắt, không tự chủ được mở miệng, nói.

-Em yêu anh?

Vốn dĩ đây là một câu hỏi, nhưng người nào đó vẫn cho rằng đây là lời tỏ tình. Bất ngờ Hải Nam cúi xuống bao trùm lấy môi cô, mãnh liệt hôn, bá đạo quấn lấy chiếc lưỡi đỉnh hương. Vừa mạnh mẽ, vừa ôn nhu hút hết mật ngọt trong miệng cô.

Xa xa một chiếc xe thể thao lẳng lặng dừng trong bóng đêm, nhìn hai người bọn họ dây dưa hôn. Cuối cùng nhanh chóng biến mất sau màn đêm giống như chưa từng tồn tại...

49. Chương 49: Hải Nam, Gả Cho Em Đi

Hải Nam ngồi trên ghế sa lon, ôm Hải Nghi ngồi trên đùi mình. Khoảng một giờ rồi, hần không nói chuyện mà chỉ nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trên bàn.

Hần cứ giữ nguyên tư thế như thế này khiến cô dù có khó chịu cũng không dám nhúc nhích. Vòng tay ôm cô càng ngày càng chặt giống như muốn khảm cô nhập vào người hần vậy.

Hải Nghi tức giận.

Cô không thể chịu đựng được sự im lặng nguy hiểm này. Vòng eo thon gầy của cô sắp bị hần bóp nát. Cái tên chết tiệt này!

-Cái tên này...

“Á”

Hải Nghi dùng hết khí lực đứng dậy, nhưng bất ngờ lại bị hần kéo ngược trở về. Lăn nữa giống như mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi trong lòng hần.

-Hải Nam, cái tên này. Anh có gì thì cứ nói thẳng đừng có im lặng hành hạ người khác như vậy. Chuyện sợi dây chuyền hôm qua em xin lỗi anh rồi còn gì. Anh rút cuộc muốn gì nữa đây.

Hải Nghi rút cuộc nhịn không được nữa, lửa giận bùng phát, từ trước đến nay cô không phải là người biết nhẫn nhịn, cho dù là mình làm sai trước tiên cũng không muốn bị người ta chèn ép.

-Hử? Anh muốn gì?- Hải Nam khó hiểu hỏi lại. Ánh mắt vô tội nhìn cô phát hỏa.

-Hừ! Muốn đánh muốn giết thì cứ làm lẹ đi, em không có thời gian chơi trò chơi không lên tiếng với anh. Tức giận gì chứ? Anh tức giận thì hay lắm sao? Đừng có trưng ra bộ mặt đáng sợ đó hù dọa tâm linh bé nhỏ của người khác.

Hải Nghi nhắm mắt, ngồi thẳng lưng, bộ dạng thấy chết không sờn.

Hải Nam cố gắng nhịn cười nhìn cô gái này. Hần buồn cười hỏi.

-Ai nói anh tức giận?

Hải Nghi lập tức mở mắt nhìn khuôn mặt nhịn cười đến đỏ ửng của Hải Nam, cẩn thận hỏi.

-Không phải anh tức giận vì chuyện em làm đứt sợi dây chuyền chứ?

-Có.

Hải Nghi chột dạ cuối đầu. Phía trên lại truyền đến tiếng thở dài của Hải Nam, hần bắt đầu nói.

-Anh giận vì em không chú ý bản thân mình mà để bị thương nặng như thế này. Anh sẽ đau lòng.

Hải Nghi thật không nghĩ hần sẽ không trách cô làm đứt sợi dây chuyền mà tức giận vì việc cô làm hần lo lắng.

-Chỉ là vết thương ngoài da, không nặng lắm.-Hải Nghi cảm động nhìn hần nói.

-Cái gì gọi là không nặng lắm. Bọn người đó không biết em là con gái sao, như thế nào lại đánh vào ngực người ta.

Hải Nam còn mang bộ dáng thực sự nghiêm túc nhìn ngực cô đau lòng nói.

Khóe miệng bạn nhỏ Hải Nghi mãnh liệt co rút. Không biết nói gì với tên này. Nhìn ánh mắt còn thực sự lo lắng cho vòng một của cô, Hải Nghi khó khăn mở miệng.

-Thật ra... họ không biết em là con gái a.

-Không sao, anh đã nhờ Minh Quân xử lí bọn họ tin rằng đám người đó bây giờ khó mà sống tốt.

Hải Nam sững sờ nhìn vuốt tóc cô, giọng nói êm tai không khỏi khiến cô rùng mình. Cái này có phải là người ta vẫn hay nói “Mặt trái của sự thật” không, ai mà nghĩ được chàng vương tử trong mơ của biết bao cô gái thực ra là một tên ác ma đáng sợ.

-Nhưng sợi dây chuyền này phải làm sao đây?

Hải Nam nghĩ nghĩ, cuối cùng buộc miệng nói ra. Bạn nhỏ Hải Nghi lần thứ hai rơi vào trạng thái hóa đá, chặt vật nói.

-Anh dành ra một tiếng đồng hồ để suy nghĩ cách nối lại sợi dây chuyền?

-Đúng vậy. Sợi dây chuyền này là sợi dây có một không hai, dây đeo dùng bạch kim chế tác, các chi tiết trên dây đều được bằng thủ công. Mẹ anh đã đích thân thiết kế và tự tay làm. Trên đời này sẽ không có cái thứ hai.

-Có lẽ Như Băng có cách, cô ấy rất giỏi chế tác đồ trang sức.

Bất giác Hải Nghi chợt nghĩ tới người phụ nữ hôm qua, cảm thấy rất kì lạ cô ngẩng đầu nhìn Hải Nam nói.

-Hôm qua em vô tình gặp được một người phụ nữ rất kì lạ. Bà ấy tự xưng là thầy bói, nói với em... -Hải Nghi cẩn thận nhìn Hải Nam mới tiếp tục nói -Bà ấy nói nếu em đánh mất sợi dây chuyền này thì em sẽ mãi mãi đánh mất tình cảm của anh, cho nên...

-Cho nên em mới bắt chấp đuổi theo sao. Đồ ngốc, sợi dây chuyền chỉ là vật tượng trưng thôi. Anh nói rồi, em mãi mãi sẽ phải chịu trách nhiệm với anh.

-Chịu trách nhiệm? -Hải Nghi khó hiểu hỏi lại.

-Em đừng chối, từ khi em nói ra ba chữ kia thì em kiếp này sẽ phải chịu trách nhiệm với tình cảm của anh.

Hải Nam rất chính nghĩa nói, thích thú quan sát sắc mặt càng ngày càng khó coi của cô. Bất quá trong mắt hắn thì đó là vô cùng đáng yêu.

-Ba chữ kia? Là ba chữ nào?

Hải Nghi thật sự không hiểu hắn đang nói gì.

-Nguyễn Hà Hải Nghi, em đừng có “qua cầu rút ván”.

Sắc mặt Hải Nam giờ phút này còn đen hơn cả đất nồi. Hai mắt nheo lại nhìn Hải Nghi chăm chăm, như thể một khi cô dám nói ra hai từ “Không có” thì hắn sẽ ăn thịt cô ngay lập tức.

“Qua cầu rút ván”? Một cho hắn nghĩ ra câu này. Nhưng cô thực sự không nghĩ ra mình đã nói gì.

-Em đã nói gì sao?

-Em... Thôi được rồi, hôm qua chẳng phải em tỏ tình với anh sao. Em cũng đã nói “Em yêu anh” rồi, không được chối.

Nhìn bộ mặt ngơ ngác của cô, Hải Nam chấp nhận thỏa hiệp, lần nữa nhắc lại cho cô.

Hải Nghi bắt đầu dĩ nhiên nhìn hắn. Không sợ chết nói.

-Tự anh cho là vậy thôi. Rõ ràng không phải ý đó.

-Vậy ý của em là gì?

Giọng nói của người nào đó bắt đầu thấp xuống âm độ, ánh mắt nhìn chằm chằm Hải Nghi không che dấu uy hiếp đáng sợ.

Hừ! Cái cô gái không biết sống chết này. Cô dám nói không đúng ý hần xem. Thật muốn đánh vào mông cô thật đau.

Cảm nhận không khí xung quanh có xu hướng đông băng. Hải Nghi thức thời nói.

-Ý của em là... là... Hải Nam anh gả cho em đi.

Khóe miệng Hải Nam co rút kịch liệt, không thể tin nhìn Hải Nghi nghiêm túc hỏi.

-Vợ à, điểm thi khảo sát môn ngữ văn của em là bao nhiêu?

-Ách... cái này không quan trọng lắm, hình như là ba điểm rưỡi...

“Oành”

Hải Nam triệt để hóa đá, thật lâu nhìn Hải Nghi nói.

-Anh nghĩ em sống ở nước ngoài lâu quá nên đối với tiếng việt không thông hiểu. Phải nói là “Em nhất định sẽ gả cho anh”.

-Có khác nhau sao? Dù sao thì ba anh cũng chấp nhận gả anh cho em rồi. Anh ngoan ngoãn chờ vài năm nữa đi... ha ha ha... Ừm... Ừm...

Đương lúc cô cười rất đắc ý thì Hải Nam bất ngờ ngậm lấy môi cô, ở trên bờ môi trầm thấp mở miệng.

-Em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh. Làm sao đây, ai bảo em yêu anh rồi.

-Anh nói gì?

-Có sao? Em nghe anh nói gì.

-Anh nói “em yêu anh”.

-Ừm... anh biết em yêu anh.

Hải Nam cuối cùng cũng nghe cô lặp lại ba chữ kia. Còn bạn nhỏ Hải Nghi đáng thương bị lừa giờ này còn đang đầu choáng mắt hoa, vô lực tựa vào người hần, mặc hần ôm hôn.

“Hải Nam, em yêu anh”.

50. Chương 50: Trò Chơi

Trong phòng nhạc số 3.

Hải Nghi đứng trước cửa sổ sát đất, tay tùy ý đùa nghịch những họa tiết vô vị trên tấm rèm cửa màu kem. Bóng hình nhỏ bé đứng trong căn phòng âm u không mở đèn, kiên nhẫn chờ đợi.

“Xoạt”

Rèm cửa sổ đột ngột bị người ta kéo ra, ánh nắng buổi trưa nhanh chóng thừa dịp xuyên qua lớp cửa kính dày cộm, toàn bộ đổ lên người cô. Hải Nghi nheo mắt, bất ngờ đón nhận ánh sáng có chút khó chịu, xoay người đối mặt với người kia.

-Tôi không nghĩ cô lại tự động tìm tôi.

Hải Nghi dùng thái độ ngạo mạn, đứng hình tượng một tiểu thư sang chảnh, giọng điệu khinh khỉnh nhìn Hà Hiếu Lam đang đứng bên cạnh.

-Vậy cô nghĩ tôi sẽ chờ cô đến tìm tôi sao?

Ngón tay thon dài tùy ý đùa nghịch mái tóc ngắn ngang vai, Hà Hiểu Lam trêu cợt nhìn Hải Nghi hỏi ngược lại.

-Tôi tại sao phải đi tìm cô?

Khóe miệng nhếch lên nụ cười nửa miệng quen thuộc, Hải Nghi rất nhẹ nhàng đả thương tự tôn của người khác. Mặt không chút thay đổi nhìn Hà Hiểu Lam.

-Ha ha... đúng vậy. Một công chúa tự cao tự đại như cô sao lại quan tâm đến người như tôi chứ. Bất quá cô thực sự không hiểu kì quan hệ giữa tôi và Hải Nam sao?

-Không hứng thú.

Lần thứ hai tạt gáo nước lạnh vào mặt Hiểu Lam, Hải Nghi nhấn mạnh ba chữ “không hứng thú” cắt đứt lời nói của Hiểu Lam. Nhìn ánh mắt kinh ngạc, cùng gương mặt khó coi của Hiểu Lam, cô lười biếng nói.

-Không có việc gì thì tôi đi đây. Bye bye.

Nhưng trên đời này luôn có một loại người muốn tự tìm phiền phức. Hiểu Lam nhanh tay bắt được cánh tay buông lỏng của Hải Nghi, tức giận nói.

-Tại sao cô có thể trơ trẽn như vậy? Tại sao có thể ngang nhiên cướp đi người tôi yêu nhất? Cô là gì hả? Chỉ vì thân phận cao quý của cô hay vì một cái hôn ước lãng xẹt mà có được Hải Nam? Làm sao có thể như vậy? Cô nói xem tại sao cô vừa xuất hiện thì anh ấy lại không cần tôi?

-Có cần thiết không? Hải Nam có yêu cô sao?

Hải Nghi khó chịu nhìn Hà Hiểu Lam, cô đã muốn bỏ qua cho cô ta. Tại sao còn muốn tìm cô gây chuyện? Lạnh lùng hất tay cánh tay đang chạm vào người mình ra, xoay người nhìn ánh mắt sừng sờ của Hà Hiểu Lam.

-Chuyện tai nạn trên núi có liên quan đến cô? Từ đầu cô tiếp cận tôi là có mục đích? Ở phòng y tế là diễn trò cho tôi xem sao? Hà Hiểu Lam, cô xem thường năng lực của tôi quá rồi. Cô tưởng những việc cô làm tôi không biết sao? Lần đó ở trên núi, buổi sáng thức dậy tôi không thấy cô, cô nói cô đi xuống núi mua phim chụp hình. Thật ra, cô muốn tìm cái này, có phải hay không?

Từ trong túi, Hải Nghi lấy ra một cuộn phim chụp hình, cầm đưa ra trước mặt Hà Hiểu Lam. Không đợi cô ta lên tiếng Hải Nghi tiếp tục nói.

-Có lẽ cô lỡ tay đánh rơi vật này trong xe, là lần đó trước khi rơi xuống vách núi tôi vô tình thấy được. Cô vốn dĩ không có đi mua phim chụp mới mà đi tìm cuộn phim này. Cô nói xem tôi có nên nghi ngờ hay không?

Sắc mặt Hà Hiểu Lam khi nhìn thấy cuộn phim kia thoáng chốc kinh ngạc nhưng rất nhanh sau đó lấy lại bình tĩnh, nhìn Hải Nghi thản nhiên hỏi.

-Chỉ là một cuộn phim cô lấy gì có thể chứng minh là tôi giở trò chứ?

-Ha ha... tôi không nghĩ có người nào ngoài cô ra thích Hải Nam đến vậy, ngay cả ăn, học, nghe nhạc, đi đứng, thậm chí ngủ cũng chụp hình.

Hải Nghi mở cuộn phim ra chỉ thấy trong đó toàn hình ảnh của Hải Nam, người chụp rất khéo đến từng chi tiết nhỏ nhất, có thể thấy được tình cảm của người chụp hình đối với người trong ảnh.

-Đưa cho tôi.

Hà Hiểu Lam tức giận muốn đoạt lại, nhưng bị Hải Nghi nhanh tay lấy đi. Sắc mặt cô ta vặn vẹo đáng sợ nhìn chằm chằm Hải Nghi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô ta hận Hải Nghi, hận cô cướp hết mọi thứ thuộc về cô ta. Tình yêu Hiểu Lam bảo vệ suốt năm năm lại chỉ trong một đêm sinh nhật của Hải Nghi mà cô ta mất hết tất cả. Chỉ có thể ở phía sau giúp bọn họ ca ngợi tình cảm.

Cô ta không cam lòng, không cam lòng chịu thua, không cam lòng mất đi Hải Nam...

-Đưa cho cô? Cô thừa nhận rồi sao? Còn một chuyện này nữa, tôi vừa điều tra được chuyện sợi dây chuyền cô là người đứng sau. Cô nói tôi nên làm thế nào với cô đây, Hà Hiểu Lam?

Hải Nghi từng bước tiến về phía cô ta, nhẹ giọng hỏi. Giọng nói âm lãnh không mang theo bất kì độ ấm nào, khí thế cường đại không cho phép người khác tránh né. Hai mắt từ đầu tới cuối đều mang theo ý cười nhàn nhạt, giống như rất thích thú đùa giỡn với con mồi yếu ớt.

Bàn tay cầm lấy cuốn phim nhẹ nhàng buông lỏng, cuốn phim lập tức rơi xuống tấm thảm lông mềm mại, cố ý đưa mắt nhìn Hà Hiểu Lam, không chờ cô ta kịp phản ứng, đôi chân mang giày thể thao màu hoàng kim giống như vô ý mà giẫm lên cuốn phim vô tội.

-Cô... cô dám...

Hà Hiểu Lam trợn mắt lên mà nhìn, không nghĩ tới Hải Nghi cứ nhiên dám làm như vậy. Lúc này cô ta mới chân chân chính chính biết được Hải Nghi thực sự là thiên thần đội lớp ác quỷ. Nhìn nụ cười nửa miệng thường trực trên môi Hải Nghi, Hà Hiểu Lam phần nộ muốn đẩy cô ra, nhưng cánh tay chưa kịp chạm vào người cô thì đã bị Hải Nghi mạnh mẽ bắt lấy.

-Hiểu Lam, có lẽ cô quên rồi. Để tôi nhắc cho cô nhớ, tôi chính là Nguyễn Hà Hải Nghi. Trên đời này không có chuyện gì dám hay không dám, chỉ là tôi thích hay không thích mà thôi. Lúc trước tôi cảm thấy cô rất nhàm chán cho nên không có vạch trần cô, nhưng mà bây giờ tôi rất có hứng thú đùa giỡn với con mồi như cô.

Hải Nghi hất mạnh tay của Hiểu Lam ra khiến cô nàng lảo đảo suýt ngã. Khóe miệng hiện lên nụ cười khinh khỉnh, bộ dáng thật không để Hà Hiểu Lam vào mắt.

Từ trước đến nay cô luôn sống với châm ngôn “Người không phạm ta, ta không phạm người”. Nhưng có người cố ý hết lần này đến lần khác hãm hại cô thì cô nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng.

-Nói thật muốn đuổi học cô thì rất dễ nhưng tôi muốn chơi với cô một trò chơi để xem cô có thể chịu đựng được bao lâu.

-Có ý gì?

Hà Hiểu Lam cảm nhận được nguy hiểm, bất giác không tự chủ được cảm thấy lạnh lẽo, cảnh giác nhìn Hải Nghi.

-Tôi sẽ khiến cho cô tự động rút khỏi tầm mắt tôi. Cô chờ mà xem, trò chơi còn chưa có bắt đầu, cứ từ từ mà hưởng thụ đi.

Nói rồi Hải Nghi tao nhã xoay người bước đi. Sau lưng lại truyền đến giọng nói của Hà Hiểu Lam.

-Cô không biết những gì cô điều tra được thì Hải Nam anh ấy cũng điều tra ra sao? Cô không thắc mắc tại sao anh ấy buông tha cho tôi sao?

Câu nói này thành công khiến Hải Nghi dừng lại cước bộ. Tâm nhất thời chùng xuống. Cô hít sâu một hơi, không chế tâm trạng khó chịu, xoay người bình tĩnh đối mặt với Hà Hiểu Lam.

-Cô nói chuyện này có ý nghĩa gì?

-Có nghĩa Hải Nam có tình cảm với tôi cho nên anh ấy không đem chuyện này nói cho cô không phải sao? Hải Nghi, cô đừng luôn tự mình là đúng, tự mình là thông minh. Thật ra những gì cô làm giờ phút này trở nên rất buồn cười... Ha ha ha.

Hà Hiểu Lam cười trào phúng nhìn sắc mặt Hải Nghi ngày càng khó coi, cô ta biết mình đã đạt được mục đích. Nguyễn Hà Hải Nghi tôi muốn nhìn xem cô có thể làm gì được tôi.

-Tôi không quan tâm cô nói gì? Cứ chờ mà nhận lấy hậu quả cô gây ra đi.

Bước chân dứt khoát đi nhanh ra ngoài. Cô không muốn nhìn nụ cười đắc ý trên mặt cô ta. Cô không muốn nghe những lời cô ta nói, nhưng những câu nói đó cứ lẩn quẩn trong đầu cô nói cho cô biết.

Hải Nam đã biết tất cả. Hắn đã biết tất cả tại sao không nói cho cô? Tại sao phải dẫu cô? Là sợ cô làm hại Hà Hiểu Lam sao?

“Hải Nghi, mày thật không quan tâm sao?”

51. Chương 51: Trò Chơi Bắt Đầu

Một ngày mới lại đến.

Hôm nay bầu trời đặc biệt trong xanh. Tối hôm qua cơn mưa kéo dài đến gần gần sáng, cho nên hôm nay mọi thứ như được tắm gội sạch sẽ, không khí còn thoang thoảng hương thơm tươi mới.

Ánh nắng màu vàng nhạt ấm áp bao trùm lên mọi vật, giống như sự an ủi dịu dàng của Thượng Đế đối với vạn vật sau cơn vùi dập dữ dội của cơn mưa đêm qua.

Trong phòng nhạc số 3.

Hải Nghi yên tĩnh ngồi đánh đàn piano không rõ giai điệu gì nhưng rất có sức phá hủy khả năng thưởng thức âm nhạc của người khác. Người khác ở đây không ai khác chính là Lê Trần Như Băng cùng Huỳnh Ngọc Bảo Phi.

Hai người đau khổ chịu đựng sự tra tấn này đã hơn một giờ rồi nhưng người kia vẫn rất hứng thú với động tác này. Nhìn những ngón tay thon dài đẹp đẽ của Hải Nghi liên tục nhấn lên phím đàn đen trắng, giống như mụ phù thủy ác độc đang sử dụng ma thuật hắc ám hãm hại người vô tội.

Sự thật là bọn họ vô tội a. Thật không biết kẻ nào chán sống dám chọc giận thủ lĩnh!

-Ngừng ngừng ngừng... Tớ nói đại tiểu thư cậu a, có gì thì nói ra đi đừng có phát tiết lên mấy phím đàn vô tội, đúng là thảm họa của nền âm nhạc thế giới a.

Rốt cuộc cũng có người không nhịn được nữa. Như Băng không thể chịu nổi lớn tiếng nói, đồng thời dừng lại việc làm “vô nhân đạo” của Hải Nghi.

Hải Nghi dừng tay bộ dạng không có việc gì xoay người nhìn hai người bọn họ, thản nhiên nói.

-Rốt cuộc cũng lên tiếng, tớ còn đang hỏi xem các cậu có thể chịu đựng thêm bao lâu.

“Rầm”

Nghe lời nói không liên quan của Hải Nghi, hai thân ảnh đồng thời ngã xuống. Có làm không a, nói vậy thì nếu một giờ trước bọn họ lên tiếng thì sẽ không phải chịu đựng tra tấn lỗi tai từ nay đến giờ.

-Black, đừng bảo chị kêu tụi em đến đây chỉ để “thưởng thức” khả năng âm nhạc “bẩm sinh” của chị chứ?

Bảo Phi mặt nhăn mày nhí, đau khổ nhìn Hải Nghi lên tiếng hỏi.

-Tất nhiên không phải.

-Vậy cậu muốn làm gì? –Như Băng cũng đoán được phần nào, hôm qua Hải Nghi lấy thân phận thủ lĩnh Black Rose bảo cô điều tra bối cảnh của Hà Hiểu Lam, những việc xảy ra cô cũng biết được, chỉ là lần này không biết Hải Nghi muốn làm gì.

-Như Băng trước tiên cậu giúp tớ khôi phục sợi dây chày này.

Hải Nghi lấy ra sợi dây chày chày bị đứt đưa cho Như Băng, cô tin với khả năng của cô ấy chắc chắn có thể khôi phục nó trở lại hình dáng ban đầu.

-Thủ lĩnh, còn chuyện của Hà Hiểu Lam chị muốn như thế nào?

Hà Hiểu Lam dám ra tay với Black, Red này sẽ không bỏ qua cho ả ta. Bảo Phi cẩn thận hỏi, trong lòng cũng biết rõ không có khả năng Hiểu Lam kia có thể sống tốt.

-Làm sao có thể? Hải Nghi này còn chưa chơi đã.

-Vậy cậu tính như thế nào?

Như Bằng không khỏi lộ vẻ hưng phấn, lâu rồi bọn họ chưa chinh người. Nhất là những kẻ không biết sống chết dám động vào người của Balck Rose, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Hà Hiểu Lam cô có lá gan động vào thủ lĩnh Black Rose thì lo mà trả giá đi.

Khóe miệng Hải Nghi nhếch lên nụ cười giảo hoạt, khiến Như Bằng và Bảo Phi không tránh khỏi rung mình một cái. Trong lòng thầm than, Hà Hiểu Lam đúng là kẻ không biết tốt xấu, dám đánh thức ác ma ngủ say, cứ lo mà cầu nguyện đi.

-Tớ thấy câu lạc bộ của cô ta làm ăn không tệ.

Hải Nghi tùy ý nói, ngón tay vô tình gõ lên phím đàn. Nổi âm ảnh lúc này vẫn chưa tan, Như Bằng và Bảo Phi ăn ý liếc nhìn nhau, hai người nhanh chóng mạnh mẽ áp chế khiêng Hải Nghi rời khỏi cái nơi này trước khi nó trở thành nỗi sợ hãi của toàn bộ học viên trong trường.

.....

Câu lạc bộ tạp chí hoạt động trong một căn phòng nằm ở cuối hành lang dãy A. Chỉ đứng ở ngoài nhìn thôi cũng biết nơi đây là câu lạc bộ tạp chí. Trong phòng giấy tờ nhiều không đếm xuể, bất quá chúng đã được sắp xếp có trật tự rõ ràng, không lộn xộn.

Giờ này trong phòng không có ai ngoài Hà Hiểu Lam.

Hiểu Lam ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu nhìn cuốn phim nhàu nát trên tay, môi anh đào mím lại thật chặt. Hốc mắt đỏ lên, nước mắt đọng lại trên khóe mắt thật lâu vẫn không rơi xuống.

Đây là tâm huyết của cô, là hình ảnh của Hải Nam từ lúc cô nhìn thấy anh, cô đã giữ những hình ảnh này cho riêng mình. Nhưng Hải Nghi đã phá hủy nó, cô ta giẫm lên tình cảm năm năm của cô.

Hà Hiểu Lam cắn răng nuốt nước mắt. Ánh mắt tràn ngập hận ý, tay cẩn thận đặt cuốn phim vào trong một hộp nhỏ, giấu trong ngăn kéo. Khóe mắt nhìn đến tấm hình để trong ngăn kéo, Hiểu Lam cẩn thận lấy ra, cô nhìn người con gái xinh đẹp trong hình, không nhận được, nước mắt thoát khỏi sự kìm chế của cô, mạnh mẽ ngã nhào, những tiếng nức đau lòng bật ra đau đớn.

Hiểu Lam nhìn nụ cười thiện lương trên mặt cô gái, ngón tay run run vuốt ve tấm hình, sâu kín nói.

-Chị à, em sẽ không để người chị yêu nhất thuộc về người khác.

“Oanh”

Đột nhiên cửa bị người ta đẩy mạnh ra, chỉ thấy hai thiếu niên tuần tú, đi nhanh vào, bộ dáng vội vàng nói.

-Đội trưởng, tuần san tuần này không bán ra được, toàn bộ bị trả về, số lượng rất lớn chúng ta không chịu được.

Hà Hiểu Lam nhanh chóng lau khô nước mắt, nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, hỏi.

-Sao có thể? Chẳng phải lúc trước tiêu thụ tốt lắm sao? Tại sao khi không lại phát sinh chuyện này?

-Là do Nguyễn Hà Hải Nghi yêu cầu mọi người không được mua tạp chí của chúng ta, nếu không sẽ bị đuổi học.

Người con trai đeo kính cẩn thận nói.

Nguyễn Hà Hải Nghi lại là Nguyễn Hà Hải Nghi.

“Nói thật muốn đuổi học cô thì rất dễ nhưng tôi muốn chơi với cô một trò chơi để xem cô có thể chịu đựng được bao lâu”

“Tôi sẽ khiến cho cô tự động rút khỏi tầm mắt tôi. Cô chờ mà xem, trò chơi còn chưa có bắt đầu, cứ từ từ mà hưởng thụ đi.”

Trong đầu Hiểu Lam chợt nhớ tới lời nói hôm qua của Hải Nghi, không ngờ tốc độ nhanh thật.

Nguyễn Hà Hải Nghi trò chơi mà cô nói bắt đầu rồi sao? Cô tưởng dùng cách này có thể khiến tôi chịu thua mà rời khỏi sao? Hừ, đừng mơ tưởng tôi sẽ không chịu thua cô.

-Đội trưởng bây giờ phải làm sao, số tạp chí tuần này phát hành rất nhiều khoảng hơn 2000 cuốn, chúng ta phải làm sao với số giấy vụn này.

Người thiếu niên có vóc người nhỏ nhắn bên cạnh không nhịn được hỏi, số tạp chí này bây giờ không thể bán ra có khác nào trở thành giấy vụn chứ. Cuộc sống của bọn họ đều nhờ vào những thứ này a.

Đối với những học sinh nhận được học bổng vào trường như bọn hắn thì chỉ có dựa vào hoạt động của câu lạc bộ mới kiếm được tiền, không ngờ lại thành ra như thế này.

Hà Hiểu Lam nhíu mày thật sâu, ánh mắt lóe lên đáng sợ, khuôn mặt xinh đẹp trầm lại, toàn thân toát ra hàn khí lạnh lẽo.

-Nguyễn Hà Hải Nghi...

Nghiến răng phun ra cái tên mà cô hận đến xương tủy, Hà Hiểu Lam vỗ bàn đứng dậy, không nói một lời sải bước đi ra ngoài...

52. Chương 52: Xung Đột

Nhà ăn VuHa- Sky từng lọt vào top những nhà ăn sang trọng nhất. Nhà ăn ở đây là một khu biệt lập với các dãy học khác, nằm ở phía sau trường. Thiết kế sang trọng, rộng rãi mang đến ọi người không gian tốt nhất khi dùng bữa ở đây.

Nhà ăn được thiết kế theo hình cầu mang phong cách hiện đại, bên trong chia thành ba tầng: tầng một, tầng hai và tầng ba.

Hôm nay nơi này đặc biệt xôn xao, không vì cái gì khác ngoài thông báo chấn động được truyền ra sáng nay.

-Biết tin gì chưa, Nguyễn Hà Hải Nghi cảnh cáo không người nào mua tạp chí của câu lạc bộ tạp chí, nếu không sẽ cuốn gói đi khỏi trường đó.

Nữ sinh A nhìn nữ sinh B cẩn thận nói. Nữ sinh B còn chưa có trả lời thì một nam sinh bên cạnh khinh bỉ nhìn nữ sinh A, bộ dáng biết rõ nói.

-Chuyện này khắp trường ai mà không biết, bây giờ cậu mới nói có phải hơi bị “lỗi thời” rồi không? Xì

-Ôi! Làm thế nào đây, từ nay tớ sẽ không được cập nhật tin tức mới nhất của Lục Đại Mĩ Nam rồi, hu hu hu.

-Biết làm sao chứ, người ta là công chúa Nguyễn Hà gia tộc vừa có quyền, vừa có thế, chúng ta có thể làm gì a... hu hu hu.

-Không có cuốn tạp chí trong tay tớ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, cả ngày thật nhàm chán. Không biết Hà Hiểu Lam kia đắc tội gì với đại tiểu thư nhà người ta nữa.

-Còn không phải vì Vương tử Hải Nam của chúng ta sao? Ai mà không biết Hiểu Lam yêu Hải Nam lâu rồi chứ.

-Xuyt. Muốn chết sao, nếu để người của Tứ Hải Mĩ Nam nghe thấy thì cậu chết chắc.

Nam sinh nhìn nữ sinh kia vừa lỗ mồm nói, trợn mắt đe dọa.

Lúc này Hải Nghi cùng với Như Băng và Bảo Phi đang dùng bữa trên lầu hai, toàn bộ những gì bọn họ nói cô đều nghe rõ ràng. Hải Nghi vẫn thản nhiên thưởng thức món bít tết cô thích nhất, bộ dáng không hề để tâm tới những gì bọn người đó nói.

Nhưng Bảo Phi tính tình nóng nảy không nhịn được nữa, tay nắm chặt dao nĩa hận không thể đâm chết bọn người lảm mồm kia.

-Mấy người này... Thật đáng chết mà, em đi dạy cho bọn họ một bài học.

-Ngồi xuống. Ăn cơm.

Bảo Phi toan đứng dậy đi thì giọng nói lạnh lùng của Hải Nghi vang lên. Bảo Phi giậm chân nhìn đám người đó, tức giận nhìn Hải Nghi.

-Nhưng bọn họ...

-Bảo Phi, ăn cơm đi.

Như Bằng kéo Bảo Phi ngồi xuống ghế, ánh mắt nhìn Bảo Phi ý bảo im lặng, không nên gây thêm chuyện. Bảo Phi tâm không cam tình không nguyện, nghe lời ngồi xuống dùng bữa. Miếng thịt bò bị cô nàng giày xéo dã man, giống như nghĩ rằng nó là bọn người nhiều chuyện kia, cô ăn ngấu nghiến cho thỏa cơn tức.

-Như Bằng chuyện tớ giao cho cậu, cậu làm xong rồi chứ.

Hải Nghi nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau miệng, ngẩng đầu nhìn Như Bằng hỏi.

-Xong rồi. Cậu nhìn xem.

Như Bằng không hổ danh là cánh tay đắc lực của Black, chuyên nghiệp đưa tài liệu được lưu trong máy tính bảng cho Hải Nghi.

Hải Nghi nhanh chóng tiếp lấy máy tính bảng, nhìn tài liệu trong đó, ánh mắt lóe lên nhưng rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng.

“Oanh”

Đúng lúc này, cửa nhà ăn bị ai đó đẩy mạnh ra gây nên tiếng động mạnh, mọi người không khỏi quay sang nhìn. Chỉ thấy Hà Hiếu Lam bộ dáng tức giận hùng hổ tiến về phía Hải Nghi.

Khóe miệng Hải Nghi nhếch lên nụ cười nửa miệng quen thuộc, lảm bảm nói.

-Tối rồi sao.

Cô đưa lại máy tính bảng cho Như Bằng, chậm rãi vươn tay lấy cốc nước trên bàn uống một ngụm, thật không quan tâm Hà Hiếu Lam đến đây là tìm mình.

-Nguyễn Hà Hải Nghi, cô làm vậy là sao? Cô có quyền gì ngăn cản chúng tôi bán tạp chí chứ hả?

Hai mắt nhìn chằm chằm Hải Nghi, Hà Hiếu Lam oán hận chất vấn.

Hải Nghi buồn cười nhìn Hà Hiếu Lam, ánh mắt không che dấu khinh miệt trong đáy mắt, liếc nhìn Hà Hiếu Lam chậm rãi nói.

-Hà Hiếu Lam, tôi có ngăn cản cô bán tạp chí sao?

-Cô...

Hà Hiếu Lam tức nghẹn nói không nên lời, hơi thở gấp gấp nhìn Hải Nghi. Lúc này mọi người xung quanh cũng tiến lên xem náo nhiệt, đứng thành vòng tròn, bắt đầu vây bốn người bọn họ bên trong.

-Tôi? Tôi thế nào? Cô không bán được tạp chí thì đến tìm tôi tính sổ sao? Hà Hiếu Lam trò chơi này dù thế nào cô cũng phải tham gia rồi.

Giọng nói thản nhiên của Hải Nghi tiếp tục vang lên, khóe môi còn hiện lên ý cười. Cô không quan tâm bọn người kia nói cô thế nào, từ trước đến nay Hải Nghi cô làm việc không thích xem sắc mặt kẻ khác.

-Cô... Cô lấy quyền gì mà ngăn cản mọi người mua tạp chí của tôi chứ.

Hà Hiếu Lam toàn thân tức giận đến mất đi khống chế, hướng Hải Nghi gào lên. Hốc mắt tích đầy nước mắt, chẳng qua chưa có rơi xuống mà thôi, bộ dạng uất ức khiến người ta không nhịn được thương tiếc. Đáng tiếc ở đây không một ai dám đứng ra thay cô ta nói một lời.

-Tôi không có cảm bọn họ a.

Hải Nghi vô tội nhún vai hai mắt chớp chớp đáng yêu, về mặt nói rằng việc này cùng cô không có liên quan.

Lời này nói ra, toàn bộ những người có mặt ở đây đều sững sờ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Hải Nghi. Rất nhanh cô đã cho bọn họ đáp án.

-Tôi quả thật không có cảm bọn họ a. Chỉ là nếu tôi thấy ai cầm tạp chí của cô thì nhất định tôi sẽ có cách khiến cho nhà bọn họ phá sản.

Lúc nói những lời này, ánh mắt Hải Nghi lướt nhanh qua đám người đang vây xem, thái độ cảnh cáo rõ ràng, khiến mọi người không khỏi lạnh sống lưng. Không thể nghi ngờ gì nữa lời của Hải Nghi cô hoàn toàn không phải là đe dọa không thôi, cô nói được sẽ làm được.

-Cô... cô quá đáng.

-Tôi quá đáng. Hà Hiểu Lam, nếu tôi quá đáng thì giờ này cô có thể đứng ở đây mà lớn tiếng sao. Con gái của chủ một tòa soạn nhỏ bé như cô hoàn toàn không có khả năng được học ở đây, càng không có thành tích đặc biệt để nhận được học bổng. Tôi hỏi cô, cô lấy thân phận gì để học ở đây năm năm? Chỉ bấy nhiêu đây thôi, cũng đủ cho tôi đuổi cô ra khỏi trường. Còn nữa với những gì cô làm cho tôi, tôi cũng có khả năng khiến tòa soạn nhà cô đóng cửa. Xin đừng nghi ngờ những gì tôi nói.

Hải Nghi đứng dậy từng bước từng bước ép sát Hà Hiểu Lam, những gì Như Băng điều tra khiến cô nghi ngờ thật sâu, trong lòng mơ hồ đã có đáp án nhưng cô vẫn không muốn thừa nhận mà thôi.

Lí do cô ta có thể học ở đây, chỉ có thể là Hải Nam.

-Cô dám.

Hà Hiểu Lam hoảng sợ lui về phía sau vài bước, hai mắt trợn trừng nhìn Hải Nghi đang tới gần.

-Hà Hiểu Lam tôi đã từng nói với cô, trên đời này không có chuyện gì Hải Nghi này không dám, chỉ có chuyện tôi không thích làm mà thôi. Tốt nhất cô đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi.

Khóe miệng như cũ treo lên nụ cười băng lãnh, nhìn Hải Nghi lúc này không khác một ác quỷ mang vẻ đẹp kiêu diễm, thích thú đùa giỡn với con mồi.

Hà Hiểu Lam nhìn Hải Nghi như thể tâm không khỏi run lên, nhưng bất chấp, ánh mắt Hiểu Lam thẳng tắp nhìn Hải Nghi nói.

-Muốn đuổi học tôi? Không dễ vậy đâu, cô không biết chính Hải Nam cho tôi vào đây học sao?

Tâm Hải Nghi nhất thời chùng xuống, điều này chính là điều cô đã sớm nghĩ ra nhưng khi nghe chính miệng Hiểu Lam nói, vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.

Bình ổn lại tâm tình, cô nhìn Hà Hiểu Lam trên cột nói.

-Đúng vậy. tôi vẫn đang nghĩ xem, người hèn mọn như cô làm cách nào để câu dẫn người khác.

-Cô...

“Bốp”

Tiếng tát tai vang lên rõ ràng, mọi người im lặng nhìn một màn trước mặt, chỉ thấy Hải Nghi nắm chặt cổ tay của Hà Hiểu Lam. Còn trên mặt Hà Hiểu Lam hiện rõ dấu tay gai mắt, hai mắt phẫn hận nhìn Hải Nghi.

-Muốn đánh tôi sao? Cô không có tư cách.

Hải Nghi nói rồi hất mạnh tay Hiểu Lam ra. Hà Hiểu Lam mất thăng bằng ngã nhào về phía bàn ăn của Hải Nghi, tiếng bát đĩa rơi xuống nền gạch nhanh chóng vỡ choang.

“A”

Tay Hà Hiểu Lam chảy đầy máu, do không cẩn thận chống tay về phía trước, mà bên dưới là cái dao cắt bút tét của Hải Nghi vừa rơi.

Mọi người hoảng hốt nhìn một màn này, ngay cả Như Băng và Bảo Phi này giờ vẫn im lặng cũng hoảng sợ hết nhìn Hà Hiểu Lam rồi đến nhìn Hải Nghi.

-Đủ rồi.

Đúng lúc này một giọng nói lạnh lẽo vang lên. Hà Hiểu Lam nghe thấy tiếng nói, hốc mắt tích đầy nước mắt không nhìn được ủy khuất kịch liệt rơi xuống.

53. Chương 53: Không Muốn Yêu Hải Nam

Nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, tâm Hải Nghi không kiềm chế được mãnh liệt rung động, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, Hải Nghi vẫn không quay đầu lại.

Cô lạnh lùng nhìn Hà Hiểu Lam ngã ngồi dưới sàn gạch bóng loáng, hai mắt không chút dao động, lưỡi dao sắc bén cắt ngang lòng bàn tay, máu chảy ra thật nhiều nhưng không một ai tiến lên giúp đỡ cô ta, bộ dạng chật vật không chịu nổi.

Lục Đại Mĩ Nam cùng lúc tiến vào, khiến mọi người có chút kinh ngạc, tự động tách làm hai phía nhường đường cho bọn họ.

Hải Nam bước nhanh lên phía trước mắt lạnh nhìn tất cả, ánh mắt thật nhanh thấy được cánh tay đang chảy máu của Hiểu Lam hần bước nhanh tới ngồi xổm bên cạnh cô ta, không nói không rằng bế cô ta lên lạnh lùng nói.

-Tôi đưa cô đi phòng y tế.

Hà Hiểu Lam nằm trong lòng Hải Nam không biết là vì đau đớn hay là cảm động mà nước mắt chảy ra không ngừng. Lúc đi ngang qua Hải Nghi, bước chân Hải Nam có chút do dự dừng bước.

Hải Nghi lạnh nhạt nhìn hết thấy, từ lúc Hải Nam bước vào tim cô giống như bị ai đó bóp chặt chặt, thật đau đớn nhưng cô vẫn một mực kiên trì đứng ở đây nhìn hần bế người con gái khác đi qua trước mặt cô.

Rốt cuộc cô cũng làm được, cô vẫn giữ được tự tôn của riêng mình, có thể lạnh lùng nhìn bọn họ. Khóe miệng Hải Nam nhắc lên muốn giải thích gì đó nhưng Hà Hiểu Lam trong lòng bỗng rên nhẹ một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn Hải Nghi một cái, rồi nhanh chóng hướng phòng y tế rời đi.

Lúc Hải Nam lướt qua người cô, cũng là lúc cô xoay người rời đi. Giọt nước mắt không chịu sự khống chế của cô bắt đầu rơi xuống.

Hoàng Tử Minh nhìn bóng cô rời đi, hần đau lòng nhìn giọt nước mắt vỡ tung tóe trên nền gạch giống như cánh hoa nằm yên lặng trên đó.

-Chuyện gì xảy ra?

Hải Phong vừa nghe tin cũng vội vã chạy tới, nhìn máu vương vãi trên sàn nhà có chút kinh hãi. Nghe nói chuyện này có liên quan đến tiểu gia hỏa nhà hần. Hần lập tức cấp tốc chạy tới đây, bất quá nhân vật chính giờ này cũng không còn ở đây.

Điều hần lo là máu này là của ai? Ngàn vạn lần đừng nói cho hần biết, cô em gái thích gây chuyện kia bị thương.

Nếu Hải Nghi có chuyện gì, hần thề ngôi nhà kia hần không dám bước vào nửa bước.

Nhìn gương mặt hoảng hốt của Hải Phong, Hải Duy không nhìn được nhắc nhở hần.

-Hiệu trưởng, không phải máu của Hải Nghi.

Lúc này nội tâm đang treo ngược của Hải Phong cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút...

Phòng y tế.

Hải Nam đứng xoay người về phía cửa sổ sát đất, từng luồng sáng trắng tập xuyên qua hần, khiến Hà Hiểu Lam ngồi phía sau có chút nhìn không rõ sắc mặt của hần, nên không biết trong lòng hần rốt cuộc đang nghĩ gì.

Người này luôn luôn đứng ở trên cao, khiến người khác không khỏi ngược nhìn, nhưng dù có cố gắng thế nào hần cũng sẽ không quan tâm cô có mối cớ hay không vì hần chưa bao giờ nhìn cô lấy một lần.

-Hải Nam, anh...

-Lần này là lần cuối cùng tôi giúp cô, hi vọng cô sẽ không còn xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Sắc mặt Hà Hiểu Lam tái xanh, thật không nghĩ ra hần sẽ nói lời tàn nhẫn như vậy, nước mắt trong suốt lần nữa rơi xuống, bộ dạng tiều tụy đáng yêu chọc người ta thương tiếc, đáng tiếc người trước mặt cô vẫn lạnh lùng như vậy.

Có lẽ hần chỉ biểu hiện tính cách khác trước mặt của Hải Nghi mà thôi, nhìn bóng lưng cao lớn cùng nửa gương mặt lạnh lùng của hần, tim cô như chết lặng.

Hải Nam vẫn đứng đó, giọng nói không cảm xúc lần nữa như vết dao cắt sâu vào tim cô.

-Hải Phong sẽ giúp cô chuyển trường, tôi không hi vọng cô sẽ lần nữa tổn thương cô ấy. Tôi mặc kệ trước kia cô đối xử với các nữ sinh khác như thế nào, nhưng cô không có quyền tổn thương cô ấy, vì Hải Nghi là ngoại lệ. Lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô... Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cô.

“Phịch”

Hà Hiểu Lam không thể tin nhìn hần, hai chân không đứng vững trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

-Không thể nào, anh không nên đối xử với em như vậy. Không phải anh đã hứa với chị là sẽ bảo vệ em sao? Tại sao lại đối xử với em như vậy?

Bóng lưng Hải Nam trong nháy mắt cứng đờ, nhưng bất quá chỉ là trong nháy mắt. Rất nhanh sau đó hần chậm rãi xoay người lại, lần đầu tiên nhìn cô thật lâu, giọng nói nhu hòa rất nhiều.

-Bởi vì, cô ấy là người duy nhất tôi yêu.

Nghĩ tới cô nhóc kia có lẽ bây giờ rất tức giận đi, trong lòng hần không khỏi vui lên, nghĩ cách làm thế nào để dỗ dành hổ con, bắt tri bắt giác nở nụ cười. Nhưng nụ cười này lại như ngàn vạn mũi kim đâm vào mắt Hà Hiểu Lam. Đau nhói!

Để mặc Hà Hiểu Lam thất thần ngồi ở đó, Hải Nam bước nhanh ra ngoài, bây giờ hần rất nóng lòng muốn gặp Hải Nghi giải thích, hần biết cô đã hiểu lầm hần, cho nên hần muốn gặp cô để nói rõ. Nghĩ vậy, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Bar The Night.

Những âm thanh xập xình vẫn vang lên như một đặc trưng của nó. Gương mặt ông quản lý hôm nay có vẻ phá lệ vui vẻ vì sự xuất hiện của cô gái kia khiến không ít người chú ý. Cho nên mang đến không ít khách cho Bar bọn họ.

-Hải Nghi, cậu tưởng cậu đang uống nước trái cây sao?

Như Băng nhú mày nhìn người này, từ sau khi ra khỏi trường thì một mực ngồi ở đây, đã uống rất nhiều rượu rồi, không biết cô ấy còn chống đỡ tới bao lâu.

Cô đánh ánh mắt nhìn sang Dương Thế Hy, hiểu ý, Dương Thế Hy ra hiệu cho phục vụ không rót rượu cho Hải Nghi nữa.

-Cái tên Hải Nam chết tiệt, em nhất định sẽ không tha cho hần.

Máu anh hùng của Bảo Phi nổi lên, tức giận đùng đùng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bộ dạng hùng hổ cứ như rằng nếu Hải Nam dám xuất hiện trước mặt cô nàng thì cô sẽ không nương tay mà cần cho hần một phát nhớ đời.

-Như Băng, rót rượu cho tớ.

Về mặt Hải Nghi ửng đỏ, hai mắt mê ly quyến rũ, có chút ướt át, nhìn Như Băng nói. Nhưng khi ngẩng mặt lên thì trước xuất hiện một thân hình cao lớn, chắn ngang tầm mắt cô.

Hải Nghi nửa say nửa tỉnh, hai mắt híp lại, cố gắng nhìn người nào to gan dám đứng trước mặt cô.

-Tránh ra, không thấy tiểu thư đây đang uống rượu hay sao?

Hoàng Tử Minh bất đắc dĩ nhìn cô, hai tay chống đỡ thân hình lung lay sắp ngã của cô, kéo cô đứng lên, thở dài nói.

-Hải Nghi, đủ rồi, anh đưa em về nhà.

Nhìn rõ người tới là ai, khoe miệng Hải Nghi không tự chủ giương lên, người giống như không có chút sức lực toàn bộ dựa vào người Hoàng Tử Minh, ngây ngốc cười nói.

-Anh à... Ừc... anh tới rồi. Em muốn... về nhà... Ừc... em muốn nói với... Ừc... gia gia. Ừc... em muốn... giải trừ... Ừc... hôn ước.

Sắc mặt mọi người nhất thời cứng nhắc, Hoàng Tử Minh cười khổ, cố gắng giúp cô đứng vững, dịu dàng nói.

-Ngoan nào, anh đưa em về, em say rồi.

-Ừc... không có, em muốn hủy hôn ước. Em không muốn... yêu Hải Nam nữa.

Hải Nghi vung tay lên, lớn tiếng nói. Từ cuối cùng nói ra cũng là lúc nước mắt trong hốc mắt lặng yên rơi xuống. Bước chân lảo đảo suýt ngã, cả thân mình bất chợt rơi vào trong lòng ngực rộng lớn. Hương trà xanh xộc vào mũi, bên tai đồng thời truyền đến giọng nói lạnh lùng quen thuộc.

-Hải Nghi, em dám lập lại lần nữa xem.

Chỉ là người gây họa lúc này đã yên ổn ngủ say...

54. Chương 54: Không Cho Phép Em Không Yêu Anh

Bạn đã từng đọc truyện “Nàng công chúa ngủ trong rừng” chưa?

Đừng bảo với tôi là chưa nhé! Dù trong cái xã hội mà những truyện cổ tích như thế dường như sắp tuyệt chủng thì chắc hẳn các bạn đã từng nghe nói đến, có một nàng công chúa cực kì xinh đẹp bị một lời nguyền xấu xa của mụ phù thủy, mà phải ngủ một giấc thật lâu trong khu rừng bí ẩn, chờ đợi nụ hôn của hoàng tử đến đánh thức.

Bất quá tôi thừa nhận đó chỉ là truyện cổ tích và sự thật là, trên chiếc giường màu trắng đơn giản trong một căn phòng giản đơn nào đó, có một cô gái xinh đẹp đang ngủ say, đôi môi anh đào bướng bỉnh dềnh lên cứ như trong giấc mơ cô gặp chuyện gì không hài lòng.

Chỉ là bên cạnh cô cũng có một hoàng tử vô cùng đẹp trai, hẳn nhiều lần hôn cô nhưng vẫn không cách nào đánh thức được con sâu lười đang say giấc. Nhìn hai cánh môi xinh đẹp bất mãn chu lên kháng nghị, hẳn hài lòng cười một tiếng.

Lần thứ n hắn đặt môi mình lên môi cô, cảm nhận xúc cảm mềm mại từ cánh môi truyền đến, dường như không thỏa mãn với tình hình hiện tại. Tròng mắt hắn lóe lên gian xảo, từ từ nhắm nháp, tiếp đến dùng răng cắn cắn.

Đôi mi dài như hai cánh quạt tí hon khẽ rung, rất không hài lòng với “con vật” nào đó đang đè lên người mình. Tay trái rất nhanh vung lên.

“Bóp”

-Thật đáng ghét.

Hải Nghi lằm bằm trong miệng, tiếp tục xoay người ngủ. Hải Nam sững sờ nhìn tình huống này, khóe miệng co giật mãnh liệt nhìn người kia còn có tâm tình để ngủ.

Đáng thương vuốt vuốt một bên má đã sớm ửng đỏ, không cam lòng bị lơ đi. Tiếp tục cúi xuống ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của Hải Nghi, cảm thấy người bên dưới run rẩy không khỏi cười nhẹ, ở bên tai cô nhỏ giọng nói.

-Vợ à, nếu em không dậy anh sợ mình sẽ không tìm chế được.

5 giây trôi qua, kiên nhẫn của Hải Nam cũng sắp xài hết, đáng tiếc người nào đó vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy. Hai mắt hần thấy được khóe mi cô run run.

Người này còn dám giả vờ ngủ.

Khóe miệng rất nhanh vẽ nên đường cong mờ ám, cúi mặt xuống nhìn chăm chăm hai mắt cô, cười nhẹ không nói không rằng cắn lên môi cô.

Bị đau. Người nào đó rốt cuộc cũng mở mắt, phản xạ có điều kiện, một quyền vung lên hướng mắt phải của Hải Nam đánh tới.

-Cái tên đáng ghét này.

-Á, em lại mưu sát chồng... Đau chết rồi.

Hải Nam nằm trên giường ôm mắt lăn qua lăn lại, miệng rãnh rỗi lên án Hải Nghi. Thở thối nắm tay mình, Hải Nghi đắc ý liếc mắt nhìn Hải Nam, hừ lạnh nói.

-Đáng đời.

Nhìn căn phòng này hẳn là phòng nghỉ của Bar The Night đi. Không biết mấy giờ rồi. Nhìn đồng hồ trên tường, thế mà đã gần 11 giờ tối. Đầu mơ hồ vẫn còn đau. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo cô bước xuống giường, nhưng đột nhiên tay lại bị người ta kéo lại.

-Em muốn đi đâu.

Bất mãn xoay người nhìn Hải Nam. Thật sự cô rất muốn cười. Vốn là khuôn mặt đẹp trai bây giờ lại biến thành khuôn mặt gấu mèo (0.0). Một bên mắt phải hiện lên khoảng tròn màu đỏ tím, trong chập chờn đến đáng thương. Bất quá nhìn bộ dạng vô lại của hắn, Hải Nghi quyết định ngoảnh mặt làm ngơ.

Lần nữa hất tay hắn ra, một mình bước đi ra ngoài. Chỉ là phía sau lại xuất hiện một “con gấu mèo”. Cô đi nó cũng đi, cô dừng nó cũng dừng. Ra đến bên ngoài thấy còn rất nhiều người, cô quyết định đi cửa sau.

Đêm. Thành phố đã lên đèn. Nhìn đèn màu lấp lánh từ phía xa, Hải Nghi bắt giác mỉm cười. Cuộc đời vốn dĩ có rất nhiều màu rồi, thế mà chúng lại còn trộn lẫn vào nhau, thật khó phân biệt.

Chân vẫn chậm rãi đi về phía trước, cái bóng dưới đất cứ mỗi bước đi của cô lại dài thêm. Hai cái bóng chồng lên nhau trên mặt đường về đêm trong thật kì lạ.

Lúc này trên đường đã không còn nhiều người nữa, nhưng hai người cứ một trước một sau đi như vậy thì rất kì quái.

Hải Nghi dừng bước xoay người, hai mắt phát hỏa nhìn Hải Nam.

-Anh đi theo tôi làm gì?

Thấy Hải Nghi rốt cuộc cũng đến ý đến mình, Hải Nam cảm thấy rất cao hứng, rất vô tội nhìn cô nói.

-Anh là chồng em, tất nhiên là đi theo em rồi.

Hắn còn không biết xấu hổ, làm ra những chuyện như vậy mà còn ngang nhiên đứng trước mặt cô nói những lời này. Hình ảnh lúc sáng cô vẫn còn chưa quên.

Hải Nghi lạnh lùng nhìn Hải Nam, trong mắt không theo chút tình cảm nào, có chăng chỉ là một mảng sương mù không rõ ràng. Nhìn cô, tâm Hải Nam nhất thời hoảng hốt, hắn muốn tiến lên ôm cô nhưng giọng nói của cô lần nữa vang lên dừng lại hành động của hắn.

-Không cần. Ngày mai tôi sẽ nói với gia gia giải trừ hôn ước này. Vậy nên anh đừng theo tôi nữa.

Lời nói của cô rất nhẹ, rất nhẹ tưởng chừng như một con gió thổi qua thì sẽ không nghe thấy gì cả, nhưng đáng tiếc Hải Nam vẫn nghe vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt hần thoáng chốc cũng trở nên băng giá nhìn thẳng vào cô, nếu có thể hần rất muốn đóng băng cô. Vẻ mặt không còn bồn chồn như trước thay vào đó là vẻ mặt cực kì nghiêm túc. Hần tức giận, hần thực sự rất tức giận. Hần rất muốn đè cô ra mà đánh vào mông cô thật mạnh. Nhưng mà hần đã không làm thế.

-Không có khả năng.

Hải Nam lạnh lùng nói. Bất quá Hải Nghi đối với sự lạnh lùng của hần cũng chỉ cười nhẹ, xem như lời hần nói không cần thiết, những việc cô muốn, không ai có thể ngăn cản.

-Hải Nghi, những chuyện em nhìn thấy, nghe thấy đều không như em nghĩ, là hiểu lầm...

-Anh từng là của tôi. Đồ của tôi không cho phép ai đụng vào. Anh âm thầm bảo vệ Hà Hiểu Lam, tôi không muốn biết lí do vì tôi tin anh sẽ không làm thế. Nhưng anh ôm cô ta đi trước mặt tôi, tôi không cho phép. Nếu đã không còn là của tôi thì hôn ước kì quặc này nên hủy bỏ đi.

Theo từng lời cô nói, sắc mặt Hải Nam càng lúc càng trầm xuống, nhiệt độ xung quanh không tự giác mà xuống thấp.

-Hải Nghi, em dám lặp lại lần nữa xem.

Đứng đối diện với hần nhưng cô không thể thấy rõ sắc mặt hần lúc này, chỉ là cô cảm nhận được không khí lạnh lẽo xung quanh hần. Hiển nhiên là rất tức giận rồi.

Hải Nghi đối mặt với ánh mắt tràn đầy lửa giận của hần cũng không hề phát giác nguy hiểm đang đến gần, thản nhiên đáp lại.

-Tôi nói tôi muốn hủy bỏ không ước. Tôi thực sự không muốn tiếp tục nữa, tôi không muốn... yêu anh nữa.

-Cái cô gái chết tiệt này...

Lời cuối cùng nói ra, lửa giận Hải Nam hoàn toàn bộc phát, dùng tốc độ nhanh nhất tóm lấy Hải Nghi, mãnh liệt hôn, giống như sợ nếu buông ra cô sẽ tiếp tục nói những lời lạnh lùng tổn thương hần và cũng tổn thương chính mình.

Mạnh mẽ chiếm lấy môi cô, bá đạo gặm, cắn. Đầu lưỡi linh hoạt cạy ra hàm răng đang nghiến chặt của cô, mãnh liệt mút lấy.

Hai tay bị hần giữ chặt cô không cách nào đẩy hần ra, chỉ vô lực vùng vẫy trong ngực hần. Giống như nụ hôn đầu tiên cũng tại chỗ này, vị máu tươi tràn vào khoang miệng, nhưng hôm nay người chảy máu lại là cô.

Ném được vị máu tanh nồng trong miệng, Hải Nam vẫn không dừng lại, hần muốn trừng phạt cô gái này, muốn cho cô cảm nhận được tình cảm mãnh liệt của hần. Dù cho cô có kháng cự hần vẫn có cách cho cô chấp nhận.

Mặc dù cô chưa nói nhưng cả đời này cô phải chịu trách nhiệm với cuộc đời hần, không được nói không yêu hần, hần không cho phép.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi cảm thấy người trong lòng hít thở khó khăn. Hải Nam mới lưu luyến rời môi cô, nhưng hai tay vẫn bá đạo ôm chặt lấy người cô vào trong ngực.

Đau lòng nhìn cánh môi vì hôn mà sưng đỏ của cô, lại kích động ôm cô thật chặt, giọng nói bá đạo vang lên bên tai cô.

-Anh không cho phép. Không cho phép em không yêu anh. Nghe chưa. Hải Nghi, anh thực sự rất yêu em.

Giọng nói bá đạo không khỏi che dấu được sự run rẩy trong đó. Một môi dựa trong ngực hần, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ truyền đến rõ ràng bên tai, nước mắt đau lòng lặng yên thấm ướt trước ngực hần.

Một đêm này, có hai trái tim vô tình bị tổn thương...

55. Chương 55: Hà Hiểu Nhược

Hà Hiểu Nhược là một học sinh ưu tú của một trường tiểu học bình thường, năm năm trước đã xuất sắc giành được học bổng của trường tư thục VuHa- Sky.

Là một cô gái có năng lực, rất thông minh và tài giỏi. Cũng chính vì vậy mà trở thành bạn tốt của Tứ Hải Mĩ Nam lúc bấy giờ. Lí do Hà Hiểu Nhược quyết tâm giành được học bổng hoàn toàn vì Minh Quân.

Hà Hiểu Nhược rất thích Minh Quân nên muốn được học cùng lớp với cậu ấy. Minh Quân rất có thiên phú trong việc ca hát, cậu ấy là thần tượng của rất nhiều nữ sinh, vì vậy không biết bao nhiêu lần vô tình khiến Hiểu Nhược đau lòng.

Một lần vì muốn cho Minh Quân nhận ra tình cảm của mình mà Hiểu Nhược nói với cậu ấy rằng cô ấy yêu Hải Nam.

Thật ra Minh Quân cũng có tình cảm với Hiểu Nhược chỉ là cậu ấy không nhận ra mà thôi. Cho đến khi nhận ra thì đã quá muộn.

Năm ấy, bọn họ mới 14 tuổi, không biết rõ tình cảm của đối phương. Hiểu Nhược dù có thông minh đến đâu cũng chỉ là một cô bé, trong chuyện tình cảm yêu ghét rõ ràng. Cô ấy nghĩ rằng Minh Quân thực sự không thích mình cho nên rất buồn.

Cùng lúc đó Hải Nam bị bắt cóc, Hiểu Nhược biết Minh Quân rất thân với Hải Nam cho nên không muốn Minh Quân lo lắng liên tục mình đi cứu Hải Nam.

Hiểu Nhược rất thông minh, cô ấy có thể thành công cứu Hải Nam. Nhưng không may lại bị trúng đạn. Khi mọi người đến thì Hiểu Nhược đã mất máu quá nhiều mà qua đời.

Từ đó mặc dù nhà họ Hà không trách bọn họ nhưng trong lòng Hải Nam vẫn thấy nợ nhà họ rất nhiều. Hà Hiểu Lam là em gái của Hiểu Nhược, vì để bù đắp cho họ nhà Trần Vũ đã đặc cách cho Hiểu Lam được vào trường học với danh nghĩa là nhận được học bổng.

Chuyện của Hiểu Nhược, Hiểu Lam cũng biết nhưng lại cho rằng Hiểu Nhược vì yêu Hải Nam cho nên mới hi sinh tính mạng để bảo vệ Hải Nam. Từ đó, Hiểu Lam xem những cô gái đến gần Hải Nam là kẻ thù của mình, tìm mọi cách không cho bọn họ tiếp xúc với Hải Nam.

Thấy không ảnh hưởng đến mình, Hải Nam dung túng cô ta muốn làm gì thì làm. Hà Hiểu Lam vì vậy mà tưởng rằng Hải Nam có tình cảm với cô ta, cho nên mới xảy ra những chuyện ngày hôm nay...

Sáng sớm, bình minh ló dạng, tia nắng ấm áp bao trùm lên mọi vật. Giọt sương to tròn mập mạp lười biếng nằm ỉn trên đầu ngọn cỏ không biết là hữu ý hay vô tình mà mãi không chịu rơi xuống.

Nghĩa trang Nhân dân.

Người con gái thật xinh đẹp với nụ cười thiện lương trên mặt. Gương mặt trái xoan hơi ửng hồng, hai mắt long lanh biết nói trông thật thánh thiện. Chỉ là cô ấy nằm im ở đây, mãi mãi dừng lại mọi ước mơ hoài bão của mình mà biến thành thiên thần. Có lẽ thiên thần đang bên cạnh chàng ca sĩ Minh Quân đi.

Hải Nghi nhìn người nụ cười thiện lương của cô gái trên bia mộ, hai mắt Hải Nghi ửng đỏ, lần đầu tiên cô vì một cô gái mà đau lòng.

Tối qua Hải Nam đã nói rõ tất cả với cô. Vì vậy, mới sáng sớm hắn đã đưa cô tới đây. Cô đã nhìn cô gái này rất lâu, từ trước tới nay cô luôn rất tự tin với bản thân mình nhưng khi đứng trước cô ấy cô thấy mình thật nhỏ bé.

Trên người xuất hiện một vòng ôm, Hải Nam ở bên tai cô nói nhỏ.

-Cô ấy sẽ không giận em đâu.

-Thật không?

-Thật mà, cô ấy là một cô gái đặc biệt, rất thiện lương. Anh tin cô ấy sẽ không giận em đâu.

-Em xin lỗi.

-So với ba từ này anh muốn nghe ba chữ kia hơn.

-Em thích anh, Hải Nam.

-Tốt lắm, sau này không cho phép nói những lời khó nghe kia nữa, biết không.

Khi nói những lời này vòng tay Hải Nam không khỏi siết chặt vài phần, những lời cô nói tối hôm qua, một câu hửn cũng không muốn nhớ.

Khóe miệng gờ lên nụ cười hạnh phúc, không khỏi biết ơn nhìn về phía Hà Hiểu Nhược.

-Hiểu Nhược, cảm ơn cô.

Ngoài lời cảm ơn ra cô thật không biết nói gì với cô gái này. Cô ấy thông minh như vậy chắc hẳn sẽ hiểu ý của cô chứ. Xoay người nắm tay Hải Nam, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Xóa đi những hiểu lầm, những khúc mắc trong quá khứ. Sau chuyện này họ tin nhiệm nhau hơn, hiểu rõ tình cảm của đối phương hơn.

Minh Quân và Hiểu Nhược là tấm gương tốt nhất. Hải Nghi không muốn đi theo vết xe đổ của họ. Bởi vì có Hải Nam bá đạo giữ lấy cho nên cô mới nhận rõ tình cảm của mình.

Trên cổ chợt lạnh, Hải Nghi cúi đầu nhìn sợi dây chuyền hoàn mỹ nằm trên cổ mình, khó hiểu nhìn Hải Nam.

-Hôm qua, Như Băng đã đưa cho anh. Xem ra cô ấy làm rất tốt.

Hai cái bóng lằn này xếp song song với nhau, mà không phải một trước một sau vô tình chồng lên nhau như lúc trước. Con đường này họ sẽ song song sánh vai nhau cùng đi.

Ánh nắng Mặt trời chiếu lên bức hình cô gái trên tấm bìa màu trắng, nụ cười kia như rực rỡ hơn hẳn. Người con trai mặc áo đen, đeo kính râm từ xa đi tới.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bức hình, nhìn nụ cười xinh đẹp trên môi cô gái, tâm vẫn như cũ nhói đau.

-Hiểu Nhược, anh đến rồi.

Minh Quân nhìn người con gái với nụ cười thiện lương không bao giờ tắt kia, trong lòng hối hận không thôi. Nếu không vì hửn, cô cũng sẽ không ra đi. Nếu hửn nhận ra sớm hơn thì sẽ không lỡ tay đánh mất đoạn tình cảm này. Hửn đã từng hận Hải Nam, nhưng khi biết rõ mọi chuyện hửn lại hận chính mình.

Hửn qua lại với rất nhiều cô gái, vẫn cười với rất nhiều người nhưng không một ai có thể lần nữa chạm vào tim hửn, không ai có thể khiến hửn cười thực sự.

Nở nụ cười mà hửn cho là đẹp trai nhất với cô, nhưng lúc này đây nó thật chua chát, giọt nước mắt nóng hổi của một chàng trai còn đọng lại trên chiếc cằm cương nghị, lặng lẽ rơi xuống vì một cô gái. Không biết đây là lần thứ mấy hửn rơi nước mắt vì cô gái này. Cô gái khiến hửn đau lòng không thôi.

.....

-Lão gia, Dark đã có động tĩnh.

Người đàn ông mặc áo đen cung kính cúi người trước một lão già đang đứng xoay người hướng cửa sổ sát đất. Mái tóc điểm bạc trong hết sức quý dị, ánh mắt ông ta lóe lên hung tàn, tay vịn quầy trưng đầu rồng khẽ nắm chặt. Giọng nói dị thường vang lên.

-Có chuyện gì?

Người đàn ông phía sau không tự chủ mà cảm thấy rùng mình, nhưng vẫn như cũ cung kính trả lời.

-Thưa lão gia, Dark sắp tuyên bố người thừa kế chính thức.

Khóe miệng hiện lên độ cong mờ ảo, hồi lâu sau mới lên tiếng.

-Bọn họ bắt đầu rồi. Chúng ta cũng nên hành động. Ha ha ha Nguyễn Hà Trung tôi sẽ lấy lại những gì thuộc về mình. Nhất định sẽ khiến ông trả giá.

Ha ha ha...

Tiếng cười vang vọng trong bóng đêm thêm càng quỷ dị đến dọa người. Bên ngoài thư phòng có một bóng đen lén lút nhanh chóng li khai...

56. Chương 56: Chuyện Lớn Cả Đời Hải Phong

Nguyễn Hà Hải Phong mới 20 tuổi đã tốt nghiệp Đại học NewYork, là giám đốc điều hành trẻ tuổi nhất của Tập đoàn Diamond, không những thế còn bắt tay vào nền giáo dục khi tự mình xây dựng trường tư thục hàng đầu cả nước VuHa- Sky.

Nguyễn Hà Hải Phong được xem là bạch mã hoàng tử trong lòng các tầng lớp phụ nữ từ quý cô đến quý bà. Ngoài gương mặt đẹp trai tà mị kia còn nổi tiếng với tính phong lưu đệ nhất. Hắn sẽ không bao giờ từ chối cô gái nào đến gần.

Cuộc sống của Hải Phong trải qua thật như ý, nhưng mà người ta hay nói đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma. Cái tính phong lưu của hắn đã chính thức hại hắn khi hắn dây vào cô gái mang tên Hoàng Bảo Anh- một cô gái xinh đẹp, sắc sảo và đặc biệt rất thông minh.

Cuộc sống ong bướm của Hải Phong chính thức hạ một dấu chấm to tròn tại đây.

Vào một ngày đẹp trời nào đó, không khí mát lạnh thổi vào buồng phổi. Khi mọi người nhà Nguyễn Hà đang vui vẻ dùng bữa thì Hoàng Bảo Anh xinh đẹp quý phái mà xuất hiện trước mặt mọi người.

Môi anh đào mỉm cười đúng chuẩn một đại gia khuê tú, tuyên bố một câu xanh rờn.

-Nguyễn Hà gia gia, xin hãy đồng ý giao Hải Phong cho con.

“Sắc”

“Phốc”

Lời này nói ra ngay cả Nguyễn Hà Trung một bộ binh tinh cũng không nhận được mà sắc nước. Hải Lâm còn khoa trương phun toàn bộ cơm mới ăn được ra ngoài. Nhưng lúc này chẳng ai quan tâm việc vệ sinh hay không vệ sinh cả.

Hải Duy chăm sóc dùng khăn giấy lau miệng cho đứa em trai mãi không chịu lớn. Trước khi Hải Lâm còn chưa kịp có phát ngôn gây sốc nào, hắn thuận tiện nhét luôn miếng bánh mì vào mồm Hải Lâm.

Hải Lâm đáng thương ghen đến đỏ mặt, ú ớ ở đó rồi cuộc cũng tiêu hóa hết miếng bánh mì. Mọi người lúc này còn đang hứng trí bưng bưng nhìn cô gái xinh đẹp này.

Hải Nghi liếc nhìn anh em Hải Duy, khoe miệng cong lên nụ cười tà mị. Rất vui sướng khi người gặp họa. Hải Duy, Hải Lâm cũng không ngờ một chút là biết chuyện gì xảy ra, ăn ý nhìn Hải Nghi gật đầu.

Thường ngày Hải Phong luôn giữ trò anh cả với bọn họ, lần này có trò hay để xem rồi.

“Khụ, khụ”

Sau một hồi sững sốt ba của Hải Phong là Nguyễn Hà Đông cố ý kho khan hai tiếng, nhìn Hoàng Bảo Anh nói.

-Cô gái, ý cô là?

-Ý của con là con muốn gả cho Hải Phong. Xin bác đồng ý.

Hoàng Bảo Anh lễ phép khom người 90 độ, hai mắt kiên định nhìn người lớn nhà Nguyễn Hà.

-Ách... chuyện này cũng không phải do chúng ta quyết định được, phải hỏi ý của Hải Phong đã.

Mẹ của Hải Phong, con dâu cả của Nguyễn Hà Trung, nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt rất là hài lòng. Nhưng nghĩ tới đứa con trai của mình thì chỉ có bất đắc dĩ thở dài.

-Chuyện này mọi người cứ yên tâm đi ạ, con tự tin rằng mình sẽ thu phục được anh ấy, chỉ cần mọi người đồng ý thì mọi chuyện sẽ ổn.

Hoàng Bảo Anh mỉm cười tự tin, đứng trước trường bối nhà Nguyễn Hà mà vẫn giữ được phong thái như vậy quả không hổ danh là con cháu nhà họ Hoàng.

-Thằng nhãi Hải Phong cũng nên có người quản lý rồi, không thể cứ long ba long bong bên ngoài với đám người mẫu kia.

Nguyễn Hà lão phu nhân này giờ vẫn một mực chỳn tâm ăn sáng lúc này mới tao nhã dùng khăn lau miệng, chậm rãi nói. Ánh mắt ẩn chứa nhiều hàm ý liếc xéo Nguyễn Hà Trung đang còn ngây ngốc bên cạnh.

Cảm nhận được dòng điện cao áp đang chạy dọc sống lưng Nguyễn Hà Trung lúc này mới cười ha ha nói.

-Ha ha... Ta cũng đồng ý. Chỉ là lúc này Hải Phong không có ở nhà.

-Việc này gia gia yên tâm, con nếu đã tự mình đến đây thì đã có chuẩn bị. Nếu vậy con xin đi trước.

Hải Phong lúc này anh chết chắc rồi, xem anh chạy đâu cho thoát. Hoàng Bảo Anh vui vẻ cúi người xin phép ra về.

Nhìn theo bóng lưng Hoàng Bảo Anh khuất sau cánh cửa, Hải Nghi cùng Hải Duy, Hải Lâm nhìn nhau một cái, đồng thời buông đũa, ăn ý cũng nhau nói.

-Chúng con ăn no rồi.

Nói rồi dùng tốc độ nhanh nhất bước đi ra ngoài...

Khách sạn Hoàng Gia.

Chiếc xe thể thao màu đỏ chậm rãi dừng lại trước cửa khách sạn. Nhân viên bảo vệ nhanh chóng tiến lên mở cửa xe. Mặt lạnh nhìn tòa nhà cao tầng sang trọng, Hoàng Bảo Anh cười lạnh. Giao chìa khóa cho bảo vệ, nhanh chóng tiến vào đại sảnh khách sạn.

Dường như cùng lúc đó, một chiếc xe thể thao màu xanh dương cũng chậm rãi đỗ xích trước cửa khách sạn Hoàng Gia.

Xuống xe. Hải Nghi nhìn hai chữ Hoàng Gia mạ vàng trên cao khoe miệng như có như không giơ lên nụ cười nửa miệng. Liếc nhìn hai người Hải Duy cũng đã xuống xe đứng bên cạnh mình, nói.

-Các anh có nghĩ Hải Phong sẽ ở đây không?

Nhìn nụ cười gian trá trên mặt Hải Nghi, Hải Duy cũng cao hứng mỉm cười. Duy chỉ có Hải Lâm tâm tính thiện lương nhìn hai người này, trong lòng âm thầm đồng tình với Hải Phong.

-Đi thôi, trò hay cũng sắp bắt đầu rồi.

Hải Duy vừa dứt lời thì ba người cũng đã nhanh chóng tiến vào khách sạn Hoàng Gia...

“Đỉnh”

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Hoàng Bảo Anh mặt lạnh bước ra, quanh người tản mát hơi thở nguy hiểm. Khi nhìn thấy kết quả điều tra của Hải Phong thì cô đã quyết định thu phục người đàn ông này. Không nghĩ tới hần còn dám qua đêm trong khách sạn nhà cô.

Hoàng Bảo Anh đứng trước cửa phòng 309.

“Răng rắc”

Chìa khóa trong tay thuận lợi mở được cửa, chậm rãi tiến vào.

-Oa, không nghĩ tới Hải Phong lại dám ở trong khách sạn của Hoàng Bảo Anh làm chuyện xấu.

Qua khe cửa Hải Lâm nhìn thấy bóng dáng Hoàng Bảo Anh đứng bên giường, không khỏi trầm trồ than. Thật quá hiển hách đi. Hải Phong dám cùng bạn gái mới qua đêm trong khách sạn của bạn gái cũ. Rất oai.

-Suyt. Im nào.

Hải Nghi ra hiệu cho bọn họ. Nhìn Hải Duy nháy mắt. Hải Duy hiểu ý, nhanh chóng giơ lên máy chụp hình, chuyện này có thể kiếm không ít lợi từ phía Hải Phong, có sao bọn họ không làm.

Bên trong phòng chỉ thấy hải Phong vô tư không hay biết chuyện gì mà yên ổn ngủ. Ngay cả nụ cười tà mị phong lưu cũng còn vượn trên khóe miệng. Nhìn bộ dạng ở trần của hắn, khỏi nói Hoàng Bảo Anh cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô người mẫu Lisa cô đã sớm cho người nhẹ nhàng mà tống cổ cô ta ra khỏi khách sạn, tin rằng sau này cô ta sẽ không còn chỗ đứng trên sàn Catwalk.

Một cước đạp Hải Phong rớt xuống giường không có cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc.

“Bịch”

Hải Phong trực tiếp lăn một vòng tuyệt đẹp trên giường và đáp chuyển máy bay đầu tiên trên tấm thảm màu đỏ bắt mắt. Chưa kịp định thần thì nghe được giọng nói quen thuộc của Hoàng Bảo Anh.

-Nguyễn Hà Hải Phong, chúng ta nên kết hôn đi.

57. Chương 57: Hải Nam Ngoại Tình

Mình vẫn còn mơ sau. Ai nói cái gì mà nghe ong ong thế. Gãy lưng rồi.

Hải Phong mắt nhắm mắt mở lồm cồm bò dậy, hiển nhiên không phát hiện có người thứ hai trong phòng. Trong lúc mơ màng không sợ đời chưa đủ loạn hướng Hoàng Bảo Anh cười quỵn rũ.

-Hi, Lisa, sớm.

Trong nháy mắt nhiệt độ trong phòng xuống thấp, sắc mặt Hoàng Bảo Anh đen lại, hai mắt như hai tia lửa chiếu tướng lên người Hải Phong. Ngay sau đó khỏi nói cũng biết Hải Phong lần thứ hai biểu lộ tình cảm với sán nhà khi trao cho nó một cái hôn nồng nàn.

-Nguyễn Hà Hải Phong, anh tốt nhất nên tỉnh dậy cho em.

-A... ui... đau chết rồi. Em... haha... ha Bảo... Anh...

Vốn định lớn tiếng nói, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đen đỏ lẫn lộn của Hoàng Bảo Anh thì lời định nói ra lập tức nuốt trở lại, ngượng ngùng kéo chăn che kín người, xấu hổ nhìn Hoàng Bảo Anh.

-Anh có 3 phút ăn mặt chính tề.

Lời vừa nói xong, Hải Phong dùng tốc độ sét đánh mà ôm quần áo chạy vào nhà vệ sinh.

Hoàng Bảo Anh lúc này mới ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt như có như không liếc nhìn ba cái đầu ngoài cửa.

-Ách... không phải chứ, nhanh như vậy đã bị phát hiện.

Hải Lâm thất vọng bĩu môi, chân định bước vào thì bị Hải Duy ngăn lại.

-Không sao, chị ấy chắc sẽ không vạch trần đâu. Chờ xem.

Thấy thế Hải Nghi ra hiệu đứng im, nhanh tay gửi một tin nhắn.

Ba phút sau, Hải Phong vô cùng đẹp trai, phong độ ngời ngời bước ra, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bảo Anh, miệng cười lấy lòng.

Không cho hắn có cơ hội giải thích, Hoàng Bảo Anh lập tức nói.

-Em muốn lấy anh.

-Không được.

Hải Phong lập tức từ chối, hắn không muốn ở tù chung thân sớm như vậy đâu. Mặc dù hắn cũng yêu cô.

-Em quyết định rồi, anh không có quyền nói không được. Với lại, người nhà anh đều ủng hộ em, để xem lần này anh chạy đi đâu.

Hoàng Bảo Anh không cho hắn có cơ hội từ chối, một lời khẳng định, hoàn toàn là hình tượng của một nữ gia chủ. Lúc này, ba người ngoài cửa không nhận được mà cảm khái.

Quá suất!

-Em không thể...

-Em biết anh yêu em, anh đừng chối.

Hoàng Bảo Anh cắt lời Hải Phong, hai mắt chân thành kiên định nhìn hắn. Nhìn thẳng vào mắt cô, Hải Phong nghẹn lời, không biết nên nói gì, hắn phong lưu một đời lại bị một cô gái bức hôn. Đạo lý gì đây?

“Cạch”

Cửa phòng đột ngột mở ra, người quản lý khách sạn hấp tấp tiến vào. Không để ý đến cái nhú mày của Hoàng Bảo Anh, trực tiếp nói.

-Nguy rồi, giám đốc. Phía dưới có rất nhiều phóng viên, nói rằng họ biết giám đốc cùng với Nguyễn Hà đại thiếu gia đang ở trong khách sạn.

Khi nói lời này ánh mắt của hắn cũng không nhận được nhìn về phía Hải Phong, tròng mắt lóe lên, giống như hiểu rõ, mỉm cười ý vị nhìn hai người. Vốn nghĩ chỉ là lời đồn nhưng không ngờ là thật.

Nghe được lời này, vốn sắc mặt còn đang khó coi của Hoàng Bảo Anh cũng đã hòa hoãn vài phần. Liếc nhìn ra phía cửa, ba người kia hoàn toàn không thấy đâu.

-Làm sao có thể như thế?

Hải Phong nhăn nhó nhìn tên quản lý hỏi. Hắn thật không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Trước đây thông tin lá cải của hắn với mấy cô người mẫu như cơm bữa, ngày nào cũng đưa tin. Hắn không nghĩ sự việc lần này lại dính líu tới Bảo Anh.

Nhưng mà khi nhìn sắc mặt bình tĩnh của cô, không khỏi nghĩ tới có phải do cô sắp xếp hay không.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Hải Phong, Hoàng Bảo Anh biết hắn hiểu lầm, cũng không thèm giải thích. Đứng dậy, khoác tay hắn ra ngoài.

-Đi thôi, em đã nói anh chạy không thoát mà.

Hoàng Bảo Anh mỉm cười đắc ý, hoàn toàn lơ đẹp sắc mặt khó coi của Hải Phong.

.....

“Đinh”

Cửa thang máy nhanh chóng mở ra, đúng như dự đoán ở đại sảnh có rất nhiều phóng viên, khi thấy hai người từ trong thang máy thân mật đi ra, không khỏi nhanh tay bấm máy chụp hình.

Đèn flash không ngừng chớp. Hải Phong khó chịu nhìn đám người này vây quanh mình, nhưng vì hình tượng một công tử lịch sự, hắn miễn cưỡng nở nụ cười.

-Hai vị cho hỏi, có phải tôi qua hai người đã qua đêm ở đây?

-Hải Phong thiếu gia, ngài đối với Hoàng tiểu thư đây là thật lòng sao?

-Hải Phong thiếu gia, tin tức anh qua lại với rất nhiều nữ người mẫu, anh đều không đứng ra giải thích. Lần này xuất hiện có phải vì bảo vệ cô Hoàng đây?

-Giám đốc Hoàng, xin cô cho ý kiến.

-...

Liên tiếp các câu hỏi được đặt ra, ngay cả Hoàng Bảo Anh cũng cảm thấy khó chịu. Ngắc đầu, kéo mạnh caravat của Hải Phong khiến hắn cúi xuống, đôi môi mềm mại chạm vào môi hắn.

“Oanh”

Hành động này khiến đại sảnh như bùng nổ, các cô gái quanh đây đều lấy Hoàng Bảo Anh làm thần tượng.

Trong lúc này, ở một góc khuất, ba con người đồng thời nở nụ cười gian trá. Hải Duy nhìn Hải Nghi nói.

-Động tác nhanh thật.

-Hi hi, cũng nên có người trừng trị Hải Phong rồi.

-Ha ha sau ngày hôm nay, Hải Phong không đính hôn với chị Bảo Anh thì không được nha.

Trong ba người Hải Lâm là vui vẻ nhất, nhìn đại sảnh náo động như vậy, thiếu chút nữa là xông ra chúc mừng nữa cơ. Nếu Hải Duy không kịp thời cản lại thì có lẽ hình của bọn họ sẽ xuất hiện trên mặt báo vào ngày mai a.

-Ồ, đó không phải là Hải Nam sao?

Nhìn thấy người phía đối diện hành lang bên kia, Hải Lâm âm thầm kêu lên. Hải Duy và Hải Nghi cũng giật mình, đồng thời xoay người lại. Khi nhìn thấy Hải Nam thì nụ cười trên mặt Hải Nghi chợt cứng lại. Vì hắn đi cùng với một cô gái váy hồng. Cô không nhìn thấy mặt chỉ là nhìn thấy bóng lưng nhưng như thế cũng đủ cho lửa giận Hải Nghi bùng phát.

Hai người nhanh chóng khuất sau thang máy, Hải Lâm lại vô tư thêm dầu vào lửa.

-Ách... Nguy rồi, Hải Nam ngoại tình.

“Ưm” Hải Duy tay chân nhanh nhẹn bịt lại cái miệng gây họa của Hải Lâm nhưng đáng tiếc không còn kịp rồi. Vì hắn cảm nhận được không khí xung quanh hắn dường như lạnh đi. Trong lòng cầu nguyện, Hải Nam cậu tự lo đi nhé...

58. Chương 58: Họa Từ Miệng Mà Ra

Hải Nam, đáng ghét...

Hải Nam chết tiệt...

Hải Nam, là đồ ngốc...

Hải Nghi buồn bực đi bộ trên đường, tay bấm gọi một dãy số đã thuộc từ lâu nhưng đổi lại là một hồi tít tít chán ngắt.

Đây là lần thứ n cô gọi điện cho Hải Nam, cũng là lần thứ n hắn không bắt máy và là lần thứ n bình phương cô mắng hắn.

“Hắc... hắc xì”

Tội nghiệp Hải Nam khi vừa bước ra khỏi thang máy khách sạn thì cứ hắc xì liên tục. Gương mặt đẹp trai vì thế là đỏ bừng. Mặc kệ ánh mắt đăm đăm đuổi của mấy cô nàng nhân viên lẫn khách hàng, thong thả đi ra cửa mà không biết tai họa đang giáng xuống đầu.

Lấy điện thoại từ trong túi ra nhìn thấy đến tận... 3 cuộc gọi nhỡ của người có nick name là “Vợ yêu”.

Da đầu tự nhiên tê rần, hẳn còn nhớ rất rõ cô từng nói với hẳn nếu gọi ba lần không bắt máy thì... Có trời làm chứng hẳn thật sự không muốn dự đoán hậu quả xảy ra.

Gấp gáp gọi lại, nhưng chuông đổ thật lâu vẫn không có người trả lời.

Tiếp tục gọi.

Không bắt máy. Gọi lại.

Vẫn không có người bắt máy.

Trong nháy mắt hẳn cảm thấy trên đầu mình có một đám mây đen bao phủ, sấm sét đùng đùng, mưa cứ thế trút xuống.

Thôi xong rồi. Gạt bỏ đám mây không biết điều kia, hẳn lái xe đi tìm cô.

Ở một khu vui chơi nọ, một cô gái xinh xắn ngồi trên xích đu bên cạnh hồ cá nhỏ. Điện thoại bên cạnh reo lên liên tục nhưng bộ dạng cô không có chút gì gọi là muốn nhấc máy, ngược lại còn rất hưởng thụ thưởng thức giai điệu vui tai của nhạc chuông.

Gọi lại sao. Muộn rồi. Hải Nam nếu anh tìm được em, em sẽ bỏ qua cho anh.

Hải Nghi trong lòng tự nói. Từ trước đến giờ cô cứ nghĩ trò chơi ngu ngốc thế này chỉ có trên phim thần tượng Hàn Quốc thôi, không nghĩ đến bây giờ chính mình lại muốn chơi trò chơi ngu ngốc này.

Ngâm nga một câu hát mà cô tự cho là hay nhất. Nhưng hát xong mới biết hóa ra mình hát lại kinh khủng như vậy, chính mình nghe còn muốn buồn nôn.

Nhớ đến lần đầu tiên Như Băng dẫn cô đến phòng Karaoke, sau khi nghe cô hát xong, cô ấy đã không nể mặt mà thét lên rằng.

“Black, giọng hát của cậu quả thật rất kích thích hậu môn”

Đó chính là vì sao trên thế giới này thiếu đi một thiên tài âm nhạc.

Hải Nghi tự mãn nghĩ, khoe miệng như cũ giờ lên nụ cười tự tin chọc người say đắm. Bất quá nếu Như Băng biết suy nghĩ của cô lúc này thì sẽ không do dự mà cho cô cái nhìn khinh bỉ.

-Vợ à, em như thế nào lại đào hoa như vậy chứ.

Bất chợt giọng nói quen thuộc cùng tiếng thở gấp gấp truyền đến sau lưng. Hải Nghi giật mình xoay người lại thì nhìn thấy Hải Nam một thân mồ hôi ước đầm áo sơ mi màu xanh dương, nhưng vẫn đẹp trai mê người mỉm cười nhìn cô. Ánh mắt còn mang theo hàm ý trêu chọc.

Hải Nghi lúc này rất không có khí phách mà bị vây trong mĩ nam kế của hẳn, quên mất chính mình thế nhưng lại đang giận hẳn.

Hải Nam nhìn bộ dạng ngốc lẳng của cô, nụ cười trên khoe miệng càng nở rộng hơn, biểu thị tâm tình hẳn giờ đây rất tốt.

Tiêu sái từng bước đi về phía Hải Nghi, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mang theo hàn quang dày đặc một lượt quét nhìn xung quanh. Mấy thanh thiếu niên lúc này mới không cam tâm mà rút lui, ánh mắt con lưu luyến nhìn Hải Nghi một hồi.

Hương trà xanh nhàn nhạt phất qua cánh mũi, Hải Nghi lúc này mới định thần lại, ngược lên thì đã thấy Hải Nam không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt cô. Trong lòng không nhịn được vui sướng, thì ra trò chơi này không ngu ngốc chút nào, ít ra thì Hải Nam đã tìm được cô.

Nhưng mà sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, xem người trước mặt như không khí mà nhìn đi chỗ khác. Lúc nhìn thấy có rất nhiều người như vậy nhìn mình, Hải Nghi nhất thời hiểu rõ lời nói của Hải Nam trước đó.

Hẳn thế nhưng nói cô đào hoa. Chi bằng nói hẳn phong lưu đi.

Đồ xấu xa. Cho dù có tin anh, em cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Người nào đó cứ như vậy bị xem là tàn hình, nụ cười lúc này cứng lại. Trong lòng rất khó chịu nhưng lại không dám phát tiết. Chỉ có thể nóng mắt nhìn cô gái này.

Chiêu hấn am hiểu nhất và sử dụng nhiều nhất đối với cô đó chính là mặt dày.

Hải Nam nhìn cô cười xấu xa. Thấy hấn như vậy, Hải Nghi nhất thời sửng sốt, cô có dự cảm không lành.

Quả nhiên ngay sau đó, Hải Nam không để ý kháng cự vô ích của cô mà nhấc bổng cô lên, xoay người ngồi xuống chỗ của cô, thuận tiện đặt cô ngồi trên đùi hấn. Hai tay không an phận quàng lấy chiếc eo mảnh khảnh của cô.

-Anh... anh đang làm gì? Buông tay ra.

Hải Nghi tức giận đến đỏ cả mắt, mắt lạnh không khách khí trừng trừng nhìn Hải Nam. Hai má cũng không nhin được mà ửng đỏ. Ở đây là khu vui chơi công cộng nha, cho dù da mặt cô có dày thế nào đi nữa thì cũng không bằng người này.

Thật xấu hổ.

Hải Nghi xấu hổ lén lút nhìn xung quanh một hồi, mặt “phụt” một cái nóng ran, quả nhiên có rất nhiều người nhìn bọn họ. Hải Nghi tiếp tục mắt trừng mắt với hấn. Tức giận không nói nên lời.

Hải Nam nhìn bộ dáng tức giận của cô thật ra không có chút uy hiếp nào. Mà ngược lại còn thêm phần đáng yêu. Không nhin được, nhân cơ hội mà hôn chụt một cái vào môi cô. Thỏa mãn cười cười.

-Vô lại.

Nhìn nụ cười đáng đánh đòn của hấn, Hải Nghi bắt lực mắng một tiếng, dùng dần leo xuống nhưng không thể. Hai tay hấn như hai gọng kìm, kềm chặt lấy eo cô, nhúc nhích thế nào cũng không xong.

-Vợ à, em mà còn nhúc nhích nữa thì anh sẽ hôn em thật đấy.

Hải Nam thấp giọng đe dọa. Phải biết rằng bọn hấn đang tuổi trưởng thành, cô gái này lại không biết tốt xấu, hết lần này đến lần khác trêu chọc tính nhẩn nhin của hấn.

Cảm nhận cơ thể hấn khác thường, Hải Nghi ngoan ngoãn ngồi im lại. Không muốn tiếp tục gây chú ý hơn nữa, nên nhỏ giọng nói.

-Anh muốn thế nào?

-Anh xin lỗi. Lúc này anh có việc nên không nghe máy. Bà xã đừng giận anh nữa.

Hải Nam tiếp tục tung ra chiêu thứ hai đó là... làm nũng. Giọng điệu chân thành, hai mắt cún con, gương mặt yêu nghiệt cọ cọ vào cổ cô. Nhìn như thế nào cũng giống như cô đang ức hiếp hấn a.

-Đừng làm loạn.

Hải Nghi đỏ mặt, ngoại trừ trừng mắt nhìn hấn thì không còn cách nào khác đối phó với tên này.

-Vậy nghĩa là em tha thứ cho anh rồi sao. Được rồi, anh biết em không phải là người nhỏ nhen như vậy.

-Cái gì? Anh dám nói em nhỏ nhen?

Hải Nam có một loại bức xúc muốn cắn vào lưỡi của mình, hấn như thế nào lại châm ngòi cho bom nổ. Thấy vậy vội vàng giải thích.

-Không phải, ý anh hoàn toàn không phải như thế.

-Vậy ý của anh là gì a?

Khóe miệng Hải Nghi nhếch lên nụ cười nửa miệng như có như không, nhìn hấn không có ý tốt nói.

-Ha ha ý của anh là... là... -Khóe mắt nhìn thấy hai đứa bé song sinh xinh đẹp như hai thiên thần nhỏ cực kì đáng yêu đáng xa, không tự chủ mà phán một câu mang đầy hám ý chán sống.

-... chúng ta sinh con thôi.

“Búp”

Một quyền đánh ra thành công biến gương mặt đẹp trai của ai kia thành gương mặt gấu mèo. Đối với Hải Nghi mà nói công nghệ thẩm mỹ thật chẳng đáng là gì, nhìn xem trong nháy mắt cô đã biến Hải Nam trở nên cực kì thảm hại.

Ngay lúc này đây cô chân chân chính chính lĩnh ngộ được một điều đó là người trước mặt không những hết sức vô lại mà còn cực kì vô sỉ...

59. Chương 59: Đối Mặt Với Ác Mộng

Khách sạn Hoàng Gia.

Ở một bàn ăn trong nhà hàng của khách sạn, một cô gái xinh đẹp dịu dàng, mặc chiếc váy màu trắng đang tao nhã uống cà phê.

Ánh mắt của cô khó hiểu nhìn cô nhóc trước mặt, lại thêm gương mặt cậu chủ tại sao lại hóa thành gấu mèo?

Bộ dạng trông còn vô cùng hưởng thụ đãi ngộ như thế.

Thật là kì lạ.

Cô nhóc này từ khi nhìn thấy cô thì cứ mắt to trừng trừng nhìn cô.

Ừ, thì cô thừa nhận mắt mình không to bằng cô nhóc, nên nhin... Bất quá không có ai có thể tự nhiên uống cà phê khi có người khác nhìn mình chằm chằm.

Cô thừa nhận cô làm ăn lương thiện, làm người cũng không đến nỗi xấu, như thế nào vừa gặp mặt thì đã nhìn cô với ánh mắt giống như nhìn kẻ thứ ba cướp chồng người ta vậy.

Jenny Trần uống một ngụm cà phê, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt không nhin được, lên tiếng hỏi.

-Cô gái này, chúng ta từng gặp nhau sao?

-Không có.

Hải Nghi dứt khoát trả lời, ánh mắt vẫn không thiện cảm chiếu tướng lên người Jenny Trần.

-Vậy sao em nhìn chị giống như nhìn Tiểu tam vậy?

“Phụt”

Hải Nam bên cạnh rất không có tiền đồ mà trực tiếp phun cà phê vừa mới uống xong ra ngoài. Nhưng ngay sau đó dưới chân truyền đến đau đớn khó nhin, khiến hắn bất ngờ kêu đau.

Quay đầu nhìn người vừa gây chuyện thì thấy Hải Nghi nhìn hắn mỉm cười xinh đẹp, bộ dạng quan tâm nhiệt tình lấy khăn giấy trên bàn lau miệng cho hắn.

-Chồng à, sao anh không cẩn thận vậy?

Động tác tay thì rất dịu dàng nhưng động tác chân thì lại không mềm mại như thế. Hải Nghi không chút thương tiếc giẫm đạp lên mu bàn chân Hải Nam, khiến hắn âm thầm đổ mồ hôi. Nhưng khóe miệng vẫn cười lấy lòng.

Vốn dĩ hai mắt đã hóa thành gấu mèo, khi cười lên lại càng cực kì buồn cười. Gương mặt hề hề giống như tên ngốc. Người trong khách sạn không nhin được mà chỉ chỉ trỏ trỏ. Điều này làm cho Hải Nghi rất không hài lòng, cô trừng mắt một lượt nhìn xung quanh, khí thế nữ vương cao ngạo không chút tiếc rẻ mà phát huy.

Bọn người đó thấy vậy cũng không nhìn nữa. Hải Nghi còn chưa kịp hài lòng với tình huống này thì bên tai giống như có sét đánh qua vậy.

-Jenny, vợ tôi cô ấy hay ghen.

Hải Nam nhìn Jenny Trần đang ngơ ngác nói. Lúc nãy hắn đã biết vì sao Hải Nghi giận hắn. Hắn phải mất rất nhiều công phu miệng nói lưỡi múa mới đưa cô tới đây.

Bất quá khi nhìn đến phản ứng đáng yêu của cô hắn vẫn không nhịn được mà trong lòng cao hứng. Nghĩ vậy nên đau đớn ngoài da như thế này vẫn không thành vấn đề. Nhấn nhẹn cơn đau ngày một tăng phía dưới chân khi hắn vừa thốt ra câu nói kia.

Sắc mặt Hải Nghi khỏi nhìn cũng biết nó đã lạnh xuống vài phần. Cô cười quỵn rũ nhìn Hải Nam khiến hắn bỗng dưng cảm thấy mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng.

-Ách, hi hi cô chủ tôi đã có bạn trai.

Nhìn biểu hiện của hai người trước mặt, Jenny Trần nếu không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì thật đúng là uống công làm người. Bất quá cô không phải là người bình thường mà là một chuyên gia tâm lý nổi tiếng thế giới.

-Cô chủ?

Hải Nghi bắt được hai từ trọng yếu trong câu nói của Jenny Trần, khó hiểu hỏi ngược lại.

-Vợ à, đây là Jenny Trần, là người mà trước đây ông nội nhận nuôi, hiện tại đang học tập và làm việc ở nước ngoài. Chị ấy mới đáp chuyến bay sáng nay. Là người nhà Trần Vũ cho nên chị ấy gọi anh là cậu chủ.

Nghe Hải Nam nói, lúc này sắc mặt của Hải Nghi mới hòa hoãn vài phần. Nếu đã gọi Hải Nam là cậu chủ thì gọi cô là cô chủ cũng không có gì lạ.

Hải Nghi mãi đánh giá người Jenny Trần mà không để ý đến ánh mắt của Hải Nam cũng nhìn Jenny Trần có chút khác thường.

Nhận thấy được ánh mắt hàm ý của Hải Nam, Jenny Trần mỉm cười chuyên nghiệp hướng Hải Nam nói.

-Cậu chủ tôi có một tài liệu quan trọng muốn đưa cho cậu. Hay là chúng ta lên phòng của tôi đi.

Jenny Trần khi nói thỉnh thoảng lại ngó nhìn Hải Nghi. Trong lòng Hải Nghi ần ần khó chịu, cô không muốn Hải Nam ở cùng người khác.

Bên cạnh Hải Nam đã không chút do dự mà nắm tay Hải Nghi đứng dậy, dẫn đầu đi trước.

-Vậy đi thôi.

Hải Nghi vẫn không chút nghi ngờ mà đi cùng với Hải Nam. Trong lòng buông lỏng vì Hải Nam đã không do dự mà dắt cô cùng đi. Tâm trạng vì thế mà vui vẻ hẳn lên.

Khi Jenny Trần mở cửa thì một mùi hương dễ chịu xông vào mũi, khiến người ta thư thái, cả người như nhẹ nhàng hẳn ra.

Đột nhiên Hải Nghi thấy Jenny Trần đi lên phía trước xoay người mỉm cười nhìn cô. Giống như mang theo ma lực, khiến cô làm theo những điều cô ta nói.

-Cô chủ, nhìn tay tôi đi.

Trên tay cô ta cầm một đồng tiền bạc, khi cô ta xòe tay ra thì đồng bạc rơi xuống, treo thẳng đứng trên tay Jenny Trần nhờ một sợi chỉ trắng. Hai mắt Hải Nghi bắt đầu hoa lên, nhìn đồng bạc cứ liên tục lắc lư trước mắt cô. Trong lòng kinh hoảng cô cảm nhận được điều gì đó bất thường.

Nhưng tất cả đã không còn kịp rồi. Trước khi cô ngất đi thì bên tai nghe rõ mồn một giọng nói quen thuộc của Hải Nam.

-Không sao rồi, có anh đây.

Sua đó Hải Nghi trực tiếp lâm vào hôn mê.

Hải Nam ôm cô đặt lên giường nhìn về phía Jenny Trần nói.

-Được rồi, cô bắt đầu đi.

Jenny Trần hiểu ý, nhanh chóng gật đầu.

Từ giây từng phút trôi qua, mồ hôi trên trán Hải Nghi càng lúc càng toát ra nhiều hơn, thân hình nhỏ bé không nhịn được mà run rẩy. Bàn tay nắm chặt tay Hải Nam giống như đó là nguồn sống duy nhất của cô.

Hải Nam một mực ngồi bên giường, đau lòng thay cô lau mồ hôi trên trán. Hắn biết mười mấy năm qua cô luôn sống với cơn ác mộng đáng sợ. Cho nên hắn mới nhờ Jenny Trần giúp đỡ. Hi vọng cô có thể dũng cảm đối mặt với ác mộng kinh hoàng đó, để từ đó không còn sợ hãi như thế mỗi khi đi ngủ.

Hải Nam đưa tay vuốt nhẹ chân mày đang cau chặt của cô, thăm thì.

-Hải Nghi, cố lên.

Cơn ác mộng kinh khủng đó lại tới nữa, Hải Nghi sớm đã quen thuộc từng chi tiết trong đó, cô rất muốn tỉnh dậy, không muốn nhìn thấy càng không muốn nhớ lại nữa.

Nhưng luôn một sức mạnh vô hình nào đó không cho cô tỉnh dậy, cô càng chống cự muốn mở mắt thì cảm giác đó càng mãnh liệt hơn.

Trong đầu bất chợt nhớ tới lời nói của Hải Nam trước khi ngất đi. Vì vậy cô tin rằng Hải Nam lúc này đang ở bên cạnh cô. Hải Nghi trong giấc mơ nhất thời bình tĩnh lại.

Vẫn là người đàn ông đáng sợ đó, vẫn ánh mắt khát máu cô không thể nào quên được. Người phụ nữ đáng thương hèn mọn quỳ dưới chân ông ta...

Máu và nước mắt hòa vào nhau làm một...

Người đàn ông đó chính là quý, là ma cà rồng... Thật đáng sợ.

Cô nhìn thấy khoe miệng ông tràn ra máu tươi... Nhìn thấy người phụ nữ thế nhưng đã ngã xuống...

Cô nhìn thấy chính mình hoảng sợ, thân thể nhỏ bé ngồi co rút sau cánh cửa sắt, bịt chặt miệng. Thậm chí vì không chế hoảng sợ trong lòng mà cắn chặt bàn tay đến chảy máu, nước mắt như hàng loạt viên trân châu nho nhỏ mà lặng yên nối nhau rơi xuống...

Năm đó Hải Nghi mới bốn tuổi... Không thể nào đối mặt với sự thật tàn nhẫn cũng như không thể nào đối mặt với ác mộng mười mấy năm qua.

Nhưng hôm nay, Hải Nghi 17 tuổi, đã có thể dũng cảm đối mặt với cơn ác mộng kinh hoàng đeo bám mười mấy năm mà không hề trốn tránh...

Hải Nghi 17 tuổi, lúc này nằm yên trên giường, thân thể vẫn còn run rẩy, tay vẫn nắm chặt bàn tay to lớn của Hải Nam chưa một lần buông ra, nước mắt lặng yên thấm ướt gối...

60. Chương 60: Yêu Nghiệt Mỹ Nam

Chiếc xe thể thao màu xanh lá yên lặng nằm trên đường quốc lộ. Trong bóng đêm phá lệ nổi bật nhưng hầu như chẳng ai thèm quan tâm đến nó.

“Rùm, rùm, rùm”

“Két”

Chiếc xe moto phân khối lớn giống như tia chớp chạy như bay rồi trong khoảnh khắc dừng lại bên cạnh xe thể thao màu xanh lá.

Người đàn ông mặc đồ da màu đen bó sát người, đội mũ bảo hiểm thật to, xuống xe giống như vô ý đứng tựa người vào cửa xe thể thao. Ngay sau đó cửa kính xe hạ xuống, người mặc áo đen lập tức lấy ra một phần tài liệu đưa cho Đặng Vũ Khánh.

-Điều tra thế nào?

Nhận lấy phần tài liệu từ tay người áo đen, Đặng Vũ Khánh không lập tức xem, nhìn ra ngoài lạnh lùng hỏi.

-Điều tra được, 13 năm trước giám đốc Đặng Chí Hào cùng vợ là Tôn Thúy Hoa đều mất tích trong sự kiện “ma cà rồng” năm đó. Không những thế, sự kiện đó còn dẫn tới rất nhiều người trẻ tuổi biến mất. Các tổ chức thế giới cho tới nay vẫn đang không ngừng điều tra, vì việc này có liên quan tới tổ chức Dark. Nghe nói 13 năm trước tổ chức này có xảy ra tranh chấp một người trong số đó đã tách ra. Những thông tin khác tạm thời chưa tra được.

Người mặc áo đen nhanh chóng tóm tắt kết quả điều tra. Sự việc năm đó quả thật rất phức tạp có liên quan đến rất nhiều người, thậm chí ngay cả FBI cũng đang không ngừng tìm kiếm người được gọi là “Sát thủ ma cà rồng”.

-Tiếp tục điều tra.

Sắc mặt Đặng Vũ Khánh ngưng trọng vài phần, lạnh giọng ra lệnh. Người áo đen nghe thấy cũng không tiếp tục nhiều lời, nhanh chóng lái xe đi mất.

Nhìn phần tài liệu trên tay Đặng Vũ Khánh không rõ tâm trạng của mình lúc này là gì. Từ trong đó lấy ra một tấm hình, đó là hình ba mẹ hắn. Đã bao lâu hắn không nhìn thấy ba mẹ mình, đã bao lâu hắn không cảm nhận được tình cảm gia đình.

Từ nhỏ hắn so với người khác trưởng thành hơn hẳn. Không biết nở nụ cười thực sự lại khó đến vậy. Luôn bắt buộc bản thân mình phải chăm chỉ rèn luyện để một ngày nào đó có thể trả thù cho ba mẹ.

Ngày mà hắn chờ rốt cuộc đã đến thì hắn lại chần chừ. Bởi vì đối thủ lần này của hắn lại là người con gái hắn yêu.

-Ba, mẹ con phải làm sao đây?

Giọt nước mắt con trai rơi xuống trên bức hình, trong hình ba mẹ hắn vẫn cười hạnh phúc mà không hay biết rằng con trai của họ đang phải chịu khổ, đang từng ngày bị thù hận dày vò.

.....

Bên trong căn phòng bài trí sa hoa, tất cả đồ đạc được làm bằng gỗ thượng hạng. Người đàn ông tóc điểm bạc ngồi trên ghế được chạm trổ hình rồng, tay cầm quả trứng đầu rồng. Ông ta ngồi dựa lưng vào ghế, hai mắt không giận mà uy nhìn người đàn ông mặc áo phục màu đen đang cúi đầu phía trước. Toàn thân tỏa ra hơi thở đáng sợ, khiến người ta không nhìn được run run.

-Thằng nhóc đó mấy ngày nay thế nào?

Cho đến khi người đàn ông áo đen kia suýt không nhận được mà ngắt đi thì rốt cuộc Đặng Chi Dân cũng âm trầm mở miệng nói.

Lưng áo người đàn ông áo đen đã ướt đầm mồ hôi, nghe thấy tiếng hỏi mới khôi phục tinh thần, cung kính bẩm báo.

-Thưa lão gia, thiếu gia đang điều tra vụ án 13 năm trước.

Đặng Chi Dân vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ có chân mày khi nghe thuộc hạ bẩm báo thì nhíu lại.

-Nó tra được gì rồi?

-Thưa lão gia, hiện tại thì thiếu gia chỉ có trong tay một số thông tin cơ bản còn sự việc liên quan trong đó cậu ấy không có khả năng tra ra.

-Tốt. Ngăn chặn mọi tin tức về sự kiện năm đó, không cho nó có cơ hội điều tra ra bất kì việc gì. Không một ai có thể phá hủy kế hoạch của ta.

-Dạ, lão gia.

Người mặc áo đen cung kính lui ra ngoài, trong lòng thầm than, cái mạng này của hắn phải cẩn thận từng giây từng phút, bởi vậy mới nói “gần vua như gần cọp” mà.

Bên trong thư phòng Đặng Chi Dân mỉm cười đáng sợ, ánh mắt lạnh lùng không che dấu sát ý, giọng nói như ma quỷ đang nguyên rửa vang lên trong căn phòng tối tăm.

-Khá lắm, Đặng Vũ Khánh nếu muốn chết như vậy thì mày cũng sớm biết được cách cha mẹ mày chết như thế nào thôi. Rồi gia đình các ngươi sẽ sớm đoàn tụ. Kẻ nào dám chống đối ta sẽ không có cơ hội sống sót. Ha ha ha...

Tiếng cười ghê rợn truyền ra trong không khí, quỷ dị đến dọa người...

Đêm nay lại là một đêm không trăng. Một dấu hiệu cảnh báo chẳng?

.....

Sáng sớm ánh nắng màu vàng nhạt xuyên qua lớp cửa kính không có màn che chiếu thẳng lên đôi mi cong vút, tạo nên một cái bóng mờ dưới mi mắt.

Hải Nghi nheo mắt, có chút không thích ứng được với ánh sáng này. Nhìn bài trí trong phòng có chút quen mắt. Quả nhiên ngay sau đó một giọng nói cọt nhả vang lên.

-Vợ à, em dậy rồi sao?

Chỉ thấy Hải Nam từ trong phòng tắm bước ra, cực kì cao hứng khi nhìn thấy cô thức dậy. Lon ta lon ton chạy đến bên cạnh cô, thấy cô hoảng sợ trừng lớn mắt thì cuống cuống hỏi thăm.

-Vợ à, em sao vậy? Còn hoảng sợ sao? Không sao có anh đi...

“Bốp”

“Bịch”

“Rầm”

Hải Nam vốn định tới ôm cô vào lòng an ủi, nhưng không nghĩ tới cô thế nhưng lại đánh hắn, còn một cước đạp hắn xuống giường. Hải Nam vô tội ngẩng mặt lên nhìn cô, hai mắt cún con trên gương mặt yêu nghiệt chăm chăm nhìn cô, coi bộ sắp khóc đến nơi, muốn lên tiếng chất vấn nhưng khi nhìn thấy Hải Nghi một bộ hung dữ trừng mắt nhìn hắn, thì uất ức ngậm chặt miệng.

Hải Nghi tức giận nhìn hắn trơ trọi chỉ một cái khăn tắm che thân. Đây là phòng hắn không có lí do gì hắn không biết cô ở trong này. Chỉ có một nguyên nhân duy nhất đó là tên này cố ý.

Nhìn ánh mắt ai oán như tức phụ của hắn cô có một loại xúc động giống như nhìn thấy nàng dâu nhỏ bị mẹ chồng ức hiếp. Từ trong ánh mắt của hắn cô có thể khẳng định bà mẹ chồng không có lương tâm đó chính là Hải Nghi cô.

Mắt lạnh trừng trừng nhìn hắn nói.

-Trần Vũ Hải Nam, là anh cố ý.

-Hức, vợ à, sao em không nói là em cố ý gây tổn thương thể xác lẫn tinh thần người ta.

Hải Nam uất ức mở miệng, nhìn thế nào cũng giống một cô gái nhỏ tay yếu chân mềm.

-Ai bảo anh đưa tôi tới nhà anh hả?

-Gia gia nói nha. Gia gia nói vợ thì phải cướp về.

“Oạch”

Hải Nghi thực sự muốn ngắt đi. Hấn gốc sao. Đương nhiên là không phải. Trình độ mặt dày của hấn cô đã sâu sắc cảm nhận, trình độ gian xảo của cha hấn, cô cũng đã lĩnh hội đầy đủ. Còn ông đẹp trai không ngờ chính là cao thủ trong cao thủ a.

Không muốn tiếp tục nhiều lời với hấn. Hải Nghi nhìn hấn một bộ muốn nằm vạ dưới sàn, còn có mái tóc ướt sũng chưa khô, lo lắng hấn sẽ bị cảm nên có lòng tốt nhắc nhở hấn.

-Đứng dậy, đi thay quần áo nhanh lên.

Hải Nam nghe được cô quan tâm vui sướng bưng bưng, lập tức ngồi dậy chạy lại ôm cô một cái.

-Vợ à, em đây là sợ anh bị cảm sao?

Hải Nghi ngồi trên giường thấy hấn đột nhiên ôm cô, nhất thời cảm thấy có gì đó không ổn, không khỏi liếc mắt nhìn xuống.

Nhưng mà, không nhìn còn tốt, nhìn rồi mặt cô phút chốc đỏ bừng, lửa giận vừa mới hạ xuống lại như gặp được gió nhanh chóng bùng lên. Cô vận khí hét lên.

-HẢI NAM ANH LÀ TÊN BIẾN THÁI...

Không vì cái gì cả, chỉ là trong lúc Hải Nam nhiệt tình chạy tới ôm cô vợ nhỏ, động tác “vô ý” mà đánh rơi chiếc khăn tắm trên người. Thân hình hoàn mỹ lần thứ hai không chút che đậy hoàn toàn phơi bày trước mặt cô.

Đích xác là một yêu nghiệt nam nhân trong lời đồn!!!

61. Chương 61: Vô Duyên Gặp Nạn

Mới sáng sớm biệt thự nhà Trần Vũ được dịp bùng nổ. Chào buổi sáng mọi người là một tiếng hét “vàng oanh” đến kinh thiên động địa của cô chủ tương lai.

Đối với việc này hầu hết tất cả mọi người đều giật mình, ngoại trừ Trần Vũ Dương hôm nay đặc biệt vui sướng, tâm trạng tốt không vì việc này mà thay đổi.

Trần Vũ Văn vẫn như thường ngồi ở phòng khách vừa uống cà phê, vừa xem tin tức. Bộ dạng lười biếng vừa giống như không quan tâm đến náo động ở trên lầu cũng vừa như đã dự đoán được hết thấy.

Mà vị tiên sinh “chân nhân bất lộ tướng” này ở trong mắt Hải Nghi hay Hải Nam đều là người cực kì nguy hiểm. Không vì cái gì khác, chỉ là nụ cười vô hại thường trực trên môi ông ta rất dễ khiến người khác buông lỏng cảnh giác. Nếu không cẩn thận sẽ sa vào cái bẫy mà ông ta sắp đặt.

Vấn đề này thì Hải Nam đã triệt triệt để để cảm nhận sâu sắc trong 18 năm qua.

Hải Nghi nổi giận đùng đùng mà bước xuống lầu, nhìn thấy vài người làm trong nhà nhìn cô với ánh mắt kì lạ, hiển nhiên đối với âm thanh khủng bố vừa rồi vẫn còn đầy đặc hoài nghi.

Cậu chủ của bọn họ khi nào đã trở nên biến thái vậy?

Nhưng mà ánh mắt nghi hoặc của bọn họ không dừng lại quá lâu trên người cô mà nhanh chóng nhìn đến “cái đuôi” theo sau cô.

Chỉ thấy Hải Nam vui vui vẻ vẻ leo đèo phía sau cô, nhiều lần muốn tiến lên sánh vai cùng cô đều bị cô quay lại trừng mắt, rất tức thời mà thu chân lại, giữ vững khoảng cách một bước chân phía sau cô.

Rất nhanh hai người dưới con mắt tò mò của mọi người thì đã đến được phòng khách. Cả hai nhìn thấy Trần Vũ Văn cười vô hại với bọn họ, thì ăn ý nổi lên lòng cảnh giác.

Quả nhiên, ngay sau đó Trần Vũ Văn làm như vô ý mà nói.

-Nghe nói tối qua hai đứa ngủ cùng một phòng.

Cố ý.

Chính xác là cố ý. Đây chính là tiếng lòng của Hải Nam giờ phút này. Từ khi bước vào phòng khách hắn đã cảm nhận được người này nhất định sẽ đối với hắn trả thù việc hắn nói ông ấy không giữ được vợ. Cho nên đối với hắn trả thù.

Bộ dạng hắn bây giờ đã đủ chật vật rồi, người này còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà đổ thêm dầu vào lửa. Hải Nam trừng mắt nhìn người cha vĩ đại đến vô hại của hắn. Bất quá người kia dưới cái nhìn cực nóng của hắn cũng không có phản ứng gì. Chỉ là một bộ hứng thú nhìn người đứng bên cạnh hắn- Hải Nghi.

Khi hắn ý thức được chuyện không ổn đang xảy ra thì Hải Nghi cho hắn một cái nhìn lúng lúng rồi xoay người đi ra ngoài.

-Ấy, vợ à, thật ra anh không có làm gì em cả.

Hải Nam giờ này cũng chẳng rảnh rỗi so đo với Trần Vũ Văn, lập tức cong dít chạy theo.

-Vợ à. Anh thề anh không có ý xấu.

Hải Nghi đi ra tới cửa đột ngột dừng bước, khiến cho người nào đó đuổi theo phía sau bất ngờ “phanh gấp”, không kịp chuẩn bị mà ngã người về phía trước theo lực hút của Trái Đất.

Và hệ quả tất yếu của sự việc bất ngờ trên là thân hình cao lớn của Hải Nam ngã đè lên vóc người mảnh khảnh của Hải Nghi.

“A... ui”

Tình thế cấp bách không biết tiếng rên này của ai phát ra. Nhưng mà Hải Nam biết hắn không phải là hắn đi. Bởi vì hắn cảm nhận được mình đang ở trên một thân thể mềm mềm, xúc cảm nơi bàn tay cũng dị thường thoải mái. Không nhịn được tiếp tục sờ sờ mó mó. Cho đến khi cảm thấy có gì đó không ổn, kí ức vài giây trước đó ồ ạt tập kích, khiến hắn nhất thời xanh mặt, dự cảm bất an truyền đến. Đồng thời cũng ý thức được người dưới thân mình là ai, và hắn thật không dám nghĩ tiếp hắn vừa chạm vào thứ gì.

Chống tay.

Ngẩng đầu.

Hai giây kế tiếp, lấy hết dũng khí mở mắt ra. Quả nhiên đập vào mắt hắn là gương mặt đỏ hồng của Hải Nghi, dưới ánh mặt trời càng thêm kiều diễm. Nhưng mà giờ phút này hắn quả thật dù muốn cũng không có tâm tình thưởng thức vì hắn nhìn thấy được trong mắt cô hai ngọn lửa đã cháy bùng bùng có thể sẵn sàng thiêu chết hắn bất cứ lúc nào.

-Hải Nam đáng chết! Anh còn không mau buông tay ra.

Hải Nghi nén giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu vừa rồi không xoay người lại thì tình huống bị ai như thế này sẽ không xảy ra. Nhìn bàn tay của hắn trên người cô sờ sờ nắn nắn, nếu không phải ở dưới tình thế khó khăn này thì lúc này đây cô sẽ cho hắn một đám nhớ đời.

Hải Nam lúc này mới vội vàng buông tay ra, khuôn mặt đẹp trai thoáng chốc đỏ bừng.

-Đứng lên.

Đối với giọng điệu ra lệnh của Hải Nghi có cho vàng hắn cũng không dám có ý kiến. Lật đật ngồi dậy, nhưng mà khi hắn đã hoàn toàn đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống thấy cô vẫn một mực nằm yên ở đấy, mắt hạnh trừng trừng nhìn hắn, thân thể cứng ngắc không động đậy được.

Hải Nam hoảng hốt ngồi xuống, hắn không dám động vào cô, chỉ có thể vô cùng lo lắng hỏi.

-Vợ à. Sao em không đứng dậy.

-Hải Nam chết tiệt. Anh còn không mau đỡ em dậy.

Hải Nghi tức giận nói, nếu không phải tại hắn bây giờ cô cũng không thê thảm như thế này. Ôi, tấm lưng mảnh khảnh của cô nếu không gãy thì đã là một kì tích rồi.

Hải Nam nghe lời nâng cô dậy, động tác nhẹ nhàng giống như sợ trong lúc vô tình sẽ làm vỡ thủy tinh.

“Rắc”

“Ahhhhhhhh”

Nhưng mà ngay khi hắn động vào cô thì một âm thanh không hợp thời đúng lúc vang lên, ngay sau đó là tiếng hét như giết heo của Hải Nghi. Lần thứ hai trong cùng một buổi sáng làm kinh động trên dưới Trần Vũ gia.

Bên trong phòng khách, Trần Vũ Văn đang uống cà phê cũng không nhịn được mà phun ra, sắc mặt có chút khó coi. Nghĩ lại hắn muốn chinh người, người này cũng không phải là con dâu tương lai của hắn a. Người hắn muốn chinh là Hải Nam, nghịch tử nhà hắn. Nhưng như thế nào lại có tiếng hét thê thảm như vậy.

Đúng lúc này, Hải Nam lo lắng cuống cuồng vội vàng vàng ôm Hải Nghi đang đau đến mức mồ hôi hột đổ đầy người xông vào phòng khách. Hướng quản gia lớn tiếng nói.

-Chú Lâm, nhanh gọi Bác sĩ đến đây.

Quản gia Lâm cũng không hỏi nhiều lập tức gọi điện cho bác sĩ riêng của biệt thự nhanh chóng đến.

Còn Trần Vũ Văn ngây ngốc ngồi tại chỗ, sưng sốt hồi lâu mới ý thức được sự việc nghiêm trọng. Nhanh chân hướng trên lầu đi tới.

Náo động này cũng kinh động đến vợ chồng Trần Vũ Dương, hai ông bà ngay sau đó cũng lập tức đi đến. Nhìn tình hình rối loạn bên trong, Trần Vũ lão phu nhân đau lòng đi vào hỏi.

-Hải Nam, chuyện này là thế nào?

-Đúng vậy, tại sao lại xảy ra chuyện này?

Trần Vũ Văn cũng không nhịn được lên tiếng hỏi, hắn cảm nhận được việc này cùng hắn không tránh khỏi có liên quan a. Hải Nam nghe tiếng nói, lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Vũ Văn, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Im lặng cúi nhìn Hải Nghi đau đến chết lặng, ngay cả trừng mắt nhìn hắn cũng lười.

Trần Vũ Dương nhìn tình hình này, biết là không ổn rồi, việc này với cháu đích tôn của ông không tránh khỏi liên quan. Mặc dù, thương thế này có thể nhanh chóng giải quyết nhưng ông phải tìm cách giải thích với lão già cổ chấp kia.

Miệng không nhịn được nói thảm.

-Nguy rồi, lão già kia, chắc chắn sẽ làm âm lên cho xem.

“Hắc... xì”

Bên này, Nguyễn Hà Trung khó chịu hắc xì, mi tâm nhíu chặt lại. Nghĩ rằng, Jerry nhà ông lại gây chuyện rồi.

62. Chương 62: Sự Thật Khó Tiếp Nhận

Tại phòng khách biệt thự Trần Vũ, một cảnh tượng không mấy xa lạ đang được diễn ra. Nguyễn Hà Trung bộ dạng hùng hổ, đôi mắt già nua hằn học nhìn Trần Vũ Dương đang chột dạ ở đối diện.

Hừ, bởi vì chuyện âm ỉ của Hải Phong, mà gia tộc Nguyễn Hà cùng nhà họ Hoàng rước lấy không ít rắc rối. Cho nên mới mắt nhắm mắt mở cho Trần Vũ Dương có cơ hội cướp lấy cháu gái ông yêu thương nhất. Nhưng mà mới được một ngày thì Jerry hoạt bát đáng yêu của ông phải giống như cái bánh chưng để người ta quần tới bó lui, cuối cùng phải nằm bất động trên giường. Thử hỏi cơn giận này ông không tìm hắn tính sổ thì kiếm ai đòi đây.

Dưới cái nhìn như tia tử ngoại của Nguyễn Hà Trung, Trần Vũ Dương mấy mươi năm nay luôn kiêu ngạo nhưng giờ phút này cũng chột dạ mà lảng tránh. Quả thật ông có chút xấu hổ a, hơn năm mươi năm nay cuộc chiến giữa ông và Nguyễn Hà Trung diễn ra như cơm bữa, nhưng lúc nào cũng ở thế cân bằng, không nghĩ tới vì chuyện nhỏ nhặt này mà bắt đắ dĩ phải lâm vào thế yếu.

-Thôi được rồi, hai cái người này! Nguyễn Hà Trung mục đích chúng ta đến đây không phải là đấu mắt a.

Ngồi bên cạnh hai người, Hoàng Khương uống hết một ấm trà mới bắt đắ dĩ lên tiếng. Làm bạn với hai người tính tình trẻ con này, những chuyện như vậy ông nhìn cũng quen mắt. Chỉ là một tiếng đồng hồ trôi qua, trà cũng uống hết, ông không lên tiếng thì không được rồi.

-Hừ, tôi mới không thèm chấp với ông ta. Hôm nay tôi nhất định phải mang Jerry về.

Nguyễn Hà Trung lúc này mới hừ lạnh, nhìn Trần Vũ Dương lớn tiếng nói.

-Ách... Gia gia chuyện này là cháu không tốt. Vì cháu không cẩn thận nên mới... Cháu xin nhận lỗi với ông. Nhưng mà xin ông cho cháu được chăm sóc Hải Nghi đi.

Hải Nam đứng bên cạnh Trần Vũ Dương nghe thấy lời nói của Nguyễn Hà Trung, lập tức cúi đầu nhận lỗi. Bộ dạng chân thành khiến người ta không nỡ trách tội.

-Được rồi, nên bỏ qua đi thôi. Dù sao con bé chỉ bị treo lưng, sẽ không đáng ngại. Hôm nay, chúng ta đến đây là có chuyện quan trọng để nói.

Hoàng Khương nghiêm túc nói. Giọng nói đầy uy lực không ai dám phản đối. Điều này chứng tỏ ông cũng đã một thời oanh liệt trên thương trường, nếu không cái bằng hiệu Hoàng Gia chắc chắn sẽ không thể bằng vàng và rực rỡ cho đến ngày nay.

Trần Vũ Dương hiểu ý, ọi người lui ra. Trong phòng chỉ còn lại năm người, đó là: Nguyễn Hà Trung, Trần Vũ Dương, Hoàng Khương, Hải Nam, cùng một người nãy giờ vẫn im lặng là Hoàng Tử Minh.

-Chúng ta điều tra được, Đặng Chi Dân lần này cũng quyết định tranh cử người thừa kế.

Nguyễn Hà Trung trở về bộ dáng nghiêm túc, âm trầm mở miệng.

-Là ai? -Trần Vũ Dương hỏi, ông thật tò mò muốn biết con át chủ bài chưa lật của kẻ phản bội là gì.

-Cháu trai hần- Đặng Vũ Khánh.

Hoàng Khương trịnh trọng nói.

Kết quả này không nằm ngoài dự liệu của mọi người. Từ khi Đặng Vũ Khánh trở về, không chút che dấu thân phận, thì bọn họ đã hoài nghi. Ngay sau đó Đặng Chi Dân ẩn nấp bấy lâu nay cũng đột ngột xuất hiện, đúng lúc việc lựa chọn người thừa kế sắp diễn ra của Dark.

Suy tính của ông ta mọi người ai cũng rõ cả. Hải Nam nắm chặt nắm tay, từ đầu hần đã cảm nhận được ánh mắt Đặng Vũ Khánh nhìn Hải Nghi rất đặc thù, không phải là ánh nhìn lạnh lùng với người khác, hần cảm nhận sâu sắc tình cảm đè nén của Đặng Vũ Khánh đối với Hải Nghi thực sự không kém hơn hần.

-Như vậy...

Sắc mặt Trần Vũ Dương lúc này đã vô cùng khó coi.

Điều này biểu thị cho cái gì ông là người rõ ràng nhất. Lúc trước mục đích Nguyễn Hà Trung mang Hải Nghi ra nước ngoài đã dự tính được chuyện này.

Hải Nghi là người duy nhất có thể thừa kế Dark. Chỉ khi người nào kết hôn với Hải Nghi mới có thể thay cô gánh vác trọng trách này. Hiển nhiên trong trong tâm lý mọi người, người được chọn lần này không ai khác ngoài Hải Nam. Nhưng mà Đặng Chi Dân xuất ra con bài cuối cùng này, ý định giành lại quyền độc chiếm Dark của ông ta thật không thể nghi ngờ gì nữa.

Chỉ là với tư cách kẻ phản bội như ông ta lấy quyền gì mà độc chiếm Dark chứ.

-Đúng vậy, Hải Nghi chỉ là nước đi che mắt người khác mà thôi. Người thừa kế thực sự sẽ là một trong ba người: Hải Nam, Tử Minh và Đặng Vũ Khánh. Và chuyện hôn ước trước đây cũng chỉ là che mắt những thế lực ngầm đang có âm mưu tiêu diệt Dark mà thôi.

Nguyễn Hà Trung chậm rãi nói, trong mắt thoáng hiện lên một tia bất đắc dĩ. Đây cũng là điều ông dẫu Hải Nghi, lừa gạt con bé suốt 17 năm. Kế hoạch của ông đã vô cùng hoàn hảo, có thể dụ được con cộp như Đặng Chi Dân lộ diện nhưng điều ông không nghĩ tới là Hải Nghi nhà ông đã thực sự có tình cảm với Hải Nam.

Ông sợ cho dù kế hoạch thành công hay thất bại thì Hải Nghi cũng sẽ không tha thứ cho ông.

Mọi người lúc này cũng đang lâm vào trầm mặc.

Nhìn Hải Nam đang nắm chặt bàn tay, Hoàng Tử Minh cười khở. Hắn đã quyết định là người đứng sau mang cho Hải Nghi hạnh phúc, nhưng mà kết quả cuối cùng hắn đành bất đắc dĩ cướp đi hạnh phúc của cô.

Mọi người lâm vào trầm tư đều không có chú ý đến dáng người nhỏ nhắn đang đứng trên cầu thang. Hải Nghi lê tấm lưng còn đau nhói bước từng bước kiên định xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân, mọi người đồng loạt xoay người nhìn lên, thì thấy Hải Nghi sắc mặt lạnh nhạt, một đường đi thẳng đến trước mặt bọn họ.

-Jerry con...

Lời đến khóe miệng lại không cách nào nói ra, Nguyễn Hà Trung chỉ chăm chú đối diện ánh nhìn thẳng tắp của cô.

Hải Nghi không biết đến đây từ lúc nào nhưng nhìn vẻ mặt của cô, mọi người mặc dù không muốn nhưng chắc rằng Hải Nghi có lẽ đã nghe được rõ ràng. Ánh mắt lạnh nhạt không gợn sóng, nhìn một lượt mọi người, cuối cùng dừng lại ở Nguyễn Hà Trung không nóng không lạnh nói.

-Tất cả là vì kế hoạch sao? Những chuyện ông làm đều vì giữ lại cái thế giới hắc ám mà ông cho tâm huyết suốt đời của ông sao?

-Ta...

Nguyễn Hà Trung muốn giải thích, muốn nói với cô rằng, không phải vậy. Thật ra ông không muốn tổn thương cô. Nhưng mà Hải Nghi không có cho ông cơ hội giải thích, cô nhìn Hoàng Tử Minh.

Hoàng Tử Minh vẫn như trước dịu dàng nhìn cô, nhưng mà lúc này đối với cô ánh mắt dịu dàng như thế thật đáng châm chọc.

-Hoàng Tử Minh. -Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc gọi tên hắn như vậy. Nhưng mà cảm giác này thật khiến cho hắn bất an, hắn chưa từng thấy cô lạnh nhạt như vậy nhìn hắn.

-Lúc trước anh tiếp cận tôi là vì gia gia sao? Năm đó anh đi Anh quốc cũng là vì gia gia sao? Bởi vì từ trước tới nay anh đã là một thành viên của Dark, hay nói đúng hơn anh chính là người của gia gia. Lần này anh về có phải hay không cũng vì Dark?

Từng câu từng chữ cô thốt ra giống như một quả chùy nặng nện thật mạnh vào lòng hắn. Hoàng Tử Minh chỉ lẳng lặng nhìn cô, hắn không muốn giải thích. Bởi vì hắn làm tất cả cũng chỉ mang đến hạnh phúc cho cô.

Hải Nghi thất vọng, người cô coi trọng nhất xem cô là phần thưởng, là món quà dành cho người thừa kế Dark. Người cô tin tưởng nhất lại dùng phương thức như vậy để tiếp cận cô. Vậy thì người cô yêu nhất thì thế nào?

Hải Nghi chậm rãi bước tới trước mặt Hải Nam, chăm chăm nhìn hắn, hi vọng có thể từ trong ánh mắt của hắn có thể tìm ra chút tình cảm nào đó.

Cuối cùng cũng không khiến cô thất vọng, cô nhìn thấy trong khóe mắt hắn là tình cảm nồng đậm, nhưng nhiều hơn là đau lòng cùng bất đắc dĩ. Hải Nghi nhìn hắn hỏi.

-Hôn ước là giả? Người thừa kế gì đó cũng giả? Vậy tình cảm của anh đến tột cùng là thật hay giả?

Nói rồi cô mỉm cười, nụ cười này làm chói mắt hắn, cũng làm tim hắn thật sâu rung động. Cô xoay người lạnh lùng bước đi, cô không muốn nghe thấy bất kì đáp án nào. Dù đúng hay sai, hắn cũng đã làm cô đau lòng.

-Đừng đi theo tôi.

Bỏ lại một câu như thế, thân hình nhỏ bé nhưng quật cường bước những bước chân kiên định ra đi. Từng bước chân cô đi giống như một cước một cước thật đau đánh vào lòng Hải Nam...

63. Chương 63: Kế Hoạch

Mưa... mưa... Từng hạt mưa tí tách tí tách rơi...

Từng hạt mưa to như hạt đậu phát ra những tiếng lộp bộp vui tai khi chúng va chạm với mặt đường bê tông.

Gió gào thét. Hạt mưa nhỏ dần và tốc độ rơi cũng nhanh hơn. Màn mưa che kín tầm mắt. Gió lửa dữ dội, mưa như vô tình tạt vào người cô... đau rất.

Trên đường lớn có một cô gái trẻ bước đi trong mưa, đôi vai nhỏ gầy run lên vì lạnh. Mái tóc dài bết lại dán chặt vào bên má. Đôi mắt đỏ hoe không ai biết cô khóc hay do mưa tạt vào mắt.

Hải Nghi bước đi vô định về phía trước, mặc ư thấm ướt cả người, chiếc váy mỏng manh không che dấu được thân hình con gái. Thực ra cô chỉ là giận mình, giận bản thân dù có cố gắng đến mấy vẫn không bảo vệ được người cô yêu thương. Mà ngược lại, chính họ đang bảo vệ cô.

Cô biết gia gia rất thương cô, không muốn cô tham gia vào thế giới hắc đạo cho nên mới dùng cách đó. Tất cả vì muốn bảo vệ cô, cho cô cuộc sống bình thường như các anh trai.

Cô cũng biết Tử Minh luôn âm thầm đứng sau bảo vệ cô, giống như lúc này đây có lẽ hắn đang ở phía sau đi theo cô, chờ cô ngã gục rồi xuất hiện như một thiên thần xinh đẹp, xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Còn Hải Nam, cô chỉ cảm thấy hổ thẹn với những gì mình hứa. Cô từng nói rằng cô sẽ bảo vệ hắn, đó là lý do cô tự thuyết phục mình ở bên hắn. Nhưng mà bây giờ, khi cô biết tất cả chỉ là giả dối.

Hôn ước gia tộc gì đó là giả?

Người thừa kế Dark cũng không phải là cô?

Vậy cô sẽ lấy tư cách gì để bảo vệ hắn?

Cô không ngờ đến nỗi không nhận ra tình cảm của Hải Nam là thật. Chỉ là, sự thật này giống như cướp mất của cô tất cả, cô không chịu đựng được. Cô cảm thấy mình đã trắng tay. Cô không muốn tình yêu của cô lại phải phụ thuộc vào vị trí người thừa kế. Cho nên cô trốn chạy.

Cô không muốn nghe bất kì lời giải thích nào. Vì cô biết những gì cô nói chỉ là tự lừa gạt chính mình. Che dấu cảm xúc thật của bản thân. Cô thấy mình không đủ mạnh mẽ để bảo vệ những người cô yêu thương.

Thân thể nhỏ bé không biết lạnh cứ một mực đi về phía trước không lí do. Có lẽ trong lòng đã quá lạnh, lạnh đến nỗi cô không cảm giác được sự lạnh lẽo của mưa đêm.

-Hắc hắc... Đại ca, cô gái này trong rất xinh nha.

Phía trước chợt vang lên tiếng cười cợt nhả, giọng nói một tên con trai vang lên rõ ràng. Nhưng Hải Nghi một mực chìm đắm trong suy nghĩ của mình, bước chân cũng không vì thế dừng lại, cho đến khi đâm sầm vào một bức tượng thịt.

-Ai nha, cô em đi đâu trong trời mưa thế này. Hay là theo tụi anh tìm một chỗ ấm áp nha.

-Ha ha ha...

Tên vừa nói hần là “đại ca” trong lời tên đàn em lúc trước. Giọng nói kinh tởm không chút che đậy ham muốn xấu xa vang lên. Ánh mắt bất thiện lướt trên thân người ướt sũng của cô. Bọn đàn em vì thế mà cũng hứng thú cười ha ha...

Nhìn đám thanh niên ngu xuẩn trước mặt, Hải Nghi chỉ nhếch mép cười nhạt nhẽo. Khóe môi yêu kiều bắn ra một câu.

-Không biết tự lượng sức.

Câu nói tuy rất nhỏ rất nhỏ nhưng từ khẩu hình miệng cô, bọn chúng có ngu đi nữa cũng biết cô em xinh đẹp trước mắt vừa nhục nhã bọn hần.

Tên cầm đầu gương mặt tái xanh, khóe miệng co co giật giật, rốt cuộc cũng mỉm cười dâm dăng nhìn Hải Nghi nói.

-Cô em, bọn anh có sáu người, như thế nào lại không biết lượng sức. Hay là em chê không đủ...

“Bốp”

Tên kia còn chưa kịp hoàn thành nốt câu nói, thì bên má phải lãnh trọn cái tát tay của người đẹp. Hai mắt vì tức giận mà trợn lên đáng sợ, hướng năm tên còn lại quát to.

-Còn đứng đó làm gì? Bắt con nhỏ lại cho tao. Hừ

Ngay sau đó năm tên còn lại như được tỉnh ngủ mà tóm lấy Hải Nghi. Nhưng trước mặt bọn chúng, cô gái nhỏ tưởng chừng như yếu đuối, vô hại lại cực kì nhanh nhẹn bọn chúng có bất thể nào cũng không được. Ngược lại mỗi khi vừa chạm vào người cô, thì một cái tát tay dùng tốc độ kinh người mà rơi trên mặt bọn hần.

Bọn hần lúc này mới cảm nhận triệt để cảm giác mà đại ca phải chịu. Quả thật là hoa hồng có gai a.

Hải Nghi trong lòng buồn bực khó chịu, không nghĩ tới mấy tên ngốc này cư nhiên dám dẫm đầu vào ổ kiến lửa. Bọn chúng tưởng cô là quả hồng mềm dễ bắt nạt chắc. Hôm nay gặp đúng Black này, xem như chúng xấu số.

Nghĩ vậy, động tác càng nhanh hơn, giải quyết nhanh gọn năm người. Chỉ thấy một hồi sau, năm tên con trai nằm quần quai kêu đau trên đường. Hải Nghi buồn bực giậm thật mạnh lên tấm lưng vô tội của người nào đó ở ngay bên cạnh cô, khiến hần kêu la thất thanh.

Ánh mắt sắc bén nhìn tên cầm đầu giờ đây đã run cầm cập không biết là do lạnh hay sợ hãi.

-Tối lượt mày.

Hải Nghi trào phúng cười, nụ cười gai nhọn quyền rũ chúng sinh trong màn mưa dày đặc càng thêm xinh đẹp động lòng người. Nhưng mà giờ khắc này tên cầm đầu có một loại xúc động muốn hét lên. Hần chọc phải ác quỷ rồi.

Cô gái đứng trước mặt hần nở nụ cười cười quyền rũ như một ác ma trước khi ban cho kẻ xấu số cái chết dã man nhất.

Đúng vậy, từ trong mắt cô hần cảm thấy sát ý nồng đậm. Thân hình run run không nhận được “Phịch” một cái quỳ trên mặt đất. Miệng vừa định cầu xin tha thứ nhưng không kịp rồi.

Ác ma một khi đã thức tỉnh chưa thấy máu làm sao lại ngủ yên. Xem như hần không có mắt dẫm vào cô. Hải Nghi một cước đá vào mặt hần. Ngay tức khắc lời van xin trong khóe miệng biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Hai chân không rãnh rồi mà đạp, mà đá, mà giẫm vào người dưới đất không nương tình. Năm người kia thấy vậy, lom côm bỏ chạy đi.

Trên đường lớn chỉ còn lại tiếng dậm đá của Hải Nghi. Thân hình tên cầm đầu giờ đây bê bết máu. Đau đến nỗi không còn sức để rên. Gương mặt sưng phù như đầu heo.

Nhưng mà người đánh vẫn không biết thỏa mãn. Nắm đầm tung ra toàn là dùng hết sức bình sinh giáng vào người hắn. Giống như phát tiết nỗi khó chịu trong lòng, Hải Nghi giờ đây giống như một người khác, đánh đầm không biết mệt.

Cho đến khi, nắm tay vung lên không trung còn chưa hạ xuống thì bị ai đó chặn lại.

Tức giận xoay người liền nhìn thấy gương mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng của Đặng Vũ Khánh. Ánh đèn xe phía sau hắn khiến cô không nhìn rõ sắc mặt hắn lúc này nhưng trong khoảnh khắc cô quay đầu lại cô bắt gặp một tia đau lòng trong mắt hắn. Nhưng chớp mắt một cái lại không thấy đâu.

Chắc cô đã nhìn lầm. Hắn như thế nào lại đau lòng chứ. Hắn đã từng là đối thủ của cô, bây giờ lại là đối thủ của Hải Nam. Hắn không có khả năng vì cô mà đau lòng.

Hắn cũng dầm mưa đứng sau lưng cô, giọt mưa như phát họa góc cạnh gương mặt hắn thêm càng lạnh lùng.

-Hắn chỉ còn nửa cái mạng cô cũng muốn lấy sao?

Giọng nói bình thản giống như đang nói chuyện thời tiết. Hải Nghi nhìn lại tên đại ca thấy hắn giống như cái xác chết vô tri bê bết máu nằm trên đường thì không khỏi nhú mày.

Còn ra tay nhẹ quá chẳng?

Vung tay tránh khỏi bàn tay của Đặng Vũ Khánh, từ khi biết được mọi chuyện, người cô không muốn thấy nhất là hắn. Thân ảnh quật cường không nói gì, xoay người bước đi.

Mưa vẫn không ngừng tuông. Đặng Vũ Khánh nhìn thấy bờ vai run lên vì lạnh của cô, gương mặt mặt lạnh lùng có chút bất đắc dĩ, tiến lên nắm tay cô, không nói không rằng kéo cô đi về phía xe thể thao màu xanh lá. Hải Nghi vô lực để hắn mang vào trong xe. Cơ thể nhỏ bé cuộn lại một mỗi nhắm mắt ngủ thiếp đi...

Ở một góc khuất nọ, có một chàng trai mang dù, đứng nhìn theo chiếc xe thể thao cho đến khi biến mất. Rõ ràng là Hoàng Tử Minh đứng như Hải Nghi đã nghĩ, hắn vẫn luôn đi phía sau cô.

Hoàng Tử Minh rất nhanh dùng di động gọi một dãy số. Điện thoại vừa nhắc máy thì lập tức nói.

-Lão gia, Đặng Vũ Khánh đưa Hải Nghi đi rồi.

-Tốt, vậy kế hoạch bắt đầu đi.

64. Chương 64: Nếu Tôi Nói Tôi Yêu Em

Bên trong căn phòng cực kì sa hoa nhưng vô cùng âm u, khói thuốc缭绕 ngẫu nhiên ra không khí, làm cho gương mặt người đàn ông đang dựa lưng vào chiếc ghế làm bằng gỗ quý hiếm, phía bên trên được chạm trổ hình rồng cang lộ ra sự quý dị.

Gương mặt già nua, lúc ẩn lúc hiện không cảm giác được mà phát ra nguy hiểm đối với người phía trước. Đặng Chi Dân ngồi bắt chéo chân, đặt một bàn tay lên bàn tùy ý gõ xuống từng nhịp từng nhịp tạo nên một áp bách vô hình.

Theo mỗi một nhịp gõ xuống tên thuộc hạ đứng phía trước không tự chủ mà run lên nhẹ nhàng. Đây chính là uy hiếp, là triệt để uy hiếp. Mặc dù hắn không dám ngẩng đầu lên nhưng hắn có thể cảm nhận tường tận ánh mắt nguy hiểm giống như con sói hoang đang dò xét hắn.

Cho đến lúc hắn không chống cự được nữa, rốt cuộc Đặng Chi Dân cũng lên tiếng, cấp cho hắn một cái thở phào nhẹ nhõm.

-Tên nhóc kia đã làm những gì?

-Thưa lão gia, thiếu gia đã đưa Nguyễn Hà Hải Nghi về căn biệt thự gần biển.

-Tốt. Ít ra nó còn biết làm theo kế hoạch.

-Nhưng mà lão gia, hình như không giống như vậy. Người của chúng ta điều tra được thiếu gia chỉ vô tình gặp Nguyễn Hà Hải Nghi chứ không phải là cố ý bắt đi. Còn nữa, thiếu gia hình như không có ý làm hại cô ấy, mà hết sức chăm sóc cô ấy.

Tên thuộc hạ cẩn thận khai báo, không dám che giấu bất kì một chi tiết nào, chỉ sợ mỗi một chữ đều có thể dẫn tới họa sát thân.

-Hừ. Đúng là ngu ngốc. Nếu nó đã không thể ra tay vậy ta sẽ giúp nó ra tay. Thông báo với bên Hồng Kông, ta muốn gặp ngài Phỉ Dạ.

Đặng Chi Dân tức giận nói, khoe miệng mơ hồ hiện lên sát ý, trong lòng âm thầm tính toán, kế hoạch này chỉ có thể thành công chứ không được thất bại. Kế hoạch lần này hắn đã chờ rất lâu, hắn đã chờ ngày này 17 năm, vậy nên lần này không được có sơ sót.

-Vâng, thưa lão gia.

Tên thuộc hạ cung kính cúi đầu nói, sau đó nhanh chóng li khai, biến mất trong màn đêm.

.....

-Mọi người chuẩn bị chưa? Cuộc chiến lần này là không thể tránh khỏi. Người thừa kế chỉ có thể có một, đó chính là Hải Nam. Ta tin rằng Tử Minh chắc chắn sẽ hỗ trợ Hải Nam thật tốt.

Trong căn phòng bí mật của Dark, Nguyễn Hà Trung mạnh mẽ nói. Tiếng nói uy nghiêm lần ắt hết thảy. Dark ngày nay đã trở thành uy hiếp rất lớn đối với các quốc gia. Nếu kế hoạch lần này thành công thì Dark chỉ có thể ngày càng cường thịnh, vị trí trong giới hắc đạo càng được khẳng định. Nhưng nếu một khi thất bại thì hậu quả khó mà tưởng tượng được. Không thể để Dark rơi vào tay kẻ khác, nếu không may thất bại chỉ còn cách giải tán nó trước khi mọi thứ sụp đổ.

-Gia gia, còn Hải Nghi?

Hải Nam lúc này không nhịn được lên tiếng hỏi. Từ khi biết được Hải Nghi đi theo Đặng Vũ Khánh lên xe, tìm hắn lúc nào cũng treo ngược. Hai tay nắm chặt thành nắm, trong lòng ần ần có chút đau.

-Yên tâm. Em ấy sẽ biết tự mình hành động. Tôi tin khi biết kế hoạch của chúng ta em ấy không ngốc đến nỗi không biết làm gì. Vỡ kịch này là em ấy muốn diễn, chúng ta cũng chỉ có thể làm diễn viên phụ.

Hoàng Tử Minh vỗ vai Hải Nam an ủi nói. So với Hải Nam hắn biết Hải Nghi từ nhỏ, trong những năm qua hắn vẫn một mực bên cạnh bảo hộ cô chưa từng rời khỏi, chỉ là thời cơ chưa tới, hắn còn nhiệm vụ quan trọng cần làm. Cho nên chỉ có thể đứng từ xa quan sát cô.

Khi hắn nhìn thấy cô đi lên xe của Đặng Vũ Khánh thì hắn biết cô muốn làm gì. Lập tức tiến hành kế hoạch.

Nghe được lời của Hoàng Tử Minh nói, mi tâm của Hải Nam vẫn chưa có giãn ra ngược lại càng dính chặt hơn. Hắn biết cô rất thông minh, thủ lĩnh một Black Rose lừng danh há có thể là dở hơi. Nhưng mà kế hoạch lần này rất nguy hiểm, cô lại tự mình dâng tới cửa thử hỏi làm sao hắn không lo lắng cho được.

Hải Nghi rốt cuộc em có biết em đang làm gì hay không?

.....

Tiếng sóng biển rì rào đổ ập vào bờ, gió càng ngày càng thổi mạnh. Cửa sổ sát đất vô ý bị mở ra từ lúc nào, gió thổi bay rèm cửa màu trắng.

Trong căn phòng tối đen, cô gái nhỏ khó khăn ngủ, cơn sốt vẫn hành hạ cô rất lâu vẫn không thuyên giảm. Đây có lẽ là hậu quả tất yếu của việc dầm mưa. Thân thể nhỏ bé không nhịn được vùi vào trong chăn nhưng khắp người mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo.

Cô khó thở than nhẹ. Tiếng rên khe khẽ đánh thức người con trai đang ngủ say bên cạnh, gió lạnh đánh úp vào phòng khiến hắn hoảng hốt vội vàng đứng dậy đóng lại cửa sổ.

Bật đèn. Ngay lập tức cả căn phòng được bao phủ một tầng sáng ảm áp. Chiếc khăn bên gối không biết đã lạnh từ lúc nào. Bàn tay sờ lên khuôn mặt thiên sứ xinh đẹp không khỏi co rụt lại.

Tại sao lại sốt cao như vậy? Rõ ràng đã hạ sốt rồi cơ mà?

Đặng Vũ Khánh nhanh chóng lấy nước ấm lau mồ hôi cô. Từng chút từng chút giống như đang nâng niu một con búp bê sứ dễ vỡ. Đôi mắt trầm ngâm nhìn gương mặt cô hồi lâu. Bàn tay lạnh lẽo áp vào má cô thì thào.

-Nếu tôi bỏ qua tất cả. Nếu tôi không chấp nhất thù hận, em sẽ đi cùng tôi chứ?

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Bàn tay lạnh lẽo vẫn trần quý vuốt ve mỗi đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô. Trong giấc ngủ Hải Nghi cảm thấy dị thường thoải mái, gương mặt vốn rất nóng được bàn tay lạnh lẽo của hắn ôm lấy cảm thấy rất dễ chịu, cô không tự chủ được mà áp sát vào tay hắn.

Thấy thể khỏe miệng Đặng Vũ Khánh hiện lên ý cười hạnh phúc như có như không. Trong mắt ngoại trừ đau lòng thì vẫn là đau lòng. Không khỏi hỏi tiếp.

-Mãi ở bên tôi. Có được không?

Đặng Vũ Khánh cố chấp nói, hắn vẫn biết cô sẽ không nghe thấy, vì chỉ khi cô không thể nghe thấy hắn mới dám đối diện với tình cảm của mình, có thể thẳng thắn nói ra tâm sự trong lòng hắn mặc cho cô không để ý.

Hải Nghi, nếu tôi nói tôi yêu em thì em sẽ chấp nhận tôi chứ?

Nếu tôi nói tôi rất yêu em, yêu em đến điên cuồng không biết mình nên làm gì để có em, chỉ có thể đứng từ xa quan sát em thì em có dành chút tình cảm nào cho tôi không?

Hải Nghi, tôi không thể hận em, không cách nào thuyết phục chính mình đi hận em, càng không thể làm tổn thương em. Tôi thực sự rất yêu em, em có biết không?

Tôi biết em bây giờ rất hận tôi, xem tôi là kẻ thù của em nhưng mà tôi vẫn cứ cố chấp yêu em. Nói cho tôi biết tôi nên làm thế nào bây giờ?

Đặng Vũ Khánh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô không rời ra, trong lòng không ngừng giả sử. Nếu hắn không phải họ Đặng. Nếu cô không phải là cháu gái của người đã hại chết ba mẹ hắn, sẽ hay không có thể yêu nhau?

Và lúc đó cô sẽ không bị trói buộc bởi cái hôn ước lỗi thời kia, cô sẽ hay không chấp nhận hắn. Từ rất lâu rất lâu hắn đã yêu một cô nhóc giả trai, làm bộ lạnh lùng khiêu chiến với hắn nhưng mà hắn thật ngốc khi không nắm bắt cơ hội. Để rồi khi nhận ra mới biết mình đã đi một đoạn đường dài, đến lúc quay người lại thì người hắn yêu đã hạnh phúc sánh vai đi cùng người khác.

Hải Nghi, nếu tôi nói tôi yêu em...

65. Chương 65: Nhược Điểm Của Đặng Vũ Khánh

Khi Hải Nghi tỉnh dậy thì phát hiện xung quanh một mảnh tối đen, cảm giác hai mắt thắt chặt, đau nhói cho cô biết mình đã bị bịt mắt. Toàn thân vô lực mệt mỏi chứng tỏ cô đã bị hạ thuốc mê. Thân hình lơ lửng trên không khiến cô không thoải mái, hai tay bị buộc chặt bằng dây thừng làm cô đau rát.

Cái cảm giác lơ lửng trong không gian tối mịt khiến cô có chút hoảng sợ. Mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, tấm lưng áo cũng một mảnh ẩm ướt. Hải Nghi lúc này cảm thấy bóng tối đang xung quanh đùa giỡn với mình. Cô hoảng hốt thử động đậy nhưng điều này chỉ khiến vết thương nơi cổ tay càng nghiêm trọng hơn.

Tại sao lại thế này?

Chẳng phải Đặng Vũ Khánh đưa cô về nhà hắn sao?

Đây là đâu?

Hắn đi đâu rồi?

Hải Nghi trong lòng nghi hoặc tự hỏi nhưng mà kí ức của cô chỉ dừng lại lúc cô lên cơn sốt. Đúng vậy, cô như thế nào lại sợ ý như vậy? Tất cả đều tại con virus sốt trong người cô. Nếu không mọi chuyện cũng không vượt quá xa tầm kiểm soát của cô lúc này.

Hải Nghi bị bịt mắt cho nên không phát hiện dây chuyền trên cổ cô đang nhấp nháy ánh sáng màu đỏ.

Lúc này cô nghe thấy tiếng rống giận của ai đó phía dưới.

-Ông làm gì vậy? Ông bắt tôi tới đây làm gì?

“Đặng Vũ Khánh. Là hắn sao?”

Ngay khi nghe thấy tiếng nói kia, Hải Nghi liền biết ngay đó là Đặng Vũ Khánh. Mặc dù thời gian tiếp xúc không nhiều nhưng giọng nói của hắn cô có thể nhận ra rõ ràng.

Đúng vậy, lúc đầu cô ở nhà hắn. Nếu cô bị bắt đến đây thì có lẽ hắn cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh tương tự. Nhưng mà nghe cách nói chuyện hắn là hai người họ có quen biết.

Hải Nghi âm thầm suy đoán, đồng thời cũng luôn tìm cách báo tin với gia gia. Lúc cô đánh tên đại ca kia đến thừa chết thiếu sống mà vẫn không thấy Hoàng Tử Minh ra mặt, cho nên cô mới liều lĩnh đi theo Đặng Vũ Khánh. Tin rằng gia gia tự có tính toán, cô chỉ việc thuận theo không phá vỡ kế hoạch của họ là được. Nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Hai mắt bị bịt kín, hoàn toàn không thấy gì ngoài một mảnh tối đen khiến cô rất khó chịu.

Đặng Vũ Khánh vừa tỉnh dậy liền phát hiện không ổn, hắn đang ở trong một căn phòng sắt, xung quanh âm u không thể nhìn thấy bên ngoài thế nào. Ngay cả là ban ngày hay ban đêm cũng không biết được. Đầu cảm thấy choáng váng đồng dạng bị người ta hạ thuốc mê.

Khóe mắt nhìn thấy Đặng Chi Dân giống như người ông hiền từ nhìn hắn, liền biết được ông ta đã hành động.

-Tỉnh rồi à! Ta sợ con quên mất nhiệm vụ hôm nay nên cho người mang con tới. Rất nhanh thôi Dark sẽ là của chúng ta.

Đối với lời rống giận của Đặng Vũ Khánh, Đặng Chi Dân không chút nào để tâm, ngược lại khi nghĩ đến kế hoạch sắp hoàn thành khóe miệng tươi cười càng thêm mở rộng.

Nhắc đến kế hoạch Đặng Vũ Khánh chợt giật mình hoảng hốt, nghĩ đến người con gái kia khiến tâm thần hắn bất an. Một cổ giận dữ từ đầu bùng lên khiến hắn mất kiểm soát từ trên giường nhảy xuống đứng trước mặt Đặng Chi Dân chất vấn.

-Hải Nghi đâu? Ông đã làm gì cô ấy hả?

-Ta chỉ mượn dùng con bé cho trò chơi sắp diễn ra thôi.

Đặng Chi Dân nhún vai vô tội nói, hoàn toàn không để ý đến lửa giận trong lòng Đặng Vũ Khánh.

-Trò chơi? Rốt cuộc ông muốn làm gì hả?

Đặng Vũ Khánh đột nhiên có cảm giác chẳng lành, hắn cảm thấy người đàn ông trước mắt này cực kì khó đoán, từ đầu đã là như vậy, hay nói đúng hơn, từ đầu hắn đã bị vẽ ngoài đạo mạo của ông ta lừa dối.

-Ha ha mọi chuyện cũng sắp bắt đầu rồi. Kế hoạch lần này của ta chỉ được phép thành công không được phép thất bại. Ta không cho phép ai phá hỏng nó... kể cả chính con.

Hai mắt phát ra ánh sáng nguy hiểm. Giọng nói quỷ dị giống như ma quỷ của Đặng Chi Dân không chút che dấu mà hoàn toàn lộ ra. Giống như đây chính là con người thật của ông ta- một con yêu quái không hơn không kém.

Hình ảnh người ông hiền lành vốn đã bị ông ta vứt ở xó xỉnh xa lơ xa lắc nào đó rồi.

Hải Nghi nhận ra giọng nói quỷ dị quen thuộc, giọng nói mà ngay cả ác mộng cũng không buông tha cô. Thân hình lơ lửng nhỏ bé trên không, không tự chủ mà phát run. Mặc dù đã đối mặt với cơn ác mộng kinh hoàng kia nhưng khi lần nữa chính tai nghe thấy lại có cảm giác khác.

Mồ hôi nơi trán liên tục ứa ra, nhưng mà ý nghĩ trong cô vẫn không cho phép bản thân lùi bước. Hải Nghi có cảm giác rằng tất cả không chỉ là ác mộng mà nó còn là một bí mật kinh khủng nào đó.

Lúc này cô có thể đoán được thân phận của người kia. Ông ta chính là Đặng Chi Dân, thành viên thứ tư thành lập nên Dark, cũng là kẻ phản bội trong lòng mọi người.

Hải Nghi chân chính có dự cảm rằng hôm nay cô sẽ biết được một bí mật động trời nào đó. Ví như cái chết đáng thương của người phụ nữ bất hạnh năm đó, cô muốn tìm hiểu mọi chuyện. Cô muốn chứng minh thứ mà cô nhìn thấy vào 13 năm trước không phải là ác mộng mà là sự thật.

-Tôi muốn điều tra rõ ràng. Tôi không muốn giúp ông thỏa mãn tham vọng biến thái của ông.

Đặng Vũ Khánh lạnh lùng nói. Cô có thể đoán được hai mắt hắn bây giờ bắn ra ánh sáng lạnh nhìn chằm chằm Đặng Chi Dân. Lúc đầu cô cứ nghĩ kế hoạch này cùng hắn không tránh khỏi có liên quan nhưng có lẽ cô đã nghĩ sai.

-Bây giờ con muốn quay đầu sao? Con đã quên cha mẹ con là do ai hại chết sao? Con quên rằng những năm qua con đã sống như thế nào sao? Ta cho con đi huấn luyện không phải để trở thành người thừa kế gia tộc mà sứ mệnh của con là phải thay ta báo thù. Đặng Vũ Khánh con đừng quên dòng máu chảy trên người con là máu nhà họ Đặng, con vốn không có quyền quyết định.

Mỗi một câu ông ta nói đều khiến nội tâm Đặng Vũ Khánh giằng xé kịch liệt. Hắn không quên ba mẹ hắn đã chết, chỉ là hắn không muốn mơ hồ làm theo lời ông ta mà không biết gì cả.

Nhìn ra rằng Đặng Vũ Khánh đang phân vân, Đặng Chi Dân một bộ sói già chậm rãi dụ dỗ.

-Con không biết sao? Người thừa kế Dark lần này sẽ là vị hôn phu của con bé Hải Nghi luôn kiêu ngạo kia. Đây chính là thỏa thuận trước kia của ta và bọn người Nguyễn Hà Trung, mặc dù có chút sai sót nhưng bất quá lúc này vẫn không muộn. Con bé sẽ thuộc về con nếu con giúp ta hoàn thành kế hoạch cuối cùng này.

Đặng Vũ Khánh nghe ra hai chữ Hải Nghi trong lời ông ta, tâm không nhịn được run lên.

Có thể sao?

Nếu hắn thành công trở thành người thừa kế thì có thể sao?

Cô có thể ở bên cạnh hắn mãi sao?

Hải Nghi lúc này vẫn không tiếng động lắng nghe. Ông ta nói vậy có ý gì? Chẳng lẽ ông ta muốn dùng cô để uy hiếp Đặng Vũ Khánh mà không phải bọn người Hải Nam sao.

Ông ta thật ra có tính toán gì? Ông ta dựa vào điều gì mà chắc chắn như thế? Chắc chắn Đặng Vũ Khánh vì cô mà có thể làm theo lời ông ta. Nội tâm nhất thời run lên. Chẳng lẽ là...

-Tôi yêu cô ấy nhưng không có nghĩa là tôi sẽ ép buộc cô ấy. Vậy nên tôi sẽ không làm theo ý ông.

Đặng Vũ Khánh xoay người đối mặt với ông ta, hai mắt lạnh lùng trong trẻo nhìn Đặng Chi Dân kiên quyết nói. Trước khi làm rõ mọi chuyện hắn không muốn làm tổn thương cô.

Tim Hải Nghi lúc này kịch liệt rung động, không phải vì tình cảm của hắn mà vì lời nói của hắn. Có phải cô đã làm tổn thương hắn hay không?

-Ha ha nhưng làm sao đây, tất cả đã muộn rồi, con không làm không được. Con muốn nhìn thấy con bé, ta sẽ cho con nhìn thấy.

“Rầm, rầm rầm”

Hải Nghi cảm thấy một trận mát mẻ ủa tới từ dưới chân, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng va chạm cực lớn của kim loại. Đoán rằng cánh cửa bằng sắt dưới chân đã mở ra. Quả nhiên...

-Hải Nghi...

Đặng Vũ Khánh mừng rỡ khi nhìn thấy cô, nhưng ngay khi nhìn đến cổ tay ứa máu của cô, tâm không khỏi xiết chặt đau đớn, hướng Đặng Chi Dân quát.

-Ông làm gì vậy hả? Mau thả cô ấy ra?

-Không có khả năng, con không nhận ra trên người con bé được cài bom sao? Rất nhanh thôi mọi chuyện sẽ được giải quyết.

-Ông điên rồi. Nếu làm vậy tất cả đều phải chết.

Đặng Vũ Khánh lúc này đã không thể kiềm chế được xúc động muốn giết ông ta. Nhìn khắp người cô bị cài bom khiến nội tâm hấn treo ngược.

Hải Nghi, thật xin lỗi!

Thật xin lỗi! Nếu tôi không yêu em thì có lẽ sẽ không đẩy em vào chỗ chết.

66. Chương 66: Bất Lực

Tổ điều tra số 1.

-Đội trưởng, đã có điều tra mới nhất. Mẫu báo cáo cho thấy người đàn ông trong tai nạn năm đó không phải là Đặng Chí Hào.

Trước bàn làm việc, chàng trai trẻ đặt lên bàn một sấp tài liệu màu vàng, hướng người phía trước cẩn thận bấm báo.

Người phụ nữ mang vẻ đẹp mạnh mẽ, mái tóc màu nâu được cột đuôi ngựa thật cao, lộ ra vầng trán cơ trí. Trên người mặc đồng phục màu đen, bên hông có cài một khẩu súng màu bạc. Rất nhanh cầm lên tập tài liệu lên xem, vừa xem vừa nói với chàng trai.

-Thông tin bên Hồng Kông thế nào?

-Thưa đội trưởng, chúng ta đã có bằng chứng chứng minh bọn chúng buôn bán vũ khí trái phép. Hôm qua tôi nhận được tin báo, Phỉ Dạ đích thân đáp chuyến bay sang Việt Nam.

-Mọi thứ chuẩn bị thế nào?

-Rất tốt, chúng ta có thể ngay lập tức xuất phát.

Nghe được câu trả lời chắc chắn của cấp dưới, khoe miệng Tôn Thúy Nguyệt lúc này mới nhếch lên nụ cười tự tin.

Mười ba năm.

Chính xác đã mười ba năm, cô liều mạng điều tra vụ án mạng vào mười ba năm trước. Rốt cuộc cô cũng chờ được điều này. Bàn tay cầm phần tài liệu không khỏi nắm lại thật chặt. Đã đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi, nên để kẻ phạm tội phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

.....

-Lão gia, chúng ta đã xác định được vị trí của Hải Nghi.

Bên trong xe hơi màu đen sang trọng, Hoàng Tử Minh hai mắt nhìn chăm chăm máy vi tính, tai đeo tai nghe màu bạc nhanh chóng nói với người bên kia màn hình.

Lúc này ở một căn phòng khác.

Nơi này rất lớn, là một tổ chức nằm trong lòng đất. Nguyễn Hà Trung ngồi trên bàn hội nghị, bên cạnh là Hải Nam. Hai người nhìn vào màn hình thấy được vị trí của Hải Nghi mà Hoàng Tử Minh vừa gửi qua.

Chân mày Hải Nam lúc này mới giãn ra vài phần, nhưng nội tâm lo lắng vẫn không bình tĩnh lại được. Khi nhận được tin tức Hải Nghi mất tích, hấn dường như sắp phát điên. Cũng may tất cả là nhờ sợi dây chuyền đó, là Như Băng đã cố tình gắn con chip định vị trong đó nên hấn mới có thể tìm được Hải Nghi.

-Lão gia, bây giờ tôi sẽ đi đến đó. Mọi người cố gắng kéo dài thời gian, tôi sẽ tìm cách cứu Hải Nghi, lẽ ra mất người thừa kế sắp bắt đầu, chắc rằng Đặng Chi Dân và Đặng Vũ Khánh sẽ đến. Nhân cơ hội này tôi sẽ cứu Hải Nghi.

Hoàng Tử Minh hai tay vẫn thao tác nhanh nhẹn trên laptop, cẩn thận nói với Nguyễn Hà Trung. Bây giờ người có thể cứu được Hải Nghi chỉ có hấn.

Nguyễn Hà Trung nhìn Hải Nam một cái mới gật đầu. Lẽ ra mất hôm nay không thể thiếu Hải Nam vậy nên chỉ còn cách này. Hải Nam cũng miễn cưỡng gật đầu, hai bàn tay dưới ghế không khỏi nắm lại thật chặt, hấn sẽ nhanh chóng kết thúc chuyện này, sẽ không phải để cô rơi vào nguy hiểm lần nữa.

Đóng lại laptop, Nguyễn Hà Trung dẫn đầu bước ra, Hải Nam cũng nhanh chóng đi phía sau. Đứng trước cánh cửa thật lớn, Hải Nam có chút khần trương, hít một hơi thật sâu, đưa ngón tay vào máy nhận dạng, ngay lập tức cánh cửa to lớn chậm rãi mở ra.

Bên trong rất nhiều người đồng loạt xoay đầu lại hướng Nguyễn Hà Trung hành lễ. Không khí uy nghiêm bao trùm cả căn phòng. Phía trên khán đài Trần Vũ Dương và Hoàng Khương đã đến từ trước.

Nguyễn Hà Trung nhìn hai người họ ra hiệu. Trong nháy mắt khi Nguyễn Hà Trung uy nghiêm đứng trên bục cao, toàn bộ mọi người đều im lặng ngay cả tiếng hít thở cũng hết sức kiềm nén. Đây mới chính là sát thủ được đào tạo chuyên nghiệp. Vậy nên muốn trở thành người thừa kế, trở thành thủ lĩnh cầm đầu một tổ chức hùng mạnh như thế này thì người đó phải đủ khả năng dẫn dắt bọn họ.

Từ nhỏ Hải Nam đã được đặc biệt huấn luyện ở đây, đối với mọi người trong tổ chức, cậu ta vừa là học trò vừa là anh em. Thực lực của Hải Nam mọi người đều công nhận cộng thêm hôn ước của hấn với Hải Nghi cũng đủ làm mọi người tin tưởng. Người mà Nguyễn Hà Trung công nhận há có phải là người thường. Và vị trí thủ lĩnh Dark đầu phải ai cũng ngồi được.

-Hôm nay, ta xin chính thức tuyên bố người sẽ thay ta dẫn dắt Dark sẽ là...

-Khoan đã.

Ngay khi Nguyễn Hà Trung định tuyên bố người thừa kế, thì cánh cửa to lớn đột nhiên mở ra. Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc truyền vào tai mọi người. Chỉ thấy phía sau cánh cửa Đặng Chi Dân cầm đầu một nhóm người đứng ở đó. Hai mắt mãnh liệt gắt gao nhìn chằm chằm Nguyễn Hà Trung. Khóe miệng còn mang theo nhàn nhạt ý cười.

-Lão tam.

Nhìn thấy Đặng Chi Dân mọi người nhất thời phản ứng không kịp đồng loạt kinh hô. Ngay cả Trần Vũ Dương và Hoàng Khương cũng có chút không nhận được nhìn người này. Trước kia họ từng là anh em cùng kẻ vai sát cánh, vượt qua bao trở ngại để thành lập nên một Dark huyền thoại như thế này.

Nhưng hết thảy mọi thứ đã là quá khứ, Đặng Chi Dân đứng trước mặt bọn họ là một kẻ phản bội tổ chức không hơn không kém. Nếu lúc trước hấn không tham sống sợ chết mà bỏ mặt anh em, hấn không câu kết với thế lực khác mà chiếm đoạt Dark thì mọi chuyện cũng không thành ra thế này, thì mọi người cũng sẽ không trở thành kẻ thù.

-Nguyễn Hà Trung, ông sẽ không quên tôi đi?

Đặng Chi Dân từng bước từng bước tiến lên phía trước, đứng đối diện với Nguyễn Hà Trung một bộ châm chọc nói.

-Ông còn dám đến đây? Ông lấy tư cách gì mà đến đây?

Nguyễn Hà Trung hừ lạnh, hai mắt phát hỏa nhìn Đặng Chi Dân vẫn mặt dày mày dạn tươi cười. Hải Nghi lúc này con nằm trong tay của ông ta, ông cũng không muốn làm việc thiếu suy nghĩ.

-Ha ha ha, Nguyễn Hà Trung ông quên rồi sao? Tôi biết mình không có tư cách nhưng người này sẽ có chứ?

Đặng Chi Dân vừa dứt lời, Đặng Vũ Khánh mặc âu phục màu đen từ bên ngoài bước vào. Hai mắt thẳng tắp nhìn thẳng mọi người, nhưng khi nhìn vào ánh mắt dò xét của Hải Nam thì ánh mắt hắn có chút né tránh.

-Dark không phải của một mình ông, ông đừng quên hiệp ước của chúng ta. Hôm nay người thừa kế chỉ có thể là một đó là cháu trai tôi- Đặng Vũ Khánh.

Đặng Chi Dân không chút quan tâm đến sắc mặt biến hóa của mọi người, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lời vừa nói ra không ít người sửng sốt, tại sao lại thêm một người thừa kế. Đặng Chi Dân trước kia phản bội tổ chức tại sao còn dám xuất hiện ở chỗ này. Mọi người sắc mặt đã hoàn toàn khó coi.

-Đặng Chi Dân ơi Đặng Chi Dân, tôi không ngờ hôm nay ông lại dám có mặt ở đây. Ông không sợ chết sao? Trần Vũ Dương trào phúng nhìn Đặng Chi Dân nói. Ông thật sự nhìn người này không vừa mắt.

-Ha ha... nếu tôi dám đến đây thì ắt sẽ có chuẩn bị. Với lại hôm nay tôi có chuẩn bị một món quà đặc biệt tặng mọi người.

Dứt lời, màn hình lớn phía trên hiện lên hình ảnh Hải Nghi bị treo trên không trung, quanh thân bị cài bom, hai mắt bị bịt kín, ở chỗ cổ tay máu đã thấm ướt đỏ cả dây thừng.

Trái tim Hải Nam giống như cô mà treo ngược lên, hai nắm tay nổi đầy gân xanh, hắn hận mình bất lực đứng ở chỗ này mà không thể làm gì.

Hai mắt gắt gao khóa chặt đáng người nhỏ nhắn.

67. Chương 67: Chân Tướng

Cả căn phòng nhanh chóng rơi vào trầm mặc. Tất cả mọi người không nhin được hít một ngụm khí lạnh.

Thật sự quá tàn ác rồi!

Nguyễn Hà Trung phần nộ tức giận đến nổ tung. Đó là cháu gái ông yêu thương nhất, là viên ngọc quý ông nâng niu không dám mạnh tay, là đứa cháu ông nhìn thấy nó trưởng thành. Nhưng bây giờ chính mắt ông lại nhìn nó kề cận cái chết.

-Rốt cuộc ông muốn làm gì?

Hoàng Khương nhìn Đặng Chi Dân hỏi.

-Muốn làm gì? Tôi nói rồi chỉ cần ông giao Dark cho chúng tôi và thừa nhận với toàn thế giới ông là hung thủ giết chết anh em bao gồm cả con trai và con dâu tôi?

Nguyễn Hà Trung nghe Đặng Chi Dân nói lời vu khống mà vẫn im lặng không lên tiếng. Ngay cả Đặng Vũ Khánh cũng không nhin được nhìn Nguyễn Hà Trung. Thực ra trong lòng hắn vẫn ôm một hi vọng, hi vọng rằng chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm nhưng mà thái độ của Nguyễn Hà Trung lúc này có phải là đã thừa nhận tất cả hay không?

Ánh mắt không nhin được nhìn về người con gái trong màn hình, Hải Nghi lúc này có vẻ đã ngất đi, mái tóc dài xõa tung không nhìn rõ khuôn mặt. Nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm Đặng Vũ Khánh hoang mang.

“Bốp, bốp, bốp”

Một tràng vỗ tay không hợp thời vang lên. Toàn bộ người trong phòng cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động. Chỉ thấy một người phụ nữ cao gầy từ bên trong nhóm người áo đen đi ra. Bên hông còn mang theo một khẩu súng màu bạc, chậm rãi vỗ tay đi tới trước mặt Đặng Chi Dân.

Gương mặt diễm lệ dần dần phô bày ra ánh sáng, khóe môi nở một nụ cười chuyên nghiệp, nửa đùa nửa thật nói.

-Con trai và con dâu? Đặng Chi Dân tôi nói ông đóng kịch nhiều năm như vậy cũng nên hạ màn được rồi. À không, tôi nên phải gọi ông là Đặng Chí Hào mới đúng.

Tất cả mọi người đều bất ngờ nhìn Tôn Thúy Nguyệt đột ngột xuất hiện trong đây và còn kinh ngạc hơn là những lời cô ấy nói.

Đặng Chi Dân? Đặng Chí Hào? Rốt cuộc việc này như thế nào?

Chỉ có Trần Vũ Dương vẫn giữ bộ dạng biết rõ mọi chuyện, đối với sự xuất hiện của Tôn Thúy Nguyệt hoàn toàn không có bất ngờ mấy. Vốn dĩ chính là ông ta sắp xếp.

Sắc mặt Đặng Chi Dân lúc này đã trở nên xanh mét, hai mắt như hai lưỡi dao sắc bén nhìn chăm chăm Tôn Thúy Nguyệt.

-Đừng nhìn tôi như thế! 13 năm qua tôi bí mật điều tra cuối cùng cũng có kết quả. Tôi thật sự muốn xác thực đâu mới là khuôn mặt thật của ông.

Nói rồi, Tôn Thúy Nguyệt thừa dịp Đặng Chi Dân kinh ngạc mà lột lớp mặt nạ da người trên gương mặt ông ta.

-Không thể nào?

-Sao có thể được?

Nguyễn Hà Trung nhìn người trước mắt không nhận được lác đàu. Chỉ thấy sao khi lớp mặt nạ bị tháo xuống lộ ra gương mặt góc cạnh rõ ràng, hai mắt như điều hâu nhìn chăm chăm lớp mặt nạ trên tay Tôn Thúy Nguyệt.

Đặng Vũ Khánh hoàn toàn sửng sờ nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Đây không phải là Đặng Chí Hào sao? Ông ấy chính là cha ruột của hắn, người mà hắn luôn tưởng niệm. Tại sao có thể như vậy? Tại sao ông ta có thể lừa gạt hắn?

-Ông... ông... ông là Đặng Chí Hào? Ông thực sự là cha tôi sao?

Đặng Vũ Khánh dường như mất đi phương hướng, ngơ ngác nhìn người đàn ông, khó khăn mở miệng hỏi.

-Ha ha ha... ngu ngốc, ta sao có thể là cha của tên nghiệt chủng như mày. Mày chính là con của tiện nhân kia cùng Đặng Chi Dân. Ha ha ha... đúng là hạnh phúc của gia tộc mà. Tiện nhân đó đáng chết, lão già kia càng đáng chết.

Giờ khắc này Đặng Chí Hào giống như trở thành người điên, ánh mắt màu đỏ nhìn Đặng Vũ Khánh nhưng lại dường như không phải vậy. Giống như thông qua Đặng Vũ Khánh để nhìn thấy “tiện nhân” mà hắn nói.

-Không... không thể nào? Làm sao có thể chứ?

Đặng Vũ Khánh dường như không tin vào tai mình, gương mặt lạnh lùng ban đầu giờ đã trở nên trắng bệch. Sự thật này hắn không cách nào tiếp nhận được.

-Không tin sao? Không tin tao và mày là anh em cùng cha khác mẹ sao? Thật là buồn cười, mẹ ruột của mày lại chính là vợ tao. Sự thật này rất khó tiếp nhận có phải không? Ha ha thật đáng thương, tao cũng vậy, cho nên mới mang cái mặt nạ giả dối sống mười mấy năm. Hahahaha... Tôn Thúy Hoa ơi là Tôn Thúy Hoa, cô thật rất tàn nhẫn.

Khóe mắt Đặng Chí Hào phút chốc ảm ướt. Sự thật đau lòng này hắn cũng đã che dấu hơn 18 năm. Nhưng hôm nay hắn muốn giải quyết tất cả.

-Vậy nên chính anh đã giết chết Đặng Chi Dân, rồi sau đó giết Tôn Thúy Hoa?

Tôn Thúy Nguyệt cũng đau lòng chảy đầy nước mắt, chính cô cũng không tin mọi chuyện lại thành ra như vậy. Tôn Thúy Hoa là em gái của cô, chính vì muốn làm rõ cái chết của em gái mà cô phải bỏ con trai, bỏ người đàn ông cô yêu thương để tìm ra sự thật. Nhưng thật không ngờ cô phải đánh đổi bằng thời gian 13

năm. Cô biết từ khi cô xuất hiện thì luôn có một ánh mắt nhìn cô, nhưng mà cô không có dũng cảm để đối diện với con trai mình.

-Ha ha đúng vậy, bọn họ đều đáng chết.

Lời này nói ra tất cả mọi người đều lâm vào im lặng. Bởi vì không ai biết được rằng người nào đúng người nào sai. Đặng Chí Hào chẳng qua là người đáng thương hơn đáng trách, còn Đặng Vũ Khánh chẳng qua chỉ là một nạn nhân của tất cả mọi toan tính.

-Vậy tất cả mọi chuyện trước kia bao gồm cả việc phản bội tổ chức đều do cậu dàn dựng ngay sau khi giết chết cha ruột mình sao?

Nguyễn Hà Trung không nhịn được hỏi. Bởi vì là một người cầm đầu tổ chức, trong việc lạm sát nhiều năm trước cùng ông không tránh khỏi có liên quan.

-Đúng vậy, tất cả là do ta làm. Các người muốn bắt ta? Các người đã biết được sự thật thì không có khả năng sống sót ra khỏi đây. Bây giờ có lẽ toàn bộ tổ chức mục nát này đã bị bao vây rồi hahaha

Đặng Chí Hào cười đến đắc ý, kế hoạch của hắn rất hoàn hảo không có bất kì sai sót nào, cuối cùng nguyện vọng của hắn cũng thành hiện thực.

-Thật không?

Cánh cửa mở ra, Trần Vũ Văn tiêu sái dựa lưng vào cửa tựa tiểu phi tiểu nói, ánh mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp nhìn Tôn Thúy Nguyệt trong giây lát rồi dời đi.

-Có ý gì?

Đặng Chí Hào nghi ngờ hỏi lại. Kế hoạch của hắn rất hoàn hảo không lý nào lại xảy ra sai sót.

-Giám đốc Đặng Chí Hào, à không... lúc này tôi nên gọi anh là “sát thủ ma cà rồng” trước khi chết tôi muốn hỏi anh một vấn đề. “Vụ án ma cà rồng” năm đó là do chính anh chủ mưu có phải hay không?

Trần Vũ Văn mang vẻ mặt vô cùng suy tư, một bộ ham học hướng Đặng Chí Hào đưa ra thắc mắc.

-Ha ha ha... điều này nên cảm ơn đứa cháu gái mà Nguyễn Hà Trung kiêu ngạo kia. Nếu năm đó không nhờ con bé thì cái biệt danh “sát thủ ma cà rồng” cũng đâu đến lượt ta. Bởi vì lúc ấy ta thấy nó còn có giá trị lợi dụng cho nên mới để nó sống được đến ngày hôm nay. Nhưng mà bất cứ ai biết được bí mật đáng xấu hổ của gia tộc họ Đặng thì điều đáng chết.

Đặng Chí Hào đột nhiên cười âm lãnh, khóe mắt mang theo sát ý mãnh liệt bắn về phía mọi người.

68. Chương 68: Lật Ngược Ván Cờ

Bí mật nhiều năm cũng đã được hé mở. Mọi thắc mắc cũng đã được giải đáp. Người đáng chết dù muốn dù không cũng đã chết. Một bộ phim có kịch bản dài đến tận 13 năm, thế thì cũng nên kết thúc được rồi.

-Tốt lắm. Đặng Chí Hào, tôi công nhận cậu là một đạo diễn tài năng nhưng mà có lẽ cậu không biết mình cũng chỉ là một diễn viên đặc biệt trong bộ phim của chính mình mà thôi.

Trần Vũ Dương giống như một lão hồ ly ngủ đông một thời gian dài, cuối cùng cũng tỉnh dậy, khóe mắt mang theo ý cười nhìn Đặng Chí Hào lên tiếng tán dương, nhưng mà câu nói cuối cùng của ông ta khiến hắn không nhịn được mà sinh lòng lo lắng.

-Hừ, đừng tưởng nói như vậy là có thể dọa được tôi, ai mới là đạo diễn thật sự thì cứ chờ mà xem. Tôi không có thời gian nghe các người nói nhảm.

Đặng Chí Hào khinh thường nhìn Trần Vũ Dương một cái, cũng không vì lời nói của ông ta mà cảnh giác, hoàn toàn coi lời nói của Trần Vũ Dương là ba hoa để kéo dài thời gian.

-Người đầu bắt hết bọn người này lại cho ta.

Đặng Chí Hào hướng đoàn người áo đen phía sau hét lên. Ngay lập tức bọn người đó đều hành động, chỉ có điều là tất cả bọn họ đều đưa họng súng chĩa vào đầu hắn. Đặng Chí Hào tức giận hét ầm lên.

-Các người bị ám đầu sao? Ta kêu các người bắt tất cả bọn chúng lại.

Mặc cho Đặng Chí Hào tức giận kêu gào, đám sát thủ áo đen vẫn giữ nguyên tư thế, đứng im bất động.

-Ha ha ha... tôi đã nói trong bộ phim này cậu chỉ là diễn viên thôi mà.

Trần Vũ Dương cười đến đặc biệt sung sướng. Ra đáng tiếc hận nhìn Đặng Chí Hào vẫn còn đang ngơ ngác. Về mặt giống như nói rằng “ta đã nói mà cậu không tin”.

-Phỉ Dạ, Phỉ Dạ...

Đặng Chí Hào vẫn còn chưa nhận ra mọi chuyện khác thường, lớn tiếng gọi. Rõ ràng kế hoạch rất hoàn hảo tại sao mọi chuyện lại xảy ra biến hóa. Rõ ràng hắn đã cho người bao vây nơi này, và tất cả các sát thủ đứng đây đều là người của hắn cho trà trộn vào. Rốt cuộc chuyện này là sao? Hắn phải hỏi Phỉ Dạ.

-Đặng Chí Hào, tôi nghĩ ông không biết mình đang ở đâu rồi. Đây là Dark, không phải là nơi ông muốn kêu mưa gọi gió thế nào cũng được. Nên nhìn kĩ tình hình thực tế đi. Mau thả Hải Nghi ra.

Hải Nam rút cuộc nhịn không được, hắn không muốn kéo dài thời gian cứu Hải Nghi, không muốn phí thời gian nói nhảm với người đàn ông kinh khủng này.

-Cứu người? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Ngài Phỉ Dạ đã bao vây toàn bộ nơi này, các người nghĩ rằng mình có thể sống sót để ra khỏi đây mà cứu con bé kia sao? Hahaha

Đặng Chí Hào đúng là thấy chết không sờn, cho dù có rất nhiều họng súng hướng vào đầu hắn nhưng hắn vẫn tin tưởng Phỉ Dạ có thể thành công.

-Đặng Chí Hào, đến bây giờ ông vẫn còn hoang tưởng. Cái tên buôn lậu vũ khí Phỉ Dạ kia bây giờ mạng của hắn còn lo không xong, anh nghĩ rằng hắn có thể giúp anh sao?

Tôn Thúy Nguyệt cười khinh miệt, ngón tay thon dài ra hiệu cho người thanh niên trẻ. Ngay lập tức một người đàn ông bị trói chân tay, mặt mày đầy vết thâm tím bị người ta đá lăn quay ra ngoài, thân thể chật vật không chịu nổi.

Đặng Chí Hào nhìn người này thì vô cùng sửng sốt, khó tin mở miệng nói.

-Phỉ Dạ?

-Không nhận ra người đàn ông này sao? Hắn ta là Phỉ Dạ, là tội phạm truy nã quốc tế. Nếu không nhờ kế hoạch của anh có lẽ chúng tôi cũng không bắt được hắn và còn tiện tay bắt được “sát thủ ma cà rồng” là anh nữa.

Tôn Thúy Nguyệt cười đến cực kì vui vẻ, đắc ý nhìn vẻ mặt càng lúc càng biến sắc của Đặng Chí Hào.

-Các người là?

Đặng Vũ Khánh lúc này đã khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng lúc đầu, nghi hoặc nhìn Tôn Thúy Nguyệt hỏi.

-Không sai. Cháu trai à, ta là đội trưởng đội điều tra số 1, người đã tiếp nhận thông tin cháu gửi hai hôm trước. Cảm ơn cháu.

Tôn Thúy Nguyệt mỉm cười dịu dàng nhìn Đặng Vũ Khánh, đây là đứa con duy nhất của em gái cô, nhờ có nó mà hôm nay cô mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đặng Vũ Khánh nhìn nụ cười dịu dàng của người tự xưng là cô này mà cảm thấy giống như nhìn thấy nụ cười hiền từ của mẹ. Trái tim đóng băng bao năm, hôm nay vì tìm lại được người thân mà cảm thấy ấm áp.

-FBI? Không thể nào?

Đặng Chí Hào nhìn thấy huy hiệu trên ngực của Tôn Thúy Hoa mà cảm thấy giật mình. Hắn tính đi tính lại không ngờ lại rơi vào tay của FBI. Nhìn thấy Phỉ Dạ bị bịt kín miệng, khó khăn nằm trên mặt đất mới

biết được điều gì đang xảy ra. Ánh mắt nheo lại nguy hiểm nhìn Đặng Vũ Khánh bộ dạng xúc động đứng bên cạnh. Nhanh chóng bắt lấy Đặng Vũ Khánh, rút súng uy hiếp.

-Tất cả là tại mày, tại mày phá hỏng kế hoạch bao nhiêu năm của tao. Tất cả là tại tên nghiệt chủng như mày. Tao thật hối hận là sao không giết chết mày khi biết được cô ta phản bội tao.

Đặng Chí Hào giống như người điên không ngừng dí súng vào đầu của Đặng Vũ Khánh. Cánh tay kẹp chặt cổ hắn, khiến hắn hít thở không thông, gương mặt lạnh lùng phút chốc đỏ lên vì ghen tở.

-Đặng Chí Hào, anh điên rồi, mau thả thằng bé ra.

Tôn Thúy Nguyệt gấp đến nỗi luống cuống, cô vừa tìm thấy con trai duy nhất của em gái không lý nào lại để nó gặp nguy hiểm. Bước chân không khống chế được mà tiến lên, nhưng khuỷu tay lại bị một bàn tay khác bắt lấy. Giọng nói lo lắng khiến tim cô bất giác run lên.

-Mẹ...

-Nguyệt...

Hai tiếng gọi lần lượt vang lên khiến cô dừng lại bước chân. Hai mắt đỏ bừng cảm động nhìn bàn tay Trần Vũ Văn đang nắm chặt tay mình, còn có gương mặt đẹp trai của Hải Nam- con trai cô. Đây là hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời cô. Lúc này Tôn Thúy Nguyệt nhìn thấy cái gật đầu thể hiện ý bảo cô yên tâm của Trần Vũ Văn thì cảm động cười một tiếng.

Nếu đã vậy thì mọi việc cứ giao cho chồng cô đi.

-Đặng Chí Hào, nếu không yêu sâu đậm thì có thể hận một người nhiều năm như vậy sao?

Trần Vũ Văn thật lòng nhìn Đặng Chí Hào nói. Hắn có thể nhìn ra tình cảm của Đặng Chí Hào với Tôn Thúy Hoa thật không phải đơn giản chỉ là hôn nhân chính trị của các đại gia tộc.

Nghe lời nói của Trần Vũ Văn, Đặng Chí Hào không nhịn được mà sững sốt. Hắn hận Tôn Thúy Hoa đã phản bội hắn nhưng suốt chút nữa hắn đã quên, hắn vẫn còn rất yêu cô ta. Đây cũng chính là điểm sâu nhất trong lòng hắn, nay bị người khác đem ra ánh sáng có chút khó tiếp nhận.

Nếu không yêu sẽ không hận nhiều đến thế!

-Hahaha... yêu thì thế nào. Cuối cùng cô ta cũng phản bội tình yêu của tôi, chính cô ta đã tạo nên bi kịch ngày hôm nay. Nhưng mà cho đến cuối cùng tôi vẫn không ngờ thế lực phía sau gia tộc Trần Vũ lại chính là FBI.

Đặng Chí Hào thất bại nói. Mọi chuyện đi đến bước này có thể là do hắn sơ ý, cũng có thể là do ông trời trừng phạt hắn.

-Đặng Chí Hào, cậu rất thông minh, nhưng mà Đặng Chi Dân có lẽ chưa nói cho cậu biết, gia tộc Trần Vũ chúng tôi có hậu phương là tổ chức trinh sát thế giới đi. Nếu không cậu nghĩ Trần Vũ chúng tôi có thể đứng ngang vai với Nguyễn Hà là nhờ vào cái gì?

Trần Vũ Dương nhìn Đặng Chí Hào nói. Đây chính là thế lực đằng sau của Trần Vũ gia tộc, ngoại trừ ba người Nguyễn Hà Trung ra thì không một ai biết. Cho nên từ trước đến nay thực lực thực sự của Trần Vũ gia tộc vẫn là một ẩn số, cũng bởi vì vậy mà không một ai dám đắc tội với đại gia tộc này.

Lúc trước để đáp ứng nguyện vọng của Tôn Thúy Nguyệt mà ông đã quyết định cho con dâu mình tham gia vào tổ chức, đồng thời cũng giúp ông một số việc.

-Thì ra là vậy? Quả thật là lão già kia không kịp nói cho tôi biết. Bởi vì ông ta chỉ định nhường lại quyền thừa kế cho tên nghiệt chủng này mà không phải là đứa con trai danh chính ngôn thuận như tôi. Ha ha... cho dù hôm nay ta có chết thì cũng phải kéo theo hai người chết cùng.

Đặng Chí Hào mạnh tay dí súng vào đầu Đặng Vũ Khánh, ánh mắt nguy hiểm nhìn Hải Nghi đã ngất trong màn hình mà cười âm hiểm.

69. Chương 69: Kết Thúc Tội Ác

Tội ác là chất gây nghiện nguy hiểm, nếu đã lỡ tay chạm vào cánh cổng tội ác, thì người đó sẽ bị hút vào dòng xoáy của tội ác và mãi mãi trở thành kẻ tội đồ.

Suy nghĩ của Đặng Chí hào giờ đây chắc cũng điên loạn như thế. Kế hoạch mà ông ta tự dàn dựng và tự hào là hoàn hảo nhất nhưng không ngờ đến phút chót mọi chuyện lại biến hẳn thành kẻ thất bại, trở thành diễn viên chủ chốt trong chính bộ phim do hẳn làm đạo diễn. Và càng buồn cười hơn là hẳn đã cố gắng diễn xuất bằng chính khả năng của mình nhưng lại không có thù lao. Vô tình đã trở thành diễn viên hài trong bộ phim của người khác.

Tôn Thúy Nguyệt nhìn thấy ngón tay run rẩy trên còi súng cùng tình trạng mất lí trí của Đặng Chí Hào thì tâm nhất thời lộp bộp rơi xuống.

-Đặng Chí Hào, mọi chuyện đã đến nước này, anh hãy nhận tội để được hưởng sự khoan hồng của pháp luật. Không nên tiếp tục tổn thương người vô tội nữa, huống hồ thằng bé là người thân duy nhất của anh.

Tôn Thúy Nguyệt cố gắng khuyên giải nhưng dường như vô ích. Khi cô nhắc đến hai từ “người thân” thì Đặng Chí Hào càng điên cuồng hơn nữa. Ánh mắt liếc nhìn Đặng Vũ Khánh đang sắp nghẹn thở đến chết trong tay toàn bộ đều là chán ghét, Đặng Chí Hào càng phần nộ hơn, cánh tay cầm súng mạnh mẽ giờ lên trời bắn một phát.

“Bằng”

Mọi người sững sờ nhìn Đặng Chí Hào giờ đây đã mất bình tĩnh.

-Người thân? Cô có biết mỗi lần nhìn thấy nó, tôi lại không nhìn được nhớ tới người phụ dơ bẩn không biết liêm sỉ kia. Tôi cảm thấy nó thật ghê tởm, giết chết nó cũng chính là giải thoát cho nó.

Khóe mắt Đặng Chí Hào chảy ra một hàng lệ, là nước mắt đau khổ của người đàn ông khi bị chính người mình yêu nhất phản bội, sự thật đau lòng này hẳn đã gánh chịu rất nhiều năm. Nay, cũng nên kết thúc tất cả, sẽ là giải thoát cho hẳn. Nhưng mà là người nhà họ Đặng hẳn không cho phép tên nghiệt chủng này tồn tại trên đời.

Điều hẳn muốn làm là trả thù người phụ nữ kia, trả thù Tôn Thúy Hoa, giết chết người thừa kế tâm đắc mà lão già ghê tởm kia đã chọn. Nếu có kiếp sau hẳn- Đặng Chí Hào, không muốn là người nhà họ Đặng.

Đặng Chí Hào nở nụ cười, nụ cười này cực kì thô lương, cực kì đau khổ, có ai biết được người đàn ông này đã trải qua những gì.

-Cứu... cứu... Hải... Ngh...

Đặng Vũ Khánh nhìn Hải Nam, khó khăn nói từng tiếng, sắc mặt giờ đã trở nên xanh tím. Hẳn vốn có thể phản kháng nhưng mà từ khi biết được thân thế dơ bẩn của mình hẳn cũng muốn chết đi. Có lẽ giống như Đặng Chí Hào nói, chết mới là giải thoát tốt nhất cho hẳn. Hẳn không có tư cách đi gặp Hải Nghi, hẳn thấy mình không có tư cách yêu cô nữa rồi.

-Chết đi. Đồ nghiệt chủng.

“Bằng”

-KHÔNG...GGGG...

Đặng Chí Hào không để cho Đặng Vũ Khánh kịp nói hết câu thì đã ra tay nổ súng. Trần Vũ Văn đã kịp thời ra tay trong khi Đặng Chí Hào lơ là cho nên phát đạn kia đã rơi vào lưng của Đặng Vũ Khánh.

Tôn Thúy Nguyệt hoảng sợ gào lên. Trong giây phút đó Đặng Vũ Khánh như thấy được ánh mắt tuyệt vọng của mẹ. Trước khi ngã xuống vòng tay của Tôn Thúy Nguyệt, hẳn đã cười, một nụ cười chân thành nhất. Khóe miệng mấp máy chữ “mẹ” mà không nói thành lời.

Máu... máu... một mảnh đỏ tươi thấm ướt đôi bàn tay của Tôn Thúy Nguyệt. Máu tràn ra tạo thành mảng lớn màu đỏ thẫm nằm trên mặt đất phá lệ chói mắt.

-Ha ha ha... Ừc... ừc...

“Bằng, bằng, bằng...”

Liên tiếp các tiếng súng vô tình vang lên cắt đứt tràng cười của Đặng Chí Hào. Tất cả các viên đạn đều rơi trên tấm bia thịt là hắn. Máu tươi nhuộm đỏ, thấm ướt cả quần áo. Thân thể không chịu nổi “Bịch” một tiếng, hai chân khụy xuống mặt đất. Nhưng mà khóe miệng vẫn treo lên nụ cười chiến thắng, không ai hiểu lúc sắp chết mà hắn còn cười cái gì.

-Con bé kia nhất định... sẽ chết.... Vì cơ quan kích hoạt bom... nằm trên cánh cửa đó. Hahahaha... ừc...

Đặng Chí Hào cho đến phút cuối cùng vẫn ngoan cố, ánh mắt vui vẻ khi người khác đau khổ của hắn không kiên dè gì nhìn bọn người Nguyễn Hà Trung nói. Chỉ là Nguyễn Hà Trung đã kết thúc mạng hắn bằng một phát chí mạng vào ngực trái.

Người nào dám tổn thương cháu gái ông thì chỉ có duy nhất con đường chết. Ngay sau đó Đặng Chí Hào kịch liệt phun ra một ngụm máu tươi, mất đi hơi thở mà ngã xuống trong tư thế vẫn quỳ hai chân.

Có lẽ đây chính là trừng phạt thích đáng cho hắn.

“Tít, tít, tít”

Bên tai Hải Nam vang lên tín hiệu, ngay sau đó là giọng nói trầm thấp của Hoàng Tử Minh.

“Hải Nam, tôi đã tìm được Hải Nghi, là căn phòng cuối cùng của hành lang dưới tầng hầm, bây giờ tôi sẽ vào cứu cô ấy... tít... tít... tít”

-KHOAN ĐÃ. DỪNG LẠI NGAY.

Hải Nam giật mình hét lớn vào tai nghe nhưng tất cả đã không kịp rồi, trả lời hắn chỉ là âm thanh “tít... tít” nhảm chán. Mỗi một cái “tít” vang lên thì tim hắn lại ngừng đập đi một nhịp.

-KHÔNG...GGGGGGGGG...

Hải Nam mất khống chế hét lên khi cánh cửa trong màn hình “Oanh” một tiếng mở ra. Trong khoảnh khắc, tim hắn như ngừng đập. Hai mắt tròn to nhìn màn hình nhanh chóng tối đen. Đầu hắn “oanh” một cái, toàn bộ những gì hắn suy nghĩ giờ phút này là hoàn toàn trống rỗng. Gương mặt lạnh nhạt anh tuần biến sắc, một nỗi hoang mang bao trùm thân hình cao lớn của hắn.

-Nhanh... lên... vẫn còn... 15... phút...

Đặng Vũ Khánh nằm dưới đất nhìn Hải Nam tức giận nói. Nhưng mà giọng nói suy yếu giờ phút này đã bán đứng hắn. Lời hắn nói hoàn toàn không sức uy hiếp nào cả, nhưng lại thành công thức tỉnh một người đang có nguy cơ hóa đá.

Hải Nam bừng tỉnh cảm kích nhìn Đặng Vũ Khánh rồi nhanh chóng giống như con thiêu thân lao nhanh ra ngoài.

-Leader, bên này!

Khi Hải Nam đứng bên ngoài hành lang, hắn không còn biết đâu là phương hướng, trong đầu giờ phút này chỉ toàn là hình ảnh của Hải Nghi. Đột nhiên một giọng nói vui sướng vang lên. Hắn quay đầu lại thì thấy bọn người của Hải Phong, có cả ba người Black Rose đang đứng trong thang máy chờ hắn.

-Các người...

Hải Nam cảm động nhìn bọn họ.

-“Tứ Hải Mĩ Nam” không chỉ là cái tên.

Hải Phong lãng tử vuốt mái tóc hơi dài cười nói.

-Thủ lĩnh gặp chuyện, chúng tôi làm sao có thể bỏ mặt được.

Như Bằng cũng trình trọng tuyên bố.

-Đúng vậy. Nhanh lên con rùa ngu ngốc kia.

Bảo Phi gấp gấp đến giậm chân, tức giận thừa dịp mắng Hải Nam.

Hải Nam lúc này trong mắt cảm động nói không nên lời, đối với lời nói của Bảo Phi hoàn toàn không để ý. Nhanh chóng đi vào thang máy nhấn nút xuống tầng hầm.

70. Chương 70: Đánh Mất

Đây là đâu nhỉ?

Tại sao lại đau đầu thế này?

Có ai chết rồi mà vẫn thấy đau cơ chứ? À, hóa ra đây là cảm giác chết đi. Nhưng mà ai đó đang gọi cô thì phải? Tên ngốc Hải Nam kia sao cứ ồn ào như vậy chứ!

Em mệt quá! Đứng rồi nữa, em muốn ngủ!

-Hải Nghi, Hải Nghi... tỉnh dậy đi. Đồ ngốc! Lúc này không phải lúc để ngủ đâu.

Hải Nam sốt ruột đến phát điên. Chắc chắn Đặng Chí Hào đã cho Hải Nghi uống thuốc mê nếu không cô ấy cũng sẽ không yếu ớt như vậy. Nhìn vẻ mặt tái nhợt của cô khiến hấn đau lòng không thôi!

Làm sao đây thời gian không còn nhiều nữa?

-Tử Minh, nhanh lên chỉ còn chưa đầy 10 phút nữa!

Hải Nam cơ hồ gấp muốn chết đi, hấn không dám động vào người cô, chỉ sợ trong lúc nhất thời mà kích nổ quả bom kia, hấn sợ trong chớp mắt mình sẽ không được nhìn thấy cô.

Hoàng Tử Minh mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán rớt xuống, nhưng hấn không có dư thời gian để lau. Nếu không phải hấn nóng lòng muốn cứu cô mà không quan sát kĩ thì mọi chuyện sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế này.

Không sao. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, hấn sẽ tháo được quả bom này. Hải Nghi chờ anh một chút!

Hoàn Tử Minh trầm nghĩ.

-Hải Nghi, đồ ngốc này em ngủ nữa sẽ thành heo cho xem.

Đôi mắt Hải Nam giờ đây chẳng chịt tơ máu, gắt gao nhìn cô gái nhỏ trong lòng. Hấn không thể để cô một mình trong đây vì vậy mới không ngần ngại mà lao vào. Căn phòng này đã cài đặt hệ thống liên kết với quả bom hẹn giờ trên người Hải Nghi, nếu đã bước vào thì không có cơ hội trở ra... ngoại trừ phá giải quả bom.

Bọn người Hải Phong vì không có dấu vân tay nhận dạng nên phải đứng bên ngoài. Bên ngoài tất cả mọi người đều tập trung đủ cả. Tất cả các biện pháp cứu hộ đều được chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mà mọi chuyện chỉ còn chờ vào vận may.

Ấm quá!

Cái gì vậy! Hải Nghi nheo lại hai mắt, cảm thấy trên mắt mình có cái gì đó ẩm ướt, cô cố gắng mở mắt ra thì ngay sau đó có cái gì đó chảy ngược vào mắt cô... cay xè.

-Hải Nghi, em tỉnh rồi!

Hải Nam vui mừng reo lên như một đứa trẻ. Gương mặt anh tuần chỉ một ngày mà đã gầy đi không ít. Trên lông mi cong vút còn có dấu hiệu của nước mắt.

Hóa ra là hấn khóc.

-Đồ ngốc! Anh ồn ào quá!

Hải Nghi mỉm cười nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé muốn vươn lên lau nước mắt cho hấn nhưng lại không có chút sức lực nào, ngay cả mắt khi mở lên cũng có chút mỏi.

-Tĩnh rồi, không sao anh sẽ đưa em ra ngoài.

Hải Nam cam đoan nói, bàn tay không lúc nào thả lỏng tay cô, dùng sức nắm chặt khiến cô đau nhói. Cô cảm thấy hấn đang hoảng sợ. Rốt cuộc hấn sợ cái gì?

Đúng rồi! Cô nhớ mình bị người đàn ông đáng sợ đó bắt trói, sau đó bị ép uống thuốc mê.

Còn có... Bom...

Bom ư?

“Con không nhìn thấy sao? Trên người con bé có bom”

Giọng nói của người đàn ông đó lắng vẳng bên tai khiến cô không nhận được mà rùng mình. Bom, trên người cô có cái bom.

-Tử Minh, thế nào rồi?

Hải Nam gấp gấp hỏi, thời gian đã không còn nhiều nữa. Nếu không gỡ được thì cả ba sẽ cùng chết ở đây.

Hoàng Tử Minh gấp rút đến mức quên cả hít thở. Tính mạng của mọi người đều nằm trong tay hấn, hấn không thể sai sót.

-Còn một chút nữa thôi!

Hoàng Tử Minh nhanh chóng nói, ánh mắt vẫn không rời hai sợi dây cuối cùng. Rốt cuộc là xanh hay đỏ đây!?

Nếu bình thường thì sẽ là sợi dây màu xanh. Nhưng mà hấn không thể làm việc lỗ mãng vì hấn biết đây không phải là loại bom bình thường.

-Còn bao nhiêu thời gian?

Hải Nghi giương mắt hỏi. Cổ họng khát khô khiến giọng nói hơi khàn. Nhưng mà hai người con trai trong đây ai cũng nghe rõ ràng từng chữ một. Cô biết mình đã làm liên lụy mọi người, đã khiến cho kế hoạch trở nên phức tạp hơn và khiến mọi người lo lắng.

-Hải Nghi, không cần biết. Em đừng ồn nữa, để Tử Minh suy nghĩ.

Hải Nghi im lặng nghe Hải Nam nói, cô cũng biết giờ phút này không nên làm phiền suy nghĩ của Hoàng Tử Minh.

“Cạch”

Hoàng Tử Minh cuối cùng quyết định cắt cả hai sợi dây cả màu xanh lẫn màu đỏ. Nhưng mà đồng hồ điện tử vẫn không ngừng nhảy số, hấn nhú mào, nhăn nhó nhìn Hải Nam.

-Không xong rồi. Quả bom này không thể phá.

-Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?

Hải Nam nhìn hấn hỏi, quả bom đã không thể gỡ thì chỉ còn cách chạy đua với thời gian thôi.

-Thời gian chỉ còn tính bằng giây.

Hoàng Tử Minh liếc nhìn Hải Nghi mong chờ nhìn mình, không đành lòng nói cho cô biết sự thật. Nhưng mà Hải Nam là người thông minh, chỉ cần nhìn là biết ngay Hoàng Tử Minh chỉ nói đơn giản vậy thôi.

“Tít, tít”

Cánh cửa cảm ứng giờ này lóe sáng phát ra âm thanh tít tít. Trong nháy mắt Hải Nam như nghĩ ra cái gì đó, nhanh chóng nói.

-Đi thôi. Chúng ta có 15 giây ra khỏi đây.

Nói rồi, Hải Nam đỡ Hải Nghi nhanh chóng hướng phía cửa đi tới.

“tít, tít, tít”

Âm thanh này càng lúc càng gấp gáp, cánh cửa sắt cũng khép lại càng lúc càng nhanh. Có lẽ do quả bom đã bị hư, nên các hệ thống khác trong phòng cũng trở nên rối loạn. Họ phải nhanh chóng ra khỏi đây trước khi cánh cửa đóng lại và quan trọng nhất là trước khi quả bom phát nổ.

Ba người chỉ còn vài bước nữa là tới được cánh cửa. Khoảng trống lúc này chỉ có thể cho hai người qua mà thời gian còn lại chỉ còn 4 giây...

-Sợi dây chuyền...

Đã bước được một chân ra phía cửa, Hải Nghi đột nhiên quay đầu lại kêu lên. Sợi dây chuyền bị rơi ở trong đó, cô sẽ đi lấy lại.

-Anh sẽ đi tìm.

Hải Nam nhanh chóng đẩy Hải Nghi ra ngoài, rồi quay đầu đi vào bên trong, Hoàng Tử Minh nhanh chóng kéo hần lại, nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị Hải Nam đẩy ra ngoài trước khi cánh cửa kịp đóng lại.

“Oanh, oanh, bùm, bùm”

Hàng loạt âm thanh bên trong vang lên khiến hai người đứng ngoài cửa sửng sốt, đồng thời những người có mặt bên ngoài cũng ngốc lảng.

-HẢI NAMMM...MMMM...

Hải Nghi tuyệt vọng hét lên, thân thể vô lực mỗi một ngã xuống, nước mắt trong suốt tràn ra khuôn mặt lem luot trông vô cùng đau thương...

Ngay lúc này, thế nhưng cô lại nghĩ đến lời nói của người phụ nữ kì lạ tự xưng là thầy bói mà cô gặp lúc trước. Bà ấy nói rằng lúc cô đánh mất sợi dây chuyền cũng cô đánh mất người cô yêu...

Ngày hôm nay, Hải Nghi cô đã đánh mất tất cả...

71. Chương 71: Cô Gái Không Hoàn Hảo

Đã là ngày thứ ba kể từ ngày hôm đó, Hải Nghi cứ hôn mê và theo lời bác sĩ nói có lẽ cô ấy không muốn tỉnh lại.

Trên giường một cô gái như thiên thần ngủ say, hàng mi dài cong vút như cánh quạt in bóng trên gương mặt xinh đẹp. Đôi môi có chút tái nhợt càng làm cho cô trở nên yếu đuối, mỏng manh hơn. Làn da trắng nhợt thiếu đi sức sống cứ như thủy tinh trong suốt, cứ như chẳng may chạm vào sẽ làm vỡ đi.

Cô cứ yên tĩnh ngủ như thế khiến người ta không nhìn được mà đau lòng. Ở khóe mắt kia lặng yên rơi xuống một giọt nước mắt. Cứ như thế ba ngày nay, tình trạng này cứ diễn ra liên tục.

-Rốt cuộc cô ấy muốn ngủ tới khi nào đây?

Đứng ngoài phòng bệnh, Minh Quân tức giận nói. Từ khi hần biết tai nạn của Hải Nam là do Hải Nghi gây ra thì trong lòng rất tức giận, hần quy mọi tội lỗi đổ lên đầu cô. Mạng của Hải Nam là được đổi bằng tính mạng của Hiếu Nhượng, thế nhưng bây giờ lại vì một cô gái mà đánh mất, thử hỏi làm sao hần nhìn cho được.

Nhưng mà kẻ đầu sỏ lại ngủ say như không có chuyện gì xảy ra, hần muốn đánh cho cô tỉnh để hỏi rõ mọi chuyện.

-Cô tỉnh dậy, tỉnh dậy, nói rõ cho tôi. Cứ ngủ như vậy là giải quyết xong mọi chuyện à.

Minh Quân tức giận lắc lắc bả vai Hải Nghi không ngừng. Nhưng mà dù cho hắn có làm gì đi nữa thì cô vẫn không chịu tỉnh.

-Minh Quân, cậu bình tĩnh đi. Hải Nam vẫn chưa có tin tức mà.

Hoàng Tử Minh mạnh mẽ ngăn cản Minh Quân đang điên cuồng. Mấy ngày qua hắn vẫn nhìn cô như thế nơi vị trí ngực trái, tim không khỏi nhói lên. Hắn biết người đau lòng nhất hắn là chính cô.

Nếu có thể hắn muốn gánh thay cô gánh chịu nỗi đau bây giờ, nếu lúc đó người vào trong không phải là Hải Nam mà là hắn thì mọi chuyện sẽ không xảy ra thế này và phải chỉ hắn biết cách tháo gỡ quả bom đó thì hay biết mấy. Nhưng mà bây giờ có nói gì cũng vô dụng.

-Nhưng mà tại sao lại không có tin tức của Hải Nam, không có lý do gì đến ngay cả miếng thịt còn sót lại cũng không có.

Như Bằng thắc mắc hỏi. Hôm đó đám người bọn họ không có chú ý tình hình bên trong chỉ biết rằng sau đó Hải Nam mất tích. Mà bên nhà Trần Vũ cũng không có động tĩnh gì.

Đặng Vũ Khánh khi biết được tin tức cũng đến đây mặc dù vết thương còn chưa lành hẳn nhưng mà hắn từ khi tỉnh dậy đều ngồi đây trông chừng. Gương mặt đẹp trai lạnh lùng có phần tái nhợt khiến hắn trong có vẻ dễ gần hơn.

Nghe Như Bằng nói ánh mắt hắn hơi lóe lên tia sáng kì dị rồi nhanh chóng biến mất. Hắn nhớ trước khi tiếng nổ phát ra thì Tôn Thúy Nguyệt đã biến mất. Huống chi hắn biết rằng quả bom kia sẽ không gây thương tích nghiêm trọng cho Hải Nam. Vì trước đó hắn đã động tay động chân vào đó, nếu không không chỉ Hải Nam mà cả đám bọn họ cũng sẽ vùi xác trong đó.

Nhìn Hải Nghi đau lòng rơi nước mắt, giọt nước mắt nóng hổi cứ như chạm vào nơi sâu nhất trong lòng hắn. Hắn không muốn làm tổn thương cô nhưng vô tình lại khiến cô tổn thương. Mà cô lại vì người khác mà đau lòng.

Thật trở trêu!

Hải Nam chính là cậu bỏ qua cơ hội này, thế thì đừng trách tôi.

.....

Năm năm sau.

-Xin chúc mừng học sinh Đỗ Nhật Minh, cậu ấy đã đạt được thành tích cao nhất trong kì thi cuối kì vừa qua và phần thưởng đặc biệt dành cho cậu ấy sẽ là cuộc hẹn gặp mặt cùng người mẫu nổi tiếng thế giới... Black Rose. Xin chúc mừng!

Trên Tv màn hình cực lớn dính trên tường nhà ăn VuHa- Sky, giọng nói vui vẻ của hiệu trưởng thần tượng đẹp trai mê người Nguyễn Hà Hải Phong vang lên thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Bên trong nhà ăn, chàng trai có gương mặt hết sức baby, nhìn Hải Phong trong màn hình mỉm cười vui vẻ, khiến người khác không nhận được ghen tị.

Là siêu người mẫu Black Rose a!

Cô ấy hiện nay còn là sinh viên của trường, nhưng mà muốn gặp cũng không phải dễ.

Đã vậy lại hết lần này tới lần khác người may mắn lại là Đỗ Nhật Minh.

Đỗ Nhật Minh là con lai người Pháp. Là học sinh thiên tài ở Anh Quốc, không biết vì lý do gì mà cậu đột nhiên về Việt Nam và “chấp nhận” học ở đây với một điều kiện, đó là: Được gặp Black Rose.

Bên trong phòng hiệu trưởng Hải Phong cười đến cực kì sung sướng. Cùng với độ nổi tiếng của Black Rose, những năm gần đây VuHa- Sky liên tiếp đạt được doanh thu khổng lồ, số lượng học sinh trong và ngoài nước nhập học vào trường tăng không ngừng. Trong những năm qua giữ vị trí đứng đầu cả nước về số lượng và chất lượng. Phải biết rằng muốn vào học ở VuHa- Sky không phải chuyện dễ, điều đương nhiên là phải vượt qua một kì khảo hạch chất lượng cực kì khó khăn.

Đây nên gọi là sức mạnh của thần tượng a.

Trong lòng âm thầm tính toán nên sử dụng triệt để khả năng tiềm ẩn của người kia như thế nào đây. Hắc hắc...

.....

“Hắc... hắc... hắc xì”

-Bảo bối, không sao chứ?

Hồ Hương đang chỉnh sửa trang phục cho Hải Nghi, lo lắng hỏi.

-Không sao, chắc Hải Phong đang tính chuyện xấu gì rồi?

Năm năm, Hải Nghi càng ngày càng xinh đẹp. Một đôi mày thanh tú hơi nhíu lại dường như có điều suy nghĩ, ánh mắt trong veo vô tư ngày nào nay lại nhiễm chút bi thương, điều này càng làm tăng vẻ dịu dàng của cô. Cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu vì hắc xì mà có chút hồng hồng, khiến người khác không nhịn được muốn cắn một cái. Đôi môi mỏng xinh hơi mím lại.

Cả người khoác bộ cánh thời trang mới nhất, là thiết kế độc đáo của Hồ Hương. Chiếc váy rời màu vàng nâu đơn giản xòe ra xinh xắn, phía trên chiếc áo màu hồng phấn được thiết kế rộng rãi tạo nên phong cách thoải mái, dễ chịu. Điểm nhấn là chiếc thắt lưng bắt mắt được thiết kế hoàn toàn bằng kim cương sang trọng nhìn vào sẽ phát hiện ra điều độc đáo là nó cùng kiểu dáng với dây buộc tóc trên đầu cô. Chân mang giày ủng màu nâu. Đây chính là bộ thiết kế chính cho bộ sưu tập mùa thu của Hồ Hương.

-Được rồi, bảo bối. Lát nữa phải cố lên.

Buổi trình diễn sắp sửa được bắt đầu, Hồ Hương để cô một mình trong phòng nghỉ ngơi. Hải Nghi nhìn cô gái xinh đẹp trong gương cảm thấy nó chưa được hoàn hảo. Trên chiếc cổ mảnh khảnh từ trước đến nay không có một sợi trang sức nào đặt lên. Bởi vì cô cho rằng không có gì thích hợp với cô hơn sợi dây chuyền đó.

Nếu đã đánh mất thì không cách nào tìm được sao?

Nhìn sang cửa sổ sát đất, bầu trời vẫn xanh như vậy nhưng trong lòng cô từ lâu đã trở nên u ám. Thu lại tâm mất, Hải Nghi lần nữa nhìn lại chính mình. Bây giờ cô đã không còn là một Hải Nghi lúc trước, bây giờ cô là một Black Rose chỉ sống với công việc.

Cô muốn mình thật bận rộn để không phải một mình liếm láp vết thương. Cứ để mọi chuyện cho tự nhiên, rồi có một ngày cô tin hẳn sẽ quay về.

-Công chúa! Đến giờ rồi!

Một giọng nói dễ nghe đột nhiên vang lên, đánh tan suy nghĩ của cô.

Ánh mắt mang theo nhàn nhạt mỉm cười nhìn Hoàng Tử Minh phong độ như vương tử bước ra từ truyện tranh, bộ vest màu trắng lịch lãm càng tôn thêm khí chất dịu dàng bẩm sinh của hắn, cả người hắn toát ra mị lực vô hạn, dịu dàng mỉm cười nhìn cô.

Hải Nghi cười một tiếng rồi chậm rãi hướng hắn bước tới.

-Đi thôi!

Phía sau lưng cô một bầu trời xanh thẳm, ánh sáng trong veo giống như vàng dương chói sáng, không khiến người ta nheo lại mi mắt.

Hạnh phúc đã kết thúc hay là hạnh phúc mới từ đây bắt đầu!

.....

-Nguyệt, khi nào thì trở về?

-Chuyến bay sáng nay.

-Tên nhóc kia có về không?

-Hắc hắc... nó sẽ về sau? Anh ra đón em nhé!

-Được rồi, bye bye.

Bên trong chiếc xe hơi sang trọng, người đàn ông trung niên đeo mắt kính công sở mạ vàng. Bên dưới sóng mũi cao thẳng, khóe miệng chậm rãi mỉm cười. Ánh mắt gian xảo như hồ ly lóe lên một tia sáng sung sướng. Gương mặt cương nghị, lạnh lùng càng làm tăng thêm sức hút cho hắn.

Trần Vũ Văn, người mà các mệnh phụ phu nhân để mắt đến. Được mệnh danh là quý ông quyền rũ nhất mọi thời đại.

Sẽ có chuyện hay để xem rồi đây!

72. Chương 72: Scandal

-Cái gì? Anh lập lại lần nữa xem?

Hải Nghi sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói với người trong điện thoại. Khi buổi diễn kết thúc cô liền nhận được điện thoại của Hải Phong.

Bên kia đầu dây, Hải Phong đột nhiên thấy lạnh sống lưng, cười lấy lòng nói:

-Hắc hắc đại minh tinh của tôi ới! Cái tên Đỗ Nhật Minh kia là vì em mà tới làm sao anh biết được cậu ta có thể liên tiếp hết lần này tới lần khác đứng đầu toàn trường chứ. Cô hai của tôi ới, giúp anh lần này đi nha. Em cũng biết mà cậu ta rất phiền phức!

-100 triệu. -Hải Nghi đột ngột cắt ngang màn lái nhai của hắn. Cô phiền muộn lấy tay xoa xoa mi tâm.

-CÁI GÌ??? -Hải Phong cơ hồ là hét lên trong điện thoại, chỉ một cuộc hẹn mà hắn phải tốn 100 triệu, càng vô lý hơn là người được hẹn không phải là hắn. Ông trời ới, chân lý ở đâu?

-Không đồng ý? Vậy thôi, anh tự giải quyết đi.

Hải Nghi mặt lạnh, muốn cúp điện thoại thì bên kia vang lên giọng nói gấp gáp của Hải Phong.

-Khoan... khoan đã. Anh đồng ý.

Haizz... muốn mời ngôi sao thật không phải dễ, huống hồ người này còn là một ngôi sao kiêu ngạo.

-Tốt lắm! Thành giao.

Hải Nghi mỉm cười nhanh chóng cúp máy.

Cô thay một bộ váy hoa màu hồng nhạt, cả người dịu dàng thanh thoát bước ra khỏi khách sạn. Đeo lên kính râm để tránh đám phóng viên còn chưa tản đi. Hôm nay cô muốn ở một mình, cho nên bên người không có trợ lý cùng người quản lý.

Nhưng không ngờ vừa ra tới cửa đã gặp người cô không muốn gặp nhất- nam người mẫu nổi tiếng Dương Vỹ. Chỉ thấy hắn ăn mặt tùy ý nhưng vẫn tôn lên khí chất lãng tử trời sinh, khóe miệng như cũ treo lên nụ cười tiêu hồn, nhìn cô cười như không cười nói.

-Công chúa, có cần hoàng tử như tôi đưa em về không?

Dứt lời hắn ném ánh mắt đào hoa nhìn về phía cô.

Hải Nghi lười để ý tới hắn, mặc cho hắn tự biên tự diễn nhanh chóng lướt qua hắn. Nhưng mà người này vốn muốn cố ý gây sự, hắn nhanh chóng kéo tay cô lại gần, cả thân người cao lớn chắn trước mặt cô. Mùi nước hoa nam tính xộc vào mũi, khiến Hải Nghi nhũn mảy.

Trong kí ức cô từ lâu đã quen với mùi hương trà xanh thanh mát mà an toàn kia, cho nên đối với bất cứ loại nước hoa khác đều không thích.

-Hải Nghi, anh theo đuổi em lâu như vậy, chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào sao?

Dương Vỹ đau khổ nói. Từ khi bắt gặp ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng mang nhàn nhạt bi thương của cô, thì hắn đã quyết tâm chinh phục cô gái có trái tim băng giá này, nhưng mà dù hắn cố gắng thế nào thì trong mắt cô hắn vẫn chưa từng xuất hiện lấy một lần. Trừ những lần làm việc chung thì hắn ngay cả cơ hội gặp mặt cô cũng thấy rất khó khăn. Bởi vì cô ấy rất bận.

Giống như cô ấy muốn biến mình trở nên bận rộn như thế, cả ngày đều tất bận với công việc khiến hắn ngay cả thời gian chen chân vào cũng không có.

-Tất nhiên là không có. Vì vậy Dương Vỹ anh hãy sớm buông tay thì hơn.

Đột nhiên một giọng nói tức giận truyền đến, không phải ai khác mà chính là đại minh tinh, nam ca sĩ nổi tiếng toàn cầu Minh Quân. Suốt ngày bận rộn là thế nhưng mà hắn vẫn luôn để mắt đến Hải Nghi, không cho bất kì người đàn ông nào đến gần cô. Đơn giản là vì hắn không muốn khi Hải Nam quay lại thì mất đi cô. Mặc dù hắn vẫn còn rất ghét cô nhưng mà vẫn không nhịn được chú ý đến nhất cử nhất động của cô.

Nếu Hải Nghi dám có hành động “đại nghịch bất đạo” nào thì hắn thề hắn là người đầu tiên giết cô. Minh Quân ngang ngược kéo giãn khoảng cách của hai người. Ánh mắt tức giận rơi trên người Dương Vỹ. Dương Vỹ cũng không yếu thế trừng mắt nhìn hắn. Trong lòng giải trí từ lâu ba người này đã trở thành tâm điểm, hiển nhiên là chuyện tình tay ba đẹp như trong truyện.

Ngay cả tiểu thuyết viết về họ trong mấy năm gần đây đã có vài cuốn. Nghe nói các nhà xuất bản đang chờ ra mắt quyển tiểu thuyết thứ năm.

Hải Nghi đau đầu, cô thật là không nên sai lầm nhất thời mà bước chân vào làng giải trí. Quả nhiên “đi một li, sai một dặm” mà! Hải Nghi trong lòng âm thầm thở dài, mắt thấy hai người này sắp xảy ra chiến tranh nên rất thức thời thoái lui. Nhưng mà hai người kia “bận” như vậy lại rất ăn ý đồng thời bắt lấy tay cô. Hải Nghi cười gượng, nháy mắt thấy được thân ảnh quen thuộc thì mừng như điên, vội vã hét lên.

-Vũ Khánh, anh nói có chuyện muốn nói với tôi mà!

Đặng Vũ Khánh từ trong thang máy đi ra, hắn đã là người thừa kế chính thức tập đoàn Đặng gia. Hôm nay hắn có một buổi ký hợp đồng tại khách sạn này không ngờ lại gặp cô. Đặng Vũ Khánh dừng bước nhìn Hải Nghi bị kẹt giữa hai ngôi sao đình đám giới giải trí, hai mắt mắt kịch liệt nháy mắt với hắn. Đặng Vũ Khánh lạnh lùng nhìn cô hoàn toàn không biểu lộ sắc mặt gì, điều này khiến Hải Nghi lo lắng không thôi. Nhưng mà khi nhìn đến Đặng Vũ Khánh từng bước từng bước tiến lại gần thì mới thoải mái chút ít.

-Black Rose, tôi muốn ký hợp đồng người đại diện với em.

-Đúng, đúng tôi đồng ý. Chúng ta đi thôi.

Hải Nghi mừng như bắt được vàng nhân lúc hai người kia còn đang ngây ngốc, vội vàng kéo Đặng Vũ Khánh rời đi.

-Hợp đồng tôi đã nhờ thư ký soạn xong, em ký đi.

Đi tới một nơi tương đối yên tĩnh, Đặng Vũ Khanh nghiêm túc lấy ra một tập tài liệu đưa đến trước mặt cô. Hải Nghi tròn mắt ngạc nhiên nhìn người này. Thật ra vừa rồi cô tưởng hắn thật lòng muốn giải vây cho cô nên mới không có suy nghĩ nhiều mà vội vàng đáp ứng, không ngờ cô chính là ngốc đến không chịu nổi, lại ngu xuẩn đến mức mang đá tự đập vào chân mình.

-Ách... anh... anh... tôi... tôi...

Hải Nghi ấp úng không biết nói sao cho phải sợ phải chọc giận một đại nhân vật như hắn. Thật là có căn lúc nào cũng treo lên vẻ mặt lạnh lùng như thế không!?

-Chúng tôi cần người đại diện cho công ty, tôi thấy em dạo này rất nhàn rỗi hay là làm việc cho tôi đi.

Hắn thật sự nhìn không vừa mắt cô lúc nào cũng bị mấy tên ngôi sao bán nam bán nữ đó vây quanh.

“Hắc... xì”

Ở nơi nào đó có hai người đồng thời hắc xì. Hai người ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn đối phương, ngay chỗ ánh mắt giao nhau một ngọn lửa kịch liệt cháy bùng bùng. Sau đó lại rất ăn ý là hừ lạnh rồi đi, mỗi người đi một hướng.

.....

-Cô gái, em được lắm, chỉ mới năm năm ngắn ngủi mà lại nạp thêm không ít bạn trai.

Trong căn phòng sa hoa của một khách sạn lớn nhất thành phố, có một chàng trai vóc người cao lớn hoàn mỹ, đứng quay mặt nhìn ra cửa sổ sát đất. Chỉ nhìn thấy nửa bên mặt cũng khiến người ta hít thở không thông. Gương mặt góc cạnh hoàn mỹ được sự ưu ái của thượng đế mà khiến người ta ghen tị không thôi.

Ánh mắt màu hổ phách nheo lại nguy hiểm, môi mỏng mím lại thật chặt. Trong tay tờ báo nào đó vô tội bị giằng xé đáng thương mà nổi bật nhất là tin tức giải trí mới nhất.

“Nữ siêu mẫu Black Rose, trung tâm của mối tình tay ba đẹp như mơ khi đứng giữa hai chàng hoàng tử làng giải trí Dương Vỹ và Minh Quân...”

Cô có một thời thơ ấu đáng nhớ cùng Hoàng Tử Minh, giám đốc trẻ tuổi phong độ đẹp trai của tập đoàn Hoàng Gia. Hoàng Tử Minh luôn là người xuất hiện cùng cô trong các buổi lễ thời trang, là vương tử dịu dàng khiến hàng ngàn trái tim thiếu nữ lệch nhịp...

Ngày hôm qua, Black Rose chính thức trở thành người đại diện của tập đoàn kinh doanh bất động sản Đặng gia. Đặng Vũ Khánh, người thừa kế tập đoàn cũng là một chàng trai xuất sắc, gương mặt anh tuấn lạnh lùng cũng đủ khiến người khác hâm mộ nhưng lại không dám tới gần. Nghe nói từ trước tới nay ngoài Black Rose ra, Đặng Vũ Khánh chưa từng tiếp xúc quá 5 phút với bất kì người con gái nào khác. Cứ như vậy tin tức Black rose trở thành người đại diện chính thức lại lép vế hơn so với tin tức Black Rose là người tình bí mật của thiếu gia nhà họ Đặng...

Chiều qua, bức hình Black Rose và nam sinh thiên tài người lai uống trà sữa ở công viên giải trí được lan truyền rộng rãi trên mạng, mối tình chị em như mộng cũng được thêu dệt một cách thần kỳ hơn bao giờ hết...”

Trong làng giải trí có thể nói cho đến giờ phút này, Black Rose trở thành cái tên được truy cập nhiều nhất trên mạng internet.

Kể từ đây Black Rose nhanh chóng trở thành “Công chúa scandal”. Và lần này có lẽ một cơn sốt mang tên Black Rose chính thức lây lan...

73. Chương 73: Đại Tiểu Thư Muốn Kết Hôn

Ngày thu, lá vàng rụng đầy trên đường cái, từng cơn gió thu mang hơi lạnh thổi vào. Mặc dù trời vẫn chưa lạnh lắm nhưng trên đường mọi người vẫn khoác những chiếc áo khoác dày.

Ngay quảng trường lớn giữa thành phố, trên màn hình lớn đang trực tiếp tin tức mới nhất về người được chọn làm CEO tập đoàn tài chính Trần Vũ. Đó là Kai- một chàng trai thần bí, năm nay 23 tuổi, tốt nghiệp trường đại học Harvard, dành được bằng tiến sĩ loại ưu, nắm trong tay hơn 50% cổ phiếu, đánh đổ các cổ đông khác và thành công ngồi ở vị trí Tổng giám đốc.

Kai là cái tên được toàn thế giới biết đến với những dự án hàng đầu được công nhận. Là vương tử trong lòng các quý cô, đã thắng thưởng từ chối tình ý của công chúa nước Anh. Kai đang là cái tên khiến nhiều người hâm mộ cùng ghen tị.

Khi hắn xuất hiện trên màn hình lớn thì không ít người hít sâu một hơi. Trời ạ, có phải họ hoa mắt rồi hay không, tại sao chàng trai kia cứ như trước ra từ truyện tranh vậy, cả người hắn mặc âu phục chỉnh tề màu đen cùng sơ mi trắng, càng làm tăng thêm khí chất vương tử trời sinh. Gương mặt từ khi bước vào hội trường vẫn lạnh lùng như cũ.

Hải Nghi vội vàng nắm chặt áo khoác chạy như bay trên đường. Thật đáng ghét, hôm nay sao con đường này lại đông người như thế chứ!

Hải Nghi nhìn cũng không thèm nhìn về phía đám đông, nhanh chóng bắt một chiếc taxi, rồi vội vã lên xe vì cô vừa nhận được điện thoại của mẹ, nói rằng gia gia xảy ra chuyện. Chỉ là cô lại bỏ mất cơ hội nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia.

.....

-Tom, tom à... ông không sao chứ?

Về đến nhà Hải Nghi lập tức xông vào trong phòng Nguyễn Hà Trung lo lắng hỏi. Nhìn thấy sắc mặt Nguyễn Hà Trung tái xanh trong lòng vô cùng hoảng sợ.

-Tom, ông có khỏe không? Tại sao lại thế này?

Nguyễn Hà Trung không lý giải được nhìn Hải Nghi bộ dạng cuống quýt lo lắng nhìn ông một lượt từ trên xuống dưới khiến ông có chút chột dạ. Thật ra ông có chuyện gì đâu chứ, chỉ là nhờ Bạch Kim Xuân gọi điện bảo con bé về có chuyện muốn nói, nhưng mà tại sao nó lại có vẻ hoảng hốt như thế chứ.

-Tom, sao sắc mặt ông lại khó coi vậy? Có phải bị đau ở đâu hay không?

Ách, ông thừa nhận rằng, ông chính là sợ con bé hỏi chuyện của Kai cho nên mới hoảng sợ, sắc mặt cũng dĩ nhiên là khó coi rồi!

-Jerry à, con cuối cùng cũng về thăm ta. Con biết được tin gì chưa?

Nguyễn Hà Trung nhăn nhó đáng thương, cẩn thận dò hỏi.

-Chuyện gì a? Mẹ nói ông xảy ra chuyện cho nên cháu mới vội vàng trở về. Ông vẫn ổn chứ?

Biết được cô vẫn chưa hay biết gì cho nên Nguyễn Hà Trung tận lực diễn nốt vai diễn này, vẻ mặt nhăn thành một đoàn, ôm bụng kêu đau.

-Ai ui... già rồi, ăn gì cũng không được... bị ngộ độc thức ăn thôi, ta không sao?

-Vậy, Tom, ông nghỉ ngơi đi nhé!

Hải Nghi cẩn thận giúp ông đắp lại chăn, định xoay người rời khỏi thì Nguyễn Hà Trung đột nhiên lên tiếng.

-Jerry à, đã bốn năm con không tổ chức sinh nhật rồi, còn hai ngày nữa là sinh nhật con, con có muốn ta làm gì cho con không?

Nguyễn Hà Trung thật lòng hỏi, thời gian qua ông thấy con bé bận rộn với công việc, đến nỗi không có thời gian về nhà. Ông biết nó đang trốn tránh, nhưng mà cứ tới ngày sinh nhật là con bé lại biến mất. Ông nhìn thấy mà cũng không nhận được đau lòng. Trần Vũ Dương ông khá lăm lăm để cháu gái ta yêu nhất phải chịu dày vò như vậy, ta nhất định không tha cho ông.

Nguyễn Hà Trung trong lòng hừ lạnh. Mặc dù không biết rõ chuyện năm đó nhưng ông chắc rằng chuyện năm đó cùng nhà Trần Vũ không tránh khỏi liên quan.

Sinh nhật? A, nếu gia gia không nhắc tới có lẽ chính cô cũng quên mất ngày sinh của mình. Im lặng hồi lâu rồi cuộc Hải Nghi cũng xoay đầu lại, hai mắt bình thản nhìn Nguyễn Hà Trung chậm rãi nói.

-Năm năm trước là ông khiến Hải Nam xuất hiện trong cuộc đời con, vậy... năm năm sau ông mang Hải Nam về giùm con đi.

Câu nói cuối cùng giọng Hải Nghi nghẹn đi, bởi vì cô cảm thấy chính mình bất lực rồi, cô cảm thấy chính cô cố gắng thế nào cũng không thể tìm thấy hắc. Đã năm năm sao hắc còn chưa trở về? Trong năm năm này, đây cũng là lần đầu tiên cô nhắc tên hắc.

Từ khi tỉnh dậy, Hải Nghi giống như một người hoàn toàn khác. Câu đầu tiên khi tỉnh dậy, không phải cô hỏi về tin tức của Hải Nam mà là "Làm thủ tục xuất viện đi". Kể từ đó mọi người cũng không ai nhắc tới Hải Nam nữa, đó chính là điều tối kỵ. Nhưng mà ngày hôm nay chính cô đã chủ động nhắc tới.

Nguyễn Hà Trung sững sờ nghe cô nói. Lần đầu tiên ông thấy con bé cầu xin ông, Jerry của ông cầu xin ông mang Hải Nam về cho nó.

Hải Nghi nhìn Nguyễn Hà Trung hồi lâu rồi chậm rãi xoay người rời đi.

Lúc đi ngang qua phòng họp đặc biệt của gia đình, Hải Nghi nhìn qua cánh cửa khép hờ thấy được Hải Lâm vẫn đáng yêu ôm con ếch to xụ ngồi đung đưa trên sofa hình lá sen thật to, hưởng ánh mắt vui vẻ về phía Hải Duy còn đang mải mê “nghiên cứu” con vịt nhỏ màu vàng trong hồ sen, hào hứng nói.

-Hải Duy, Leader đã trở về, lần này sẽ có trò hay cho xem.

-Đúng vậy, anh đang chờ hần khi nào mới chịu xuất hiện đây.

Hải Duy cực kì kiên nhẫn dìu con vịt đồ chơi xuống nước rồi lại kéo lên, sau đó lại vui vẻ dìu xuống.

Tôi nghiệp con vịt! (___”)

-Cái tên nhóc Hải Nam, hần vui vẻ khoái hoạt sống ở Mỹ một thời gian dài rồi, cũng nên trở về đi chứ. Hừ, thật ra một tháng trước hần đã quay lại Việt nam trong thời gian ngắn thăm hơn phân nửa cổ phiếu của tập đoàn tài chính Trần Vũ rồi. Đúng là một tên gian xảo mà! Vị trí thiên tài kinh doanh của anh cũng bị hần cướp đúng là đồ xấu xa. Còn nữa, ngay cả công chúa Anh Quốc cao quý cũng bị tên kia quyến rũ. Thật là bất công a!

Hải Phong ánh mắt không rời quyến tạp chí người đẹp. Nhưng miệng lại lải nhải không ngừng, cứ như đó chính là uất ức lâu ngày của hần vậy. Thật ra hần khó chịu không chỉ vì việc đó mà là các quý cô một thời si mê hần bây giờ lại bị tên tiểu tử kia cướp mất cho nên hần mới không cam lòng.

Nhưng mà khi nhìn đến hình Hoàng Bảo Anh xinh đẹp mỉm cười trong điện thoại thì hần lại rùng mình. Thôi đi, có nghĩ cũng không dám nghĩ. Huống hồ haizzz... nhìn thấy cái bụng nhô to của Hoàng Bảo Anh thì hần rất phiền lòng. Nhưng mà có lẽ chính hần cũng không phát giác được trong ánh mắt hần giờ phút này có cái gọi là hạnh phúc đang lan tràn.

Bên ngoài cửa, Hải Nghi nghe ba người nói chuyện, không hiểu cơn giận từ đâu như thủy triều đánh úp tới. Ba người trong phòng đang yên đang lành không hiểu sao lại cảm thấy lạnh, thậm chí có phải máy điều hòa bị hỏng rồi hay không?

“Oanh”

Đột nhiên cánh cửa bị ai đó mạnh mẽ đẩy ra tạo thành tiếng vang cực lớn, làm giật mình ba người bên trong. Ba người hoảng sợ trừng lớn đôi mắt nhìn Hải Nghi nổi giận đùng đùng đứng ở cửa. Gương mặt xinh đẹp lạnh lùng giống như công chúa kiêu ngạo, tư thế đỉnh đỉnh ở trên cao liếc xuống nhìn bọn dân thường như bọn họ.

Dưới ánh nhìn rét lạnh của cô ba người anh trai “trên danh nghĩa” kia không nhận được mà hoảng hốt, trong lòng có chút chột dạ. Có phải cô em gái này đã nghe hết rồi không? Trời ạ, tại sao tiểu gia hỏa này trở về lại không ai thông tri bọn hần một tiếng. Trong nhà này bọn hần có thể đắc tội với gia gia nhưng tuyệt đối không nên đắc tội với cô gái này.

Đương lúc bọn họ nội tâm rối loạn thì Hải Nghi đột nhiên trịnh trọng nói.

-Em chỉ đến thông báo cho các anh, hai ngày sau đại tiểu thư đây sẽ kết hôn!

Nói rồi Hải Nghi rất tao nhã, rất quý phái mà xoay người rời đi. Chỉ để lại bóng lưng thẳng tắp cho ba người bên trong.

Hải Nam không muốn xuất hiện thì cô nhất định sẽ khiến hần xuất hiện!

Hải Lâm khoa trương há hốc mồm vì hoảng sợ nhiều hơn là kinh ngạc, hai mắt đáng yêu mở to như mắt ếch.

Hải Phong run rẩy đánh rơi quyển tạp chí người đẹp trên tay, quyển tạp chí nằm trên sàn nhà còn mở ngay bức hình người mẫu nội y Thiên Thiên nổi tiếng thế giới mà hần còn chưa kịp ngắm nhìn, khoe miệng co rút đáng sợ chăm chăm nhìn bóng lưng cô gái nhỏ.

“Bùm”

Hải Duy sau khi tiêu hóa hết từng chữ mà Hải Nghi nói vừa nói, lúc này mới kịp giật mình, đồng thời cả thân mình sạch sẽ cũng hoa hoa lệ lệ mà ngã nhào vào hồ sen, lúc hấn cố gắng ngoi lên mặt nước thì con vịt đồ chơi cũng không biết như thế nào lại ở trên đầu hấn, hai mắt mở to kinh ngạc, bộ dạng vô cùng buồn cười nhìn hai người trong phòng ngơ ngác hỏi.

-Hải Nghi... em ấy... vừa nói gì vậy?

74. Chương 74: Áo Khoác

-Cái gì? Kết hôn???

Trong phòng khách sang trọng của khách sạn Hoàng Gia, một chàng trai bất ngờ hét lên đầy nghi hoặc. Gương mặt đẹp trai ngoại trừ không dám tin vẫn là không dám tin. Hải Nam như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Hải Lâm nói gì cơ. Nếu tại hấn còn hạn sử dụng thì có lẽ vừa rồi hấn nghe thấy Hải Lâm “phán” rằng: Hải Nghi- vị hôn thê cao quý của hấn sắp kết hôn.

Ngày kết hôn cũng là ngày sinh nhật của Hải Nghi vào hai ngày sau. Mà điều đáng nói ở đây là vị hôn phu như hấn lại phải thông qua người khác mới biết, vậy thì người cô ấy sẽ kết hôn là ai?

Hải Nam cảm thấy mình như bị cô gái kia chọc đến phát điên rồi. Hai mắt hung dữ nhìn chằm chằm ba người trong phòng.

Dưới ánh mắt giết người của Hải Nam, Hải Lâm có cảm giác như bản thân hấn đã làm điều gì sai trái lại chọc đến tổ tông này. Hấn chỉ có lòng tốt đến thông báo cho cái tên này biết thôi mà. Hải Lâm thật không dám đối diện với ánh mắt X- quang của Hải Nam.

Thật xấu hổ, nội công của hấn không thâm hậu như vậy a.

-Có lẽ tin tức đã được phát tán rồi...

Hải Duy không lạnh không nóng nói, tay thuận tiện cầm điều khiển trên bàn mở TV.

“Sau đây là bản tin giải trí mới nhất. Nữ siêu mẫu đẳng cấp quốc tế Black Rose, người đại diện độc quyền của tập đoàn Đặng gia, còn là vị công chúa lạnh lùng kiêu ngạo trong gia tộc Nguyễn Hà, người có scandal nhiều nhất và cũng hoành tráng nhất từ trước đến nay vừa tuyên bố muốn kết hôn. Tin tức này hoàn toàn chính xác 100%, do chính chủ tịch Nguyễn Hà Trung xác nhận, theo lời chủ tịch thì chú rể sẽ được tuyển chọn ngay trong đêm hôm đó. Những người nhận được thiệp mời là những người có cơ hội trở thành phò mã. Tất cả các thiệp mời hiện nay đã phát xong duy chỉ có một thiệp mời đặc biệt dành cho người đặc biệt vẫn đang ở chỗ đặc biệt. Và chúng ta hãy cùng chờ xem người đặc biệt ấy có phải là vị hôn phu năm năm trước- Trần Vũ Hải Nam của vị công chúa lạnh lùng kiêu ngạo này hay không? Năm năm trước là đính hôn, liệu vào năm năm sau có phải là kết hôn hay không? Chúng tôi sẽ cập nhật tin tức sớm nhất có thể...”

Hải Nam nhìn tin tức trên TV ánh mắt sáng lên. Xem ra cô vợ nhỏ của hấn không đến nỗi cho hấn mọc sừng. Nếu cô muốn chơi với hấn thì hấn sẽ làm cho trò chơi này càng thêm hấp dẫn.

Hải Nam lạnh lùng cười. Nụ cười này triệt để hạ gục vô số các động vật giống cái. Điển hình là con mèo mun đang lặng yên ngủ trong lòng hấn thấy vậy cũng không khỏi dựng lông.

“Vợ à, em thật đáng yêu”

-Tốc độ của gia gia quả thật đáng khâm phục nha, mới được ba tiếng đồng hồ mà tin tức đã lan truyền rộng rãi rồi. Còn nghĩ ra được thể lệ cuộc chơi nữa chứ! Thật là tò mò đến tột cùng thiệp mời đặc biệt kia nằm ở đâu nhỉ? Haizz... ngài Tổng giám đốc mới nhậm chức à, lần này ngài phải khiêu chiến với hàng ngàn người chứ không phải là con số 112 như năm năm trước đâu nhỉ?

Hải Phong cực kì vui vẻ khi nhìn đến sắc mặt không mấy tốt đẹp của Hải Nam. Hắn “tốt bụng” nhắc nhở và đặc biệt nhấn mạnh hai từ “hàng ngàn” trong lời nói. Hắn nói hoàn toàn không sai. Hải Nghi hôm nay là người của công chúng có biết bao nhiêu thiếu gia công tử thăm thương trộm nhớ em ấy hẳn không thể nào đếm xuể. Việc này phải nhờ đến cô nàng Như Băng kia.

Đương lúc không khí xung quanh Hải Nam có dấu hiệu chuyển sang độ âm thì cánh cửa phòng đột ngột bị đẩy ra. Kèm theo đó là giọng nói vui vẻ vang lên.

-Thì ra ngài Kai bí ẩn chính là thiếu gia cao cao tại thượng Trần Vũ Hải Nam của chúng ta. Tôi còn đang thắc mắc là quý nhân nào đã hào phóng bao trọn cả tầng Vip của chúng tôi.

Hoàng Tử Minh tựa lưng vào cửa, bộ dạng hứng thú nhìn gương mặt xám đen của Hải Nam, dường như vô ý mà đánh rơi cái thiệp màu đỏ trong túi quần. Hoàng Tử Minh rất đẹp trai mà cười vô hại, thản nhiên cúi xuống nhặt lên cái thiệp mời bỏ lại vào túi quần.

Hai mắt Hải Nam nheo lại nguy hiểm, hắn biết rằng tên này có ý.

-Cậu cũng tham gia?

-Tất nhiên. Chúng tôi đều nhận được thiệp mời, với lại là đích thân Nguyễn Hà lão gia mời, tôi không có lá gan từ chối.

Hoàng Tử Minh nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ. Bàn tay trong túi quần siết chặt thiệp mời lại, bởi vì tận sâu trong đáy lòng hắn vẫn mang một hi vọng nhỏ nhoi. Mặc dù biết khả năng kia rất nhỏ. Lúc này hắn chỉ muốn trừng phạt tên kia một chút thôi, ai bảo tên này khiến Hải Nghi của hắn đau khổ hết năm năm cơ chứ.

-Chúng tôi?

Hải Nam mang vẻ mặt không mấy dễ nhìn, cắn răng hỏi Hoàng Tử Minh sắp sửa sửa lâm vào trầm tư.

-Còn có tôi.

Chưa đợi Hoàng Tử Minh trả lời thì ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng cao lớn. Đặng Vũ Khánh tự nhiên bước vào, gương mặt lạnh lùng hiểm hoi nở một nụ cười gian trá, trên tay phe phẩy một cái thiệp giống với Hoàng Tử Minh, bộ dạng xem kịch vui nhìn Hải Nam trên tức.

.....

Biệt thự Nguyễn Hà.

Đây là lần thứ hai một sự kiện long trọng và cũng đầy tính bất ngờ đến không thể nào kịch tính hơn được diễn ra vào ngày sinh nhật của cô chủ nhỏ nhà này. Kể từ khi biết được tin tức thì cả gia tộc gà chó không yên. Cái không khí bận rộn, tất bật này khiến cho cả tòa biệt thự cứ như được sống lại, đã lâu rồi không có vui vẻ như vậy. Và người cao hứng nhất ở đây không ai khác mà chính là Nguyễn Hà lão gia đầy quyền uy của chúng ta.

Nguyễn Hà Trung tâm trạng giống như bay lên chính tận mây, khóe miệng mỉm cười không khép lại được. Vừa nghĩ tới vẻ mặt nhăn nhó già nua xấu xí của cái lão già ngoan cố Trần Vũ Dương thì lão không nhịn được mà cao hứng. Ông nhất định sẽ cho lão già kia đẹp mặt. Hừ! cả nhà Trần Vũ kia dám để cháu gái ông đau khổ suốt năm năm, hại ông không được gặp cháu gái yêu quý thường xuyên. Ông mới không thêm cho cả nhà họ sắc mặt tốt.

Trong khu vườn hoa hồng đẹp như trong cổ tích, từng cơn gió mát lạnh mang theo mùi hương thơm nồng của hoa hồng lan tỏa trong không khí. Đêm đã buông xuống, tạo nên một tấm màn màu đen trải dài vô tận trên nền trời. Từng ánh sao nhấp nháy nhấp nháy chiếu ra những tia sáng mỏng manh.

Trên chiếc xích đu màu trắng đặt giữa rừng hoa, một cô gái xinh đẹp như tiên tử lặng yên ngồi trên đó. Mái tóc dài tùy ý xõa ra, làn váy dịu dàng đung đưa. Làn da trắng nõn dưới ánh trăng màu bạc càng thêm mê người.

Hải Nghi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ở nơi này yên tĩnh như vậy không biết bên ngoài đã loạn như thế nào rồi. Cô tin tưởng năng lực của gia gia cũng tin tưởng sức ảnh hưởng của mình.

Trong không khí thoang thoảng mùi thơm nồng của hoa hồng. Cô thích hoa hồng, cô thích sự lạnh lùng cao ngạo của một bông hoa nữ vương xinh đẹp nhưng gai góc. Cô thích sự mạnh mẽ của nó, từ nhỏ cô sống với hoa hồng ngửi rất nhiều mùi hương khác nhau của hoa hồng, đến nỗi những thứ hương thơm ấy không biết tự bao giờ đã thấm vào da thịt cô, tạo nên mùi hương đặc trưng riêng của cô giống như bất cứ người phụ nữ nào trong gia tộc.

Nghe nói mùi hương trà xanh thanh mát của Hải Nam cũng là một mùi hương đặc trưng nhà Trần Vũ. Không hiểu sao khi ở bên hắn cô lại cảm thấy an toàn và thanh thản. Có lẽ bởi vì mùi hương đặc biệt trên người hắn.

Chết tiệt! Tại sao cô lại nghĩ đến cái tên vô lương tâm kia chứ?

-Hải Nam là đồ ngốc, đáng ghét. Đồ xấu xa...

Hải Nghi bất mãn, khó chịu tuông ra một tràng những uất ức trong lòng.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, cô cảm thấy hình như mình đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Vừa rồi cô cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực nhìn mình, trong ánh mắt kia hình như có một tình cảm phức tạp mãnh liệt đọng đầy cảm xúc nhớ thương. Cho đến khi cô mở mắt ra thì mọi thứ hoàn toàn yên tĩnh duy chỉ có gió là không ngừng thổi, mọi thứ giống như không có chuyện gì xảy ra. Hải Nghi buồn cười nghĩ rằng chính mình thật sự nhầm lẫn.

Cô đứng dậy lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi của mình. Trên người đột nhiên trượt xuống một vật gì đó. Cô nghi hoặc nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy một chiếc áo khoác da màu đen quen thuộc lẳng lẳng nằm yên dưới đất. Trong không khí vẫn còn lưu lại mùi hương trà xanh nhàn nhạt, hòa lẫn với hương hoa hồng tạo nên một hương thơm đặc biệt dễ ngửi.

Khóe miệng Hải Nghi gợn lên nụ cười đắc ý. Xem ra ván cược này cô thắng chắc rồi.

75. Chương 75: Thử Áo

Trong hai ngày nay toàn thế giới như náo động hẳn lên bởi sự kiện đầy bất ngờ liên quan đến cô công chúa Nguyễn Hà Hải Nghi cùng những truyền thuyết liên quan đến cô không phải là tầm thường. Và sự kiện lần này cũng khiến không ít người háo hức. Người ta muốn nhìn xem đến tột cùng ai là người may mắn được chọn, nhưng so với tò mò về chuyện này thì người ta lại muốn chờ xem vị hôn phu năm năm trước có xuất hiện hay không.

Nguyễn Hà gia tộc hai ngày sau.

Các khách mời đã đến đông đủ cả, có người thực sự đến dự tiệc nhưng cũng có không ít người đến để xem trò vui. Không ít những gia tộc khác muốn nhìn xem hai nhà Trần Vũ và Nguyễn Hà trở mặt.

Nữ thần bóng đêm đã bắt đầu làm nhiệm vụ của mình. Cả không gian lâm vào một màu đen tĩnh lặng, một màu đen dịu dàng hơn bao giờ hết. Từ con đường dẫn đến biệt thự, khắp nơi đèn thấp lên sáng rực. Cả rừng hoa hồng cứ như được trang điểm, hoa nào cũng xinh đẹp hẳn lên, hoa nào cũng diễm lệ ướt át giống như đôi môi ngọt ngào của người con gái.

Từng làn gió mát mang theo hương hoa dịu dàng thơm ngát lan tỏa trong không gian xinh đẹp này. Căn biệt thự rực rỡ ánh đèn nằm giữa một rừng hoa hồng xinh lung linh, giống như một tòa lâu đài trong cổ tích.

Trên lầu son nọ, có một cô công chúa vô cùng xinh đẹp đang đứng. Cô mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ. Đuôi váy kéo dài trên sàn nhà, chiếc váy đơn vai làm nổi bật làn da trắng nõn. Làn váy nhẹ nhàng rủ xuống bao phủ thân hình hoàn hảo của cô. Đai lưng được chế tác bằng kim cương sang trọng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn. Bên hông trái có hai sợi dây kim tuyến nhỏ xíu lấp lánh tùy ý buong xuống theo mỗi bước chân của cô tạo nên một sự hấp dẫn tuyệt đối.

Mái tóc dài được chải thẳng xõa xuống che đi tấm lưng trần, hai bím tóc nhỏ được tết khéo léo chắn ngang trán, bên tai có đính một vương miện kim cương cố định. Trên tay có đeo vòng tay kim cương bản to. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng theo phong cách quý tộc. Duy chỉ có trên cổ không đeo bất kì trang sức nào.

Chân ngọc thon dài chậm rãi bước đến trước giường, làn váy màu đỏ xinh đẹp lay động theo mỗi bước đi. Trên giường một chiếc áo khoác da màu đen nằm yên ở đấy. Hải Nghi nhẹ nhàng ngồi xuống cầm chiếc áo lên, đôi tay nắm chặt tay áo, lúc này cô có một hành động rất mất hình tượng dịu dàng lạnh lùng trước đó là... cười lạnh.

Đôi tay ăm chặt áo khoác giằng xé, khoe miệng âm lãnh cười, hoàn toàn giống như một nữ quỷ chứ không phải là cô công chúa dịu dàng, xinh đẹp.

-Hải Nam, hay cho anh thông minh đã lấy được thiệp mời đặc biệt trong tay em. Chờ xem, em nhất định sẽ chinh anh thảm hại. Được lắm vị hôn phu của em, em sẽ tận dụng cái áo khoác này thật tốt.

Hải Nghi nở nụ cười cực kì quyến rũ, nhưng mà ẩn chứa trong nụ cười ấy là hàng ngàn con dao nhọn hoắt đang hướng về phía người con trai trong bức hình đặt ở đầu giường.

.....

Phòng Vip, khách sạn Hoàng Gia.

Hải Nam đứng trước gương, vừa thắt xong chiếc caravat. Hắn mỉm cười nhìn chính mình trong gương. Đó là một chàng trai cực kì điển trai, gương mặt hoa đào yêu nghiệt khẽ mỉm cười, mái tóc màu hạt dẻ lãng tử được cắt tỉa cẩn thận. Bộ vest màu bạc sang trọng tôn lên dáng người cao ráo.

Bước lại cạnh giường, mở ra ngăn kéo, Hải Nam nhìn thiệp mời màu vàng trong tay thì cực kì hài lòng, khoe miệng nhếch lên nụ cười tự tin. Ánh mắt nhìn xuống một chiếc hộp nhỏ, hắn cẩn thận nắm chặt trong tay, lúc này ánh mắt hắn kiên định hơn bao giờ hết.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

-Alo.

-Sẵn sàng chưa, con trai?

-Mẹ, con chuẩn bị rồi.

-Được rồi. Con trai, cố lên!

-Ok

Hải Nam vui vẻ tắt điện thoại. Hải Nghi, vợ yêu à, em chạy không thoát đâu!

Buổi tiệc vừa được bắt đầu, nhưng khác hẳn với không khí vui vẻ náo nhiệt ban nãy. Mọi người mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn chiếc áo khoác được đặt phía trên sân khấu. Đây là chiếc áo khoác da bình thường người có tiền đều có thể mua được, nhưng mà cái tình hình gì đây. Tại sao lại cho họ xem chiếc áo đơn giản này.

Người họ muốn gặp đến khi nào mới xuất hiện a!

Một làn gió mát thổi tới mang theo vô số cánh hoa hồng rơi xuống, tạo nên một khung cảnh vô cùng lãng mạn. Mùi hương hoa hồng đánh thức khứu giác các khách nhân, mọi người nghe theo mùi hương đặc biệt kia mà nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như công chúa sống trong lâu đài cổ tích từng bước từng bước đi lên sân khấu. Theo mỗi bước cô đi vô số cánh hoa từ không trung rơi xuống, có cánh rơi trên mái tóc đen mềm mượt của cô rồi lưu luyến không rời mà rơi xuống.

Hải Nghi tự tin bước đi, gương mặt vẫn mang mặt nạ lạnh lùng cao ngạo của một cô công chúa, nhưng ánh mắt không còn vẻ ưu thương như lúc ban đầu mà thay vào đó là ánh mắt ánh lên vài tia gian xảo. Tối nay cô muốn kén rể, cô sẽ tận dụng thật tốt món quà của tên kia.

Hải Nghi đứng trên đài cao nhìn xuống vẻ mặt của tất cả mọi người. Cô nhìn thấy gia gia đang cực kì vui vẻ trò chuyện với hai người Trần Vũ gia gia cùng Hoàng gia gia. Cô rõ ràng nhận thấy được ông đẹp trai hôm nay rất bất mãn. Còn có ánh mắt của Tôn Thúy Nguyệt hứng thú quan sát cô. Từ lúc tỉnh dậy cô mới biết Tôn Thúy Nguyệt là người phụ nữ tự xưng là thầy bói hôm nọ.

Thật là chỉ có người phụ nữ như vậy mới có thể đứng bên cạnh người cha chồng Trần Vũ Văn của cô. Cô mỉm cười nhìn Trần Vũ Văn từ đầu đến cuối chỉ nhìn một người đó chính là Tôn Thúy Nguyệt. Cô tự hỏi, tính cách tên kia chắc cũng trẻ con và cổ chấp như Trần Vũ Văn.

Như Bằng cùng Bảo Phi háo hức nhìn cô, cứ như họ nghĩ rằng cô sắp biến ra trò hay gì đó cho hai người này xem vậy. Thật đáng thương cho Dương Thế Hy, suốt ngày đi theo cô nàng Như Bằng để trông chừng. Dương Thế Hy cũng là một trong số những công tử, thiếu gia cao quý được nhận thiệp mời của gia gia. Chỉ tại cô nàng Như Bằng cố tình khiến anh chàng lao đao suốt năm năm.

Còn có một ánh mắt cổ vũ nhìn cô từ nãy đến giờ. Cô biết đó chính là Hoàng Tử Minh, hẳn luôn là người đứng sau đáng tin cậy nhất của cô. Hải Nghi mỉm cười nhìn hắn gật đầu.

Cô hít sâu một hơi, hướng tất cả mọi người tuyên bố.

-Tôi muốn tìm người có thể mặc vừa chiếc áo này.

Lời nói ngắn gọn, lạnh lùng vang lên, không có lí do, không có bất kì từ ngữ dư thừa nào khác. Cô nói cô muốn tìm người mặc vừa chiếc áo này, cũng có nghĩa là người mặc vừa chiếc áo khoác kia sẽ là người được chọn. Cái này thật giống với câu chuyện Hoàng Tử tìm “cô bé lọ lem” trong cổ tích nhưng lúc này trong một hoàn cảnh khác cũng có một vị công chúa xinh đẹp “truy tìm” Hoàng tử quý tộc.

Nói xong Hải Nghi chẳng giải thích gì thêm chỉ lẳng lặng quan sát trong đám người tìm người mình muốn tìm. Ngay cả Nguyễn Hà trung cũng khó khăn nuốt nước bọt, cách làm này cũng qua là bá đạo đi, ông không nghĩ rằng Jerry nhà ông thích chơi trò này. Nhưng mà trò này cũng thú vị ấy chứ. Haha... như thế cuộc vui mới hấp dẫn.

Tôn Thúy Nguyệt nhìn Hải Nghi lặng yên đứng trên sân khấu, ánh mắt lập tức lóe lên, trong lòng có chút hoảng hốt. Cô gái này quá táo bạo rồi.

Hoàng Tử Minh nhìn cô chỉ biết lắc đầu bó tay, đối với những trò nghịch ngợm của cô hẳn xem rất nhiều rồi nhưng mà lần này vẫn là lần đầu tiên hắn thỉnh giáo, e rằng đây sẽ là lần cuối cùng hắn được xem.

Khỏi nói cũng biết rằng sau lời cô nói, bên dưới náo thành một đoàn, những âm thanh to nhỏ vang lên, ai ai cũng chắc rằng chính mình sẽ mặc vừa cái áo đó, ai cũng đang rất nóng lòng muốn lên thử áo.

Nhìn mọi người như thế ba người Hải Phong sắc mặt rất khó coi, tối nay bọn hắn giữ nhiệm vụ ngăn chặn kẻ nào có nguy cơ làm “phò mã” a. Nếu như thế này thì rất là làm khó bọn hắn rồi. Đặc tội với tên kia cũng không khác gì đặc tội với cô em gái mà bọn hắn vẫn “tôn thờ”.

76. Chương 76: Ngoài Dự Tính

Buổi thử áo kén rể có một không hai của vị công chúa Nguyễn Hà gia tộc đang bước vào giai đoạn mở đầu. Hải Nghi chậm rãi lui về phía sau yên tĩnh ngồi trên chiếc xích đu màu trắng được chuẩn bị sẵn. Ánh mắt vẫn nhìn ra phía xa xa, đôi môi mím lại thật chặt, trong lòng tức giận đến cực điểm.

Cái tên chết tiệt kia có gan thì đừng đến nữa. Hừ!

Hải Nghi tức giận hừ lạnh, cô không tin đến cuối cùng hắn vẫn không xuất hiện. Cô cũng không thèm quan sát tình hình phía trước vì cô biết sẽ chẳng ai mặc vừa chiếc áo kia. Chiếc áo khoác này là vào năm Hải Nam 18 tuổi, thân hình năm năm sau của con trai có sự khác biệt rất lớn, cô dám chắc ngay cả hắn cũng không mặc vừa cho nên mới tự tin đưa ra thử thách này.

Cô tin ánh mắt của gia gia, ông ấy sẽ không chọn người tầm thường, ít ra người ông ấy chọn nhất định sẽ là những mỹ nam có vóc người hoàn hảo. Người đàn ông hai mươi mấy tuổi có sự khác biệt rất lớn so với cậu trai 18 tuổi. Trò chơi này, cô đã nắm trong tay phần thắng huống chi còn có vài người quan trọng giúp cô.

-Này, tay anh dài quá rồi. Không vừa.

Vị thiếu gia đầu tiên vừa lên thử áo, mới chỉ xỏ vào một tay thì đã bị người khác kéo xuống, mà người này không ai khác đó chính là vị hiệu trưởng nổi danh của trường tư thục VuHa- Sky- Nguyễn Hà Hải Phong của chúng ta. Hải Phong tay lôi chân kéo mà phán rằng người kia không thể là người được chọn.

Ngay lập tức như một sự tính toán có kế hoạch, trước lúc vị thiếu gia kia kịp phản nản vấn đề gì thì Hải Lâm nhanh tay lấy đi áo chiếc áo khoác trên tay anh ta, còn Hải Duy “tốt bụng” tặng cho anh ta một quả táo giòn ngọt vào mồm, khiến anh chàng muốn nói cũng không được.

-Chật quá. Không được. Đi xuống đi...

-Không vừa rồi.

-Không vừa.

-Bắp tay cậu to quá, rách áo bây giờ.

-Quá ngắn.

-...

Cứ thế từng người từng người lên thử áo, nhưng ai nấy cũng phải thất vọng mà quay về, dùng ánh mắt tiếc hận nhìn chằm chằm Hải Nghi.

Anh em nhà Hải Phong thì rất tích cực mà phụ trách nhiệm vụ hóa thân làm “Trình Giáo Kim”, quyết tâm sống chết bảo vệ chiếc áo khoác này đến giờ phút cuối cùng. Trong lòng không biết đã nguyện rửa Hải Nam bao nhiêu lần, thầm hận tên kia sao lúc này còn chưa tới.

-Này, cậu định làm gì?

Từ lúc bắt đầu đến giờ Minh Quân luôn một mực theo dõi Dương Vỹ. Khi thấy anh chàng định bước lên “thi thử” thì ngay lập tức Minh Quân tiến lên phía trước chắn trước mặt Dương Vỹ, bộ dạng biết rõ còn cố hỏi.

-Tôi làm gì thì liên quan gì tới cậu. Tránh ra.

Dương Vỹ bực mình nói. Từ đầu hắn đã không vừa mắt tên này. Bởi hắn không xác định được Minh Quân có tình cảm với Black Rose hay không? Thế nhưng người này cứ thích phá đám hắn, khiến hắn rất khó chịu.

-Tất nhiên là có rồi. Việc gì liên quan tới cậu đều sẽ liên quan tới tôi.

Lời này nói xong Minh Quân cảm thấy vô vàng ánh mắt ái muội không tên một mực phóng tới hắn, lúc này mới biết mình lỡ lời có hối hận cũng không kịp.

Thật ra ý hắn không phải là vậy nha. Da gà da vịt nổi cả lên khi hắn cảm nhận được ánh mắt mờ ám của mọi người đang phóng tới. Hắn thật không dám tưởng tượng đám người này sẽ vẽ nên viễn cảnh gì cho hắn nữa đây. Còn chưa kể xung quanh đây đều là nhà báo, phóng viên, hắn tin chắc vài ngày nữa trên thị trường sẽ xuất hiện một cuốn tiểu thuyết đam mỹ oanh chấn thiên hạ, mà nhân vật chính trong tiểu thuyết không ai khác ngoài hai người bọn hắn.

Ôi trời ơi, cái này có phải cái mà giang hồ vẫn hay gọi là “giận quá hóa ngu” hay không? Hắn như thế nào lại mang đá đập vào đầu cơ chứ.

Anh chàng Dương Vỹ sau giây lát sững sốt thì ném cho Minh Quân một cái nhìn tổng quát từ trên xuống dưới đầy hàm ý xem thường. Ánh mắt nhìn Minh Quân cứ như nhìn một tên gay bệnh hoạn khiến đại minh tinh của chúng ta tức muốn ói máu mà không làm gì hơn. Quan trọng là phải giữ hình tượng a.

-Bệnh thần kinh.

Ném cho Minh Quân ba chữ, Dương Vỹ tiêu sái bước lên khán đài, hần nhìn Hải Nghi xinh đẹp như công chúa ngồi yên tĩnh trên xích đu. Cô vẫn xinh đẹp như vậy nhưng vẫn lạnh lùng như thế. Hần thật muốn biết tốt cùng cảm xúc trên gương mặt kia là gì.

Dương Vỹ neho mắt nhìn chiếc áo khoác trên tay Hải Lâm. Chiếc áo này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không đúng. Nếu hần trở lại năm năm trước đây chắc có lẽ sẽ mặc vừa nhưng mà...

-Siêu người mẫu nam đẳng cấp thế giới cũng có ngày phân vân khi đứng trước một cái áo đơn giản như vậy sao?

Phía sau Minh Quân lập tức nói, trước khi Hải Nam xuất hiện hần không cho phép bất cứ tên nào động đến Hải Nghi. Nghe thấy thế, Dương Vỹ lạnh lùng nhìn Minh Quân, khoe miệng vừa động, lời nói ra quả thật khiến người khác tổn thương.

-Đại minh tinh Minh Quân cậu có phải thích tôi rồi hay không? Đây có phải là lý do cậu cản trở tôi đến với Black Rose? Thật ra cậu không hề có tình cảm với cô ấy, có phải hay không?

Dương Vỹ tựa tiểu phi tiểu mà nhìn sắc mặt khó coi của Minh Quân, ánh mắt cũng như có như không mà quan sát vẻ mặt của Hải Nghi. Chỉ là hần thất vọng rồi về mặt cô vẫn lạnh nhạt như cũ, không có tí biến hóa nào, điều này có phải cho thấy cô không có quan tâm đến cái tên chương mắt trước mặt này.

Về mặt Minh Quân biến hóa linh hoạt từ trắng sang hồng sau đó hóa đỏ. Minh Quân tức nghẹn lời, ánh mắt ác liệt nhìn Dương Vỹ thật hận không thể đâm tên này một phát. Dưới cái nhìn chăm chú đầy mờ ám của tất cả bàn dân thiên hạ, Minh Quân rất ra dáng một đại minh tinh thực thụ mà nở nụ cười mê người với chúng khách nhân. Rất lãng tử mà vuốt mái tóc màu nâu kiểu mới, thân thân thiết thiết nhìn Hải Nghi vẫn im hơi lặng tiếng này giờ cười quyến rũ.

-Đại thiếu gia tôi làm sao có thể thích một tên gà mái như cậu, người tôi thích phải là người con gái xinh đẹp và tài năng như công chúa Hải Nghi của chúng ta.

Hải Nghi buồn cười nhìn Minh Quân. Tên này ghét cô không còn chỗ để như thế nào lại nói thích cô, có ma mới tin. Nhưng mà nụ cười lạnh của cô lúc này được hiểu lầm là nụ cười hạnh phúc của một cô gái đang yêu. Cứ nhìn đám phóng viên mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc thì rõ, khổ nỗi hai nhân vật chính giờ này vẫn còn mắt đẩu mắt với nhau mà không hay biết gì.

-Hai ông chú này, hai người đang chặn đường người khác đó.

Một giọng con trai vang lên khiến mọi người dời sự chú ý sang một thanh niên khôi ngô, cao khoảng 1m80, vóc người cân đối, hai tay bỏ túi quần, trên mặt có đeo kính, vẻ mặt cao ngạo khi đứng trước hai người nổi bật như Dương Vỹ và Minh Quân vẫn không yếu thế.

Hải Nghi nhìn Đỗ Nhật Minh đứng trên sân khấu thì có chút ngoài dự tính, cô không biết rằng thằng nhóc này cũng có thiệp mời.

-Nhóc con, cậu có biết hai chúng tôi là ai không hả? Ông chú? Mắt cậu cận bao nhiêu vậy hả?

Minh Quân khó chịu nhìn tên nhóc trước mặt. Hần một đại minh tinh đẹp trai ngồi ngời ngời thế này mà thằng nhãi ranh này dám gọi hần là "ông chú". Quả thật điều này đã thương tổn thần hần nghiêm trọng.

-Cậu là Đỗ Nhật Minh?

So với Minh Quân thì Dương Vỹ có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, hần chỉ nhìn Đỗ Nhật Minh lên tiếng hỏi.

-Liên quan gì anh?

Nói rồi Nhật Minh chậm rãi mặc vào áo khoác kia dưới cái nhìn không tình nguyện của Hải Lâm.

Thật vừa vặn!

Đỗ Nhật Minh năm nay mới 18, so với Hải Nam năm năm trước thì vóc người không sai biệt lắm. Lúc này mọi người đều khần trương nhìn Hải Nghi. Ngay cả Hải Nghi cũng có chút ngoài dự tính, cô nhìn tình hình trước mắt có chút nói không nên lời, về mặt cơ rút nhìn gia gia đang nở nụ cười như cáo già ngồi ở phía dưới.

77. Chương 77: Hải Nam, Anh Đã Về!

Hải Nghi lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi tới, cô dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Đỗ Nhật Minh, vô cùng “nhẹ nhàng” hỏi:

-Thật sự mặc vừa sao?

Trước cái nhìn đầy “thiện cảm” của Hải Nghi, người mà hẳn vô cùng thần tượng trong những năm qua. Khi ở Pháp hẳn đã thích cô nhưng cô lại chỉ xem hẳn như một thằng nhóc, một đứa em trai không hơn không kém.

Hải Nghi vẫn một mực nhìn chằm chằm Đỗ Nhật Minh. Cái tên nhóc chết tiệt này nếu dám nói “vừa” xem, cô sẽ băm hẳn ra thành trăm mảnh đem cho cá ăn.

-Tôi...

-Không vừa. Bị rách rồi kia kìa!

Đúng lúc Đỗ Nhật Minh vận hết dũng khí từ trước đến giờ để nói thì Hải Lâm rất hợp thời mà thốt lên, khiến mọi người kinh ngạc nhìn hẳn.

Phía sau áo khoác da hoàn hảo kia không biết từ lúc nào mà đã có một vết rách dài. Trong lúc mọi người đều chú ý nhìn Đỗ Nhật Minh thì Hải Lâm nhanh nhẹn mà vớt một vật thì đẩy ra ngoài.

Hải Duy nhìn hẳn mỉm cười cổ vũ, còn Hải Phong thì thở “phù” một hơi. Thật là vừa rồi hù chết hẳn.

-Làm sao có thể?

Đỗ Nhật Minh khó hiểu nói, hẳn không biết tại sao chỗ này lại có một vết rách lớn như vậy.

-Không mặc được thì nhanh cởi ra đi. Cởi ra...

Minh Quân nhìn anh em Hải Phong rất phối hợp mà nhanh chóng cởi áo khoác trên người của Đỗ Nhật Minh. Về mặt rất đáng đánh đòn nhìn anh chàng trêu tức, đồng thời cũng nhanh tay đưa cái áo cho người phục vụ phòng ngừa trường hợp tưng tưng xảy ra.

Đỗ Nhật Minh nhìn thấy ánh mắt có chút vui mừng của Hải Nghi, trong lòng giống như có thứ gì đó râm râm đổ nát, ánh mắt hẳn ảm đạm nhìn cô không nói một lời.

-Vợ à, áo rách rồi chơi đến đây thôi!

Một giọng nói trầm thấp từ bên dưới truyền đến. Từ trong đám đông mọi người nghe giọng nói mà tự động tách ra làm hai, nhường ra một lối đi. Mọi người tò mò nhìn người vừa mới nói. Người có thể gọi vị công chúa lạnh lùng kiêu ngạo kia là “vợ” thì chỉ có một mà thôi.

Hải Nghi nghe thấy giọng nói quen thuộc thì có chút ngốc lăng, chăm chăm nhìn chàng trai mặc bộ vest màu bạc, một tay bỏ trong túi quần, còn tay kia tùy ý mà cầm một đóa hồng màu đỏ vừa mới hái, giống như hoàng tử trong truyện tranh từ trong đám đông đi ra. Gương mặt đẹp trai mê người, hai mắt quyến rũ nhìn Hải Nghi mỉm cười, bộ dạng yêu nghiệt này khiến người ta lóa mắt.

Đã năm năm cô mới được gặp hẳn, cô biết hẳn không chết mà! Hẳn làm sao có thể chết được. Cái tên này, còn dám ngang nhiên xuất hiện trước mặt cô sao!

Trong nháy mắt kể từ khi Kai xuất hiện thì không khí dường như ngưng trọng hẳn lên. Dương Vỹ lần đầu tiên thấy bộ dạng khó hiểu này của Hải Nghi, cho đến khi hẳn nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt chậm rãi di chuyển trên gương mặt xinh đẹp của cô thì hẳn mới biết, cô... vốn dĩ không thuộc về hẳn.

Đỗ Nhật Minh cũng đồng dạng như vậy, hẳn cảm thấy người trước mắt này quá xuất sắc, khí thế của hẳn tạo ra khiến người khác cảm thấy không sánh bằng. Đứng trước người này hẳn cảm thấy chính mình ngay cả một cơ hội cũng không có, cái danh xưng thiên tài mà hẳn cố gắng bấy lâu cũng hóa thành vô dụng. Đỗ Nhật Minh nhìn Hải Nghi thật lâu, nói lặng lẽ đi xuống nhường lại sân khấu cho hai nhân vật chính.

Đám người Hải Phong thấy Hải Nam xuất hiện thì mới thả lỏng tinh thần. Ánh mắt nhìn Hải Nam cũng không còn thù địch nữa, thay vào đó là chúc phúc. Bọn hắn thực sự cảm thấy vui mừng khi hai con người phúc hắc này ở chung một chỗ.

-Vợ à, em đừng nhìn anh ngạc nhiên như vậy chứ! Anh có thiệp mời.

Hải Nam giống như không có chuyện gì xảy ra, rất lịch sự mà cầm cái thiệp mời màu vàng kim phe phẩy, khóe miệng còn nhếch lên nụ cười dịu dàng chứng sinh. Trước cái nhìn của mọi người hắn như một vương tử xuất sắc nhất từng bước bước lên đài cao, hai mắt thâm tình chăm chăm nhìn cô không chớp.

Đi đến trước mặt Hải Nghi, ngửi thấy hương hoa hồng rất riêng của cô, Hải Nam cúi xuống thật gần mặt cô, hít sâu một hơi, cười rất vô lại nói.

-Vợ à, em thật thơm.

Giọng nói rất nhỏ rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người nghe. Nếu là lúc bình thường Hải Nghi nhà ta sẽ đá cho hắn một phát lăn quay nhưng mà Hải Nghi lúc này chỉ biết ngốc lăng nhìn người trước mặt. Nước mắt trong veo cứ lặng yên rơi xuống.

Là hắc sao? Là vị hôn phu trời đánh của cô sao? Hắn thật sự là Hải Nam sao?

Hải Nghi suốt năm năm qua rất hi vọng được nhìn thấy Hải Nam dù chỉ một ngày. Đến khi cô biết được hắn vẫn sống khỏe mạnh trong khi cô đau khổ vì hắn quá nhiều, thì cô thể khi gặp lại cô sẽ trừng trị hắn thật tốt. Những hình phạt xấu xa nhất mà cô từng nghĩ ra bây giờ rất không có sĩ diện mà trốn mất, khiến cô bây giờ không biết phải làm gì.

Bất giác, Hải Nghi chậm rãi vương tay chạm vào đôi má mềm như con gái của Hải Nam, nhẹ nhàng vuốt ve.

-Á. Đau. Vợ à, em muốn sát phu sao?

Hải Nam đột ngột hét lên, vô tội xoa xoa gò má đã ửng đỏ, hai mắt ươn ướt vô tội nhìn cô. Hắn vốn đang rất hưởng thụ sự dịu dàng của cô nha, ai biết được cô lại ra tay véo hắn không thương tiếc cơ chứ.

Nhưng mà như vậy mới lại Hải Nghi mà hắn yêu sâu đậm. Nhìn nước mắt lăn dài trên mặt cô, Hải Nam lúc này mới vứt bỏ bộ dạng vô lại vừa rồi, hắn thương tiếc nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, in một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô thì thầm nói.

-Vợ à, không phải mơ đâu! Anh đã về.

Một câu “anh đã về” đã đánh thức Hải Nghi, ánh mắt cô sáng lên nhìn gương mặt đẹp trai của Hải Nam đang kề sát gương mặt mình. Lúc này cô mới để ý rằng đôi mắt hắn không còn là đôi mắt màu hổ phách mà cô biết. Đó là một đôi mắt màu khói, ánh mắt nhìn cô lúc nào cũng che giấu một nỗi đau nào đó ẩn chứa dưới cái vẻ mặt hề hề vô số tội của hắn.

Hải Nghi cảm thấy năm năm qua hắn đã trải qua một số chuyện mà cô không biết. Nhất định hắn còn có chuyện gì đó mà cô không biết. Hải Nghi đột nhiên thoát khỏi vòng tay của Hải Nam, lùi hai bước, ánh mắt thẳng tắp đối mặt với Hải Nam, mỉm cười lạnh lùng như thường ngày, cao ngạo như công chúa quý tộc nói.

-Thiếu gia, hình như anh còn quên quà thì phải? Anh không biết tối nay là sinh nhật tôi hay sao?

Hải Nghi tỏ vẻ rất uất ức khi người khác quên ngày sinh nhật của mình, bộ dạng yếu đuối đáng yêu chọc người thương tiếc. Lời này nói ra, trong phút chốc mọi người đều nhìn Hải Nam với ánh mắt rất đồng tình. Người như vậy mà một món quà cũng không chuẩn bị được là sao?

Hải Nam nhìn ánh mắt lém lỉnh của cô lúc này thì không khỏi nghĩ đến năm năm trước, vì câu nói này mà hắn đã trao ra trái tim mình. Hải Nam mỉm cười nhìn cô, từ từ bước đến hai bước hai tay choàng ôm lấy cô nói.

-Thật đáng yêu. Anh ôm em một cái vậy.

Hải Nghi bất ngờ trước hành động này của Hải Nam nên có chút thích ứng không kịp, cảm thấy trên cổ chợt lạnh, có cái gì đó được đeo vào cổ cô. Bên tai vang lên giọng nói của Hải Nam.

-Như thế này mới xinh đẹp được.

Hải Nam buông cô ra, hải lòng nhìn sợi dây chuyền với 12 viên kim cương nhỏ tinh xảo lấp lánh trên cổ cô. Hải Nghi quả thật không nói nên lời, lần thứ hai trì trệ động tác. Cứ tưởng đã đánh mất thì sẽ không bao giờ tìm được nhưng không ngờ thứ này lại trở về bên cô.

Hải Nghi bất ngờ ngẩng đầu nhìn Hải Nam, rồi ôm choàng lấy hắn thật chặt, vòng tay nhỏ bé ôm lấy thân hình cao lớn của hắn cứ như sợ nếu buông ra thì sẽ không được nhìn thấy hắn nữa.

-Hải Nam, anh đã về! Em sẽ không đánh mất nữa...

78. Chương 78: Sự Thật Năm Năm Qua Và Cùng Nhau Vẽ Nên Hạnh Phúc Màu Hồng

Buổi tiệc vẫn đang diễn ra, ở một góc nào đó của buổi tiệc, Nguyễn Hà Trung bực dọc nhìn Trần Vũ Dương nói.

-Chuyện này là thế nào?

-Ha ha, Hà lão tử chúng ta chính thức trở thành thông gia rồi.

Trần Vũ Dương bày ra bộ dáng cáo già rất cao hứng nhìn lão hồ ly như Nguyễn Hà Trung đang khó chịu khi kế hoạch của lão không thành công. Tối nay, tâm trạng của Trần Vũ Dương đặc biệt vui vẻ, cuối cùng cháu dâu mà ông ưng ý nhất cũng sắp trở về với ông rồi ha ha.

Còn về phần cái lão già cố chấp tính tình trẻ con không lớn nổi này thì khi nhìn thấy hai đứa trẻ cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, ông không tin lão già thật sự không vui vẻ.

-Đừng giả vờ nữa, tôi biết ông rất muốn làm thông gia với tôi mà hahaha

Trần Vũ Dương vui vẻ vỗ mạnh vào bả vai đầy thịt của ông bạn già cười ha ha.

-Cái gì? Mơ tưởng? Muốn lấy cháu gái tôi thì phải xem tên tiểu tử nhà ông có bản lĩnh gì? Hừ.

Bị nói trúng tim đen, Nguyễn Hà lão gia cao giọng phản bác nhưng khi ánh mắt nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Hải Nghi thì tâm nhất thời mềm xuống. Những gì con bé phải chịu đều do một tay ông gián tiếp gây ra, nếu ông không ích kỷ mang con bé đi thì mọi chuyện sẽ không kéo dài như vậy. Thật ra chính ông cũng cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy con bé tìm được hạnh phúc.

-Ừ. Có lẽ cũng nên viết đoạn kết cho câu chuyện “Tom and Jerry” rồi nhỉ?

Nguyễn Hà Trung bất ngờ cảm thán.

-Gì cơ? Chính ông mới là con mèo Tom ngu ngốc.

Trần Vũ Dương nhăn mặt phản bác.

-Hả? Tôi cứ tưởng là ông cơ chứ?

Nguyễn Hà Trung cũng không yếu thế, nhìn Trần Vũ Dương trêu chọc.

-Tôi nghĩ rằng hai người đều là hai con mèo Tom cố chấp.

Một giọng nói khác đột nhiên chen vào cắt đứt màn đấu khẩu của hai vị đại nhân. Hai vị lão phu nhân nhìn nhau cười, thật không ngờ hai người họ lại ăn ý đến thế. Còn hai vị lão gia của chúng ta bị chính phu nhân nhà mình trêu chọc thì thẹn quá hóa giận, lần đầu tiên ăn ý nhìn nhau, gương mặt đỏ bừng, chọc cho hai người kia càng cười vui thêm.

Tiếng cười vui vẻ nhanh chóng lan tràn, xung quanh chúng tân khách đều đàm luận náo nhiệt, biết bao câu chuyện tình yêu lâm ly bi đát cứ thế được thêu dệt.

Một làn gió mát thổi tới mang theo vô số cánh hoa hồng cùng hương thơm nồng nàn quyến rũ. Tôn Thúy Nguyệt đưa tay hứng lấy một vài cánh hoa, không đầu không đuôi nói.

-Chính ta đã mang thằng bé đi.

Tôn Thúy Nguyệt đột nhiên xoay người nhìn thẳng Hải Nghi đang im lặng đứng sau lưng, chậm rãi nói tiếp.

-Bởi vì cô đã từng nghi ngờ tình cảm của Hải Nam, cứ xem như đây là trừng phạt của một người mẹ như ta dành cho đứa con dâu như cô.

-Con...

Dưới ánh nhìn lạnh lùng cùng khí chất khó ai sánh bằng của người phụ nữ trước mặt này, Hải Nghi thực sự không biết nói gì, những lời bà nói đều đúng, cho nên cô lấy tư cách gì để oán hận Hải Nam suốt năm năm qua.

-Ta đã từng nhắc nhở cô không nên đánh mất sợi dây chuyền quan trọng này, thế mà hết lần này tới lần khác cô đều đánh mất, khiến Hải Nam phải... đánh đổi bằng chính đôi mắt mình, cô có biết không? Hả?

Tôn Thúy Nguyệt ghen ngào nói, giờ phút này bà chẳng còn là một vị phu nhân cao quý nữa, bà chỉ dùng thân phận một người mẹ mà nói chuyện với Hải Nghi.

“đánh đổi bằng chính đôi mắt mình”

“Hải Nam, đánh đổi bằng chính đôi mắt mình”

Đôi mắt màu hổ phách. Đôi mắt màu khói...

Hải Nghi như bị rơi vào vực sâu, chân không đứng vững mà ngồi sụp xuống. Nước mắt đau đớn rơi đầy mặt, tay bất giác nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ, cô ngẩng đôi mắt ngập nước nhìn Tôn Thúy Nguyệt thì trào tự hỏi.

-Tại sao? Tại sao vậy?

-Trong khi cố gắng lấy sợi dây chuyền vẫn mắc kẹt bên trong, Hải Nam đã trúng phải khí độc trong khi quả bom kia phát nổ, đôi mắt bị tổn thương nghiêm trọng không thể chữa khỏi. Trừ phi... có một đôi mắt khác thay thế.

Hải Nghi cảm giác trái tim mình như bị ai đó hung hăng đập thật mạnh. Nội tâm đau đớn không chịu nổi. Trong lòng nguyên rửa chính mình ngàn vạn lần.

Tôn Thúy Nguyệt nói đến đây thì hít sâu một hơi, kìm nén nước mắt rơi xuống. Hôm nay bà muốn cho cô gái này biết, Hải Nam yêu cô nhiều như thế nào.

-Thằng bé van xin ta không cho ai biết, đặc biệt là cô. Nó sợ không được nhìn thấy cô mỗi ngày. Ngày mà cô thành công nhận được giải thưởng siêu người mẫu thế giới, cũng là ngày Hải Nam phải làm phẫu thuật và người tự nguyện hiến đôi mắt là công chúa Anh Quốc. Cô ấy bị bệnh tim bẩm sinh không sống được bao lâu, trước khi mất cô ấy muốn hiến đôi mắt của mình cho Hải Nam với mong muốn được nhìn thấy cô gái mà Hải Nam yêu sâu đậm.

Hải Nghi cảm thấy giờ phút này hít thở đối với cô cũng khó khăn. Cô nhớ đến đôi mắt màu hổ phách luôn cao ngạo nhìn người của Hải Nam, nhớ những lúc hắt giương đôi mắt như cún con uất ức nhìn cô... Và cả đôi mắt màu khói khi nãy hắt chăm chăm nhìn cô, cô như thấy được ánh mắt thiện lương của vị công chúa xấu số ấy.

-Vì để trả ơn, Hải Nam phải làm việc cho hoàng thất nước Anh trong vòng năm năm, thành công đưa vị thái tử còn nhỏ tuổi lên ngôi theo ước nguyện của công chúa Selena. Hải Nghi, Hải Nam không phải là thiên tài, thằng bé đạt được thành công như ngày hôm nay đều là vì con, vì nó muốn nhanh chóng trở về gặp con. Hải Nam thực sự yêu rất yêu con.

Tôn Thúy Nguyệt ngồi xổm xuống nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hải Nghi. Bà đau lòng nắm lấy bàn tay cô yêu thương nói.

-Hãy trân trọng mọi thứ mà con có, hãy thật lòng yêu Hải Nam của mẹ, được không con gái?

Hải Nghi, ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn Tôn Thúy Nguyệt, nghẹn ngào gật đầu nói.

-Con thật lòng yêu Hải Nam. Con xin lỗi, xin lỗi...

Tôn Thúy Nguyệt dịu dàng ôm cô vào lòng, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc sớm bị gió thổi tung của cô. Bà biết được bà không nhìn lầm người, cũng tin vào đôi mắt nhìn người của Hải Nam. Cô gái này, chỉ có thể là con dâu của bà.

Bất giác khóe môi Tôn Thúy Nguyệt vẽ nên một đường cong mờ ảo, cực kì giống với điệu cười hồ ly của Trần Vũ Văn.

“Ông xã, khổ nhục kế vừa cứng vừa mềm của anh quả thật là hiệu dụng”.

-Chúc mừng cậu cuối cùng cũng trở về.

Hoàng Tử Minh đứng dựa lưng vào lan can, tay cầm ly rượu người phục vụ vừa đưa tới hướng Hải Nam nói.

-Cảm ơn, đã chăm sóc cô ấy.

Hải Nam cũng vui vẻ cụng ly, ngửa đầu uống một ngụm. Gió thổi làm rối mái tóc màu nâu của hắn, thật không nhìn rõ hắn đang nghĩ gì.

Hoàng Tử Minh nhún vai cười khổ.

-Bây giờ tôi có muốn chăm sóc cũng không được rồi, không phải sao?

-Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.

Hải Nam nhìn thẳng Hoàng Tử Minh khẳng định nói. Ánh mắt kiên định không gì thay đổi được. Hoàng Tử Minh có một vị trí quan trọng không kém trong lòng Hải Nghi. Nếu như Hoàng Tử Minh thật sự muốn giành lấy, Hải Nam thật không dám nghĩ mình có cơ hội có được Hải Nghi hay không?

-Tốt. Tôi sẽ đi Anh một thời gian. Có lẽ sẽ rất lâu mới gặp lại. Tôi giao Hải Nghi cho cậu, hãy bảo vệ em ấy, nếu khiến em ấy tổn thương tôi nhất định sẽ quay về giành lại. Tạm biệt.

Nói rồi Hoàng Tử Minh nhìn bóng dáng màu đỏ của Hải Nghi bên dưới, nhẹ nhàng nói, rồi nhanh chóng xoay người rời đi. Bàn tay nắm chặt chiếc nhẫn mà Hải Nghi đã thiết kế, khóe miệng nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ.

Hải Nghi, anh thật sự từ bỏ không được, đây là vật duy nhất thuộc về hai chúng ta. Có lẽ em đã quên lời nói ngây thơ vô tư lúc trước nhưng mà anh sẽ không quên rằng chiếc nhẫn này là của anh. Anh có thể nhường em cho cậu ta nhưng mà hãy cho phép anh ích kỷ mang đi chiếc nhẫn này. Hải Nghi... tạm biệt!

Hải Nam nhìn bóng dáng bước đi dứt khoát của Hoàng Tử Minh, cảm thấy vô cùng cảm kích. Người này quả thực là một đối tác, một đối thủ, một người bạn đáng trân trọng.

Hải Nam bất ngờ bị một vật thể nào đó ôm lấy khiến hắn lao đảo lui về sau vài bước mới đứng vững. Mất thấy rõ một cổ đỏ rực như lửa, xinh đẹp như tiểu yêu, hai tay như bạch tuột bám chặt lấy hắn. Hải Nam cười khổ nhìn Hải Nghi trong ngực, cứng chiều nói.

-Mẹ đã nói gì với em sao?

Hải Nghi im lặng dấu đầu vào trong ngực hắn, vừa lắc đầu vừa gật đầu khiến Hải Nam rất khó hiểu. Hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dày của cô, trêu đùa nói.

-Vợ à, người ta đang nhìn kia. Em muốn ôm anh mãi sao?

-Em muốn ôm anh suốt đời. Không cho phép rời đi nữa biết không?

Hải Nghi bướng bỉnh ôm chặt hắn không buông, ngẩng cao đầu nhìn hắn uy hiếp nói.

-Vợ à, em có thể không đáng yêu như thế không?

Hải Nam cúi đầu nhìn cô, vui vẻ hôn một cái lên cánh môi hơi cong lên của cô, hạnh phúc nói.

Hải Nghi nhìn hắn gắt gao, mỉm cười bá đạo tuyên bố.

-TRẦN VŨ HẢI NAM... ANH LÀ CỦA EM.

Dứt lời, nhón chân, cánh môi run rẩy chạm vào đôi môi hơi lạnh của hắn, ở bên tai hắn thì thào nói.

-Em yêu anh, chồng à!

Hải Nam sau giây lát sững sốt, mới hạnh phúc nhìn cô cúi đầu thâm tình hôn lên đôi môi đỏ mọng. Từng cánh hoa hồng nhẹ nhàng rơi xuống, mùi hương quyến rũ đắm say lòng người. Từng cơn gió mát lạnh nhẹ nhàng thổi, cả một rừng hoa hồng phát sáng, trên sân thượng của tòa lâu đài, công chúa đã tìm được hoàng tử và cuối cùng hoàng tử cũng có được trái tim công chúa.

Ở một góc tối, có một chàng trai cô đơn đứng nhìn hai người triền miên hôn. Đặng Vũ Khánh thở dài, thứ không thuộc về hắn thì mãi mãi cũng không thuộc về hắn. Bóng dáng anh tuần cô tịch cứ như thế xoay người rời đi, ở phía sau có một chiếc bóng nhỏ bé lảng lảng đi phía sau hắn, nếu như hắn quay đầu lại thì biết đâu hạnh phúc bất ngờ đến với hắn.

Một câu chuyện tình yêu đẹp như cổ tích vẫn không có kết thúc, hãy cùng nhau đi tiếp quãng đường dài cùng với hai nhân vật chính. Các bạn thân mến Hạnh phúc đơn giản tưởng chừng như đã chẳng bao giờ tìm lại được, nhưng rồi những duyên nợ chằng chịt cứ cố chấp kéo hai con người lại gần nhau và yêu nhau.

Trăng đã lên cao, hàng vạn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời chứng kiến và chúc phúc cho hai người thật tâm.

Cuộc sống sẽ xinh đẹp nếu bạn nhìn nó với ánh mắt màu hồng.

Hãy mỉm cười dịu dàng với cuộc sống thì cuộc sống sẽ đáp lại bạn với gương mặt hòa nhã cả thôi.

Đừng tưởng tình yêu chỉ có trong cổ tích. Biết đâu trên đường đời gặp ghềnh bạn cũng sẽ vô tình gặp tình huống tương tự như thế... chờ đợi một người thật tâm, có khi lại nhận được hạnh phúc đáng có.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc-quy-toc>